Harlan Coben

Orman

ÖNSÖZ

Babamı elinde o kürekle görüyorum.
Gözlerinden yaşlar süzülüyor. İnsanın tüylerini diken diken eden bir hıçkırık ciğerlerinin derinlerinden gelip dudaklarından çıkıyor. Küreği kaldırıyor ve yere saplıyor. Pala ıslak toprağı deşiyor.
On sekiz yaşındaydım ve bu benim babamla ilgili aklımda kalan en canlı hatıra oldu hep. Onu seyrettiğimden habersizdi. Ormanda, elinde bir kürekle o toprağı kazarken bir ağacın arkasına saklanmıştım. Toprak onu öfkelendirmişti sanki. İ ntikam alıyormuş ças ına öfkeyle kaz ıp duruyordu.
Babamı daha önce hiç ağlarken görmemiştim. Babasını kaybettiğinde, annem kaçıp bizi terk ettiğinde, hatta ve hatta kız kardeş im Çamille'le ilgili haberleri duyduğunda bile. Fakat şimdi ağlıyordu. Hiç utanç duymadan ağlıyordu. Gözyaşları yanaklarından süzülüyor, hıçkırıkları ağaçların aras ında yankılanıyordu.
Onu ilk kez gözetliyordum. Her cumartesi balık tutmaya gideceğini söylerdi, ama ben ona hiç inanmazdım. Sanırım buraya, bu korkunç yere gizlice kaçıp geldiğini
5
başın- dan beri biliyordum.
Buras ı benim de gizlice kaçıp geldiğim bir yerdi çünkü.
Ağacın arkasında durmuş onu izliyordum. Sekiz kez daha buraya gelip onu gözetleyecektim. Onu hiç rahats ız etmeden. Kendimi hiç göstermeden. Sanırım orada olduğumu bilmiyordu. Aslında bundan emin sayılırdım.
Ama bir gün, evden çıkıp arabas ına doğru giderken kupkuru gözlerle bana baktı ve "Bugün olmaz Paul, bugün ormana tek başıma gideceğim," deyiverdi. Araba uzaklaşırken arkas ından bakakalmıştım. Bu hakikaten de onun ormana son gidiş i oldu.
Aradan on sekiz yıl geçmiş ti.
Son nefesini vermeden önce elimi tutuyor. Çok ilaç al-» mış. Elleri kaba ve nas ırlı. Onları bütün hayatı boyunca kullanmıştı. Burada da, artık varolmayan bir ülkede geçirdiği en çalkantılı yıllarda da. Ellerini kaplayan derinin sanki fırında pişmiş gibi sert, kaplumbağa kabuğuna benzeyen bir görüntüsü vardı. Çok fazla acı çekmesine rağmen gözünde bir damla yaş yoktu.
Sadece gözlerini kapatıyor ve acıyı bu şekilde geçiştirmeye çalışıyordu.
Onun yanında kendimi her zaman güvende hissetmiş tim. Hatta ş imdi, yaşını başını almış, bir çocuk sahibi koca adamken bile. Gücünün hâlâ yerinde olduğu zamanlarda, üç ay kadar önce birlikte bara gitmiş tik. Barda kavga çıkmıştı.
Babam önümde durup kendini siper etti. Kimse bana bulaş mas ın, başıma bir iş gelmesin diye. Hâlâ. Bu yaşımda bile. İş te o böyle biriydi.
Yatakta yatarken ona bakıyorum. Ormanda geçen o
6
günleri düş ünüyorum. Toprağı kazdığı günleri, annemin bizi terk edip gitmesinden sonra nasıl hayata küstüğünü düşünüyorum. "Paul?" Babam aniden hareketleniyor.
Ölmemesi için ona yalvarmak istiyorum. Ama ölecek. İyileşmiyordu çünkü. Hiç kimse için.
"Tamam baba, her şey yoluna girecek "diyorum!
Sakinleşemiyor. Doğrulup oturmaya çalışıyor. Ona yardım ermek istiyorum ama beni sars ıyor.
Gözlerimin içine bakıyor. Gözleri pırıl pırıl, dupduru. Ya da bana öyle geliyor. Belki de yolun sonu geldiğinde kendimizi kandırırız ya onun gibi bir ş ey. Son ve yanlış bir avuntu.
Gözünden bir damla yaş çıkıyor. Yanağından yavaş ça kayıp düş mesini izliyorum. "Paul" diyor babam belirgin Rus aksanı ve boğuk sesiyle. "Her şeye rağmen onu bulmamız gerek". "Bulacağız baba."
Yüzümü yine inceliyor. Başımla onaylıyorum. Ama onay almak için yüzümü incelediğini sanmıyorum. Sanırım ilk kez suçluluk duygusu görüyorum yüz ifadesinde.
"Biliyor muydun?" diye soruyor sesi çok az duyulacak ş ekilde. Vücudumun sarsıldığını hissediyorum.
Gözlerimi kırpmadan, doğrudan ona bakıyorum.
Ne gördüğünü, aklından neler geçtiğini merak ediyorum. Ama bunu asla bilemeyeceğim herhalde.
Çünkü sonra, "Biliyor muydun?" diye sorduktan hemen sonra babam gözlerini yumuyor ve son nefesini veriyor.
7

1.BOLUM

ÜÇ AY SONRA

Bir ilkokulun spor salonunda dikilmiş, altı yaşındaki kızım Cara'nın yerden yaklaşık yarım metre yükseklikte bir denge aletinde heyecanla gidip gelmesini seyrederken bir saatten az bir zaman sonra acımas ızca katledilmiş bir adamın yüzüne bakıyor olacağım. Bu kimseyi şaşırtmamalı.
Yıllar boyunca; yaşam ve ölüm, sıra dışı güzellik ve akıllara durgunluk veren çirkinlik, en masum ortam ve dehş et verici bir kan gölü aras ındaki duvarların eften püften yapılmış olduklarını, her an yıkılabileceklerini aklınıza gelebilecek en korkunç ş ekillerde öğrendim. Bir saniyede yıkılabilecek cinsten. Öyle bir an gelir ki hayat gözünüze bir cennet gibi görünür. Bir ilkokulun spor salonu gibi masum ve bozulmamış bir yerdesinizdir. Kızınız oradan oraya dönmektedir. Sizi sersemletecek kadar heyecanla konuş uyordur. Gözlerini kapatmıştır. Onun yüzünde annesinin yüzünü görürsünüz. Aynı annesi gibi gözlerini kapatıp gülümsediğini ve hakikaten de bu duvarın ne kadar eften püften inş a edildiğini hatırlars ınız. 9
"Çope?"
Baldızım Greta'ydı bu. Ona doğru döndüm. Her zamanki gibi endiş eli bir tavırla bana baktı. Bu beni gülümsetmişti. "Ne düşünüyorsun?" diye fısıldadı. Anlamıştı. Yine de yalan söyledim. "Elde taşınır ş u küçük video kameraları," dedim. "Ne?" Açılıp katlanabilir sandalyelerin hepsini diğer anne babalar kapmıştı. Salonun arkasında, kollarımı kavuşturmuş, beton duvara yaslanmış vaziyette ayakta duruyordum. Giriş kapısının üzerinde uyulmas ı gereken kurallar yaz ıyordu ve her tarafa "Ayda ayak izleri varken bana gökyüzünün s ınırlı olduğunu söyleme" gibi şu sıkıcı ve anlamsız pankartlardan asılmıştı. Yemek masaları katlanıp kenara konmuş tu. Çelik ve metalin soğukluğunu hissederek bir tanesine dayandım. Biz yaşlanıyorduk ama okulların spor salonları hiç değişmiyordu. Sadece insanın gözüne daha küçük gözüküyorlardı o kadar.
Anne babalan gösterdim. "Çocuktan çok video kamera var da." Greta başıyla onayladı.
"Ve anne babalar her ş eyi filme alıyor. Gördükleri her ş eyi. Bütün bunları ne yapacaklar ki? Gerçekten de bunları başından sonuna kadar izleyen biri var mıdır?"
"Sen izlemez miydin?"
"Sadece dünyaya getirmeyi tercih ederim."
Bunu duyunca gülümsedi. "Hayır" dedi. "Etmezdin."
"Tamam, evet belki. Ama hepimiz MTV neslinin çocukları değil miyiz? Hızlı geçiş ler, çeş it çeş it sürüyle kamera açısı. Böyle basit bir olayı filme çekmek için bir arkada-1(1
şın ya da bir aile üyesinin eline kamerayı tutuş turup buna mecbur etmek... " Kapı açıldı. Salondan içeri girer girmez bu iki adamın polis olduğunu anlamıştım. Çok fazla tecrübe sahibi olmamama rağmen, içine Newark gibi suç oranının yüksek sayılabileceği bir şehrin de dahil olduğu Essex eyalet savaşıydım. Anlardım. Bu yemyeş il Ridgevvood banliyösündeki babalar çocuklarının okul gösterilerini izlemeye gelirlerken takım elbise değil de bir tiş ört, V yaka kazak, fitilli kadife pantolon ya da blucin giymeyi tercih ederler. Ama içeri giren bu iki tip üzerlerinde iğreti duran, bir sağanak sonras ında ıslanmış talaş lann tonunda birer kahverengi takım elbise giymiş lerdi ve böylece polis olduklarını hemen belli ediyorlardı. Gülümsemiyorlardı. Gözleriyle salonu taradılar. Bu bölgedeki polislerin çoğunu tanırdım ama bunlar pek tanıdık değildi. Bu midemi bulandırdı. Bir ş eyler ters gidiyordu. Elbette bir ş ey yapmadığımı biliyordum, ama midemde hâlâ birazcık "ben masumum ama kendimi hâlâ suçlu hissediyorum" kıpırtısı vardı.
Baldızım Greta ve kocas ı Bob üç çocuk sahibiydi. En küçük çocukları Madison altı yaşındaydı ve benim Çara'm-la aynı s ınıfta okuyorlardı. Greta'nın ve Bob'un muazzam yardımları olmuştu onu büyütürken. Karım Jane,- yani Greta'nın kız kardeş i-öldükten sonra Ridgevvood'a taşınmış lardı. Greta zaten böyle bir planları olduğunu söylemişti. Şüpheliydim. Fakat o kadar minnettar kalmıştım ki bu konuyu pek fazla deş medim. Onlar olmasaydı nas ıl baş a çıkabileceğimi hayal bile edemiyordum.
Genelde diğer bütün babalar benimle birlikte arkada
11
ayakta duruyorlardı. Hafta aras ı gösterisi olduğu için sayıları çok fazla değildi. Annelerin hepsi-az önce video kameralarla ilgili atıp tuttuğum için elinde kamera bana dik dik bakanı istisna-bana hayrandı. Hayran oldukları ben değil, hikâyemdi aslında. Karım beş sene önce ölmüş tü ve kızımı tek başıma büyütüyordum. Kasabada benim gibi, çoğunluğu kocalarından boş anmış kadınlar olmak üzere daha baş ka tek ebeveynler de vardı ama ben sürüyle ihmalkârlık yapıyordum. Bir not yazmayı ya da masaya yemek bırakmayı unuttuğumda, onu okuldan almak için geciktiğimde diğer anneler ve okulda çalış anlar hemen devreye girip bana yardım ederlerdi. Erkeksi beceriksizliğim onlara çok sevimli gözüküyordu herhalde. Ama öte yandan dul bir anne aynı beceriksizlikleri yaptığında ihmalkârlıkla suçlanır ve üstünlük taslayan annelerin hor gören davranış larına maruz kalırdı.
Çocuklar parende atıyor, tökezliyorlardı. Bu nas ıl baktığınıza bağlıydı tabii. Çara'yı seyrettim. Konsantrasyonu tamdı ve hareketlerini kusursuz bir biçimde tamamladı. Uyumsuzluk konusunda babasına çekmemişti anlaşılan. Lise jimnastik takımından on yedi, on sekiz yaş larındaki kızlar küçüklere yardımcı oluyordu. Çara'ya parende denemesi yaparken yardım eden kız bana kız kardeş imi hatırlattı. Kız kardeşim Camille yaklaşık onun yaşlarındayken ölmüştü ve medya bunu bana unutturmamak için elinden geleni yapıyordu.

Kız kardeş im yaş asaydı buradaki annelerin çoğu gibi otuzlu yaş larda olacaktı. Bunu düşünmek çok tuhaf. Çünkü Camille hep genç bir kız olarak kaldı aklımda. Ş imdi ne yapıyor olacağını hayal etmek çok zor-daha doğrusu ş u san-12
dalyelerden birine oturmuş yüzlerinde ş apş ai-mutlu-alaka-dar-öncelikle-bir-anneyim gülümsemeleriyle yavrularının filmini uzun uzun çeken annelerden biri gibi ne yapmak zorunda olacağım. Neye benzeyeceğini tahmin etmeye çalışıyordum ama gözümün önüne gelen sadece ölü bir genç kızdı
Bir ş ekilde ölüme kafayı takmış biri gibi görünebilirim ama kız kardeş imin öldürülmesiyle karımın bu dünyadan erken göçmesi aras ında dağlar kadar fark var. Öncelikle kız kardeş imin ölümü ş imdi yaptığım iş e ve kariyer planlarımı çizmeme vesile oldu. Mahkeme salonunda adaletsizliklerle savaş abiliyorum artık. Evet, bunu yapabiliyorum. Dünyayı daha emniyetli bir yer yapmaya çalışıyorum. Baş kalarına zarar verenleri parmaklıkların arkas ına tıkmaya çalışıyorum. Ailemin asla yapamadığını baş kalarının aileleri yaps ın diye çabalıyorum.
İ kinci ölümde-yani kanmınkinde-çaresizdim, altüst olmuş tum ve ş imdi ne yaparsam yapayım bunu telafi etmem olanaks ız.
Okul müdürü ruju taşmış dudaklarının etrafına sahte bir gülümseme oturttu ve iki polisin geldiği yöne doğru yürüdü. Onlarla sohbet ederken kadına bakmıyorlardı bile. Gözlerine baktım. Uzun olanı ki eminim diğerinden daha kıdemliydi, beni gördüğünde duraksadı. İ kimiz de bir an için kıpırdamadık. Çok hafif bir ş ekilde başını yana eğerek beni bu gülücük ve takla cennetinden dış arı, yanına çağırdı. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu Greta.
Kaba biri gibi algılanmak istemem ama Greta kız kardeş iyle karşılaştırıldığında oldukça çirkindi. O ve kaybettiğim sevgili karım birbirlerine benzerlerdi. Aynı anne baba-13
dan olduklarını hemen anlayabilirdiniz. Ama benim Ja-ne'imdeki çekicilik Greta'da pek yoktu. Karımın onu daha da çekici kılan kemerli bir burnu vardı. Greta'nın ki ise çekici değil çirkin bir burundu. Karımın birbirinden ayrık gözleri ona egzotik bir hava veriyordu. Greta'da bu geniş aralık bir tür sürüngene benzemesine neden oluyordu.
"Emin değilim" dedim. "İş mi?"
"Olabilir."
Polis olduklarını düşündüğüm iki kişiye bir bakış attı sonra da bana döndü: "Madison' ı Friendly's e öğle yemeğine götürecektim. Cara'yı getirmemi ister misin?
"Tabii ki. Süper olur."
"Okul çıkışında da alabilirim."
Başımı sallayarak onayladım."Olabilir."
Greta yumuş ak ve nazik bir ş ekilde yanağımdan öptü-bunu çok nadir yapardı. Yönümü değiş tirdim. Çocukların kahkahaları eş liğinde aşağı indim. Kapıyı açtım ve koridora adımımı attım. İ ki polis beni takip etti. Okul koridorları da hep aynıydı sanki. Sesler adeta perili köş klerdeki gibi yankı yapıyordu. Garip bir sessizlik, hem sakinleş tiren hem de harekete geçiren baygın ama keskin bir koku hakimdi.
"Siz Paul Copeland misiniz?" diye sordu uzun olanı.
"Evet?"
Daha kısa olan ortağına baktı. Diğeri tıknaz, dolgun biriydi. Tuğla ş eklinde bir kafas ı vardı. Cildinin kabalığı da portreyi tamamlıyordu. Köş eden dördüncü sınıftan olduklarını düş ündüğüm çocuklar çıktı. Oldukça fazla efor harcadıkları için hepsinin yüzü kıpkırmızı kesilmiş ti. Sanırım okul bahçesinden yeni dönüyorlardı. Nalet suratlı öğret-14
menleri eş liğinde yanımızdan geçtiler. Kadın bize bakıp yapmacık bir ş ekilde gülümsedi.
"Belki dış arıda konuş mamız daha uygun olur" dedi uzun olanı.
Omuzumu silktim. Konuş mamızın neyle ilgili olacağı hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Aklıma kötü ş eyler getirmemeye çalıştım ama polislerle hiçbir ş eyin göründüğü gibi olmadığı konusunda tecrübeliydim.
Ş u anda üzerinde çalıştığım sansasyonel olayla ilgisi olmadığı belliydi. Eğer öyle olsaydı beni ofisten ararlardı. Ya cep telefonum ya da BlackBerry'mle haberini mutlaka alırdım.
Hayır, baş ka bir ş ey için buradaydılar. Benimle ilgili bir ş ey için. Tekrarlıyorum. Yanlış bir ş ey yapmadığımı biliyordum. Ama zamanında her türden ş üpheli görmüş , her türlü tepkiyle karşılaşmıştım. Örneğin, polis başlıca ş üpheliyi gözaltında tutarken onu sorgu odas ına kilitler ve saatlerce arka arkaya sorgular. Suçlu olanların duvarlara tırmanacağını düş ünürsünüz ama tam tersi olur. Sabırs ız ve sinirli hareket edenler genelde masum olanlardır. Neden orada oldukları konusunda fikirleri yoktur ve polislerin onları neyle suçladıklarını bilemezler. Suçlu olan genelde sessiz kalır.
Dışarıya çıktık. Güneş ışınlan çok parlaktı. Uzun olanı gözlerini kıstı ve eliyle gözüne siper yaptı.
"Ben Dedektif Tucker York." dedi uzun olanı. Kimlik kartını çıkarttı ve Tuğla Kafayı göstererek "Bu da Dedektif Don Millon" dedi. Dillon da kimlik kartını çıkarttı.
"Sizin için ne yapabilirim?" diye sordum.
"Dün gece nerede olduğunuzu söyleyebilir misiniz?"

diye sordu York. Böyle bir soruya karşılık alarma geçmem, kim olduğumu onlara hemen ş imdi hatırlatmam ve yanımda bir avukat olmadan hiçbir soruya cevap vermemem gerekirdi. Ama ben bir hukukçuyum. Son derece iyi bir hukukçu. Ve bu da tabii ki kendinizi temsil ettiğinizde sizi daha da cüretkâr yapıyor. Aynı zamanda bir insandım. Polis tarafından alıkonulduğunuzda ne kadar tecrübeli olursanız olun gönüllerini hoş etmek istersiniz. Bu hisse engel olamazs ınız. "Evdeydim."
"Bunu doğrulayabilecek biri var mı?" "Kızım."
York ve Dillon geri dönüp okula baktılar. " İ çeride parende atarken seyrettiğiniz kız mı?" "Evet." "Başka biri?" "Sanmıyorum. Neden soruyorsunuz?"
Bütün konuş maları yapan York'tu. Sorumu duymazlıktan geldi. "Manolo Santiago adında birisini tanıyor musunuz?"
"Hayır."
"Emin misiniz?" "Eminim say ılı r"
"Neden sayılır?"
"Benim kim olduğumu biliyor musunuz siz?"
"Evet" dedi York. Elini yumruk yapıp içine doğru ök-sürdü. "Önünüzde diz çökmemizi ya da yüzüğünüzü öpmemizi filan mı istiyorsunuz?" "Yanlış anladınız herhalde."
"İ yi o zaman, demek aynı noktada buluş uyoruz." Bu
16
tavrı hoş uma gitmemiş ti ama üzerinde durmadım. "O zaman ş imdi söyleyin. Neden Manolo Santiago'yu tanımadığınızdan "eminsiniz sayılır"?
"Adı hiç tanıdık gelmiyor da ondan. Onu tanıdığımı sanmıyorum. Ama belki de hakkında kovuş turma açtığım ya da davalarımdan birinde tanıklık yapmış biri olabilir. Ya da kahretsin bilmiyorum, belki de bir bağış toplama etkinliğinde rastlamışımdır."
York bir baş hareketiyle daha fazla kafa ütüleme demek istedi. Ben de fazla uzatmadım. "Bizimle gelmenizin bir sakıncas ı var mı?"
"Nereye?"
"Uzun sürmeyecek."
"Uzun sürmeyecek mi gerçekten?" dedim. "Nereye gidiyoruz bilmek isterim." İ ki polis birbirine baktı. İ nat edeceğimi hissettirdim onlara. "Manolo Santiago adındaki bu adam dün gece ölü bulundu."
"Nerede?"
"Cesedi Manhattan'da bulundu. Washington Heights bölgesinde."
"Peki benimle ilgisi nedir?"
"Sizin yardım edebileceğinizi düş ündük."
"Nas ıl yardım edebilirim ki?. Size söyledim. Onu tanımıyorum."
"Onu tanıdığınızı sanmadığınızı" söylediniz." York bunu söylerken not defterine baktı, ama bu sadece öylesine bir refleksti; zira ben konuş urken hiç not almamıştı. O zaman eminim, tamam mı? Eminim."
17
Not defterini gösteriş li bir ş ekilde kapattı. "Bay Santiago sizi tanıyordu ama."
"Bunu nas ıl biliyorsunuz?"
"Önce cesedi bir görün de... "
"Soruma cevap vermenizi tercih ederim."
"Bay Santiago'nun"-York kelimeleri dikkatli seçmek için bir an duraksadı-üzerinden baz ı ş eyler çıktı."
"Baz ı ş eyler?" "Evet."
"Daha açık olur musunuz?" "Sizi iş aret eden baz ı ş eyler." "Ne gibi beni iş aret eden ş eyler?" "Siz İ .S. misiniz?"
Dillon-Tuğla Kafa-sonunda konuş muş tu. " İ lçe Savcısı" dedim.
"Neyse iş te." Boynunu kütürdetti ve göğüs kafesimi iş aret etti. "Gerçekten de kıçımı kaşındırmaya başlıyorsunuz." "Anlayamadı m?"
Dillon yüzüme doğru yaklaştı. "Allanın cezas ı kelime oyunları için mi buradayız sanıyorsun?"
Cevabını beklemediği bir soru olduğunu düş ündüm ama özellikle beklediğini görünce sonunda "Hayır" dedim.
"O zaman dinleyin. Elimizde bir ceset var. Herifin sizinle bağlantısı var gibi. Gelip bu iş i temizlememize yardım edecek misiniz yoksa sizi gittikçe daha çok suçlu durumuna sokan daha fazla kelime oyunu oynamaya devam mı edeceğiz?" 'Tam olarak kiminle konuş tuğunuzu sanıyorsunuz Dedektif?" 18
"Bu olayı hemen ş imdi gidip bas ına bildirmemizi istemeyen, seçimler için adaylığını koymuş biri." "Beni tehdit mi ediyorsunuz?"
York ileri doğru bir adım attı. "Kimse kimseyi tehdit etmiyor."
Ama Dillon benim bölgemde bana saldırmıştı. Gerçek olan ş uydu ki, görevim
ş imdilik süreliydi. Garden State'in ş imdiki valisi olan yakın arkadaşım beni

bölge savcısı yapmıştı. Kongreye girmem hatta belki de senatodaki boş koltuklardan birine oturmam konusunda da ciddi görüş meler yapılıyordu. Politik hırslarım olmadığını söylersem yalan söylemiş olurdum. Bir skandal, hatta en ufak bir ima dahi bana çok ş ey kaybettirirdi. "Nas ıl yardım edebileceğimi kestiremiyorum" dedim.
"Bunu bilemeyiz. Belki de hiç yardımcı olamayacaks ınız bize." Dillon Tuğla Kafa'ya döndü. "Ama eğer yardım istersek, yardım edeceksiniz öyle değil mi?" "Elbette" dedim. "Demek istediğim kıçınızı daha fazla kaşındırmaktansa gelmeyi yeğlerim."
Bu lafım az kals ın onu gülümsetecekti. "O zaman arabaya binin."
"Bu öğleden sonra önemli bir toplantım var."
"O zamana kadar sizi geri getiririz."
Külüstür bir Chevy Caprice bekliyordum ama araba
temiz bir Ford çıktı. Arkaya oturdum. İ ki yeni arkadaşım
da öne. Yol boyunca hiç konuş madık. George Washington
Köprüsünde trafik s ıkışıktı ama sirenleri çalıştırıp atlattık.
Manhattan tarafına geldiğimizde York konuş maya baş ladı.
"Manolo Santiago adının takma olabileceğini düş ündük."
19
"Ooo" diyebildim sadece, zira baş ka ne diyeceğimi bilememiş tim.
"Yani üzerinden adam gibi bir kimlik çıkmadı. Onu dün gece bulduk. Ehliyeti
Manolo Santiago adınaydı. Kontrol ettik, gerçek adı olmadığı anlaşıldı. Parmak
izini aldık. Hiçbir ipucu yok. Dolayısıyla gerçek kimliğini bilmiyoruz."
"Peki benim bilebileceğimi mi düş ünüyorsunuz?"
Cevap verme zahmetine katlanmadılar.
York'un ses tonu bir bahar günü kadar sakin ve teklifsizdi. "Siz dul bir adams ınız Bay Copeland, değil mi?"
"Bu doğru" dedim.
"Tek başınıza çocuk yetiş tirmek zor olmalı." Hiçbir ş ey söylemedim. "Öğrendiğimize göre karınız kanser olmuş tu. Ve siz bir çare bulmak için baz ı derneklerle temastaydınız." "Hı hı." "Takdire ş ayan."
Sadece bilmeleri kafiydi. Detaya gerek yoktu. "Sizin için tuhaf olmalı." "Neden
ki?"
"Yani bir savcı olarak diğer tarafta olmak. Çünkü genelde cevap veren değil, soruları soran hep siz olursunuz. Bu yüzden size garip gelmiş tir." Dikiz aynas ından bana gülümsedi.
"Hey York." dedim. "Ne?"
"Bir karnen var mı?" diye sordum. "Bir ne?"
"Karne" dedim."Bilirsin, geçmiş teki notlarını görmek için, Olmak için can
attığın o " İ yi polis" rolüne soyunma-
20
dan önceki notlarını. "
York bunu duyunca kıkırdadı. "Sadece bütün bunların tuhaf olduğunu söylüyorum. Yani daha önce bir polis tara-nndan sorguya çekildiniz mi?"
Bu önceden haz ırlanmış bir soruydu. Kesin önceden bilgi sahibi olmuş lardı
hakkımda. On sekiz yaşımdayken bir yaz kampında danış man olarak çalışmıştım.
Dört kamp-çı-Gil Perez ve kız arkadaşı Margot Green, Doug Billing-ham ve kız
arkadaşı Camille Copeland (yani kız kardeşim) bir gece geç saatlerde ormana
tüydüler.
Ve bir daha onlardan haber alınamadı.
Sadece iki ceset bulundu. On yedi yaşındaki Margot Green kamp bölgesinden yüz metre kadar ötede boynunda bir kesikle bulundu. Yine on yedi yaşındaki Doug Billing-ham ise yarım kilometre ötede. Cesedi bir sürü bıçak yara-s ıyla doluydu ama ölüm nedeni yine boynundaki kesikti. Diğer ikisinin, Gil Perez ve kız kardeş imin cesetleri asla bulunamadı.
Olay gazetelere manş et oldu. Wayne Steubens adındaki diğer kamp danış manı iki yıl sonra yakalandı üçüncü yaz cinayetlerinden sonra. Ona Yaz Hızarı demiş lerdi. Tam ona yakışan bir lakaptı bu. VVayne'in sonraki iki kurbanı In-diana Murcie'deki bir erkek izci kampının yakınlarında bulunmuş tu. Diğer kurban ise Virginia Vıenna civarındaki kamplardan birinde. Son kurbanı Paconos'taki bir spor kampından çıkmıştı. Hepsinin boynunda bir kesik vardı. Hepsi ormana gömülmüş tü, baz ıları canlı canlı. Evet, henüz ölmeden. Yerlerini belirlemek çok fazla zaman almıştı. Poco-n°s taki çocuklar ancak altı ay sonra bulunabilmişti mesela.. Ç°ğu uzman orada, ormanın derinliklerinde daha başkala-
2.
nnın da olduğuna inanıyordu.
Mesela kız kardeş im gibi henüz bulunamayan cesetler.

VVayne suçunu asla itiraf etmedi. Maksimum güvenlikli hapishanede kalıyordu. Hep bu dört cinayetle ilgisi olmadığı konusunda ısrar etmiş ti.
Ona inanmıyordum. Gerçek olan o ormanda yatan iki cesedin birer muamma olmas ıydı ve VVayne bunu hiç umur-samıyordu. Sanırım bundan hoş lanıyordu. Ama bu bilinmez -bu küçük ümit ışığı—hâlâ müthiş derecede acı veriyordu bana.
Kız kardeş imi severdim. Hepimiz severdik. Çoğu insan ölümün en dayanılmaz ş ey olduğuna inanır. Öyle değil. Bir süre sonra umut metreslerin en baş tan çıkarıcısı oluyor. O metresle benim kadar uzun yaş adığınızda, boynunuz sürekli bir kütüğün üzerinde günlerce, daha sonra aylarca, yıllarca havada as ılı duran bir baltanın indirilip kafanızı uçurmas ı için can atars ınız. Bir çok kiş i annemin kız kardeş im öldürüldüğü için kaçtığına inandı. Annem bizi terk etti çünkü kız kardeş imin ölüp ölmediğini hiç kanıtlayamadık.
VVayne Steubens'in bize ona ne yaptığını anlatmas ını çok isterdim. Ona doğru düzgün bir cenaze töreni yapamamak o kadar çok üzüyordu ki beni. Ölüm basittir aslında. Tahrip edici bir yıkım topuzudur. Size vurur, paramparça olursunuz ama bir süre sonra toparlanırs ınız. Ama o bilinmezlik, o ş üphe, o çok hafif umut ışığı içinizi acımas ız bir mikrop gibi kemirip durur. Çürümeyi durdurmazs ınız. Yeni-lenemezsiniz. Kuş kunun içinizi kemirmesine mani olamazs ınız. Düş ünüyorum da bu çürüme hâlâ devam ediyor. Medya her ne kadar gizli kalmas ı için çaba sarf etmiş
22
lsam da hayatımın o dönemini kurcalayıp durmuş tu. En hızlı arama motoru olan Google'a girdiğinizde esrarengiz Dir ş ekilde ortadan kaybolan kampçılarla bağlantılı olarak benim ismimi görüyordunuz. Kahretsin! Hikâye ş u Disco-very ya da Court TV deki "gerçek suçlar" programlarına hâlâ konu oluyordu. O gece o ormanlardaydım. Olayda adım geçiyordu. Polis tarafından sorgulanmıştım. İ fadem alınmıştı. Hatta benden ş üphelenmiş lerdi. Öyleyse biliyor olmalıydılar. Cevap vermemeyi tercih ettim. York ve Dillon da ısrar etmediler zaten. Morga geldiğimizde uzun bir koridordan geçtik. Kimse konuş muyordu. Buna ne gibi bir anlam vereceğimi bilemiyordum. York'un söyledikleri ş imdi yerine oturmuş tu. Ben diğer taraftaydım. Cesedi teş his etmeye giden sürüyle insan görmüş tüm. Morgda verilen her tür tepkiyi görmüş tüm. Ölüyü teş his edecek kiş iler metanetle yola koyulurlardı. Nedeninden pek emin değilim. Kendilerini kötü bir ş eye haz ırlamak için mi? İ çlerinde az bir miktar umut olduğu için mi? -Yine umut sözcüğünü kullandım. Hakikaten hâlâ olur mu içlerinde biraz umut? Emin değilim. Her neyse. Cesedi teş his etmeye çok az kala umut aniden çok çabuk bir ş ekilde kaybolur. Biz asla kimlik konusunda hata yapmayız. Morg son dakika mucizelerinin gerçekleş tiği bir yer değildir. Hiçbir zaman da olmamıştır.
Tepkilerimi incelemek için bana baktıklarını biliyordum. Adımlarıma, duruş uma, yüz ifademe özellikle dikkat ettım. Mümkün olduğu kadar doğal olmalıydım ama sonra
neden dert ediyorum ki bunu bu kadar diye geçirdim aklımdan.
23
IBen p ' tencerenin önüne götürdüler. İ çeri, ölünün bulunduğu jeı; g girmek yasaktı. Camın arkasında kalmalıydınız. HonumAy -Vıkanabilmesi için oda fayansla kaplanmıştı. Biri dışında ı sedyeler boş tu. Cesedin üzerine bir çarş af örtül-muŞtüi arAa ayakucu künyesini görebiliyordum. Aynı filmlerdeki giAj H Çarşafın altından dış arıya doğru fırlamış iri ayak parma; ğnafr3 baktım. Bana tamamen yabancıydı. Tam düşündüğüm grjbi.A \damı ayak parmağından tanıyamamıştım. 2 ım!ıjl'"yordum. Zihin stres altındayken zırvalar çünkü. Maske- talAAış bir kadın sedyeyi cama yaklaştırdı. Bir anda geçmiş e. kardeş imin doğduğu güne gittim. Çocuk odasını hattırkj, '«m. Folyo çubuklarla baklava şekilleri verilmiş pencere r,|nen hemen aynıydı. Morgdaki kadınla hemen hemen »yn a boydaki hemşire minik kız kardeş imi minik arabas ıyla cairmA'in önüne getirmiş ti görmemiz için. Aynı şimdi olduğu gibi f %3ir hayatın başlangıcı ve bir diğerinin sonu. DüŞ Ünüyorrumd.Aia bu o an içinde bulunduğum durum oldukça dokunaklıya1 t aslında ama hiç içim burkulmadı nedense.
Kacdın ça Airşafın üst kısmını sıyırdı. Tam tepeden yüzüne baktım. TüıA / Agözlerin bana çevrilmiş olduğunun farkınday-dım. Ölü benjAim gibi, otuzlu yaşlann ortalarındaydı. Sakalı vardı. traaAişlı gibiydi. Naylon bir bone takmışlardı kafasına. Onmbifa;î:\z şapşal göstermişti ama neden orada olduğunu biliyo»rdumnM.
"Başşncla/%1 mı vurulmuş?" diye sordum.
"İki'"
"Nasnlhjr'5 silahla?"
York »ı\ici*iti bana bunun benim davam olmadığını ha-
24
tırlatmak istermiş gibi hafifçe öksürdü. "Onu tanıyor musunuz?" Bir daha baktım."Hayır" dedim. "Emin misiniz?" Kafamı sallamaya baş ladım. Ama bir ş ey beni durdurdu.
"Ne?" dedi York. "Neden burada bulunuyorum?" "Tanıyıp tanımadığınızı öğrenmek..." "Tamam da, onu tanıyabileceğimi size düşündüren nedir?"
Yan gözle onlara baktım. York ve Dillon kısa bir an birbirlerine baktılar.

Dillon omuz silkti ve topu York'a attı. "Cebinde sizin adresiniz vardı" dedi
York. "Aynı zamanda sizinle ilgili bir tomar gazete kupürü bulduk."
"Ama beni bir sürü insan tan ı r."
"Evet, biliyoruz."
Konuş mayı kesti. Ona doğru döndüm. "Baş ka?" "Gazete kupürleri sizinle ilgili değildi. Yani tam olarak değil."
"Neyle ilgiliydi?"
"Kız kardeş iniz," dedi. "Ve o ormanda olanlarla ilgili."
Odanın ısısı on derece azaldı o anda sanki. Ama hey! bir morgun içindeydik
tabii. Soğukkanlı görünmeye çalıştım. "Belki kafayı cinayetlerle bozmuş biridir.
Ortalıkta bu hp insanlardan sürüyle var."
Duraksadı. Ortağıyla bakıştılar.
"Baş ka?" diye sordum.
"Ne demek istiyorsunuz?"
"Üzerinde baş ka ne buldunuz?"
25
York kenarda ayakta duran ve daha önce hiç fark etmediğim baş ka birine doğru döndü "Bay Copeland'e adamın kiş isel eş yalarını burada gösterebilir miyiz?" Ölü adamın yüzüne daha dikkatli baktım. Cildi çiçek bozuğuydu ve yüzünde çizgiler vardı. Onları gözümün önünden silmeye çalış arak baktım. Hayır, onu tanımıyordum. Manolo Santiago bana tamamen yabancıydı.
Biri kırmızı bir evrak çantas ı uzattı. İ çindekileri bir masanın üzerine
boş alttılar. Bulunduğum yerden bir blucin ve flanel bir gömlek görebildim. Aynı
zamanda bir cüzdan ve bir cep telefonu vardı.
"Cep telefonunu kontrol ettiniz mi?" diye sordum.
"Evet. Bir iş e yaramaz. Hafızas ı tamamen boş tu."
Gözlerimi ölü adamın yüzünden zorlukla ayırarak masaya doğru yürüdüm. Bacaklarım titriyordu.
Katlanmış kâğıtlar gördüm. Birini dikkatle açtım. Makale News\veek '/en alınmaydı. Orada öldürülmüş dört gencin fotoğrafları vardı. Yaz Hızarı'nın ilk kurbanları. Her zaman olduğu gibi Margot Green'le baş lamış lardı, zira ilk bulunan ceset onunkiydi. Doug Billingham' ınkini bulmak için bir gün beklemeleri gerekmiş ti.
Ama esas ilgi çekici olanı diğer ikisiydi. Gil Perez ve kız kardeş ime ait kan ve yırtık giysiler bulunmuş tu ama ortada ceset yoktu. Neden?
Gayet basit. Orman s ıktı. YVayne Steubens onları çok iyi saklamıştı. Bu hiçbir yerde yaz ılmamıştı, zira aksi halde baz ı komplo teorilerine bayılan insanlar dergiyi satın almazlardı. Neden bu ikisi bulunamamıştı? Steubens cesetleri nas ıl bu kadar kısa bir zamanda yerinden taşıyabilmiş ve gömebilmiş ti? Bir suç ortağı var mıydı? Adam bunu nas ıl
baş arabilmiş ti? Bir kere her ş eyden önce bu dördünün o ormanda iş leri neydi? Bugün dahi, VVayne'in tutuklanmas ından seneler sonra insanlar o ormandaki "hayaletlerden" bahsediyorlardı belki ormanın derinliklerinde terk edilmiş bir evde yaş ayan gizli bir tarikat, tımarhaneden kaçmış ruh hastaları, kanca elli adamlar, ya da tuhaf ilaç deneylerine maruz kalmış insanlar vardı. Güya bir öcü gelip kayıp çocukları ateş te kızartıp yemiş ti. Geceleri hâlâ Gil Perez ve kız kardeş imin intikam feryatlarını duyduklarını söyleyen insanlar bile vardı. Orada, o ormanlarda yalnız başıma çok gece geçirdim ve hiçbir zaman kimsenin feryat etti ğ ini duymadı m.
Gözlerimi Margot Green ve Doug Billingham'ın fotoğraflarından aşağı doğru kaydırdım. Daha sonraki fotoğraf kız kardeş iminkiydi. Bu fotoğrafı belki de milyon kez görmüş tüm. Medya bunu sevmiş ti, zira oldukça ş uadandı. Yan evdeki komşu kızı, çocuğunuzun en sevdiğiniz bakıcısı, caddenin aşağısında oturan kibar genç kız. Bu hiç de Camille değildi oysa. O, gözleri pırıl pırıl parlayan, rahat, tasasız, hınzır hınzır sırıtışıyla erkekleri şaşırtan ele avuca sığmaz biriydi. Bu resim o değildi. Onda bundan daha fazla bir ş eyler vardı. Ve belki de hayatına malolan da bu ele avuca s ığmaz-hğıydı kim bilir.
Tam son fotoğrafa yani Gil Perez'inkine bakıyordum ki, bir ş ey beni durdurdu. O an kalbim yerinden fırlayacaktı sanki.
Söylediğim çok abartılı gelebilir ama gerçekten de hissettiğim buydu. Manolo Santiago'nun cebinden çıkan bozuk paralara baktım ve onu gördüm, ve o an sanki bir el göğsümü kavradı ve kalbimi o kadar s ıkıştırdı ki, nefes alamaz 27
oldum.
Geri çekildim. "Bay Copeland?"
Elim sanki benim isteğim dışında hareket ederek kalktı. Bu bir yüzüktü, bir kız yüzüğü.
Gil Perez'in, kız kardeş imle birlikte ormanda katledilen çocuğun fotoğrafına baktım. On sekiz sene geriye gittim ve yarayı hatırladım.
"Bay Copeland?"
"Bana kolunu gösterin," dedim. "Pardon? Anlayamadı m."

"Kolu." Pencereye doğru döndüm ve cesedi gösterdim. "Bana kahrolası kolunu gösterin."
York Dillon'a iş aret etti. Dillon dahili telefonun düğmesine bastı. "Adamın kolunu görmek istiyor."
"Hangisi?" diye sordu morgdaki kadın.
Bana baktılar.
"Bilmiyorum," dedim. "Sanırım ikisi de."
İ kisi de afallamış görünüyordu, ama kadın itiraz etmedi. Örtü açıldı.
Perez olabileceğini düş ündüğüm adamın göğsü kıllan-mıştı artık. Eski haline nazaran daha iriydi. En az on beş kilo almıştı, ama bunda şaşılacak bir ş ey yoktu. Hepimiz kilo almıştık. Ama aradığım bu değildi. Kabarık yara izini bulmak için koluna bak ı yordum.
Oradaydı.
Sol kolunda. Ne soluğum kesildi ne de bir heyecan duydum. O anda sanki bir parçam benden çekilip ayrılmıştı ve buna karşı koyamayacak kadar hissizleş miş tim. Orada kalakaldım öylece.
"Bay Copeland?"
"Onu tanıyorum," dedim.
"Kim peki?"
Dergideki resmi gösterdim. 2.BÖLÜM
Hem İngilizce hem de Psikoloji doktorası yapmış öğretmen Lucy Gold bir zamanlar işini çok severdi. Öğrencilerle karşılıklı oturup onları gerçekten tanımaya çalışmanm kendisi için bir ş ans olduğunu düş ünürdü. Arka taraflarda sessizce oturanların baş ları öne eğik sanki imla dersindeymişler gibi sürekli not almalarını, saçlarını koruyucu bir perde gibi yüzlerinin üstüne düş ürenleri kapısına geldiklerinde gözlerini kaldıran ve ona gerçek düş üncelerini söyleyen dobra çocukları severdi.
Ama ş imdiki öğrenciler ekseriya, notlarının yalnızca dış a dönük gayretlerine bağlı olduğunu sanan yalakalardan ibaretti. Ne kadar çok iletiş im kurarlarsa o kadar fazla not alacaklarını düş ünüyorlardı. Dış a dönük biri olmak bu ülkede yeteri kadar ödüllendirilmiş ti çünkü.
"Bayan Gold" diye seslendi Sylvia Potter. Önemli bir s ınavın sabahında ona buna sınavdan kesin kalacağım söyleyip mızmızlanan ama sonunda A-artı alan ve ders boyunca sürekli parmak kaldıran ş u sinir bozucu kendini beğenmiş kız.

"Evet Sylvia?"
"Bugün Yeats'ten bir paragraf okudunuz ya, nas ıl anlatayım, o kadar duygulandım ki! O eylemli sözcükler ve sesinizi kullanma ş ekliniz, bilirsiniz, profesyonel bir aktris gibi... "
Bu yalakalık karşısında Lucy Gold'un bir an "Bana yalakalık yapmak istiyorsan git bol çikolatalı bir brownie pişir getir" diyesi geldi ama onun yerine gülümsemeyi sürdürdü. İş i çok zordu. Karşılığında bir ş eyler söylemek yerine saatine baktı ve sonra bunu yaptığı için kendisini bir pislik gibi hissetti. Sylvia en iyi olmak için elinden geleni yapan bir öğrenciydi. Hepsi bu kadar. Hepimiz baş armak, uyum sağlamak ve paçamızı kurtarmak için değiş ik yöntemler arardık. Sylvia'nınki muhtemelen daha kumazcaydı ve birçok yöntemden çok daha az zarar veriyordu kendine.
"Bir de ş u anı ödevini haz ırlamak çok hoş uma gitti," dedi.
"Memnun oldum."
"Benimkinin konusu... ilk kez... anlars ınız ya... "
Lucy kafas ını salladı. "Bak Sylvia, biliyorsun, ne demiş tik? Bu ödevler gizli kalacak ve kimin ne yazdığını s ınıftaki kimse bilmeyecek. Biz öğretmenler dahil" "Oh, evet." diyerek başını öne eğdi. Lucy şaşırmıştı. Sylvia asla yere bakmaz, başını hep dik tutardı.
"Belki hepsini okuduktan sonra, "dedi Lucy, "eğer istersen seninkiyle ilgili konuş abiliriz. Özel olarak tabii."
Kızın başı hâlâ öne eğikti.
"Sylvia?"
Ses tonu yumu ş ac ı kt ı . "Tamam."
Mesai saati bitmiş ti. Lucy eve gitmek istiyordu. "Anı

ödeviyle ilgili ş imdi mi konuş mak istiyorsun?" diye sorarken isteksiz olduğunu belli etmemeye çalıştı.
"Hayır." Sylvia'nın başı hâlâ öne eğikti.
"Tamam o zaman," dedi Lucy saatine bakarak. "On dakika sonra bir toplantım var.

Sylvia kımıldamadı. "Benimle konuştuğunuz için teşekkürler." "Benim için zevkti Sylvia."
Sylvia sanki baş ka bir ş ey daha söyleyecekmiş gibi Lucy'ye baktı. Ama hiçbir ş ey söylemedi. Beş dakika sonra Lucy odas ının penceresinden avluya bakarken Sylvia'yı gördü.
Kapıdan dışarı çıkıp, elleriyle yüzünü silmiş, dikleşip kafasını yukarı kaldırmış ve yüzüne zoraki bir gülümseme yerleş tirmiş ti. Kampusun öbür tarafına doğru seke seke yürümeye baş lamıştı. Arkadaş larına

el sallamış , grubuna katılmış ve hep birlikte diğer öğrencilerin aras ına karışmış lardı. Lucy grup gözden kaybolana kadar arkalarından baktı.
Arkas ına döndü. Aynadaki aksini yakaladı ve gördüğünden hoş nut kalmadı. Bu kız kendisinden yardım istemiş olabilir miydi acaba?
Evet Luce, büyük ihtimalle. Ve sen bu yardım çağrış ma cevap vermedin. Aferin sana süper star.
Masas ına oturdu ve en alt çekmeceyi açtı. Votka oradaydı. Votka iyiydi. Votkanın kokusunu almadın farzet, tamam mı Luce?
Odas ının kapısı açıldı. İ çeri giren adam uzun siyah saçlarını küpe dolu kulağının arkas ına s ıkıştırmıştı. Günün modas ına uygun bir ş ekilde birkaç günlük traş la dolaşıyordu.
33
Erkek pop gruplarındaki çocuklar gibi yakışıklıydı. Çenesinde gümüş bir çivi vardı. Her zamanki gibi rahat ve salaş giyinmiş ti. Üzerinde beli çivili bir kemerle laf olsun diye tutturulmuş düş ük bir pantolon, ve boynunda "s ık s ık çiftlesin" yazan bir dövme vardı.
"Hey sen," dedi adam. Lucy'ye bakarak s ırıtıyordu, "Bugün müthiş seksi görünüyorsun."
"Teşekkürler Lonnie."
"Yo yo yo, yemin ederim müthiş seksisin."
Lonnie Berger kendisiyle aynı yaş ta olmas ına rağmen asistanlığını yapıyordu. Sonsuza kadar eğitim görevlisi olmanın tuzağına düş müş lerden, kampüse çakılıp kalanlardan biriydi iş te. Gözlerinin etrafında tüm hayat hikayesini anlatan izler vardı. Lonnie kampus içindeki sanal seks zırvalığın-dan bıkmıştı ve sınırları zorlamak için önüne gelen her kadına hedef alıyordu.
"Dekolteni ön plana çıkartmak için bir ş eyler yapmalısın. Belki ş u yeni çıkan push-up sutyenlerden takabilirsin," dedi ve ekledi, "Böylece dersteki çocuklann daha fazla dikkatini çekebilirsin."
"A tabii, ne demezsin. Yaüp kalkıp onların dikkatini daha fazla nasıl çekebilirim diye düş ünüyordum zaten."
"Gerçekten şef, en son ne zaman biriyle seks..:?"
"Sekiz ay, sekiz gün ve"- Lucy saatine baktı-"dört saat önce."
Lonnie güldü, "Benimle dalga geçiyorsun, anlaşıldı."
Lucy ona sadece dik dik bakmakla yetindi.
"Anı ödevlerini bastım." dedi Lonnie.
Şu gizli kalması gereken isimsiz ödevler.
Lucy üniversitenin "Yaratıcı Düş ünce" adı verdiği ya-
34
ratıcı yaz ı ve felsefenin birleş tirilmesine dayanan bir dersin hocas ıydı. Doğrusunu söylemek gerekirse Lucy bu dersin hocalığını yapmaya bayılmıştı. Öğrenciler ş imdiye kadar hayatlarında kendilerini oldukça fazla sarsmış , normalde kimseyle paylaş amayacakları anılarını yazacaklardı. Hâlihaz ırdaki ödev konusu buydu. Ödeve ad yazılmayacaktı. Not verilmeyecekti. Eğer adını belirtmemiş öğrenci kağıdın alt kısmına izin verdiğine dair bir not yazarsa Lucy bunu tartışmaya açmak için sınıfa okuyabilecekti. Ve tabii ki yine adın gizli kalmas ı ş artıyla.
"Peki okumaya baş ladın mı?" diye sordu.
Lonnie evet anlamında başını salladı ve Sylvia'nın birkaç dakika önce kalktığı iskemleye oturdu. Ayaklarını masanın üzerine dayadı. " Ş imdiye kadar okuduklarım çok s ıradan," dedi.
"Kokuş muş erotizm diyebilir miyiz?"
"Daha çok soft pomo demeyi tercih ederim."
"Aradaki fark ne?"
"Biliyorsam ne olayım. Benim yeni manitadan bahsettim mi sana?" "Hayır." "Nefis bir ş ey." "Vaaay."
"Ciddiyim. Garsonluk yapıyor. Ş imdiye kadar gördüğüm en ateş li popo." "Ve bunu dinlemek zorundayım. Neden?" "Kıskandın mı?"
"A tabii" dedi Lucy. "Ne demezsin. Bana ödevleri vereceksin değil mi?"
Lonnie birkaç tanesini uzattı. Birlikte göz atmaya baş -
35
ladılar." Beş dakika geçmiştik] Lonnie ksas-afasını sallamaya başladı. • "Ne?" dedi Lucy.
"Bu çocukların çoğunluğunun yaşı k-A kaç?" diye sordu Lonnie. "Belki yirmi değil mi?" "Doğru."
"Ve cinsel haylazlıkları genelde hep iletki saat kadar sürüyor değil mi?" Lucy gülümsedi. "Ne enerjik bir hayaJ al gücü."
"Sen gençken de erkekler bu kadar uzii-tm süre dayanabiliyorlar mıydı?" "Şimdi dayanamıyorlar" dedi Lucy.
Lonnie bir kaşını kaldırdı. "Çünkü o k-SAadar ateşlisinki kendilerini kontrol edemiyorlar. Gerçekten « de bu senin suçun."

"Hımmm." Kurş unkalemin silgisini duJ udağının altına hafifçe dokundurdu Lucy. "İ lk kez bu taktigJLSi kullanmıyorsun kadınlara karşı öyle değil mi?"
"Yeni birine ihtiyacım olduğunu mu san iniyorsun? Daha önce hiç başıma gelmemişti, yemin ederim. * Lucy vızıltılı bir ses çıkarttı. "Üzgünün****- Başka kapıya."
"Kahretsin."
Yeniden okumaya koyuldular. Lonnie bin ir ıslık çaldı ve kafas ını salladı. "Belki de yanlış bir zamanda büyüdük. """" "Kesinlikle öyle." "Luce?" Okuduğu kâğıdın üzerinden baU*ktı. "Gerçekten de birazcık olsun istemiyor musun ya?" "Abartma."
56
"Sadece yardım etmek istiyorum, bilirsin. Altında bir ;ey arama."
"Senin garsona ne oldu? ' "Ciddi bir ş ey yok." "Anladım."
"Burada sana teklif ettiğim tamamen fiziksel bir ş ey. Karşılıklı baca temizleme olayı. Beni anlayabiliyor musun?" " Ş ist, okumakla meş gulüm."
İş areti anladı. Yarım saat soma Lonnie birden dikleş ti ve ona baktı. "Ne oldu?"
"Bunu oku." dedi. "Neden?"
"Sadece oku, tamam mı ?"
Lucy omuzunu silkti, okuduğu ödevi bir kenara koydu-yeni erkek arkadaşıyla birlikte sarhoş olup sonunda üçlü seks yapan bir kız daha Lucy bu tip üçlü seks hikayelerini çok okumuş tu. Bu tip aykırı iliş kiler içine alkol girmediği zaman asla gerçek olamaz gibi görünüyordu. Fakat bir dakika sonra bu hikâyeyi tamamen unuttu Lucy. Yalmz yaş adığını, ailesinden geride pek bir kimsenin kalmadığını, bir üniversite hocas ı olduğunu, hatta ve hatta avluya bakan odas ında oturduğunu ya da Lonnie'nin hâlâ karşısında oturduğunu bile unutmuş tu. Lucy Gold gitmiş , onun yerine baş ka
bir soyadı taşıyan, olgunluğun eşiğinde bir genç kız gelmiş ti. Olay on yedi yaşımdayken başıma geldi. Yaz kam-Pindaydım. Orada ED olarak çalışmıştım. Bu, Eğitim Danış manı anlamına geliyor. İş i almak zor olmamıştı, z,ra »abam o kampın sahibiydi...
37
Lucy okumayı kesti. Ön sayfaya baktı. Ad yaz ılmamıştı tabii. Öğrenciler ödevlerini e-maille göndermiş lerdi ve hepsini Lonnie basmıştı. Kimin hangi ödevi gönderdiğini anlamanın bir yolu yoktu. Zaten bu yüzden bu kadar rahat olabiliyorlardı. Üzerinde parmak izi bile bırakma riski taşımıyorlardı. Uyduruk bir e-mail adresinden "gönder" tuş una basmanız kafiydi.
Bu hayatımın en güzel yaz ıydı. En az ından o son geceye kadar. Ş imdi bile bir daha öyle bir gece yaş amayacağımı biliyorum. Size tuhaf geliyor değil mi? Ama biliyorum, bir daha asla ama asla öyle mutlu olamayacağımdan eminim. Asla. Ş imdi gülüş üm daha bir baş ka. Hüzünlü ve bir daha da doğru düzgün gülümseyemeye-ceğimi biliyorum.
O yaz bir çocuğu sevmiş tim. Bu hikâyede ona P diyeceğim. Benden bir yaş büyüktü ve genç, tecrübesiz bir kamp danış manıydı. Tüm ailesi kamptaydı. Kız kardeş i de oradaydı ve babas ı da kampın doktoruydu. Ama onları hayal meyal hatırlıyorum, zira P ye rastladığım an heyecandan midemin s ıkıştığım hissetmiş tim. Ne düş ündüğünüzü biliyorum. Bunun aptal bir yaz romantizmi olduğunu düş ünüyorsunuz. Ama değildi. Ve ş imdi bir daha onu sevdiğim gibi kimseyi sevemeyeceğimden korkuyorum. Aptalca gelebilir. Herkes de sizin gibi düş ünüyor zaten. Belki de haklılardır. Bilmiyorum. Daha gencim. Ama kendimi öyle hissetmiyorum. Sanki tek bir mutluluk ş ans ım vardı ve ben onu defettim. Lucy'nin yüreğinde sanki bir delik açıldı ve büyümeye baş ladı.
Bir gece, ormana gittik. Gitmememiz gerekiyordu. Kampta çok katı kurallar vardı. Kimse bu kuralları benden iyi bilemezdi. Dokuz yaşımdan, yani babamın orayı satın aldığından beri yazlarımı hep kampta geçirirdim. Ama P "gece" nöbetindeydi ve babam kampın sahibi olduğu için, her yere girip çıkma iznim vardı. Akıllıca değil mi? İ ki birbirine âşık genç diğer kampçıları korumak zorunda mıydı yani? Hadi canım sizde!
Gitmek istemedi, çünkü nöbette kalmas ı gerektiğini düş ünüyordu. Ama durun, onun kanına nas ıl girileceğini biliyordum. Ş imdi tabii ki çok piş manım. Ama kanına girmeyi baş ardım. Sonunda ormana doğru ilerledik. Sadece ikimiz. Eğer yanlış bir yere saparsanız orada sonsuza kadar kaybolabilirdiniz. Ormana giden ve bir daha
dönmeyen çocuklarla ilgili bir sürü hikâye duymuş tum. Baz ıları hayvanlar gibi yaş ayarak etrafta dolaştıklarını söyler. Baz ıları da öldüklerini, ya da başlarına daha kötü şeylerin geldiğini. İşte böyle, kampçılar hakkında söylenenleri bilirsiniz. Bu tip hikâyelere gülerdim o zamanlar. Asla korkutamazdı kimse beni. Ama ş imdi düş ününce tüylerim diken diken oluyor. Ormana girip içerilere doğru ilerledik. Yolu biliyordum. P elimden tutuyordu. Her yer o kadar karanlıktı ki, üç metre önümüzü dahi göremiyorduk. Bir hışırtı duyduk ve birinin daha bizimle birlikte ormanda olduğunu fark ettik. Elim ayağım buz kesmişti. Ama karanlıkta Paul'ün gülümseyip komik bir şekilde başını salladığını hatırlıyorum. Derin bir iç çekti ve "Bir baksak iyi olur." dedi. Ya da buna benzer bir ş ey. Kelimelerini tam 39
olarak hatırlamıyorum.

Ama olan bitene bakma fikrini sevmemiş tim. Onunla yalnız kalmak istiyordum. El fenerimin pili bitmiş ti. Ağaçlara yaklaşırken kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, dün gibi aklımda. Oradaydım iş te. Karanlıkta, âşık olduğum erkekle. Bana dokununca criyecekmiş im gibi geliyordu. Bu hissi bilir misiniz? Beş dakikalığına bile olsa ondan ayrılmaya dayanamazs ınız. Hayatınızın bir parças ı olmuş tur artık. Bir ş ey yapars ınız, herhangi bir ş ey ve merak edersiniz, "Acaba ne düş ünür?" Çılgınca bir his. Harika bir ş eydir, ama aynı zamanda acı verir. O kadar kırılgan, o kadar hassassınızdır ki bu sizi ürkütür.
"Şist" diye fısıldadı. "Dur."
Durduk.
P beni bir ağacın arkas ına çekti. Yüzümü avuçlarının içine aldı. Elleri kocamandı ve bu bana müthiş bir zevk veriyordu. Yüzümü yukarıya kaldırdı ve öpmeye ba ş ladı .
Kalbimin merkezinden baş layıp daha sonra tüm vücuduma yayılan bir titreme hissettim. Elini yüzümden kaldırıp göğüs kafesime, tam mememin üstüne koydu. İ nlemeye baş ladım.
Öpüş meye devam ettik. Çok ihtiraslı bir öpüş meydi. Birbirimize yeteri kadar fazla yaklaş amıyorduk. Vücudumun her yanı ateş gibi yanıyordu. Elini eteğimin altına götürdü. Daha fazlasını anlatamayacağım. Ormandaki hışırtıyı tamamen unutmuş tum. Ama ş imdi biliyorum. Birine haber vermeliydik. Ormanın derinlerine gitmelerine izin vermemeliydik. Ama yapmadık. O-nun yerine seviş tik. 40
Kendimi bize, yaptıklarımıza o kadar fazla vermiş tim ki önce çığlıkları dahi duyamadım. P nin de duyduğunu sanmıyorum.
Ama çığlıklar devam etti. Ölüme yakınlaşmış insanların deneyimlerini bilir misiniz? Bu ona benzer bir ş eydi ama tersine iş lemiş ti sanki. İ kimiz de pırıl pırıl bir ışığa doğru yürüyorduk ve çığlıklar dönmek istemememize rağmen bizi zorla çekmeye çal ış an birer ip gibiydi.
Beni öpmeyi bıraktı. Ve iş te en korkunç ş ey o anda oldu. Beni bir daha hiç öpmedi.
Lucy sayfayı çevirdi, ama baş ka bir ş ey yazmıyordu. Aniden başını kaldırdı. "Gerisi nerede?"
"Hepsi bu kadar. Bölüm bölüm göndermelerini istedin hatırlasana. Hepsi bu kadar."
Lucy sayfalara yeniden baktı. "Sen iyi misin Luce?"
"Bilgisayarlarla aran iyi değil mi Lonnie?" Kaşını kaldırdı. "Kadınlarla daha iyi." "Sence espri kaldıracak havada mıyım ş u an?"
"Tamam tamam, evet, bilgisayarlarla aram iyi. Neden sordun?" "Bunu kimin yazdığını bulmam laz ım."
"Ama-" "Bunu yazanı," diye tekrarladı, "bulmam laz ım."
Göz göze geldiler. Lonnie Lucy'nin yüzünü çok kısa biran inceledi. Lucy Lonnie'nin ne söylemek istediğini biliyordu. Üzerinde çalıştıkları her ş eye ihanet etmiş ti. Ş imdiye kadar gerçekten de birçok tüyler ürpertici hikâyeye rastlamışlardı. Mesela yine aynı sene içinde okudukları baba 41
kız arasındaki ensest ilişkide dahi Lucy yazanın kim olduğunu araştırıp izini bulmaya yeltenmemiş ti.
"Neden böyle yaptığını bana söylemek ister misin?"
"Hayır."
"Ama ş imdiye kadar burada inş a ettiğimiz tüm güveni benden yıkmamı istiyorsun."
"Evet."
"Hakikaten bu kadar kötü mü?" Lucy sadece onun yüzüne baktı. "Tamam ya, Allah kahretsin," dedi Lonnie. "Ne yapabileceğime bakacağım."
42
3.BÖLÜM
"Size söylüyorum," diye tekrarladım. "O Gül Perez". "Yani yirmi yıl önce kız kardeş inizle birlikte ölen çocuk." "Belli ki ölmemiş ," dedim. Bana inandıklarını sanmıyordum.
"Belki de erkek kardeş idir" diye ş ans ını denedi York. "Kız kardeşimin yüzüğü erkek kardeşinde ne arar ki?"
Dillon ekledi, "Bu yüzüğün bir özelliği yok. Yirmi yıl önce oldukça modaydı. Hatta sanırım kız kardeş imin bile bundan bir tane vardı. Galiba on altıncı yaş gününde hediye edilmiş ti. Kız kardeş inizinkinin üzerinde herhangi bir yaz ı, kabartma var mıydı?"
"Hayır."
"O zaman emin olamay ı z."
Bir süre konuş tuk ama söylenecek baş ka bir ş ey yoktu. Gerçekten de fazla bir ş ey bilmiyordum. Beni arayacaklarını söylediler. Gill Perez'in ailesini bulacaklar ve gerçek kimliğini bulup bulamayacaklarını araştıracaklardı. Ne yapacağımı bilmiyordum. Kendimi kaybolmuş , uyuş muş hissediyordum. Kafam karman çorman olmuş tu.
43
Blackberry'im ve cep telefonum çılgınlar gibi bipliyor-lardı. Kariyerimin en büyük ve önemli davas ı konusunda savunma avukatlarıyla yapacağım toplantıya gecikmiş tim.

Short Hills'in lüks banliyölerinde oturan iki kolejli zengin tenisçi Irvington'dan on altı yaşındaki melez bir kıza tecavüz etmekten suçlu bulunmuştu. Kızın adı Chamique Johnson'dı. Dava çok daha önceden başlamıştı ama ağırdan alıyorlardı.
Polisler beni Nevvark'taki ofisime bıraktırdılar. Karşı tarafın avukatının gecikmemi bir taktik olarak algılayacağını biliyordum ama bu konuda yapabileceğim bir ş ey yoktu. Ofisime girdiğimde iki savunma avukatının daha önceden gelip beni beklediklerini gördüm.
Avukatlardan biri, Mort Pubin ayağa kalktı ve bağırmaya baş ladı. "Seni salak herif, saatin kaç olduğunun farkında mısın? ha? Farkında mısın?" "Mort, sen kilo mu verdin?" "Z ırvalama."
"Yok hayır, bence senin boyun uzamış ya. Büyümüş sün, gerçek bir adam olmuş sun." "Siktir git, Cope. Burada bir saattir oturmuş seni bekliyoruz." Diğer avukat Flair Hickory bacak bacak üstüne atmış gams ız gams ız oturuyordu. Flair'i ciddiye alırdım, ama Mort gürültücü, uygunsuz artist herifin tekiydi. Flair içlerinde en çok korktuğum savunma avukatıydı. Herkese benzemezdi. Öncelikle Flair-bunun gerçek adı olduğuna yemin etmiş ti ama hâlâ ş üpheliydim-homoseksüeldi. Tamam, bu anormal bir ş ey değil, zira onun gibi bir sürü homoseksüel avukat vardı ama Flair'in homoseksüelliği çok fazla baskındı. Liberace

ve bir Streisand olmaktan ve sahne shovvlarından daha ileri gidememiş Lisa Minelli'nin gayri meş ru çocuğu gibiydi.
Flair bu özelliğini mahkeme salonunda saklama gereği duymaz, tam aksine mümkün olduğu kadar vurgulamak için gayret gösterirdi.
Parmaklarını esnetip manikürünü kontrol ederken Mort'-un birkaç dakika daha bağırıp çağırmas ını dinledi. Bundan zevk almış gibiydi. Sonra elini kaldırıp çabuk çabuk sallayarak Mort'u susturdu.
"Yeter artık."
Mor bir takım giymiş ti. Ya da menekş e rengi, patlıcan moru tonunda bir renk denebilir. Renklerle aram iyi değildir de. Gömleği de takımıyla aynı renkteydi. Aynı ş ekilde düz kravatı da. Aynı ş ekilde cep mendili de. Aynı ş ekilde-aman Tanrım-ayakkabıları da. Flair kıyafetini incelediğimi fark etti. "Beğendin mi?" diye sordu.
"Barney Village People'a katılmış " dedim. Flair kaş larını çattı.
"Ne oldu?" dedim.
"Barney ve "Village People" dedi ağzını büzerek. "Daha modas ı geçmiş bir müzik topluluğu bulamadın galiba."
"Teletubby'lerin mor olanına benzemiş sin diyecektim aslında ama adını hatırlayamadım."
"Tinky-YVinky. E ama o da çok eskidi artık." Kollarını birleş tirip içini çekti. "Tamam artık burada, açıkça görülüyor ki bu gayet erkeksi döş enmiş odada toplandığımıza göre müvekkillerimizi kurtarıp ş u iş i bitirsek diyorum." Göz göze geldik. "Suçlular Flair."
İ nkâr edecek değildi. "Gerçekten de ş u striptizci fahiş e-

yi kürsüye mi çıkaracaks ın?"
Kızı savunacaktım ama Flair bütün gerçekleri önceden biliyordu. "Ben..." Flair gülmemeye çalıştı. "Ben yapacağım," dedi. "Yok edeceğim o kızı." Hiçbir ş ey demedim.
Yapardı. Onu tanıyordum. Ve iş te onda etkileyici olan da buydu. Doğrardı kıyardı ama ne yaparsa yaps ın kendini sevdirirdi. Onu daha önce de böyle görmüş tüm. En az ından baz ı jüri üyelerinin homofobik olabileceğini ve ondan nefret edeceklerini ya da korkacağını düş ünebilirdiniz. Ama bu Flair için geçerli değildi. Bayan jüri üyelerinin ona bakıp içlerinden ah birlikte alış veriş e çıkıp ş öyle doya doya kocamızı bir çekiş tirsek diye geçirdiklerini tahmin edebiliyorum. Erkek jüri üyeleri ise onu o kadar kendi halinde ve zarars ız görürlerdi ki kendilerini hiçbir ş ekilde istediği yana çekmeyeceğini düş ünürlerdi.
Bu zorlu bir dava olacaktı kesin.
"Aradığın nedir?" diye sordum.
Flair pis pis güldü. "Sinirlisin değil mi?"
"Sadece bir tecavüz kurbanını senin zorbalıklarından koruyabileceğimi umuyorum" "Benden mi bahsediyorsun?" Elini yavaş ça göğsünün üzerine koydu. "Bu bana bir hakarettir."
Ona baktım. Tam o s ırada kapı açıldı ve baş müfettiş Lo-ren Muse içen girdi. Muse benim gibi otuzlarının ortas ın-daydı. Benden önce, Ed Steinberg'in yanında cinayet masas ında çalışmıştı.
Muse hareketsiz bir ş ekilde öylece sessiz sessiz oturuyordu. 46
Yeniden Flair'e döndüm. "Ne istiyorsun?" diye yineledim.
"Aperatif olarak," dedi Flair. "Bayan Chamique John-son' ın iki kaliteli ve son derece dürüst çocuktan itibarlarını kirlettiği için özür dilemesini istiyorum. " Ona biraz daha baktım. "Tazminatı da ayarlarız." "Hayal görüyorsun."
"Olmadı Cope, olmadı Cope, olmadı Cope," diyerek kafas ını salladı. "Sana hayır dedim."
"Ş u maço hallerin seni çok ş irin yapıyor ama bu konuş ma için bu geçerli değil."
Flair Loren Muse'u baş tan aşağı ş öyle bir süzüp yüzünü ekş itti. "Aman Yarabbim, ne giydin sen öyle?" Muse oturduğu yerde hafifçe doğruldu, "Ne?"

"Gardırobun korkutucu reality shovvlar gibi. Aman Tanrım, hele ş u
ayakkabıların... "
"Çok rahatlar ama" dedi Muse.
"Tatlım, modanın birinci kuralı ş udur: Ayakkabı ve rahatlık kelimeleri aynı cümlede kullanılmamalıdır." Flair gözünü kırpmadan dönüp bana baktı. "Müvekkillerimiz bir yıldan az hapis cezas ı gerektiren bir suç iş lemiş ken sen onlara ş artlı tahliye veriyorsun. "
"Hayır."
"Sana sadece iki kelime etmek istiyorum." "Sakın bunlar ayakkabı ve rahatlık olmas ın?" "Hayır senin için çok daha fazla cüretkar. Üzgünüm: Cal ve Jim." Ş öyle bir durdu. Muse'a göz attım. Oturduğu yerde kıpırdadı. 47
"Ş u iki ufak kelime," diye devam etti Flair kıvrak bir ses tonuyla. "Cal ve Jim. Kulağa ne hoş geliyor. Neden bahsettiğimi biliyor musun Cope?" Zokayı yutmadım.
"Sözüm ona kurbanının ifadesi...ifadesini okudun değil mi?...ifadesinde tecavüzcülerin adlarının Cal ve Jim olduğunu açıkça söylüyor." "Bu hiçbir ş eyi açıklamaz." dedim.
"Hadi tatlım ve bak buraya dikkat et zira bu senin davanda çok önemli olabilir-müş terilerimizin adı Barry Maranz ve Edvvard Jenrette. Cal ve Jim değil. Barry ve Ed-ward. Benimle birlikte hep bir ağızdan söyleyin. Haydi, yapabilirsiniz. Barry ve Edward. Sizce bu iki ad Cal ve Jim'e benziyor mu?"
Mort Pubin bu soruya pis pis s ırıtarak cevap verdi: "Hayır benzemiyor Flair." Sessizliğimi korudum.
"Görüyor musunuz, bu sizin kurbanınızın kendi ifadesi," diye devam etti Flair. "ve o kadar muhteş emki. Siz de öyle düş ünmüyor musunuz? Durun biraz bakalım bulabilecek miyim? Onu okumaya bayılıyorum. Mort, ifade sende mi? Bekle buldum galiba." Yarımay ş eklindeki gözlüklerini taktı. Hafifçe öksürüp gırtlağını temizledi ve ses tonunu ayarlayarak okumaya baş ladı, "Bunu bana Cal ve Jim adında iki çocuk yaptı."
Elindeki kâğıdı indirdi ve bir alkış bekler gibi baktı. "Üzerinde Barry Marantz' ın spermleri bulundu," dedim.
"Ah evet, ama genç Barry-bu arada yakışıklı çocuk ve ikimiz de bunun önemli
olduğunu biliyoruz -gecenin erken
48
12935767
saatlerinde sizin ateş li Ms. Johnson'la isteyerek cinsel iliş kiye girdiğini kabul ediyor. Chamique' de öğrenci yurdunday-dı, bu konuda mutabıkız değil mi?" Bu konuş mas ı hoş uma gitmedi ama yine de "Evet, mutabıkız," dedim. "Ve ayrıca Chamique Johnson bir önceki hafta orada striptizci olarak gösteriye çıkmıştı."
"Egzotik dansçı" diye düzelttim.
Sadece bana bakmakla yetindi. "Evet, beyanatı böyleydi. Güya bu davadan hiçbir maddi beklentisi yokmuş . Bu konuda da mutabık kalabiliriz öyle değil mi?" Sözümü bitirmeme bile fırsat vermeden hemen atıldı. "Barry'yle çok samimi olduklarına dair beş altı çocuk tanıklık yapabilir. Yapma Cope. Daha önce bu tip olaylar yaş adın. O bir striptizci. Daha olgunlaş mamış biri. Bir kolejin yurdundaki partiye sinsice sokuldu. Yakışıklı zengin bir çocuk tarafından s ıkıştırıldı. Onunla iş ini bitirdikten sonra kızı bir daha aramadı ve kız da buna bozuldu." "Vücudunda bir sürü çürükle," dedim.
Mort masaya sanki bir sineği ezmek ister gibi ş iddetle bir yumruk attı. "Kız sadece o büyük ödeme gününü bekliyor." Flair " Ş imdi olmaz Mort," dedi.
"Siktirin gidin. Anlaş madan hepimizin haberi var. Kız onların peş ini bırakmayacak çünkü ailelerin parası bol."
Mort zalim bir bakış fırlattı. "Fahiş enin adı tutanaklarda Chamique diye geçiyor öyle değil mi? -Adını alay edermiş gibi uzatarak söylemesine sinirlenmiş tim-"Ayrıca bir de ş imdiden bir avukatı var. Bizim çocuklardan para s ızdıracak, hepsi bu. Lanet olas ı sadece büyük ödeme gününü bekliyor."
"Mort?" dedim. "Ne?"
"Şş t, büyükler konuş urken lafa girme."
Mort küçümser gibi güldü. "Sen aşağılığın tekisin Co-
pe.
Bekledim.
"Onlara dava açmanın tek nedeni zengin olmalan. Ve sen de bunu biliyorsun. Medyaya da bu fakir zengine karşı z ırvalarını iş liyorsun. İ nkar etme. Benim midemi bulandıran, kıçımı tutuş turan ne biliyor musun? Sabah bir kıç kaşındırmıştım ş imdi de bir kıç tutuş turuyordum. Ne gündü ama!
"Söyle bana Mort, nedir?" "Toplumumuzda çok popüler olması."
"Neyin?"
"Zenginlerden nefret etmenin. " Mort öfkeyle ellerini havaya kaldırdı "Hep bunu duyuyoruz, 'Ondan nefret ediyorum çünkü çok zengin'. Enron'a bak, diğer başka bunun gibi skandallara bak. Bu önyargılar artık gittikçe daha da yüreklendiriliyor zenginlerden nefret etmek. Eğer 'Hey, fakirlerden nefret ediyorum' desem eminim beni ipe çekerler. Ama zengin kişilere sataştığınızda kimse size bir ş ey söylemez. Herkes zenginlerden nefret etmekte serbesttir." Ona baktım.

"Belki de bir destek grubu oluş turmalılar." "Siktir git Cope."
"Yoo ciddiyim. Trump, Halliburton'daki herifler, demek istediğim dünya onlara hiç de adil davranmadı. Bir destek grubu. Sahip olmalan gereken tek ş ey bu. Bir hayır ce-50
miyetine bağış yapılmas ını teş vik eden uzun bir televizyon programı yayınlanabilir mesela ya da baş ka bir ş ey. "
Flair Hickory ayağa kalktı. Tabii ki yapmacık bir tavır takınarak. Hatta bir an reverans bile yapabileceğini düş ündüm. "Sanırım buradaki iş imiz bitti. Yarın görüşürüz yakışıklı. Ve sen" Loren Muse'a bakarken tüyleri ürpermiş gibi yaparak ağzını açıp kapadı.
"Flair?"
Bana baktı.
"Şu Cal ve Jim meselesi," dedim. "Tam da kızın doğru söylediğinin ispatı aslında." Flair gülümsedi. "Nas ıl yani?"
"Senin çocuklar çok akıllıydı. Kıza kendilerini Cal ve Jim diye tanıtmış lardı ve işte bu yüzden de kız Cal ve Jim diye çağırdı onları." Bir kaşını çattı Flair. "Söylediğin sence mantıklı mı?" "O zaman neden baş ka bir ş ey söylesin ki Flair?"
"Anlamadım?"
"Demek istediğim, eğer Chamique senin çocukları tırtıklamak istiyorsa neden gerçek adlarını vermedi? Neden Cal ve Jim aras ında böyle bir diyalog uydurmak zorunda kalsın ki? İfadesini okudun, 'şu tarafa döndür Cal', 'öbür tarafa yasla Jim." "Oha Cal, kız buna bayıldı." Omuzumu silktim. "Neden bütün bunları uydursun
ki?"
Mort hemen üzerine atladı: "Çünkü o para delisi geri zekâlı bir fahişe."
Ama söylediklerimin Flair'i etkilediğini görebiliyordum.
51
"Söylediklerin boş ş eyler," dedim.
Flair bana doğru eğildi. "Olay şu Cope: "Öyle olmayabilir. Bunu biliyorsun. Belki haklısın. Belki de söylediklerinin hiçbir anlamı yok. Ama şunu bil ki bu karmaşaya yol açar ve karmaşa benim gözde iri kıyım erkeğim, Bay Alylcı Şüphe'yi çok tahrik eder. Gülümsedi. "Baz ı fiziksel kanıtların olabilir. Ama pekâlâ, sen bu kızı kürsüye çıkartacaks ın ve ben de kendimi engellemeyeceğim. Bu oyun, set, maç olacak. İ kimiz de bunu biliyoruz." Kapıya doğru yöneldiler.
"Toodles, arkadaşım. Mahkemede görüş ürüz." 4.BÖLÜM
Muse ve ben birkaç dakika hiçbir ş ey konuş madık. Cal ve Jim. Bu iki isim canımızı s ıkmıştı çok.
Cinayet müfettiş leri genelde her zaman kendini tamamıyla iş e adamış , huysuz, senelerdir yaş adıkları kötü olayların izlerini taşıyan, koca göbekli, zor nefes alıp veren ve eski püskü bir pardösüyle dolaş an adamlardan çıkardı.
Bu adamın görevi benim gibi politikaya soyunan, art niyetsiz bir bölge savcısını, Essex Bölgesi adalet sisteminin çıkar gruplarına karşı yönlendirmekti.
Oysa Loren Muse diğer cinayet müfettiş lerine benzemezdi. Yaklaşık bir metre elli santim boylarında, ve dördüncü s ınıfa giden bir çocuğun kilosuna sahipti. Muse'u seçtiğimde daha kıdemli olanları aralarında bir sürü tats ız dedikodu çıkartmış lardı. Ama kararlıydım. Daha canla baş la çalıştıkları ve daha sadık oldukları için orta yaş ta bekâr kadınları iş e almayı tercih ediyordum. Hemen hemen karşılaştığım bütün olaylarda bunun doğru bir düş ünce olduğunu gördüm. Otuz beş ini geçmiş bekâr bir kadın bulursunuz. Bu kadın sadece kariyeri için yaş ar. Evli ve çocuklu olanların asla yapamayacakları ş ekilde size tüm zamanınızı adar. 53
Allah için Muse da inanılmaz ş ekilde üstün yetenekli bir müfettiş ti. Ş u anda gözlerini ayaklarına dikmiş boş boş bakıyordu. "Aklında ne var?" diye sordum.
"Bu ayakkabılar gerçekten o kadar çirkin mi?" Ona baktım ve durdum.
"Kısaca söylemek gerekirse," dedi. "Cal ve Jim'in kim olduklarını açıklayamazsak çok kötü sıkışırız. "
Gözlerimi tavana dikmiştim. "Ne düşünüyorsun?" dedi Muse. "Şu iki isim." "Ne olmuş onlara?"
"Neden?" Birkaç kez tekrarladım. "Neden Cal ve Jim?" "Bilmiyorum." "Chamique'i yeniden mi sorguladın?"
"Evet, kızın söyledikleri kesinlikle çok tutarlı. Bu iki adı kullanmış lar.
Sanırım haklısın. İ nsanlar hikayesini aptalca bulsun diye iş in üzerini kapatmak için yaptılar."
"Ama neden bu iki ad?"
"Büyük ihtimalle tesadüf olabilir."
Kaş larımı çattım.
"Bir ş ey atlıyoruz Muse."
Evet anlamında başını salladı. "Biliyorum"

Hayatımı parçalara ayırmada her zaman iyi olmuş umdur. Aslında hepimiz bunu becerebiliriz, ama ben bu konuda özellikle iyiyim. Olayları birbirlerinden ayırabilirim. Bir iş le meş gul olurken baş ka hiçbir iş i içine karıştırmam. İ nsanlar bir gangster filmi seyrettiklerinde sokaklarda bu kadar ş iddet gösteren bir gangsterin, evinde nasıl sevecen bir eş ve baba olduğuna şaşırırlar. Ben şaşırmam, zira bunu ya-

pabilirim ve bununla gurur duyuyorum.
İş te bu ş ekilde son yarım saattir belli bir soru üzerinde kafa yoruyordum. Eğer Gil Perez başından beri hayattaysa bu zamana kadar neredeydi? O gece ormanda neler olmuştu? Ve tabii en önemli soru: eğer Gül Perez o korkunç gece kurtulmayı becerebildiyse...
Kız kardeş im de kurtulmuş olabilir miydi acaba?
"Cope?"
Bu Muse'un sesiydi. "Neler oluyor?"
Ona söylemek istiyordum, ama ş imdi zamanı değildi. Problemi önce kendi kendime çözmem laz ımdı. Neyin ne olduğunu anlamak. Cesedin gerçekten de Gül Perez'e ait olup olmadığını anlamak. Ayağa kalktım ve Muse'un yanına doğru yürüdüm. "Cal ve Jim," dedim. "Bunların ne anlama geldiğini çözmeliyiz. Çok hızlı bir
ş ekilde."
* * *
Ölen karımın kız kardeş i Greta ve kocas ı Bob Kuzey Amerika'daki diğer kapalı yaş am alanlarına tıpatıp benzeyen yeni inş a edilmiş bir sitedeki müstakil evlerden birinde oturuyorlardı. Bu evler değiş ik ş ekillerde ve renklerde yapılmıştı ama bir ş ekilde nas ılsa hepsi tıpatıp aynı gözüküyordu gözüme. Hepsinin yüzeylerine biraz eski bir görünüm verilmek istenmiş ti ama bu sadece daha kaba görünmelerine katkıda bulunmuş tu o kadar.
Greta'yla karımdan önce tanışmıştım. Annem daha yirmi yaşımı doldurmadan bizi terk etmişti. Değişik kültür-

lerden insanların yaş adığı kasabamızın en fakir ailelerinden biriydik. Ben dört yaşımdayken, Camille de üçüne yaklaşırken eskiden adı Sovyetler Birliği olan ülkeden Amerika Birleş ik Devletleri'ne göç etmiş tik. Yola çıkarken umut doluyduk. ABD'ye kahramanlar gibi gelmiş tik ama iş ler çok kısa bir zaman içinde kötü gitmeye baş lamıştı. Newark'ta, üç ailenin yaş adığı bir evin en üst katında oturuyorduk ama buna rağmen West Orange, Columbia High'da okuduk. Bir zamanlar Leningrad'da doktorluk yapan babam Vladamir Copinski (Amerika'ya geldikten sonra
Copeland soyadını almıştı), bu ülkede mesleğini sürdürmek için izin alamamış ve badanacılık yapmaya başlamıştı. İki aristokrat üniversite hocasının kızı, mükemmel bir ş ekilde yetiş tirilmiş , gururlu, mağrur, kırılgan güzellikteki annem Natasha, Short Hills ve Livingston'daki zengin evlere temizliğe gitmiş ama hiçbir yerde kalıcı olamamıştı.
Bir gün kız kardeş im Camille okuldan eve döndüğünde kasabanın en zengin kızının beni beğendiğini söyleyerek bana sataşmıştı. Bu annemi çok heyecanlandırmıştı. "Ona çıkma teklif etmelisin," dedi. Dudak büktüm. "Onu gördün mü hiç?" "Evet gördüm."
"O zaman biliyörsündür. Çirkin yaratığın teki." dedim tipik bir yeniyetme ukalalığıyla.
"Eski bir Rus atasözü vardır" diye karşı atak yaptı annem düş üncesini vurgulamak için parmağını kaldırarak. "Derler ki, Zengin bir kız paras ının üzerinde ayakta durduğunda muhteş em gözükür."
Greta'yla tanıştığımda ilk hatırladığım ş ey bu olmuş tu. Anne babas ı, yani eski kayınvalidem ve kayınpederim ve

sanırım hâlâ Cara'nın anneannesi ve dedesi oluyorlar-zen-gin insanlardı. Karım paralı bir aileden geliyordu ve öldüğünde Cara'ya bol miktarda para kalmıştı. Ben vasisiyim. Jane ve ben kızımızın mal varlığını kaç yaşında alacağı konusunda uzun uzun tartışmıştık. Bu kadar paraya 0 kadar genç yaş ta sahip olmas ını kimse istemez ama hey ne de olsa hepsi onun paras ı. Buna karış amam.
Jane'im doktorlar yaş ama umudunun olmadığını söyledikten sonra ölmek için çok fazla beklememiş ti. Sevdiğiniz biri günlerini sayarken çok fazla ş ey öğreniyorsunuz. Karımın hayret verici bir şekilde güçlü ve cesur olduğunu öğrendim. Bunu hastalığından önce fark etmem gerekirdi aslında. Ben onun kadar güçlü ve cesur olduğumu sanmıyorum.
Cara ve Greta'nın kızı Madison evin önünde oynuyorlardı. Artık günler uzamaya baş lamıştı. Madison asfalta oturmuş purolara benzeyen tebeş irlerle bir ş eyler çiziyordu. Kızım belirli bir kesim aras ında çok rağbet gören ş u oldukça ağır giden motorlu mini arabalardan sürüyordu. Bu arabalara sahip olan çocuklar asla bunları kullanmazlar. Onları sadece çocuk partilerine davet edilen diğer çocuklar kullanır. Çocuk partileri. Bu iki kelimenin yan yana gelmesinden nefret ediyorum.. Arabadan çıktım ve "Hey çocuklar!" diye seslendim.

İ kisi de aynı yaş ta olan kızların oynamayı bırakıp bana doğru koş malarını ve kollarını bana dolamalarını bekledim. Madison benim tarafıma doğru bir bakış attı. Kendi kızım beni duymamazlıktan geldi. Cara Barbie jipini kendi ekseni etrafında döndürdü. Jipin şarjı çok çabuk bitiyor, sonra da neredeyse duracak kadar yavaşlıyordu.
57
Greta tel kapıyı açtı, "Selam!"
"Selam" dedim. "Jimnastik gösterisi nas ıl geçti?"
"Hiç üzülme," dedi Greta elini gözlerine siper ederek ve yapmacık bir selamlamayla. "Hepsini video'da görürsün."
"Çok iyi."
"Ya sen? Ş u iki polisle neler oldu?" Omuzumu silktim. "Sadece iş ." Yutmadı ama üzerime de gelmedi.
"Cara'nın çantas ı içeride... "
Kapıyı ardından açık bırakarak içeri girdi. İş çiler aletlerini topluyorlardı. Bob ve Greta bir havuz yaptırıyorlardı. Bu senelerdir istedikleri bir ş eydi ama emniyet açısından Cara ve Madison'un büyümelerini beklemiş lerdi hep. "Haydi bakalım," dedim kızıma, "gidiyoruz."
Cara sanki pembe Barbie jipin z ırıltısından beni duy-muyormuş gibi yapıp jipi sürmeye devam etti.. Kaş larımı çattım ve ona doğru gittim. Cara saçma sapan bir ş ekilde inat ediyordu, "tıpkı annesi gibi" diyebilirdim ama Jane hayatta karşılaştığım en sabırlı ve anlayışlı kadınlardan biriydi. Hem iyi hem de kötü niteliklerin hepsini çocuklarınızda görebilmeniz büyüleyici bir ş eydir ama maalesef Cara bütün kötü niteliklerini babas ından almış a benziyordu.
Madison elindeki tebeş iri yere koydu. "Haydi Cara." .Cara onu da duymamazlıktan geldi. Madison bana bakarak omuzunu silkti ve içini çekerek "Selam Cope amca" dedi.
"Merhaba tatlım, güzel güzel oynadınız mı bakalım?" "Hayır," dedi Madison ellerini kalças ına dayayarak. "Cara hiç benimle oynamıyor. Sadece oyuncaklarımı
kul-5*
949
lanıyor."
Anlayışlı görünmeye çalıştım.
Greta elinde Cara'nın s ırt çantas ıyla geri döndü. "Ödevlerimizi bitirdik" dedi. "Teş ekkürler"
Çantayı uzattı. "Cara, tatlım? Baban burada."
Cara onu da duymamazlıktan geldi. Bir öfke nöbetinin yaklaştığını seziyordum. Sanırım bu huyunu da babas ından almıştı. Disney'den esinlenmiş hayat görüş ümüzde dul baba ve kızı aras ındaki iliş ki tam bir hokkabazlık gerektiriyordu. Bunu hemen hemen her çocuk filminde görebilirdiniz. Küçük Denizkızı, Güzel Ve Çirkin, Küçük Prenses, Alaaddin ve Sihirli Lambas ı 'nı seyrettiyseniz ne demek istediğimi anlars ınız. Filmlerde annesiz olmak çok havalı bir ş eymiş gibi görünür ki, biraz düş ünürseniz böyle bir mesaj ın verilmesi gerçekten büyük bir ahlaks ızlıktır. Gerçek hayatta annesiz kalmak küçük bir kızın başına gelebilecek hemen hemen en kötü ş eydir.
Yüksek sesle tekrarladım. "Cara, gidiyoruz."
Yüz ifadesi değiş medi. Hâlâ kararlıydı. Karşılıklı meydan okuyacaktık anlaşılan, ama neyseki bir güç bana yardım etti ve o anda Barbie'nin ş arj ı tamamen bitti. Pembe jip durdu. Cara jipi birkaç hareketle yeniden çalıştırmayı denedi ama Barbie kımıldamadı bile. Cara içini çekti, jipten atladı ve arabaya yöneldi.
"Teyzene ve Madison'a hoş ça kal de."
Tıpkı bir yeniyetme gibi, hatta kıskandıracak şekilde bir pozla suratını asarak dediğimi yaptı.
Eve geldiğimizde hiç izin almadan TV yi açtı ve Spon-ge Bob'u seyretmeye baş ladı. Açtığı kanalda sanki sabah
59
akş am sürekli Sponge Bob oynuyor gibiydi. Kanal adının Sponge Bob olup olmadığını merak ediyordum. Ama belki de dizinin sadece üç kısmı dönüş ümlü ş ekilde oynatılıyordu ama çocuklar asla aynı ş eyi seyretmekten vazgeçmiyorlardı. Bir ş ey diyecektim ama vazgeçtim. Ş u anda sadece biraz kafas ını dağıtmas ını istiyordum. Aklım hâlâ hem Cha-mique Johnson' ın tecavüz davas ında neler olup bittiğinde, hem de ani bir ş ekilde yeniden ortaya çıkan eski hikâyede ve Gil Perez'in öldürülmesindeydi. İ tiraf etmeliydim ki, bu önemli, hatta kariyerimin en büyük davas ında iş ler yolunda gitmiyordu.
Akş am için bir ş eyler haz ırlamaya baş ladım. Çoğu akş am ya dış arıda yiyor ya da haz ır bir ş eyler ısmarlıyorduk. Hem Cara'ya göz kulak olan hem de ev iş lerini yapan bir kadınımız vardı ama bugün izin günüydü. "Ne dersin, sosis yapalım mı?" "Fark etmez." Çalan telefona baktım.
"Bay Copeland? Ben dedektif Tucker York."
"Evet dedektif, sizin için ne yapabilirim?"
"Gil Perez'in anne ve babas ının adresini bulduk."
Parmaklarımın ahizeyi s ıkı s ıkı kavradığını hissettim. "Cesedi teş his ettiler
mi?"

"Henüz değil."
"Onlara ne söylediniz?"
"Bakın Bay Copeland, kusura bakmayın ama bilirsiniz, bu tip ş eyler telefonda söylenmez. Öldü sandığınız çocuğunuz bütün bu zaman zarfında hayattaydı aslında, ama nas ıl desem, anlaşılan ş imdi de biri tarafından temizlenmiş mi diyecektim yani?" 60
"Anl ı yorum."
"Dolayısıyla onlarla*açık açık konuş amadık. Onlara cesedi gösterip kesin kimlik tespitine gideceğiz. Yalnız bir ş ey daha var: Onun Gil Perez olduğundan nas ıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?" "Çok eminim."
"Takdir edersiniz ki bu yeterli değil." "Anlıyorum."
"Neyse, çok geç oldu. Ortağım ve ben bugünlük iş i bıraktık. Yarın adamlarımızdan biri anne ve babayı alıp getirecek. " "Çok naziksiniz."
"Evet. Belki sabah siz de orada olsanız iyi olur." "Nerede?" "Morgda. Sizi aldırmamızı ister misiniz?"
"Hayır, yolu biliyorum."
(Si

5.BÖLÜM

Birkaç saat sonra Cara'yı yatırdım.
Yatma zamanı geldiğinde asla zorluk çıkartmaz. Bu konuda mükemmel bir ş ekilde programlıyızdır. Ona kitap okurum. Bunu bütün orada burada yazdığı için değil, o buna bayıldığı için yapıyorum. Ben kitap okurken asla uykuya dalmaz. Belki hafiften ş ekerleme yapar, o kadar. Ama ben onun gibi değilim. Baz ı kitaplar gerçekten de çok sıkıcıdır ve tam yatağının yanında uyuya kalırım, o da beni uyandırmaz. Kitaplara karşı bu doymak bilmez tutkusuyla baş a çıkamıyorum ve bu yüzden de ona kitapların okunduğu kasetlerden aldım. Ona bir süre için kendim okuyorum ve daha sonra da teybi açıyor ve gözlerini kapatıp uykuya dalmadan önce kırk beş dakika kadar süren kasetin bir yüzünü dinliyor. Cara buna karşı çıkmıyor ve zevk alıyor.
Şu anda ona Ronald Dahl'ın bir kitabını okuyorum. Gözlerini sonuna kadar açmış. Geçen sene onu Aslan Kral'-ın çekimlerine götürdüğümde aşırı derecede pahalı oyuncaklardan, Timon'lardan almıştım. İş te ş imdi sağ koluyla onu s ıms ıkı kavramış . Timon da onun gibi doymak bilmez
63
bir dinleyici.
Okumam bittiğinde yanağına bir öpücük kondurdum. Bebe ş ampuanı kokuyordu. " İ yi geceler baba," dedi. " İ yi geceler tatlım."
Çocuklar! Bazen Medea gibi intikamcı ve kötü mizaçlı, bazen de birer melekler. Teybi açtım, sonra da ışığı kapattım. Çalış ma odama gittim ve bilgisayarı açtım. Çalış ma dosyalarımdan Chami-que Johnson' ın tecavüz davas ı dosyas ını açtım ve incelemeye koyuldum. Cal ve Jim.
Kurbanım jürinin duygularını anlayıp paylaş abileceği cinsten biri değildi. Chamique on altı yaşında bir genç kızdı ve evlilik dışı bir iliş kiden dünyaya gelmiş ti. İ ki kez suça azmettirme, bir kez de marihuana taşımak suçuyla tutuklanmıştı. Partilerde egzotik dans ş ovlarına çıkmıştı ve evet, bunun striptizci kelimesinin daha kibarcas ı olduğunu biliyorum. İ nsanlar partide ne iş i olduğunu merak edeceklerdi. Bu tip ş eyler cesaretimi kırmaz, aksine daha da güçlü bir şekilde mücadele etmeme yarardı. Politik dürüstlüğü umursadı-ğımdan değil, sürekli ama SÜREKLİ adaletle meş gul olduğum için. Eğer Chamique zambak kadar beyaz insanların yaş adığı Livingston'da öğrenci birliği baş kanlığı yapan bir sarışın ona tecavüz eden erkekler de siyahı olsaydı neler olurdu acaba? Chamique de bir insandı ve bir kiş iliği vardı. Barry Ma-rantz ve Edvvard Jenrette'in ona yaptıklarının hiç birini hak etmiyordu.
Ve ben de onları kulaklarından duvara mıhlayacaktım. Ta en baş a döndüm ve davayı yeniden okumaya baş la-
64
dım. Öğrenci yurdu mermer kolonlar ve Grekçe yaz ılarla bezenmiş , yeni boyanmış , yeni halıların döş endiği lüks bir binaydı. Telefon kayıtlarını kontrol ettim. Her çocuğun odas ında kendi direkt hatları olduğunu düş ünürsek çok fazla sayıda konuş ma yapılmıştı. Tabii cep telefonlarını, smsleri, e-mailleri ve blackberry'leri saymıyorum. Muse'un soruş turmacılarından biri o gece aranan yüzden fazla telefonu araştırmış , fakat hiçbir ş ey bulamamıştı. Geri kalan faturalar s ıradandı. Elektrik, su, civardaki içki dükkânından bir fış , bakım hizmetleri, kablolu TV, internet servisi, dvd kiralama servisi, internetten ısmarlanan pizza fiş leri. Dur bir dakika!
Bunu uzun uzun düş ündüm. Kurbanın beyanatı üzerine kafa yordum. Bu yüzden tekrar tekrar aynı ş eyi okumama gerek yok-iğrençti. İ ki çocuğun Chamique'i nas ıl değiş ik pozisyonlara soktuğunu, etrafında nas ıl dolandıklarını... Telefonum çaldı. Loren Muse'du. "Haberler iyi mi?" diye sordum.
"Hiç haber yoksa haberler iyidir" lafı gerçekten doğruysa, evet." "Doğru değil," dedim.
"Kahretsin!"
"Senden naber?" diye sordu.

Cal ve Jim. Kahretsin, atladığım neydi acaba? Biliyordum, cevaba çok yakındım ama ona ulaş amıyordum.. Bu hissi bilir misiniz? Bir ş eyi tam orada köş eyi dönünce göreceğinizi düş ünürsünüz. Petticoat Junction'daki köpeğin ismi gibi ya da durun Rocky III te Bay T nin oynadığı boksörün adı neydi? İşte bunun gibi bir ş ey. Orada, ama ulaş amadığınız bir yerde.

Cevap kafamın bir köş esinde s ıkışıp kalmıştı. "Henüz bir ş ey yok" dedim. "Ama üzerinde çalış maya devam edelim." * * *
Dedektif York ertesi sabah erken saatlerde Bay ve Bayan Perez'i karşısına oturttu.
"Geldiğiniz için teş ekkürler," dedi.
Yirmi yıl önce Bayan Perez kampın çamaşırhanesinde çalışıyordu. Onu o trajediden sonra bir kez görmüş tüm. Kurbanların ailelerinin, varlıklı Green'lerin, Green'lerden daha varlıklı Billingham'ların, fakir Copeland'lerin ve Copeland'lerden daha fakir Perez'lerin katıldığı bir toplantıda. Bu aileler birlik olup kamp sahibine karşı dava açmış lardı. O gün Perez'ler konuş makta oldukça güçlük çekmiş ler, sadece oturup sessizce diğerlerinin atıp tutmas ını izlemiş lerdi. Bayan Perez'in çantas ını kucağında s ıkı s ıkı tuttuğunu hatırlıyorum. Ş imdi çantas ını masanın üzerine koymuş tu.
Sorgu odas ındaydılar. Dedektif York'un önerisine uyarak onlara tek tarafı ayna olan camdan bakıyordum. Henüz beni görmelerini istemiyordu. Hakikaten de böylesi daha iyiydi.
"Neden buradayız?" diye sordu Bay Perez.
Perez oldukça iri yarı bir adamdı. Üzerine çok dar gelen, düğmeleri gerilmeyen her an kopacakmış gibi duran bir gömlek giymiş ti.
"Söylemesi çok zor." Dedektif York beni arayan gözlerle aynaya doğru baktı. "Ama size aç ı klamaya çal ış aca-

ğım."
Bay Perez'in gözleri birden küçülüverdi. Bayan Perez çantas ının sapını s ıkı s ıkı kavradı yine. Acaba on beş sene önce kullandığı çanta mı diye saçma sapan bir soru geldi aklıma. Böyle zamanlarda ne kadar tuhaf ş eyler düş ünüyordu insan.
"Dün Manhattan-Washington Heights'ta," dedi York. "157. caddenin ara sokaklarından birinde bir ceset bulduk."
Yüzlerine baktım. Perez'ler hiç tepki vermemiş lerdi.
"Kurban otuz beş kırk yaş lan aras ında bir erkek."
Dedektif York sesini alçalttı. "Takma ad kullandığı için kimliğini tespit etmekte zorluk çektik."
York bir an bakalım karşı taraf bir ş ey söyleyecek mi diye durdu. Klasik bir tekniktir bu. "Anlayamıyorum, bunun bizimle ne gibi bir ilgisi olabilir?" diye sordu Bay Perez. Bayan Perez gözlerini kocas ına doğru kaydırmakla yetindi. Vücudunun geri kalanı sabitti. "Size açıklayacağım."
York'un kafas ındaki taktikleri, nas ıl yaklaş mas ı gerektiğini düş ündüğünü tahmin edebiliyordum. Cebinde bulunan gazete kupürlerinden mi baş layacaktı, yoksa yüzükten mi? Kafas ında nas ıl cümleler kuracağını prova ettiğini ama daha sonra da bunların ne kadar aptalca olduğunu düş ündüğünü hayal edebiliyordum. Gazete kupürleri, yüzükler, bunlar hiçbir ş ey ispatlamazdı ki. Ben bile birden ş üpheye düş müş tüm. İş te buradaydık. Perez'lerin dünyas ı bağırsakları lime lime edilmiş katledilmiş bir buzağıya benzemek üzereydi. Aynanın arkas ında olduğuma seviniyordum.
"Cesedi teş his etmesi için birini getirdik," diye devam etti York. "Bu kiş i kurbanın oğlunuz Gil olduğundan ş üpheleniyor."
Bayan Perez gözlerini yumdu. Bay Perez kaskatı kesildi. Birkaç saniye ikisinden de tek bir ses çıkmadı, ikisi de kımıldamadı. Kadın kocas ına bakmadı. Sadece öylece yerlerinde oturdular. York'un söyledikleri havada as ılı kalmıştı.
Sonunda Bay Perez "Oğlumuz yirmi yıl önce öldürüldü," demeyi başarabildi.
York ne söyleyeceğinden emin olamadığı için başını sallayarak onayladı.
"Bize sonunda cesedini bulduğunuzu mu söylemek istiyorsunuz?"
"Hayır, sanmıyorum. Oğlunuz s ırra kadem bastığında on sekiz yaşındaydı değil mi?"
"Hemen hemen on dokuz," dedi Bay Perez.
"Ama bu adam, yani kurban daha önce de söylediğim gibi hemen hemen otuzlu yaş larında."
Perez'in babası arkasına dayandı. Anne hâlâ sabit bir şekilde oturmaya devam etti.
York hemen atladı. "Oğlunuzun cesedi asla bulunamadı, bu doğru değil mi?" "Yani siz bize...?"
Bay Perez sözünü tamamlayamadan York müdahale etti.
"Evet. Kesinlikle oğlunuz GiTin tüm bu zaman zarfında yani yirmi yıldır hayatta olduğunu ve bundan sizi ya da baş ka birilerini haberdar etmediğini ve ş imdi tam kayıp oğlunuzla yeniden birleş ebilecekken

öldürüldüğünü söylemek istiyorum. Hayat ne kadar da boş , öyle değil mi?" "Ama bu olamaz," dedi Bay Perez. <S8
"Sizi anlayabiliyorum."
"Neden onun oğlumuz olduğunu düşünüyorsunuz?" "Daha önceden de söylediğim gibi, bir tanığımız var."
"Kim?"
Bayan Perez geldiğinden beri ilk kez ağzını açıp bir ş ey söylemiş ti. Neredeyse oradan sıvışacaktım. York onları yatıştırmaya çalıştı. "Bakın, üzgün olduğunuzu biliyoruz... "
"Üzgün mü?" dedi Bay Perez. "Bunun nas ıl bir ş ey olduğunu biliyor musunuz?...Hislerimizi tahmin edebiliyor musunuz?"
Sesi yeniden gitti. Karısı elini kocas ının kolunun üzerine koydu. Yerinde biraz daha dikleş ti, bir an için kafas ını cama doğru döndürdü, arkas ından beni görebiliyordu sanki. Sonra York'la göz göze geldi ve:
"Sanırım ortada bir ceset var." dedi. "Evet hanımefendi."
"Ve bu yüzden bizi buraya getirdiniz. Ona bakıp oğlumuz mu değil mi söylememizi istiyorsunuz." "Evet." * * *
Bayan Perez ayağa kalktı. Kocas ı onu seyretti. Kadın daha da küçülmüş tü sanki. Çaresiz bir görüntüsü vardı.
"Tamam" dedi kadın. "Neden gidip bakmıyoruz?" Bay ve Bayan Perez koridora yöneldiler.
Ben de onları uzaktan takip etmeye baş ladım. Dillon da benimleydi. York onlarla birlikteydi.. Bayan Perez'in başı dikti. Sanki bir kapkaççıdan korkuyormuş ças ına çantas ının sapını s ıkı s ıkı tutuyordu. Kocas ından bir adım önde yü-
69
rüyordu. Aslında cinsiyet ayrımcılarına göre tam tersi olmalıydı, yani koca önden yürümeli, kadın ondan güç alacak ş ekilde arkadan. Bay Perez'in "gösteri" kısmında daha güçlü bir rol almas ı gerekirdi. Ama Bayan Perez idareyi ele almış , diğer yandan kocas ı da ondan uzakta, her bir adımda daha da fazla geri çekiliyor gibiydi.
Koridor muş ambayla döş enmiş yerleri, badanas ı dökülmüş betondan duvarlanyla tam bir devlet dairesi görünümündeydi. Bir tek kahve molas ında s ırtını dayamış bıkkın bir bürokrat yoktu etrafta. Adımlarının yankılanmasını duyabiliyordum. Bayan Perez'in kollarında ağır altın bilezikler vardı. Yürüyüş ritmine uygun ş ekilde çıkarttığı şıkırtıları duyabiliyordum.
Dün önünde ayakta durduğum camın oraya girmek için sağa döndüklerinde, Dillon ön sıralarda giden bir çocukmu-ş um da beni aniden durduruyormuş gibi esirgeyici sayılabilecek bir tavırla elini önüme tutarak yolumu kesti. On metre kadar arkada durarak bizi görmemeleri için önlemimizi aldık.
Yüzlerini zorlukla görebiliyordum. Bay ve Bayan Perez yan yana ayakta duruyorlardı. Birbirlerine dokunmuyorlardı. Bay Perez'in başının eğik olduğunu görebiliyordum. Üzerinde mavi bir ceket vardı. Bayan Perez ise neredeyse kurumuş kan rengine yakın renkte koyu bir bluz giymiş ti. Her tarafından altın takılar sarkıyordu. Bu sefer camın diğer tarafında tekerlekli sedyeyi iten sakallı bir adam vardı. Cesedin üzeri bir çarşafla örtülüydü.
Sedye yerine getirildiğinde sakallı adam York'a bir bakış attı. York başını salladı. Adam sanki altında kırılacak bir eş ya varmış gibi özenle çarş afı kaldırdı. Yanlışlıkla ses
70
çıkartmaktan korktum, ama bedenim hâlâ biraz sola dönüktü. Çok az da olsa Bayan Perez'in yüzünü görmek istiyordum, en az ından profilinden biraz ını. Bağırmamak, yüz ifadelerini değiştirmemek, hiçbir şey belli etmemek, işkencecilerine herhangi bir şekilde zevk vermemek için sonuna kadar savaşıp kendilerini kontrol altında tutan kurbanlarla ilgili okuduklarımı hatırladım. Bayan Perez'in yüz ifadesindeki bir ş ey bana onları hatırlatmıştı. Metanetli durmak için büyük çaba harcıyordu. Aslında sadece ş iddetle esen bir rüzgâr karşısında hafif bir ürperti hissediyordu. Baş ka bir ş ey değil.
Bir süre boş boş baktı. Kimse konuş muyordu. Nefesimi tuttuğumu fark ettim. Tüm dikkatimi Bayan Perez üzerine yoğunlaştırmıştım. Gözleri dolmuş tu. Yere doğru bakıyordu. Dudaklarının titrediğini görebiliyordum. Kafas ını kaldırmadan "Bu bizim oğlumuz değil," dedi. Sessizlik. Bunu beklemiyordum. York,"Emin misiniz Bayan Perez?" diye sordu.. Cevap alamadı.
"Onu son gördüğünüzde genç bir çocuktu," diye devam etti York. "Saçları da uzunmuş sanırım." "Evet, uzundu."
"Bu adamın kafası sıfır numaraya vurulmuş ve sakalı var. Aradan çok uzun yıllar geçti Bayan Perez. Lütfen daha dikkatli bakın."
En sonunda Bayan Perez gözlerini cesetten çekerek York'a baktı. York konuş mayı kesti.
"Bu Gil değil," dedi kadın yeniden.
York yutkundu ve babaya doğru döndü. "Bay Perez?"
Baba başını biraz eğdi, boğaz ını temizledi. "En ufak
71
bir benzerlik dahi yok." Gözlerini kapadı ve yüzünden bir titreme dalgas ı daha geçti. "Bunun sadece... "
"Yaşı tutuyor" diye tamamladı Bayan Perez. "Sanırım sizi takip edemiyorum," dedi York.

"Bir evlat kaybettiğinizde her zaman merak içinde olursunuz. O bizim için o her zaman genç bir çocuk olarak kalacak. Ama eğer yaş asaydı, evet bu iri yarı adamla aynı yaş ta olacaktı. Neye benzeyeceğini merak edersiniz, acaba evlenir miydi diye sorars ınız kendinize. Çocukları olur muydu diye düş ünürsünüz." "Ve siz de bu adamın sizin oğlunuz olmadığından eminsiniz
"Evet dedektif, eminim." Ş imdiye kadar kimsenin bu kadar acı acı gülümsediğini görmemiş tim.
York kafas ını salladı. "Sizi buralara kadar getirttiğim için üzgünüm. "Onlara kolunu gösterin" dediğimde geri dönmek üzereydiler. Hepsi bulunduğum yöne doğru baktı. Bayan Perez'in o keskin bakışı üzerimde yoğunlaştı. O bakış ta garip bir hinlik hissetmiştim, belki de bir meydan okuma. İlk ağzını açan Bay Perez oldu.
"Siz kimsiniz?" diye sordu.
Gözlerimi dikmiş Bayan Perez'e bakıyordum. Yüzündeki o acı gülüş ü geri geldi. "Siz o çocuksunuz, değil mi Bay Copeland?" "Evet hanımefendi."
"Camille Copeland'in erkek kardeş i."
"Evet."
"Onun kimliğini tespit eden siz miydiniz?" Onlara'gazete kupürlerinden ve yüzükten bahsetmek ""2 istedim ama sanki zamanımızın daraldığı hissine kapılmıştım. "Kolu," dedim. "Gil'in kolunda kötü bir yara vardı."
Kadın başıyla onayladı. "Komş ularımızdan biri bahçesinde lama yetiş tiriyordu. Etrafında dikenli teller vardı. Gil hep çok iyi tırmanırdı. Sekiz yaşındayken çiti aşıp içeri girmek istemiş . Düş müş ve dikenli tel omuzuna saplanmış ." Kocasına döndü. "Kaç dikiş atmışlardı Jorge?"
Şimdi acı acı gülme sırası Jorge Perez'e gelmişti." Yirmi iki." Gil'in bize anlattığı hikâye bambaş kaydı. Yaranın, Batı Yakas ı Hikayesi filminden fırlamış bir sahne gibi bir bıçak dövüş ünden kalma olduğunu söylemiş ti. Çocuk aklımla bile ona inanmamıştım o zamanlar. O yüzden bu tutarsızlık beni hiç de şaşırtmamıştı.
"O yarayı kamptan hatırlıyorum," Çenemle camın arka tarafını iş aret ederek. "Koluna bakın." dedim.
Bay Perez kafas ını salladı. "Ama biz zaten... "
Karısı elini kaldırarak onu susturdu. Burada lider tartış mas ız oydu anlaşılan. Geri dönmeden benim olduğum tarafa bakarak başını salladı ve "Gösterin bakalım," dedi.
Kocas ı allak bullak olmuş gibiydi, ama o da kadınla birlikte camın yanına gitti. Bu sefer karısının elini tutan o oldu. Sakallı adam sedyeyi geri götürmüş tü bile. York cama vurdu. Sakallı adam birden irkildi. York başıyla iş aret yaparak sedyeyi geri getirmesini istedi. Adam sedyeyi geri getirdi.
Bayan Perez'e yaklaştım. Parfümünün kokusunu alabiliyordum. Kokusu bana hiç yabancı değildi ama nereden olduğunu hatırlayamadım. Yarım metre kadar arkalarında durmuş kafalarının aras ından camın ardına bakıyordum.

7.5
York dahili telefonun beyaz düğmesine bastı. "Lütfen onlara kollarını göster." Sakallı adam yine çok saygılı ve özenli bir ş ekilde çarş afı çekti. Yara oradaydı. Kızarık, uzun bir kesik. Bayan Perez yine gülümsedi. Ama bu sefer düş üncelerini tartmakta güçlük çekiyordum. Üzgün müydü? Mutlu muydu? Kafas ı mı karışmıştı? Sahte miydi? İ çten miydi?
"Sol," dedi. "Ne?" Bana doğru döndü. "Bu yara sol kolda," dedi. "Gil'in yaras ı sağdaydı ve bu kadar uzun ve derin bir yara değildi."
Elini kolumun üzerine koydu. "Bu o değil Bay Copeland. Biliyorum, o olmas ını çok isterdiniz, ama değil. Bize geri dönemedi. Aynı kız kardeş iniz gibi."

6. BÖLÜM
Evime döndüğümde Loren Muse bahçede yaralı bir ceylanın etrafında dönen bir aslan gibi geziniyordu. Cara arabanın arka koltuğunda oturuyordu. Bir saat sonra dans dersi baş layacaktı. Onu ben götürmeyecektim. Dadımız Es-telle bugün geri dönmüş tü. Estelle'e fazlas ıyla para ödüyorum. Hem araba kullanıp hem iş ini iyi yapan birisini kolay bulamazs ınız. O yüzden de ne isterlerse onu verirsiniz.
Park yerine girdim. Bir morg koridorunun tüm özelliklerine sahip evimizin üç yatak odası vardı. Bu evi "geçici" olarak almıştık. Jane ileride şu aile konaklarına taşınmak niyetindeydi. Belki de Franklin Lakes'telcilerden birine. Oysa ben onun gibi değildim. Benim için yaş adığım yerin çok fazla önemi yoktu. Eve, arabaya o kadar önem vermezdim. Bu tip ş eylerle ilgilenmeyi tamamen Jane'e bırakmıştım. Karımı özlüyordum.
Loren Muse'un yüzünde sanki çok lezzetli bir ş ey yemiş de ağzı kulaklarına varıyormuş gibi bir ifade vardı. Muse blöf yapmazdı, neyse oydu. "Faturaları aldım. Bilgisayar kayıtlarını da." Sonra kızıma döndü. "Merhaba Cara." "Loren!" diye bir çığlık attı Cara. Arabadan atladı. Ca-

ra Mıise'u severdi. Muse'un aras ı çocuklarla çok iyiydi. Hiç evlenmemiş ti ve hiç çocuğu olmamıştı. Birkaç hafta önce yeni erkek arkadaşıyla tanışmıştım. Çocuk onunla aynı ayarda değildi ama tabii belirli bir yaş a gelmiş bekâr kadınların normlarına uyuyordu.
Muse'la birlikte olay mahallinde bulunan tanıkların ifadelerini, telefon kayıtlarını, öğrenci yurdunun tüm faturalarını küçük odaya yaydık. Önce faturalarla baş ladık. Aman Yarabbim. O kadar çoktu ki. Her cep telefonu faturas ını, her bira fiş ini, her internet sipariş ini teker teker inceledik.
"Pekâlâ." dedi Muse "Aradığımız nedir?"
"Ah bir bilebilsem."
"Bir ş ey bulduğunu sanmıştım",
"Ne bileyim? Bulacağız gibi bir his var içimde."
"Çok komiksin. Lütfen bana önsezi oyunu oynadığımızı söyleme."
"Asla," dedim. Bakmaya devam ettik.
"Pekâlâ," dedi. "Galiba bu kâğıtların içinde, üzerinde "Önemli ipucu ş u tarafta" yazan bir iş aret arıyoruz?"
"Aradığımız ş ey," dedim, "bir katalizör."
"Doğru kelime. Ş u tarafta olabilir mi peki?"
"Bilmiyorum Muse, ama cevap burada. Görmeme ramak kaldı."
"Tamaaaam," dedi gözlerini devirmemek için büyük bir gayret sarf ederek. Aramaya devam ettik. Neredeyse hemen hemen her akş am Pizza-To-Go'dan sekiz parça pizza ısmarlıyorlar ve kredi kartıyla ödüyorlardı. DVD ısmarlamak için NetfhVe üyeydiler. Bir seferinde üç DVD birden geliyordu ve ayrıca müstehcen filmler için de HotFlixxx'e abonelikleri vardı.

Üzerinde yurdun logoları olan tiş örtlerden de ısmarlamış -lardı. Aynı logo ayrıca ünlü bir golf kulübünün toplarının üzerinde de vardı.
Hepsini belirli bir sıraya koymaya çalıştık. HotFlixxx fişini kaldırıp Muse'a gösterdim, "Filmler gayet hesaplı."
"İnternet yoluyla porno filmlere çok kolay bir şekilde erişebiliyorsun ve böylelikle gençler de dahil olmak üzere bir sürü kiş i bunları gayet rahat bir ş ekilde elde edebiliyor." Dedi Muse.
"İ yi, aklımızda bulunsun," dedim.
"Ama bu bizim için bir f ı rsat olabilir."
"Nas ıl yani?"
"Genç çocuklar, ateş li kadınlar, ya da bu durumda sadece fıstık gibi bir kadın yeterli." "Açıkla biraz," dedim. "Ofis dışından birini tutmak istiyorum."
"Kimi?"
"Cingle Shaker adında özel bir dedektif. Hiç duydun mu?"
Evet anlamında başımı salladım. Ondan bahsedildiğini duymuş tum.
"Neyse... adını duyup duymadığın önemli değil, gördün mü peki?" "Hayır." "Ama duydun." "Evveeet, duydum."
"Pekala, bak kesinlikle abartmıyorum, Cingle Shaker'-m vücudu bütün trafiği allak bullak edecek derecede güzel bir vücut. O geçerken bütün arabalar fren yapar, ş oförler kendilerini tehlikeye atar. Eğer ş u tecavüzle suçlanan ço-

cukları tuzağa düş ürecek biri varsa o da Cingle'dan baş kas ı olamaz." "Tamam," dedim.
Saatler sonra, kaç saat olduğunu size söylemem imkânsız, Muse sıkılmaya başladı. "Burada hiçbir ş ey yok Muse."
"Yarınki ilk dava Chamique'in davası değil mi?"
"Evet." Karşımda ayakta durdu. "O zaman tüm zamanını buna adasan iyi olur." Bir selam çakıp "emriniz olur efendim" diyerek dalga geçtim. Chamique ve ben daha önceden tanıklık ederken neler söyleyeceği üzerinde çalışmıştık ama tahmin edilebileceği kadar fazla üzerine düş memiş tik doğrusu. Bu konularda tecrübeli biri gibi görünmesini istemiyordum. Kafamda başka bir strateji vardı. "Ben de bir ş eyler bulabilirsem sana getiririm," dedi Muse.
Her zamanki gibi bana her ş ey vız gelir tırıs gider mo-dunda dayı dayı yürüyerek kapıdan çıktı.
Estelle akş am yemeği için hepimize spagetti ve köfte yaptı. Çok iyi bir aşçı sayılmazdı ama idare ederdi iş te. Daha sonra Cara'ya bir kıyak yaparak Van Dyke's a dondurma yemeye götürdüm. Çenesi düş müş tü. Dikiz aynas ından emniyet kemerini bağlamış arka koltukta oturan kızıma bakıyordum. Ben çocukken önde oturmamıza izin vardı. Ş imdi bunun için on sekiz yaşını doldurmanız gerekiyordu.

Onu can kulağıyla dinlemek için büyük gayret göste-riyordum ama maalesef her çocuk gibi tamamiyle anlams ız ve saçma sapan ş eylerden bahsediyordu. " Brittanny Morgan'a kötü davranıyor, bu yüzden de 7X
Kylie ona silgi attı ve Kylie nas ıl olur da, yok Kylie G değil, Kylie N, ha bu arada s ınıfta iki Kylie var, he ne diyordum, Kylie N teneffüste dönme dolaplara gitmek istememiş , çünkü Kiera o s ırada ona biniyordu."
Onun büyük insanları taklit ederek ş ekilden ş ekle soktuğu o hayat dolu yüzüne bakmaya devam ettim. Ve o çok yoğun duygulan taa içimde hissettim. Bu hisler beni sinsice sanp sarmalamıştı. Anne babalar bunu zaman zaman hissederler. O özel anda, yani o s ırada ne bir müsamere sahnesinde, ne de bir yanş mada olmaları gerekmez, sadece orada öylesine oturuyorlardır, ona bakars ınız ve tüm hayatınız olduğunu, sizi harekete geçirdiklerini, sizi korkuttuklarını ve size zamanı durdurtmak istediklerini anlars ınız.
Kız kardeşimi kaybetmiştim, Karımı kaybetmiştim. Ve çok kısa bir zaman önce babamı kaybetmiş tim. Üç ölümde de düş üp hemen doğrulmayı baş arabilmiş tim. Ama Cara'ya, ellerini kullanarak konuş mas ına ve gözlerini koca koca açışına baktıkça, beni ebediyen yere yıkabilecek tek bir rüz-gânn olduğunu anlıyordum.
Babamın ormandaki halini düş ündüm. O kürekle. Kalbi kınlmıştı. Küçük kızını arıyordu. Annemi düş ündüm. Bizleri bırakıp kaçmıştı. Nerede olduğunu bilmiyordum. Bazen onu arasam mı acaba derim. Ama çok s ık değil, bazen. Senelerdir ondan nefret etmiş tim ve belki de hâlâ nefret ediyorum. Ama belki de şimdi bir çocuğum olduğu için onun çektiği acıyı biraz daha iyi anlayabiliyorum. Eve döndüğümüzde kapıya doğru yürürken telefon çaldı. Estelle Cara'yı kucağımdan aldı. Telefonu açtım. "Bir sorunumuz var Cope." Bacanağım, yani Greta'nın kocas ı Bob'du arayan. Jane 79
Care vakıf fonu yönetim kurulu baş kanıydı. Greta, Bob ve ben bu vakfı karımın ölümünden sonra kurmuş tuk. Herkes bunun için bana baskı yapmıştı. Hoş , mükemmel, zarif karımın anısını yaş atmak için bunu yapmalıydım onlara göre. Vay be! Meğer ne mükemmel kocam varmış benim demesi için öbür dünyada.
"Ne oldu?" diye sordum.
"Senin ş u tecavüz davan bizim için hiç de iyi olmadı. Edvvard Jenrette'in babas ı arkadaş larından birçoğuna bağış larını geri çekmelerini söylemiş ." Gözlerimi yumdum." İş te bu süper."
"Daha da kötüsü vakfa yapılan bağış ları zimmetimize geçirdiğimiz dedikodusunu yaymaya baş lamış . EJ Jenrette tam bir orospu çocuğu. Ş imdiden telefonlar yağmaya baş ladı bile."
"Biz de muhasebeye kayıtlarını gösteririz," dedim. "Aleyhimizde hiçbir ş ey bulamazlar."
"Bu kadar saf olma Cope. Diğer rakip vakıflar bağış için aportta bekliyor. En ufak bir dedikodu ya da skandalda biteriz."
"Bu konuda fazla bir ş ey yapamam Bob." "Biliyorum ama sadece... Cope, bu bağış lar ne hayırlı iş ler için harcanıyor biliyorsun." "Evet biliyorum." "Ve bağış toplamak o kadar da kolay değil." "Peki ne yapmalıyız sence?" "Hiçbir ş ey." Bob biran duraksadı, bir ş eyler daha söyleyecek gibiydi. Bekledi. "Siz suçlu suçunu itiraf ederse ceza indirimi uyguluyorsunuz öyle değil mi?" "Evet de neden soruyorsun?" 80
"Ş u ikisi. İ yi çocuklar olduklarını duydum." "Yanlış duymuş sun."
"Bak, cezalandırılmayı hak etmediklerini söylemiyorum, ama bazen pazarlık yapmak zorunda kalırs ın. Herkesin iyiliği için. JaneCare büyük atılımlar yapıyor. Daha da iyi olabiliriz. Bütün söylemek istediğim bu."
"İ yi geceler Bob."
"Darılmaca gücenmece yok Cope, sadece yardım etmek istiyorum." "Biliyorum. İ yi geceler Bob."
Telefonu kapattım. Ellerim titriyordu. Ş u orospu çocuğu Jenrette benden değil, karımın hatıras ından intikam alıyordu. Yukarı kata çıktım. Çok öfkelenmiş tim. Öfkemi baş ka bir yere yönlendiremiyordum. Çalış ma masama oturdum. Üzerinde sadece iki fotoğraf vardı. Biri kızım Cara'nın okulda çekilen son fotoğrafıydı. İ kincisi Noni Ve Popi'ye ait bir zamanlar memleketimiz olan Rusya'da ya da daha doğrusu Sovyetler Birliği'nde bir çalış ma kampında ölmeden önce çekilmiş eski bir fotoğraftı. Biz henüz Leningrad'da yaş arken ölmüş lerdi. O zamanlar çok küçüktüm ama onları, özellikle de büyük babamın kafas ındaki gür ve karışık beyaz saçlarını hayal meyal hatırlıyordum.
Bu fotoğrafı niye masamın üzerine koyduğumu merak edip dururdum. Kızları yani annem beni terk etmemiş miydi? Bu ş ekilde düş ünmem yanlıştı aslında. Bir ş ekilde, bu insanı oldukça hüzünlendiren fotoğrafın ş u anda bulunduğum durumla oldukça bağdaştığını düş ünüyorum. Noni ve Popi'nin fotoğrafına bakarken dalga dalga yayılan aile felaketini ve bütün bunların nereden baş lamış olabileceğini düş ünüyorum.
8i
Aslında ş imdiye kadar dış arıda hep Jane ve Camille'in fotoğraflarım tutardım. Görüş alanımda olmaları hoş uma giderdi. Bu beni rahatlatırdı. Ölüler beni rahatlatıyordu ama acaba ölüm kardeş imi de rahatlatmış mıydı ki? Altı yaşındaki bir kızla dengeyi bulmak zor iş ti. Annesiyle ilgili konuş mak isterdiniz. Ona annesini, örnek bir insan oluş unu, küçük kıztnı ne kadar çok sevdiğini anlatmak isterdiniz. Annesinin onu cennetten seyrettiğini söyleyerek onu biraz rahatlatmak isterdiniz. Ama ben buna inanmıyordum ve inanmayı da çok isterdim aslında. Ölümden sonra muhteş em bir dünyaya gittiklerini ve hepsinin karımın, kız kardeş imin ve babamın bize yukarıdan bakıp gülümsediğine inanmak isterdim. Ama kendimi buna inanmak için zorlayamam ve eğer böyle bir ş eyi kızıma anlatırsam ona yalan söylemiş olurum ve bu da hoş uma gitmez. Ama bazen olmuyor iş te. Noel Baba'ya, Paskalya'da çocuklara yumurta dağıtan Eas-ter Bunny'ye de

inanıyor. Bunlar gelip geçici ve zarars ız inançlar. Ama o da en sonunda, diğer bütün çocuklar gibi bunların da hiçbir dayanağı olmayan birer anne baba yalanı olduğunu öğrenecek. Belki de ben yanlış düş ünüyorum ve gerçekten de yukarıdan bize bakıyorlar ve belki de bir gün Cara da böyle olduğuna karar verecek. Gece yarısı zihnimin istediği yere gitmesine izin verdim sonunda. Camille'li, Gil Perez'li o korkunç ve büyülü yaz gecesine, kampa geri döndüm. Camille'i düş ündüm. O geceyi düş ündüm. Ve seneler sonra ilk defa kendime Lucy'-yi düş ünme izni verdim.
Acıyla gülümsedim. Lucy Silverstein ciddi anlamda ilk kız arkadaşımdı. Her ş ey o kadar güzeldi ki. Peri masalına benzeyen bir yaz aşkıydı bu. O geceye kadar. Sanki hiç
82
ayrılmayacak gibiydik, ama bizi lime lime edip parçalara ayıran, o kanlı cinayetler olmuş tu. Aslında mümkün olduğu kadar masum ve ahmakça olmas ı gereken aşkımızın coş tuğu ve daha da arttığı o noktada birbirimize ağ atmış ken birbirimizden kopartılmıştık.
Lucy artık geçmiş e aitti. Kendi kendime bir ültimatom vermiş tim ve bu iliş kinin üzerini tamamen kapatmıştım. Ama kalp ültimatom dinlemezdi. Yıllardır Lucy'nin neler yaptığını merak edip durdum. Kimseyi incitmeden. Onunla bir daha görüş me cesaretim olmamas ına rağmen Google'a adını yaz ıp araştırma yapmıştım. Kesinlikle hiçbir ş ey bulamamıştım. Kanımca bütün bu olanlardan sonra akıllıca bir iş yapıp adını değiş tirmiş ti. Büyük ihtimalle Lucy de benim gibi evlenmiş olmalıydı. Mutlu muydu acaba? Mutlu olmas ını dilerdim.
Kafamdaki bütün bu düş ünceleri bir kenara attım. Ş u anda Gil Perez'i düş ünmek istiyordum. Gözlerimi kapatıp eskiye döndüm. Kamptaki hallerini düş ündüm. Maskaralıklarımızı, ş aka yollu her omuzuna vurduğumda bana "His-setmiyorumkiiii... hissetmiyorumkiiii" diyerek karşılık verdiğini hatırladım. Onu gözümün önünde canlandırabiliyordum. Kıllı göğsü, daha günümüzde moda olmadan çok önceleri giydiği salaş ş ortları, güldüğünde iyi bir ortodontiste ihtiyacı olduğunu gösteren diş le... Birden gözlerimi açtım. Bir ş ey beni dürtmüş tü.
Bodruma indim. Hemen o büyük mukavva kutuyu buldum. Jane her zaman çok düzenli biri olmuş tu. Kutunun kenarındaki o çok güzel el yaz ısını gördüm ve durdum. Ellerim kutuya doğru sürüklendi. Yaz ısına dokundum ve ağ-83
zında kalemin kapağı, onu büyük ispirtolu kalemle kutunun kenarına kalın kalın "Fotoğraflar-Copeland" yazarken hayal ettim.
Hayatımda sürüyle yanlış yapmıştım. Ama Jane... Ona rastlamış olmam tek ve en büyük şansım olmuştu. Erdemliliği beni değiştirmiş, beni daha iyi biri yapmış ve her bakımdan daha güçlü kılmıştı. Evet, onu sevmiş, çok güçlü duygular beslemiş tim. Ama bundan daha fazlas ı vardı. Yapabileceğimin en iyisini yapmamı sağlama konusunda çok kabiliyetliydi. Nevrotik bir kişiliğim vardı ve güvenilmez biriydim. Bursla okuyan çok az sayıda çocuktan biriydim ve iş te o mükemmel yaratık gelip bulmuş tu beni. Bu kadar üstün niteliklere sahip bir yaratık bu derece bana aşıkken nas ıl berbat ve iş e yaramaz biri olmaya devam edebilirdim
ki?
Jane dayandığım kayaydı. Sonra hastalanıp ufalandı ve ardından ben de s ırt üstü yere düş tüm.
O çok uzun yıllar öncesinin yaz ına ait fotoğrafları buldum. İ çinde Lucy'nin olduğu fotoğrafların hepsini kurnazca davranıp yok etmiş tim. Lucy'yle birlikteyken Cat Stevens ve James Taylor'ın artık bana iğrenç gelen aşırı duygusal ş arkılarını dinlerdik. Bunları dinlemekte de zorlanmıştım uzun bir süre. Aslında hâlâ. Şimdi bile. Ipod'umda bir yerlere yanlışlıkla kaydolmaması için aşırı özen gösteriyorum. Radyoda çalmaya başladığında hızla başka istasyona geçiyorum.
Fotoğrafları inceledikten sonra o yaza ait olanları bir kenara ayırdım. Çoğu kız kardeş imin fotoğraflarıydı. Ölümünden üç gün önce çekilmiş bir fotoğrafı bulana kadar hepsinin üzerinden hızlı hızlı geçtim. Fotoğrafta erkek arkadaşı Doug Billingham vardı. Zengin bir çocuktu ve tabii bu
X4
7627
yüzden derhal annemin onayım almıştı.
Kampta değiş ik sosyal s ınıflar, zenginle fakir çocuklar bir arada tatil yapıyordu. Aynı kampın içinde üst ve alt s ınıflar birbirine karışmıştı. Tıpkı hipiler gibi. Lucy'nin hi-pilere sempati duyan babas ı Ira böyle istemiş ti çünkü. Baş ka bir zengin çocuk, Margot Green adındaki kız s ıranın tam ortas ında oturuyordu. Hep böyle ortada dururdu. Kamptaki en seksi kızdı ve bunun da farkındaydı. Sarışın ve koca memeliydi. Kendisinden büyük çocuklarla çıkardı. Aynı Gil gibi Margot'nun da hayatı televizyonda hepimizin büyük merakla seyrettiği melodramlardan farks ızdı. Ona baktım ve boğaz ının kesik halini düş ündüm. Bir iki saniye için gözlerimi kapattım.
Fotoğrafta Gil Perez de vardı ve zaten ben de bu yüzden burada, bodrumdaydım. Lambamı fotoğrafa yaklaştırıp daha yakından baktım. Yukarıdayken bir ş ey hatırlamıştım. Hep sağ elimi kullanırdım ama ş aka yollu Gil'in omuzuna vururken sol elimle vururdum. Bunu o korkunç yaras ına dokunmamak için yapardım. Evet, o zamana kadar çoktan iyileş miş ti ama yine de yaraya yakın bir yere isabet ettirmekten

çekiniyordum. Belki yeniden açılır ve kanayabilirdi. Dolayısıyla sol elimi kullanıp sağ omuzuna vuruyordum. Gözlerimi kıstım ve fotoğrafa daha da yakından baktım. Kabarık yaranın alt kısmı tiş örtünün altından gözüküyordu. Oda etrafımda dönmeye baş ladı. Bayan Perez oğullarının yaras ının sağ kolunda olduğunu söylemiş ti.
Eğer sağ elimi kullanmış olsaydım doğrudan sol omuzuna vururdum. Ama böyle yapmamıştım. Sol elimi kullanmış ve dolayısıyla sağ omuzuna vurmuş tum. S 5
İş te kanıt elimdeydi. Gil Perez'in yaras ı sol kolunday-dı. Bayan Perez yalan söylemiş ti. Ve ş imdi bunun nedenini merak etmeye baş lamıştım.
86
7. BÖLÜM
Ertesi sabah erkenden ofisime geldim. Yarım saat soma Chamique Johnson' ı kürsüye çıkartacaktım. Notlarımın üzerinden geçtim. Saat dokuz olmuş tu ve artık sabredemi-yordum. Dedektif York'u aradım.
"Bayan Perez yalan söyledi," dedim. Nedenini açıkladım, beni dikkatle dinledi.
"Yalan söyledi ha?" diye tekrarladı York bitirdiğimde. "Bu ciddi bir itham değil
mi?"
"Peki sence nedir bu?"
"Belki bir yanlışlık yapmıştır."
"Kendi öz oğlunun kolundaki yara konusunda insan nas ıl yanlış yapabilir?"
"Yapabilir tabii, neden olmasın? Zaten cesedin oğlu olmadığına kendini hazırlamıştı. Gayet normal."
Buna inanmıyordum. "Olayla ilgili yeni bir ş eyler bulabildiniz mi?" "Santiago'nın New Jersey'de yaşadığını sanıyoruz." "Elinizde bir adres var mı?"
"Hayır. Ama bir kız arkadaşı varmış . Ya da en az ından
87
bir kız arkadaşı olduğunu düş ünüyoruz. Her neyse, bir arkadaş iş te." "Nereden biliyorsunuz?"
"Hani ş u cep telefonu vardı ya. Adamı aradı."
"Peki adam kim gerçekte? Yani Manolo Santiago'dan bahsediyorum." "Bilmiyorum."
"Kız arkadaşı size bir ş ey söylemedi mi?" "Kız arkadaşı onu sadece Santiago olarak tanıyor. Oh, baş ka önemli bir ş ey daha var." "Ne?" "Ceset bir yerden baş ka bir yere taşınmış . Yani aslında daha ilk baş ta anlamıştık bunu, ama ş imdi emin olduk. Adli tabip kan kaybından dolayı ve bir de anlayamadığım baz ı tetkikler sonucunda, her neyse iş te, Santiago'nun sokağa atılmadan bir saat önce öldüğünü öne sürdü. Üzerinde döşeme lifleri gibi bir şeyler bulundu. Ön inceleme sonucunda bunun bir otomobil döşemesi olduğu anlaşıldı."
"Yani Santiago öldürüldü, arka bagaja tıkıldı ve Washington Heigts'da bir sokağa
atıldı."
"Evet, ş imdilik böyle düş ünüyoruz."
"Taşındığı otomobilin markas ı hakkında bir ş eyler var
mı?"
"Henüz bir ş ey yok. Ama uzmanlar eski bir otomobil olduğunu söylüyorlar. Bütün bildikleri bu. Hâlâ üzerinde çalışıyorlar." "Ne kadar eski mesela?"
"Bilmiyorum. Ama yeni değil o kesin. Hadi Copeland. Bırak da biraz nefes alayım."
"Bu olayla kiş isel olarak ilgileniyorum." 8*
"Haz ır konu açılmış ken... " "Ne?"
"Niye atlayıp bana yardıma gelmiyorsunuz?" "Yani?"
"Yani o kadar yoğunum ki. Olayın New Jersey'yle bağlantılı olduğu muhtemel. Büyük ihtimalle Santiago orada yaşıyordu, ya da en az ından kız arkadaşıyla orada buluş uyorlardı. "Benim eyalette mi yani?"
"Yo, sanırım Hudson'da. Ya da belki Bergen. Hangi cehennemdeyse iş te. Bilmiyorum. Ama buralara yakın bir yerler olduğu kesin. Bu karmaş aya bir ş ey daha ekleyeyim." "Dinliyorum."
"Kız kardeş iniz New Jerscy'de yaşıyordu, değil mi?" "Evet."
"Oras ı benim alanıma girmiyor. Sizin bölgeniz dışındaki bir bölge olsada önemli değil. Kendi üzerinize alabilirsiniz. Eski davayı yeniden açın, nas ıl olsa bu davayı sizden baş ka kimse almaz."
Söyledikleri üzerinde düş ündüm. Kullanıyordu beni. Baz ı ayak iş lerini onun yerine yapabileceğimi, görevini bana devredebileceğini umuyordu. Ama benim için problem yoktu. Bana uyardı." "Şu kız arkadaş," dedim. "Adı neymiş?"
"Raya Singh." "Adresi?"
"Onunla konuş acak mısın?" "Senin için bir sakıncas ı var mı?" "Yüzüne gözüne bulaştırmadığın sürece istediğini yapabilirsin. Ama sana dostça bir tavsiye verebilir miyim?"
"Elbette."
"Ş u kaçık Yaz Hızarı, adını unuttum." "VVayne Steubens," dedim. "Onu tanıyordun değil mi?" "Dava dosyas ını okumuş muydun?" diye sordum. "Evet. Seni de suçlamışlar öyle değil mi? Çok üzerine gelmişler."

Her şeye kuşkuyla yaklaşan şu SheriffLoweirı hatırlayabiliyordum. Beni suçlaması normaldi. Onu anlayabiliyor-dum."
"Nereye gelmek istiyorsun?"
"Sadece şu: Steubens hâlâ mahkûmiyetini bozmaya uğraşıyor. "
"İlk dört cinayeti asla üzerine almadı." dedim. "Diğer cinayetlere ait kanıtlar daha fazlaydı."
"Biliyorum, ama yine de iş lenen bu suçla bir iliş kisi vardı, eğer öldürülen gerçekten de Gil Perez'se Steubens'in asla bunu duymamas ı laz ım. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"
Emin olmadıkça bu olayın gizli tutulmas ını istiyordu benden. Anlamıştım. Hayatta yapmak istediğim en son ş ey Wayne Steubens'e yardım etmek olurdu zaten. Telefonu kapattık. Loren Muse kapıdan kafas ını uzattı. "Benim için bir ş eylerin var mı?" diye sordum.
"Hayır, Üzgünüm." Saatine baktı. "Büyük dava için haz ır mısın?" "Haz ırım."
"Haydi bakalım o zaman. Şov zamanı." * * *
90
"Chamique Johnson'ı kürsüye çağırıyoruz."
Chamique fazla abartmadan, komik duruma düşmeyecek şekilde kapalı giyinmişti. Az biraz dekoltesi yerindeydi ama yine de. Hâlâ kıvrımları ortadaydı. Hatta uzun ve sivri topuklu ayakkabılar giymiş ti. Bazen jürinin görüş alanına girmemeye özen gösterdiğiniz zamanlar olur. Bazen de şimdi olduğu gibi tek şansınızın jürinin tablonun tümünü, tepecikleri ve de her ş eyi görmeleri gerektiğini bildiğiniz zamanlar. Başını öne eğmeden dimdik yürümeye baş ladı. Gözlerini hiçbir mahcubiyet belirtisi göstermeden, Nixon usulü ama bir-sonraki-saldırı-nereden-gelecek-acaba tarzında sağa sola kımıldatıyordu. Biraz ağır makyaj yapmıştı. Ama olsun problem yoktu. Olgun bir kadın gibi gözükmeye çalış an bir genç kıza benziyordu. Uyguladığım strateji konusunda benimle aynı fikirden olmayan insanlar vardı ama inanıyordum ki eğer baş arısız olacaksanız samimiyetle, dürüstlükle baş arısız olmalıydınız. Ş imdi yapmaya haz ırlandığım ş ey de buydu zaten. Chamique adını soyadını söyledi, İ ncil üzerine yemin etti ve oturdu. Ona gülümsedim ve gözlerinin içine baktım. Devam edebiliriz anlamında başını hafifçe öne doğru eğdi.
"Striptizcisiniz öyle değil mi?"
Hiç ön konuş ma yapmadan doğrudan bu tip bir soruyla baş lamam salondakileri şaşkınlığa uğratmıştı. Birkaç kişi içini çekti. Chamique gözlerini kırpıştırdı.
Ona neler soracağım ve mahkemede neler yapacağım hakkında biraz fikri vardı ama ona ayrıntıları anlatmamıştım.
"Yarım zamanlı olarak çalışıyorum," dedi.

Cevabı hoş uma gitmemiş ti. Fazla temkinliydi.
91
"Ama para için üzerinizdekileri çıkartıyorsunuz öyle değil mi?" "Evet." Pazarlık bitmiş ti. Striptiz yaparak hayatını kazandığı açıktı artık. "Kulüplerde mi yoksa özel partilerde mi çalışıyorsunuz?"

"İ kisinde de."
"Hangi Kulüpte?"
"Pink Tail. Nevvark'ta."
"Kaç yaşındas ınız?" diye sordum.
"On altı."
"Striptizcilik yapabilmek için on sekiz yaşını doldurmuş olmanız gerekmiyor mu?" "Doğru. Gerekiyor"
"Peki bunu nas ıl becerebiliyorsunuz?"
Chamique omuzunu silkti. "Sahte kimlikle, yaşımı yirmi bir olarak gösterdim." "Yani kanunlara karşı geliyorsunuz." "Sanırım evet."
"Kanunlara karşı geliyor musunuz, gelmiyor musunuz?" diye sordum. Sesimde çok güçlü bir kinaye vardı ve Chamique sorumla ne kastettiğimi anlamıştı. Üzerindeki her ş eyi çıkartıp striptiz yapan biri olarak açık sözlü olmas ını, kelime oyunları yapmamas ını istiyordum. Kinaye bir hatırlatma niteliğindeydi. "Evet, kanunsuz bir iş yapıyorum."
Sanıkların avukatlarının tarafına göz ucuyla baktım. Mort Pubin bana delirmiş olduğumdan şüphe edermişçe-sine meraklı gözlerle bakıyordu. Flair Hickory avuç içlerini 92
birleş tirmiş , iş aret parmağını dudaklarına dayamıştı. Sanıklar Barry Marantz ve Edward Jenrette birer mavi ceket giymişti. Yüzleri solgundu. Kendini beğenmiş, emin, ş eytans ı bir halleri yoktu. Yaptıklarından piş man, korkmuş birer yavru kuş gibi duruyorlardı. Baz ıları avukatlarının onlara nas ıl oturmaları, yüzlerinin nas ıl bir ifade almas ı gerektiğini tembihlediklerini düş ünebilirdi. Ama ben onlardan daha iyi anlardım. Gerçekten de korkmuş ve yaptıklarından piş man gibiydiler.
Tanığıma gülümsedim. "Sen tek değilsin Chamique. Sana tecavüz eden çocukların ancak yaşı müsaade edenlerin girebileceği partilere katılabilmeleri için yaptırılmış bir deste sahte kimlik bulundu. En az ından sen ekmek paranı kazanmak için sahte kimlik yaptırmışsın." Mort ayağa fırladı. "İtiraz ediyorum!"

"Kabul edildi."
Ama jüri duymuş tu nas ıl olsa. Eski bir atasözü ş öyle derdi: "Laf ağızdan çıktı mı geri dönüş ü olmaz."
"Bayan Johnson," diye devam ettim, "bakire değilsiniz öyle değil mi?"
"Hayır."
"Hatta gayrimeş ru bir de oğlunuz var." "Evet, var." "Kaç yaşında?" "On beş
aylık."
"Söyler misiniz Bayan Johnson, bakire olmayışınız ve gayrimeş ru bir oğlunuzun olmas ı sizi ahlaks ız biri mi yapar?" "İ tiraz ediyorum!"
"Kabul edildi." Yargıç Arnold Piercc gür kaş larını çata-93
rak bana baktı.
"Sadece aş ikar olan bir ş eyi vurguluyorum efendim. Eğer Miss Johnson Short Hills ya da Livingston'da yaş ayan zengin bir sarışın olsaydı... " "Bunu final konuş manıza saklayın Bay Copeland."
Dediğini yapacaktım. Ama bunun yerine baş langıçta yapmayı tercih ettim. Yeniden tecavüz kurbanına döndüm.
"Striptiz yapmaktan zevk alıyor musunuz Chamique?"
"İ tiraz ediyoruz. "Mort Pubin yine ayağa fırlamıştı. "Konu dışı. Striptiz yapmaktan zevk alıp almadığı kimin umurunda olabilir?" Yargıç Pierce bana baktı. "Ne diyorsunuz?"
"İ stemiyorsanız striptiz konusunda hiçbir ş ey sormam," dedim Pubin'e bakarak. Pubin sakinleş ti. Flair Hickory henüz ağzını açmamıştı. Karşı gelmekten hoş lanmıyordu. Genelde jüri de hoş lanmazdı karşı gelenlerden. Onlardan bir ş ey gizlediğinizi düş ünürlerdi. Flair antipatik görünmekten korkar ve hep sevilmek isterdi. Bu yüzden de Mort'u "tetikçi" olarak kullanıyordu. İ yi polis kötü polisin avukatlığa uyarlanmış hali yani.
Chamique'e döndüm. "Tecavüze uğradığınız gece striptiz yapmamıştınız öyle değil mi?" " İ tiraz ediyoruz!"
"Yani tecavüze uğradığınızı iddia ettiğiniz gece," diye düzelttim. "Hayır," dedi Chamique. "Beni oraya davet etmiş lerdi."
"Bay Marantz ve Bay Jenrette'in kaldığı yurttaki partiye mi davet edilmiş tiniz?" 94
"Evet."
"Sizi davet eden Bay. Marantz mıydı yoksa Bay Jen-rette mi?"
"İ kisi de değil."
"O zaman kim?"
"Orada kalan baş ka bir çocuk."
"Adı nedir?"
"Jerry Flynn."
"Anlıyorum, siz Bay Flynn'la nereden tanışıyordunuz?" "Olaydan bir hafta önce yurtta çalışmıştım." "Yani bir hafta önce çalışmıştım derken neyi... " "Onlara striptiz yapmıştım," Chamique sorumu bitirmeden cevabını vermiş ti. Bir ritim
tutturabilmiştik demek. "Ve Bay Flynn da orada mıydı?" "Hepsi oradaydı." "Hepsi derken?"
İki sanığı gösterdi. "Onlar da oradaydı. Başka bazı çocuklarla birlikte." "Kaç kişi olduklarını söyleyebilir misiniz?" "Yirmi, ya da belki yirmi beş kiş i."
"Tamam, ama sizi bundan bir hafta sonra partiye davet eden Bay Flynn'dı değil
mi?" "Evet."
"Ve siz de daveti kabul ettiniz." Gözleri dolmuştu ama başını dik tutmaya devam
etti. "Evet."
"Neden gittiniz partiye?" Chamique bu soru karşısında biraz düşündü.
"Beni yatına davet eden bir milyoner gibi gördüm onları."
95
"Onlardan etkilendiniz mi?" "Ah evet, tabii ki." "Peki paralı olmalarından?" "Evet o da var."
Böyle dürüst bir cevap verdiği için ona hayranlık duymuş tum. "Ve," diye devam etti. "Ben striptiz yaparken Jerry çok ş ekerdi." "Yani Bay Flynn size karşı iyi davrandı."
"Evet."
Başımı salladım. Şimdi ustalıkla kotarılması gereken bir mıntıkaya giriyordum ve devam ettim.
"Chamique, striptiz için çağrıldığınız geceye dönecek olursak..." nefes alıp verişimin yavaşladığını hissetmeye başlamıştım. "Orada bulunan erkeklere baş ka hizmetlerde de bulundunuz mu?"
Göz göze geldik. Yutkundu ama anlaşmamızı bozmadı. Sesi yumuşaktı. Rahatlamıştı.
"Evet."
"Bu hizmetin seksle alakas ı var mıydı?"
"Evet."
Başını eğdi.
"Utanmayın," dedim. "Paraya ihtiyacınız vardı." Sanıkların oturduğu yeri gösterdim. "Peki onların sebebi neydi?" "İtiraz ediyoruz." "Kabul edildi."

Ama Mort Pubin tatmin olmamıştı. "Efendim, resmen hakaret ediyor!"
"Evet bu bir hakaret," diye onayladım. "Müvekkillerinizi derhal azarlamanız
laz ım."
Mort Pubin kıpkırmızı kesildi. Sesi ağlamaklı çıkıyor-96
du. "Efendim!" "Bay Copeland."
Haklı olduğunu ve devam etmeyeceğimi bildirmek için elimi kaldırdım. Dava sıras ında kendime has metodlarla öfkeyi dağıtmakta gayet ustayımdır. "Bay Flynn' ın sevgiliniz olabileceğini mi düş ündünüz?"
Yine Mort Pubin devreye girdi. " İ tiraz ediyoruz. Davayla ne ilgisi var?"
"Bay Copeland?"
"Elbette ilgisi var. Çünkü Bayan Johnson'ın müvekkillerinden maddi çıkar elde etmek için bu suçlamaları kafas ından uydurduğunu söyleyecekler O gece Bayan Johnson'-m kafas ında ne gibi planlar olduğunu göstermek istiyorum." "İ zin vereceğim," dedi yargıç Pierce. "Soruyu tekrarladım."
Chamique hafifçe yerinde kıpırdandı. Aslında tam yaşma uygun bir hareketti bu. "Jerry tipim değildi." "Ama?"
"Ama, nasıl desem bilmiyorum. Hiç onun gibi birine rastlamamıştım. Bana kapıyı bile tutmuş tu. Çok tatlıydı. Bu tip hareketlere alışık değilim ben." "Ve zengin. Yani sizinle karşılaştırıldığında."
"Evet."
"Bu sizin için önemli mi?" "Elbette." Bu dürüstlüğüne bayılmıştım.
Chamique jüriye doğru bir bakış fırlattı. Yine aynı meydan okuyan ifade. "Benim de hayallerim var." Devam etmeden önce bu söylediğinin salonda iyice yankılanmas ı için biraz bekledim. "Peki o geceyle ilgili hayalleriniz neydi Cha-97
mique?" Mort tam itiraz edecek gibi oluyordu ki Flair Hic-kory elini onun kolunun üzerine koydu. Chamique omıı-zunu silkti. "Aptalca hayaller." "Yine de anlatın siz."
"Düş ündüm ki, belki, ne bileyim belki beni sever diye düş ünmüş tüm. Anlatabildim
mi?"
"Anladım," dedim. "Partiye neyle gittiniz?"
"Irvington'dan otobüse bindim, sonra da yürüdüm."
"Ve sonra da yurda geldiniz. Bay Flynn da orada mıydı?"
"Evet."
"Hâlâ size karşı kibar davranıyor muydu?" "Başta evet." Gözünden bir damla gözyaşı aktı. "Evet tatlıydı. Ş ey. ." Durdu. "Chamique?" Bir damla gözyaşı daha. "Hayatımın en güzel gecesiydi." Söylediklerinin havada asılı kalmasına ve yankı yapmasına izin verdim. Üçüncü bir gözyaşı. "İyi misin?" diye sordum, gözyaş larını kağıt mendille silen Chamique'e. "Gayet iyiyim." "Emin misin?"
Sesi yeniden sertleş miş ti. "Sorunuzu sorun Bay Copeland," dedi. Muhteş emdi. Muhteş em.
Tüm jüri üyeleri kafalarını kaldırmış dinliyorlar ve kanımca her kelimesine inanıyorlardı.
"Bay Flynn'ın daha sonradan size karşı davranışları değişti mi?" 98
8860
"Evet." "Ne zaman?"
"Ş urada oturanlardan biriyle fısıldaşırken gördüm onu." Edvvard Jenrette'i iş aret ediyordu. "Bay Jenrette'le mi?"
"Evet, onunla." Jenrette Chamique'ten bakış larım kaçırmamaya çalıştı. Tam olmasa da baş arılı sayılırdı.
"Bay Jenrette'in Bay Flynn'a bir ş eyler fısıldadığını mı gördünüz?"
"Evet."
"Peki sonra ne oldu?"
"Jerry biraz yürümek isteyip istemediğimi sordu." "Jerry derken, Jerry Flynn mı?"
"Evet."
"Tamam. Bize neler olduğunu anlatın."
"Dışarı çıktık. Elinde küçük bir bira fıçısı vardı. Bira isteyip istemediğimi sordu. Hayır dedim. Saçma sapan hareketler yapıyordu. Uyuş turucu almış gibiydi." Mort Pubin yine ayaklandı. " İ tiraz ediyoruz".
Kollarımı açtım ve "artık yeter" anlamında bir hareket yaptım. "Sayın yargıç!"
"Reddedildi," dedi yargıç.
"Siz anlatmaya devam edin," dedim.
"Jerry fıçıdan bir bira aldı ve gözlerini kaldırmadan ona bakmaya baş ladı." "Biras ına mı?"
"Evet, bir ş eyler dönüyordu. Bir ş eyler değiş miş ti. İ yi olup olmadığını sordum. Gayet iyi olduğunu her ş eyin süper gittiğini söyledi ve sonra," sesinde heyecan yoktu ve son derece temkinli konuş uyordu- "bana çok seksi bir vücudum
99
T i---------]
"Evet, yani daha önc£**eı tık. Artık kabalaşmaya baSArA,A/>> Yutkundu. olduğunu ve üzerimdekilA'çAAartırken beni seyretme çok hoşlandığını söyledi.' 'Bu sizi şaşırttı mı?"
ncıAı w hiç bu şekilde konuşmamış ba$1Atnıştı." Yutkundu. "Diğerleri gibi olmuş tu." "Devam edin."

"Yukarı çıkalım mı? S**n* o odamı gösteririm dedi. "Siz ne dediniz?" "Olur dedim."
"Gerçekten odas ına gitf"A A istediniz mi?" Chamique gözlerini kap'ltl Gözlerinden bir damla yaş daha aktı. Kafasını hayır anlı*nınt\ttnt}a salladı. "Cevabınızı yüksek sesi" St)y/:öyleyin lütfen." "Hayır." dedi. "Niye gittiniz o zaman?'
"Ona hoş görünmek i$tel*I13liâAtinı, benden hoşlanmasını istemiştim." "Ve bu yüzden onunla birl'ktQt:te odasına çıkarsanız sizden hoşlanacağını sandınız öjfl* tonmi?" Chamique yumuşacık bir sesle "Eğer ona hayır defseıtı ıram bunun hoş una gitmeyeceğini biliyordum."
Geri döndüm ve masama Jo*-r>gru ilerledim. Notlarımı gözden geçirir gibi yaptım. Asl'AaAa sadece jüriye Charm-que'in söylediklerini iyice kavrAaiıAA An zarnan veriyordum. Chamique dikleş ti. Çenesiri yAtonrukarı kaldırdı. Hiçbir ş ey belli etmemeye çalıştı ama etrafa ya>>vay ilan ızdırabını hissedebiliyordunuz.
"Üst kata çıktığınızda ne oUu?>' >?"
"Kapıdan içeri girdik." Gö er'nu-ırini yeniden Jenrette e
100
«Sonra benii sımsıkı kavradı." R Bir kez daha ondan Edvvard Jenrette'i göstermesini ve a m söylemesini istedim. «Odada baş ka bin daha var mıydı?"
"Evet, o."
Barry Marantz' ı gösterdi.
Davalılann arka tarafında ailelerinin oturduğunu fiark ettim Bu yavrulannıtn üzerine titreyen s ıralanmış koruyıacu-ların yorgun birer ölü maskesi gibiydi yüzleri. Elmacık ike-mikleri fırlamıştı sanki. Gözleri çukurdaydı. Mahvolmıuş-lardı. Onlar için üzüllüyordum. Hem de çok. Edvvard J en-rette ve Barry Marantz' ı koruyan birileri vardı. Oysa C:ha-mique'in hiç kimsesi, yoktu. Aslında bir yandan da o yurtta neler olduğunu ans ıyabiliyordum. İ çmeye baş lars ınız, kontrolü kaybedersimiz, sonra ne yaptığınızı hatırlamazs ınız. Belki de bunu bir d aha asla tekrarlamayacaklardı. Belki gerçekten de derslerini fazlas ıyla almış lardı. Aıma yine de onlann durumunda olmak istemezdim o anda. Baz ı insanlar vardır, doğuş tan kötüdürler. Bunlar acımas ızca ve ahlaks ızca davranıp etraflarındaki kiş ilerin İ cal-bini kırarlar. Baz ılannın da ki bu tiplerin ofisime uğra dığı Çok olmuş tur, sadece kafaları kanşmıştır. Bu kiş ileri bicbir-'ennden ayırt etmek benim değil, dava görüldüğü sürece yargıcın işidir. Pekâlâ," dedim. Daha soma ne oldu?" "Kapıyı kapattı."
"Hangisi?"
Marantz' ı gösterdi.
Chamique, daha net anlayabilmemiz için lütfen anlamı
tırken Bay Marantz ya da Bay Jenrette diyerek anlatı sı nA
bu?"
Başıyla onayladı.
'Pekâlâ, Bay Marantz kap ıyı kapatt ı ktan sonra llr mine ol.
"Bay Jenrette dizlerimin üzerine çökmemi söyledi" "O s ırada Bay Flynn neredeydi?" "Bilmiyorum."
"Bilmiyor musunuz?" Çok şaşırmış gibi yaptım. "Si. zinle birlikte yukarı çıkmadı mı?" "Çıktı."
. "Bay Jenrette sizi s ıkıca kavradığmda yanınızda ayakta durmuyor muydu?" "Evet. Duruyordu." "Sonra?"
"Bilmiyorum. Odaya girmedi. Sadece kapıyı kapattı." "Onu bir daha gördünüz mü?"
"Aradan biraz zaman geçtikten sonra ancak."
Derin bir nefes aldım ve saldırıya geçtim. Chamique'e daha sonra neler olduğunu sordum. Aslında tecavüz s ıras ında neler olup bittiğini nas ıl anlatacağının daha önceden provas ını yapmıştık. İ fadesi gayet açık ve netti. Ama ş imdi gayet heyecans ız bir biçimde, konuş mas ını planlamadan olayları anlatıyordu. Daha anlatmas ı gereken o kadar çok ş ey vardı ki. Çocukların o s ırada neler söylediği, onunla nas ıl dalga geçtikleri-ve ona yaptıkları. Detaylara ihtiyacım vardı. Jürinin detayları duymaktan hoş lanacaklarını sanmıyordum. Bunu anlayabiliyordum, ama Chamique'in elinden geldiğince her pozisyonu, kimin nerede ne yaptığını anlatarak daha kesin ve açık olmaya gayret göstermesine ihtiyacım 102
V3fdEtrafa bir uyuş ukluk dalgas ı yayılmıştı.
-Tecavüz konusundaki ifadesi bittiğinde ona birkaç sa-
niye
ola tanıdım ve daha soma yaklaşıp en can alıcı soru
A jim adlarını kullandığını söylemiş tiniz." " İ tiraz ediyoruz efendim."
Bu davanın başından beri ilk kez konuş an Flair Hic-kory'ydi. Sesi sakindi, her
tür kulakta hoş bir tını yaratacak cinsten.
"Cal ve Jim adlannı kullandıklarım belirtmemiş ti," dedi Flair.
"Hayır, belirtti. Hem yaz ılı ifadesinde hem de öne eki ifadelerinde onlarm Cal ve Jim olduğunu ısrarla söyledi."
Jüriye 'Bakar mısınız lütfen, hemen de ortalığı velveleye veriyorlar" dermiş gibi bir iş aret yaparak. "Baş ka bir ş ekilde ifade edeyim, "diye baş ladım öfkeyle ve Chamiqiie'e döndüm. "Hangisi Cal, hangisi Jim'di?"

Chamique Barry Marantz' ı Cal, Edward Jenrette'i de Jim olarak tanıdığım söyledi. "Kendilerini bu ş ekilde mi tanıttılar size?" diye sordum.
"Hayır."
Peki Cal ve Jim'i nereden çıkarttınız?" "Birbirlerine bu ş ekilde hitap ediyorlardı." • fazılı ifadenizi dikkate alırsak, örneğin Bay Marantz °nu öbür tarafa yasla Jim' gibi ş eyler mi söyledi?" "Evet, aynen öyle." sordum.
Daha önceki ifadenizde size saldıranların Cal
"Sanıkl
ann gerçek adlannın Cal ya da Jim olmadığının farkındas ınız öyle değil mi"? "Evet, artık biliyorum," dedi Chamique. "Bunu nas ıl açıklayacaks ınız peki?"
"Bilemiyorum, sadece onlar birbirlerine nasıl hitap e(j-yorlar onu söyledim size."
Hiç duraksamamış , hiçbir ş ekilde haklı çıkmaya çah mamıştı, iyi bir cevaptı. Fazla uzatmadım.
"Cinsel iliş ki sonras ında ne oldu?" "Beni temizlediler."
"Nas ıl?"
"Beni banyoya ittiler. Sabunladılar. Hortumlu duşun £ altında fırçaladılar. "
"Sonra?"
"Giysilerimi aldılar, yakacaklarını söylediler. Sonra \yi° bana bir tişörtle
ş ort verdiler."
"Daha sonras ında ne oldu?"
"Jerry beni otobüs durağına götürdü."
"Bay Flynn size yolda bir ş ey söyledi mi?"
"Hayır."
"Hiçbir ş ey söylemedi mi?" "Bir kelime dahi etmedi."
Yeniden çok şaşırmış gibi göründüm. "Size tecavüz ct-tjjj/Vlerini söylemediniz
mi?"
İ lk kez gülümsedi. "Bunu bilmiyor muydu sanki?"
Bu cümlesinin de fazla üzerinde durmadım. Yeniden kont/Suyu değiş tirdim. "Bir avukat tuttunuz mu Chamique?" ' "Sayılır."
A "Sayılır da ne demek?"
"Aslında onu ben bulmadım. O gelip beni buldu.' (»4
«Horace Foley. Ş urada oturan Bay Hickory kadar güzel sinmiyor ama." g Bu Flair' ı güldürdü.
«navahlan mahkemeye veriyor musunuz?"
"Evet." "Neden?"
"Onlara tazminat ödetmek için." dedi.
"Burada yaptığımız şey de bu değil mi?" diye sordurm. »Onları cezalandırmanın
yollarını arıyoruz."
"Evet. Ama dava parayla ilgili."
Anlamamış gibi yaptım. "Ama savunma sadece para -sal tarafıyla ilgilendiğinizi ve suçlamaları bunu için yaptı -ğınızı iddia edecek."
"Elbette para beni ilgilendiriyor" dedi Chamique. "Siz»e ilgilendirmediğini
söylemedim ki."
Bekledim.
"Peki ya siz Bay Copeland? Parayla, ilgilenmez misi -niz?" "İlgilenirim tabii." dedim. "E öyleyse?"
"Ama bu durumda savunma sizin para için yalan söy- -'ediğinizi iddia edecek," dedim.
'Bununla ilgili hiçbir ş ey yapamam," dedi. "Bakın, eğe:r Paraya önem vermediğimi söylersem yalan söylemiş olu--r"m' Jüriye baktı. "Burada oturup paranın bana hiçbir ş eyy leV etmediAini Sersem bana inanacak mıydınız? 'El-- A e hayır. Aynı şeyi siz de bana söyleseniz ben de size inan— rjyA An'ar kana tecavüz etmeden önce paraya önem ve— yorA Um- Şimdi de paraya önem veriyorum. Yalan söylemi— m-Bana tecavüz ettiler. Bu yüzden hapse girmelerin i
istiyorum ve eğer bu arada bir de biraz para alırsam, neden olmas ın, mutlaka bir ş ekilde iş ime yarar."
Gerisin geri adım attım. Açık yüreklilik-sonuna kadar-açık yüreklilik hiçbir ş eyin yerini tutamazdı.
"Söyleyeceğim baş ka bir ş ey yok," dedim.

8. BOLUM
Öğle yemeği için davaya ara verildi.
Yemek saati ekibimle bir sonra izleyeceğimiz strateji üzerinde tartıştığım zamandır. Fakat o gün bunu yapmak istemiyordum. Yalnız kalmak istemiş tim. Dava üzerinde yeniden düş ünmek, neyi atladığımı anlamak, Flair'in ne yapacağını tahmin etmek istiyordum.

Ş u bilmem ne-iş inden-artık-kurtulmak mı-istiyorsu-nuz? Türünden reklamların birinde görünmek istiyormuş gibi bir hali olan bayan hizmetliye bir cheeseburger ve bir bira ısmarladım. Bana sayın diye hitap ediyordu. Bir hizmetlinin bana sayın demesine bayılırım.
Bir dava insanların dikkatini çekmek için çekiş en iki ayrı hikâyeden oluş ur. Davanın baş kahramanını gerçek kiş i haline getirmeniz gerekir. Gerçeklik kusursuzluktan çok daha fazla önemlidir. Avukatlar bu gerçeği unuturlar. Müvekkillerini iyi ve mükemmel göstermek zorunda olduklarını düş ünürler. Buna zorunlu değillerdir aslında. Ben de bu durumda jüriye empoze edilmek istenen bu kusursuzluğu mümkün olduğu kadar önlemeye çalışırım. İ nsanlar genelde karakter tahlili yapma konusunda iyidirler. Eğer zayıf yönle-
107
rinizi gösterirseniz size inanmaya meyillidirler. Savunma yaparken sulan bulandırmak istersiniz.
Flair Hickory'nin çok açıkça belirttiği gibi Akılcı Ş üphe adındaki ş u muhteş em güzellikteki bayanı öne sürmek istersiniz. Ama ben tam tersiydim. Her ş eyin mümkün olduğu kadar açıkça belirtilmesi taraftarıydım.
Ş u hizmetli kadın yeniden belirdi ve "iş te sayın bayım," diyerek cheeseburgerimi masanın üzerine bıraktı. Gözlerimi burgere diktim. Çok yağlı görünüyordu, ona bakarken sanki ayrıca bir de damarlanmdaki yağ oranını da görebiliyordum. Ama aslında ş u vıcık vıcık sağlıks ız ş ey tam da istediğim ş eydi o anda. İ ki elimle burgeri kavradım ve parmaklarımın ekmeğin içine daldığını hissettim.
"Bay Copeland?"
Karşımda duran adamı tanıyamamıştım. "Bilmiyorum farkında mısınız?" dedim. "Burada yemek yemeye çalışıyorum." "Bu size."
Masaya bir not bırakıp gitti. Sarı bir not defterinden kopartılmış bir sayfa küçük bir dikdörtgen ş eklinde katlanmıştı. Kağıdı açtım. Üzerinde ş öyle yaz ıyordu:
LÜTFEN SAĞ ARKA TARAFTAKİ MALZEME ODASINDA BULUŞALIM. EJ Jenrette.
Bu Edvvard' ın babas ıydı. Çok sevgili burgerime baktım. O da bana baktı. Soğumuş ya da yeniden ısıtılmış ş eyleri yemekten nefret ederim. O yüzden hemen yemeyi tercih
108
ettim. Açlıktan ölüyordum. Alelacele yutmamaya özen gösterdim. Biranın tadı süperdi.
Yemeğimi bitirdikten sonra kalktım ve sağ tarafımdaki malzeme odas ına doğru yöneldim. EJ Jenrette beni bekliyordu. Önünde, masanın üzerinde viski bardağına benzeyen bir bardak duruyordu. Sanki koruma altına almış ças ına iki eliyle birden bardağı kavramıştı, Gözleri sabit bir ş ekilde içkiye bakıyordu.
Odaya girdiğimde yüzüme dönüp bakmadı. Eğer geç kaldığım için öfkelendiyse bile bunu belli etmemeye çalışıyordu. "Beni mi görmek istediniz?" dedim
EJ evet anlamında başını salladı. İ ri atletik vücutlu bir adamdı. Boğaz ı s ıkı sıkı saran ş u ünlü tasarımcı tiş örtlerinden giymiş ti. Bir ş ey söylemesini bekledim.
"Çocuğunuz var değil mi?" dedi.
Cevap vermeden bekledim.
"Onu korumak için ne yapardınız?"
"Birincisi," dedim, "çocuğunuzun kaldığı yurttaki partiye gitmesine izin vermezdim."
Gözlerini bana doğru dikti. "Hiç komik değil."
"Buradaki iş imiz bitti mi?"
İ çkisinden koca bir yudum aldı.
"Kıza yüz bin dolar vereceğim," dedi. "Karınız adına kurduğunuz vakfa da bir yüz bin daha."
"Süper! Çekleri ş imdi mi yazmak istersiniz?" "Ş ikâyetinizi geri alacak mısınız?"
"Hayır."
Gözlerime baktı. "O benim oğlum. Gerçekten de önümüzdeki on yılı hapishanede geçirmesini istiyor olamazs ı-
109
"Evet. Ama buna karar verecek olan yargıçtır, ben değil." "O daha çocuk. Haddinden fazla içip sapıtmış . Hepsi
bu."
"Bir de kızınız var değil mi Bay Jenrette?" Jenrette cevap vermedi. Gözlerini içkisine dikmiş ti.
"Irvington'dan birkaç zenci çocuk gelip onu bir odaya tıksalardı ve aynı ş eyleri kızınıza yapsalardı ş imdi olduğu gibi olayı bu kadar hafife alır mıydınız?" "Benim kızım striptizci değil ama."
"Evet, striptizci değil. Hayatta tüm önceliklere sahip biri. Elinin altında istediği her ş ey var. Neden soyunsun ki?"
"Bana bir iyilik yapın," dedi. Bana ş u sosyoekonomik palavralardan bahsetmeyin. Yoksul olduğu için baş ka bir seçeneği olmadığını ve bu yüzden fahiş elik yaptığını mı söylemeye çalışıyorsunuz? Lütfen! Bu gettolarda fahiş elik dışında iş lerde çalışıp hayatlarını kazanan diğer fakir insanlara bir hakaret olmaz mı?"
Kaşımı kaldırdım, "Getto mu?" Hiçbir ş ey söylemedi.
"Siz Short Hills'de oturuyorsunuz değil mi Bay Jenrette?" "Evet, ne olmuş ?"

"Bana söyler misiniz lütfen, komş ularınızdan kaçı striptizci, ya da sizin tabirinizle fahiş elik yapmayı tercih ediyor?"
"Bilmiyorum."
"Chamique Johnson ne yaparsa yaps ın bu kimseye ona tecavüz etme hakkı vermez? Fahiş e diyerek kestirip atamaz-
110
siniz. Oğlunuz kime tecavüz edip kime etmeyeceğine karar veremez. Her iki durumda da Chamique Johnson soyunuyor çünkü hayatını sürdürebilmek için çok az seçeneği var. Ama kızınız aynı durumda değil." Kafamı salladım. "Gerçekten de anlayamıyorsunuz." "Neyi anlamıyorum?"
"Kızın striptizcilik yapmaya ya da kendini satmaya mecbur olduğu gerçeği Edward' ı daha az suçlu yapmaz."
"Oğlum ona tecavüz etmedi."
"Bu yüzden mahkemedeyiz zaten," dedim. "Bitti mi?" Sonunda kafas ını kaldırdı. "Durumunuzu güçleş tirebi-lirim."
"Bağış ların kesilmesini sağlayarak buna baş lamışsınız bile. Öyle gözüküyor." "Bağış ların kesilmesi mi?" Omuzunu silkti. "Bu hiçbir ş ey değildi ki. Sadece biraz antrenman yaptım." Gözlerime baktı ve bir süre öyle durdu. Yeteri kadar
konuş muş tuk. "Hoş ça kalın Bay Jenrette." Uzanıp koluma yapıştı. "Ceza almayacaklar."
"Göreceğiz."
"Bugün jüriden iyi puan aldınız, ama bu sinsi fahiş enin planlarını birisinin bozmas ı laz ım. İ nsanlara çocukların sahte isim verdiklerini kanıtlayamayacaksmız ve bu da çöküş ünüz olacak. Bunu biliyorsunuz. O yüzden teklifimi değerlendirmeye bakın derim ben." Bekledim.
"Oğlum ve Marantz hapise girmek dışında her türlü cezaya çarptırılabilirler. Zorunlu halk hizmetine verilebilirler. Onları istediğiniz kadar gözaltında tutabilirsiniz. Bunları makul karşılayabilirim. Buna ilaveten, bu zor durumdaki
111
.kadına destek olacağım ve Jane Care vakfının bolca bağış AAas ını sağlayacağım. Böylece herkes bu iş ten kazançlı çıkacak." "Hayır," dedim.
"Hakikaten bu çocukların yine aynı ş eyi yapabileceklerini düş ünebiliyor musunuz?"
"Gerçeği söylemek gerekirse büyük ihtimalle hayır." "Hapse girmeleri sizi rahatlatacak sanırım."
"Evet ama ben rahatlama peş inde değilim," dedim. "f3eni ilgilendiren adalettir." "Ve oğlumun hapse girmesi sizin için adaletin yerine gedmesi demek." "Evet," dedim. "Tekrar ediyorum, jüri ve yargıçlar bu-nı*n 'Çin varlar." "Hayatınızda hiç hata yaptınız mı Bay Copeland?" Sustum, Hiçbir ş ey söylemedim.
"Bunu neden soruyorum biliyor musunuz? Çünkü ka-za£aİ im. Çünkü ş imdiye kadar yapmış olduğunuz hataları bulana kadar kazmaya devam edeceğim. Ve bulduğum an kullandığım. Rahats ızlık duyduğunuz s ırlarınız var Bay Co-peUın(l. İ kimiz de bunu biliyoruz. Bu karalama kampanyas ını sürdürürseniz bütün s ırlarınızı dünya aleme yayarım. " Kerkine çok fazla güveniyordu. Bu hoş uma gitmemiş ti. "Daha da kötüsü oğlum bir hata yaptı. Hayatı mahvolmasın diye bu Dati*smın bedelini ödemek için bir ç ıkış yolu ar ı yoruz. Bunu ac ı yabiliyor musunuz?" "Size söyleyecek baş ka bir ş eyim yok," dedim. Kolumu tutmayı sürdürdü.
"Son uyarım, Bay Copeland. Çocuğumu korumak için her Ş ey' yaparım." EJ Jenrette'e baktım ve sonras ında onu
112
çok şaşırtacak bir ş ey yaptım. Gülümsedim. "Ne oldu?" dedi. " İ yi bir ş ey."
Dedim. "Ne? İ yi mi?"
"Oğlunuzun uğruna savaş an bir aileye sahip olmas ı," dedim. "Mahkemede de Edward' ın yanında bir sürü insan var." "E sevilen birisi de ondan."
"Ne güzel," dedim yeniden kolumu kurtarmaya çalışırken. "Ama oğlunuzun yanında bu kadar insan görünce ne fark ettim biliyor musunuz?"
"Ne?"
"Chamique Johnson," dedim, "ona destek olacak, onun arkas ında duran, onu seven kimsesi yok ama." * * *
"Ş u anı ödevini sizlerle paylaş mak istiyorum," dedi Lucy Gold.
Öğrencilerin masalarının bir daire oluş turacak ş ekilde dizilmesi hoş una gitmiş ti Lucy'nin. Ortas ında ayakta durduğu bu dairenin etrafında bir güreş çi gibi dolanmak çok pratik değildi, ama bu iş e yarayacağını düş ünüyordu, zira bütün öğrencileri dar ya da geniş bir daire etrafına topladığınızda hepsi önde oturmuş oluyordu ve saklanacak hiçbir ş eyleri olmuyordu. Lonnie de s ınıftaydı.
Lucy ödevi onun okumas ının daha uygun olabileceğini düş ünmüş tü, böylece kendisi öğrencilerin yüzlerini dikkatlice inceleyebilecek ve kimin yazdığı konusunda belki bir
113

fikir edinebilecekti. Ama ödevi yazan bir kızdı ve bu yüzden Lonnie'nin okumas ı uygun olmayabilirdi. Ayrıca bunu kim yazdıysa Lucy'nin tepkisini ölçmek için Lonnie'nin okuduğunu anlayabilirdi. Bilmesi gerekiyordu. Kafas ını rahatlatmas ı
gerekiyordu. Sonuçta Lucy ödevi okurken Lonnie'nin tepkileri ölçmesine karar verdi.
Ş u yağcı kız Sylvia Potter tam önünde oturuyordu. Ellerini birbirine kavuş turmuş , gözlerini sonuna kadar açmıştı. Lucy gözlerinin içine baktı ve ona gülümsedi. Sylvia'nın gözleri parladı. Yanında sanki her an oturduğu s ıradan kayıp yerde bir su birikintisi haline gelecekmiş kadar zayıf vücutlu dalgacılar kralı Alvin Renfro oturuyordu.
"Olay On yedi yaşımdayken başıma geldi. " diye okumaya baş ladı Lucy. "Yaz kampındaydım. Orada ED olarak çalışıyordum. Bu, Eğitim Danış manı anlamına geliyor.. " Ormanda olup bitenleri, erkek arkadaşı "P" yi, ağacın kenarındaki öpücüğü, duydukları çığlıkları okurken bir yandan da dairenin etrafında yürüyordu. Bunları daha önceden belki tekrar tekrar yirmi kez okumuş tu ama ş imdi baş kalarına sesli okurken nefesinin tıkandığını hissediyordu. Bacakları tutmuyordu sanki. Göz ucuyla Lonnie'ye baktı. Lonnie' de hemen ses tonundan ona baktığını anlamış , göz göze gelmiş lerdi. Lucy Lonnie'ye "Bana değil onlara bakacaks ın" demek istermiş gibi bir bakış fırlatıp hızla geri döndü. Bitirdiğinde s ınıfa her zamanki gibi ne düş ündüklerini sordu. Bu konuda rutinde bir değişiklik yapmamışlardı. Öğrenciler bunları yazanın şu anda onlarla birlikte aynı sınıfta olduğunu biliyorlardı. Ama başkalarını alaşağı etmenin kendilerini ön plana çıkartmanın tek yolu olduğunu düş ündüklerinden ellerini kaldırıp"Ben olsam... " ya da "Yanlış dü-
114
ş ünebilirim ama... " gibi baş layan cümlelerle ödevin kendilerine ait olmadığını ilan edermiş çesine ödevi öfkeyle karalamaya giriş tiler. Cümleler ş öyle devam ediyordu: "Tarz çok tekdüze... "
"P'ye olan ihtiras ını içimde hissedemiyorum, ya siz?.. " "Elini gömleğinin altına mı sokmuş? Yapmayın!..."
"Bence çok s ıradan bir hikaye."
"Yazan 'Öpüş meye devam ettik, çok ihtiraslıydı' diyor. Öyle yazmakla olmaz. Göstersin bakalım ne kadar ihtiraslı olduğunu."
Lucy biraz rahatlamıştı. Dersin en önemli kısmınday-dılar. Öğrencilere bir ş eyler öğretmek kolay iş değildi, s ık s ık kendi öğrencilik yıllarına gider, insanın beynini uyuş turan dersleri ve ş imdi o derslerden tek bir ş ey hatırlamadığını düş ünürdü. Baz ılarından gerçekten de bir ş eyler öğrenmiş ti. Gerçekten de bir ş eyler öğrenebildiği, bir ş eyler özümseye-bildiği ve daha somaları uygulayabildiği dersler hep tartış ma s ıras ında öğretmenlerinin kısa ve çabuk yorumlar yaptığı dersler olmuş tu. Eğitim iş inde niceliğin değil, niteliğin önemi vardı. Öğretmenin çok fazla konuş mas ı arka fondan Muzak' ın son derece sıkıcı müziğini dinlemek gibi bir şey olurdu. Ne kadar az konuşursanız o kadar baş arılı olursunuz.
Bir de öğretmenler dikkat çekmeye bayılır. Bu da bir tehlike olabilir. Öğretmenlerinden biri Lucy'ye çok etkileyici ve basit bir öğüt vermiş ti: Her ş eyi bilmek zorunda değilsin. Lucy bu öğüdü hiç unutmadı ve hep baş tacı etti. Diğer bir problemse öğrencilerin diğer insanları etkileyeceklerinden emin değillerse gerçekte inandıkları ş eyi söylememeleridir. Bu fakülte toplantılarında da geçerlidir. Gerçekleri söylemeyenler her zaman baş tacı edilirler. 115
Ama ş u anda Lucy her zamankinden daha fazla agre-sif olmak istiyordu. Tepki almak istiyordu. Bu ödevi yazanın kendisini ele vermesini istiyordu ve zorlamaya baş ladı.
"Biliyorsunuz bu bir anı yaz ısı," dedi. "Peki bunun gerçek olduğuna inanan biri var mı aranızda?"
Bu soru karşısında s ınıf sustu. Burada fazla açığa vurulmamış bir buyurganhk vardı. Lucy neredeyse bunu yazana yalancı diye seslenmiş ti. Attığı adımı geri aldı. "Yani aslında demek istediğim, sanki hayal ürünü gibi geldi bana. Hayal ürünü olmas ında bir sakınca yok, ama bu tip bir ödevde doğru değil. Bunu yazanın dürüstlüğünü sorgulamak laz ım."
Heyecanlı bir tartış ma oluyordu. Eller havaya kalkıyor, öğrenciler birbirleriyle münakaş a ediyordu. İş te iş in en güzel tarafı bu dakikalardı. Samimiyet ve dürüstlük hayatında çok az rastladığı erdemler olmuş tu ve bu çocukları
seviyordu. Her sömestr hepsine birden tekrar tekrar âşık olurdu. Eylül ayından Aralık ayına, sonra Aralık ayından Mayıs ayına kadar öğrencileri Lucy'nin ailesiydi. Ondan sonra hepsi Lucy'yi terk ederdi. Baz ıları geri dönerdi. Çok azı. Ve o her zaman onları yeniden gördüğüne çok memnun olurdu. Ama asla bir daha ailesi olmazlardı. Sadece o dönem ders verdiği öğrenciler bu statüye sahip olabilirdi. Acayip bir ş eydi bu.
Bir ara Lonnie Lucy'ye iş aret etti. Lucy ne olduğunu merak etmiş ti ama ders sıras ında kendini kaybetmiş gibiydi. Baz ı günler ders su gibi akıp giderdi ve bugün de onlardan biriydi. Zaman hızla akıp gitmiş , öğrenciler s ırt çantalarını haz ırlamaya baş lamış lardı. Bu isimsiz ödevi kimin haz ırladığı konusunda en ufak bir ipucu elde edememiş ti.
"Unutmayın," dedi Lucy. "Ödeve iki sayfa daha ekleyeceksiniz. Yarına kadar elimde olmalı." Sonra da ekledi:
116
«Ah tabii isterseniz iki sayfadan daha fazla da yazabilirsiniz. Ne kadar yazarsanız yaz ın, hiç önemli değil."

On dakika sonra odas ına geri döndü. Lonnie önceden gelmiş ti. "Dikkatini çeken bir ş ey oldu mu?" diye sordu. ."Hayır," dedi Lonnie. Lucy kâğıtları dizüstü bilgisayarının çantas ına tıkarak eş yalarım toplamaya baş ladı.
"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Lonnie. "Bir randevum var."
Bunu öyle bir ses tonuyla söylemiş ti ki Lonnie fazlas ını sormaktan vazgeçti. Lucy her hafta bu çok özel "randevusuna" hiç sektirmeden giderdi ve ş imdiye kadar bunun ne olduğunu birine söyleyecek kadar kimseye güvenememiş ti. Lonnie de dahil.
"Oh, "dedi Lonnie. Gözleriyle yere bakıyordu. Lucy durdu.
"Ne oldu Lonnie?"
"Ödevi kimin gönderdiğini bilmek istediğinden emin misin? Yani, bilemiyorum ama bu tam anlamıyla bir ihanet olmaz mı?" "Bilmek zorundayım." "Neden?"
"Sana söyleyemem." Lonnie omuzunu silkti. " İ yi peki." "Ne demek iyi peki?" "Ne zaman gelirsin?" "Bir iki saat sonra burada olurum." Lonnie saatine baktı. "O zamana kadar," dedi, "Kimin göndermiş olduğunu bulabilirim."
117
9. BOLUM
Dava öğleden sonraya ertelenmiş ti.
Çünkü aksi olur ve bugünlük mahkeme tatile girerse jürinin bütün gece mahkemede sadece benim söylediklerime göre karar verebileceklerini ve bunun da haks ız olacağını vesaire vesaire vesaire düş ünenler vardı. Bu tür bir strateji izlemek bana göre çok anlams ızdı. Bu bir davanın olmazsa olmaz ıydı ve bundan, çapraz ateş i haz ırlamada zaman kazanan Flair Hickory karlı çıkacaktı. Dava böyle bir ş eydi iş te. Size göre tuhaf olabilir ama her ş ey eş it koş ullarda yürümeliydi iş te baz ılarına göre.
Cep telefonumdan Muse'u aradım. "Hâlâ bir ş ey bulamadın mı?" "Üzerinde çalışıyorum."
Telefonu kapattım ve Dedektif York'tan bir sesli mesaj geldiğini gördüm. Artık Gil'in kolundaki yarayla ilgili yalan söyleyen Bayan Perez'le ilgili ne yapılmas ı gerektiğini kes-tiremiyordum. Eğer bunu ispatlarsam büyük ihtimalle karıştırdığını söyleyip sıyrılıverecekti. Ama peki neden daha başından gerçeği söylememiş ti ki? 119
Aslında bu cesedin oğluna ait olmadığı gerçeğine kendini inandırmak mı istiyordu?
Yoksa hem bay hem de Bayan Perez burada sadece Gil'in bu kadar zamandır hayatta olduğu gerçeğine akıl erdiremedikleri ve bu yüzden de kendi gözleriyle gördüklerini kabullenemedikleri için ciddi, ama anlayış la karşılanabilir bir yanlış mı yapmış lardı? Ya da yalan mı söylüyorlardı acaba?
Peki eğer yalan söylüyorlarsa, neden? Neden yalan söylüyorlardı?
Onlarla yüzleş meden önce elimde daha fazla kanıtın olmas ı gerekiyordu.
Adı güya Manolo Santiago olan morgdaki cesedin aslında yaklaşık yirmi yıl önce kız kardeş im, Margot Green ve Doug Billingham'la birlikte ormana giden Gil Perez olduğu konusunda kesin kanıtlar elde etmeliydim.
York bıraktığı mesajda ş öyle diyordu: "Üzgünüm biraz geç aradım. Ş u kurbanın kız arkadaşı Raya Singh'i sormuş tun. Sadece cep telefonunu bulabildik. Neyse, aradık, Lincoln Tünelinin orada bir Hint lokantasmda çalışıyormuş ." Bu arada adını ve adresini de vermiş ti mesajda, "anlaşılan bütün gün orada bulunuyormuş . Ha bir de eğer Santiago'nun gerçek adıyla ilgili bir ş eyler bulabilirsen bana haber ver. Bir süredir bu adı kullandığını öğrendik. Altı sene önce Los Angeles dışında bir yerlerde yaş adığı hakkında elimizde baz ı ipuçları var. Baş ka önemli bir ş ey yok. Sonra görüş ü-ruz.
Bu bilgiler iş ime yarar mı diye düş ündüm. Fazla yaramazdı. Arabaya doğru yürüdüm. Tam binecektim ki tuhaf bir ş ey fark ettim.
120
Sürücü koltuğunun üzerinde kalın sarı bir zarf duru-u.
Bana ait olmadığını biliyordum. Orada böyle bir ş ey bırakmadığımı biliyordum, ve arabanın kapısını kilitlediğimi de biliyordum. Durdum ve zarfı aldım. Üzerinde ne bir adres ne de bir pul vardı. Zarfın dışına hiçbir ş ey yaz ılmamıştı. Bir anda kendimi güçsüz hissettim. Sürücü koltuğunun yanma oturdum ve kapıyı kapattım. Zarfın ucu yapıştırılmıştı. İş aret parmağımla yırtarak açtım. Elimi içine daldırdım ve yokladım. İ çinde ne olduğunu gördüğümde kan beynime s ıçradı adeta: Babamı n bir foto ğ raf ı . Kaş larımı çattım.
Bu da ne demek oluyor... ?
Fotoğrafın alt kısmında, beyaz çerçeve bölümünde daktiloyla muntazam bir ş ekilde "Vladimir Copeland" yaz ıyordu. Hepsi buydu. Hiçbir ş ey anlamamıştım.
Bir süre öylece kalakaldım. Sabit bir ş ekilde sevgili babamın fotoğrafına bakıyordum.
Gençken Leningrad'da doktorluk yaptığı günleri, ondan çekilip alınan onca ş eyi, hayatının bir seri trajedi ve hayal kırıklığı sonras ında nas ıl sona erdiğini düş ündüm.
Annemle tartış malarını hatırladım. Kimse kimseye en ufak bir fiske atmamış olmas ına rağmen ikisi de manen birbirlerini tüketmiş lerdi. Annemin tek başına ağladığını, Ca-mille'le birlikte oturup dertleş tiğimiz o

geceleri hatırladım. Garip gelebilir ama ağbi kardeş olarak hiç kavga etmemiş tik. Belki annemle babamın kavgaları bize yetmiş ti de ondan. Bazen elimi tutar ya da birlikte yürümeyi teklif ederdi. Ama genelde birlikte onun odas ına giderdik. Camille pika-pa o çok sevdiği saçma sapan pop ş arkılarından birinin pla-
12!
ğmı koyar ve bana neden o parçayı sevdiğini anlatırdı. Sanki içinde gizli anlamlar barındırıyormuş gibi. Sonra bana okulda hoş landığı bir çocuktan bahsederdi. Orada oturur ve çok mutlu hissederdim kendimi. Hiçbir ş ey anlamamıştım. Neden bana bu fotoğraf gönderilmiş ti? Zarfta baş ka bir ş ey daha vardı sanki. Ters yüz ettim. Hiçbir ş ey düş medi. Zarfın dibine elimle iyice sondaj yaptım. Küçük bir kart gibi bir ş ey hissettim. Görmek için çıkarttım. Evet, tam isabet. Bu beyaz, üzerinde kırmızı çizgiler olan küçük bir karttı. Çizgili tarafı boş bırakılmıştı. Fakat diğer tarafında, çizgisiz beyaz tarafında biri daktiloyla ve büyük harflerle iki sözcük yazmıştı:
İ LK SIR
* * *
"Ödevi kimin gönderdiğini bulabildin mi?" diye sordu Lucy. "Henüz hayır," dedi Lonnie. "Ama bulacağım." Lonnie başını dik tuttu. Geçmiş küstahça kendisine dayılanı-yordu ve bu yüzden Lucy kendisini kötü hissediyordu. Lucy de Lonnie'ye yaptırdığı ş eyden memnun değildi. Ama baş ka seçeneği de yoktu. Geçmiş ini silmek için çok çabalamıştı. İ smini değiş tirmiş , Paul'ün kendisini bulmas ını engellemiş ti. Doğal sarı saçlarından vazgeçerek saçlarını ş u pis kahverengiye boyatmıştı. Kahretsin onun yaşında kaç kadın doğal sarı saçlara sahipti ki? "Tamam," dedi. "Döndüğümde burada olacak mısın?"
Lonnie omuzunu silkti. Lucy merdivenleri inerek arabas ına yöneldi.
I 22
Televizyon filmlerinde yeni bir kimlik almak her zaman çok kolaymış gibi gösterilir. Belki de hakikaten öyle ama Lucy için geçerli olmamıştı bu. Çok yavaş iş lemiş ti bu süreç. İş e önce soyadını değiş tirmekle baş lamıştı. Silverste-in soyadını Gold ile değiş tirmiş , baş ka bir eyalete taşınmıştı. Kamp artık çok uzaklarda kalmıştı. Babas ına ait diğer tüm mal varlığı da öyle. Ira Silverstein'dan arda kalan tek ş ey, Reston Üniversitesi kampüsünden on mil kadar uzaklıktaki bir rehabilitasyon merkezindeydi. Yalnızlığın keyfini çıkartarak sürmeye başladı. Tom Waits çalıyordu arabada. Aşık olmamayı uman ama sonunda elbette ki aşık olan birinden bahsediyordu ş arkı. Arabayı park yerine çekti. Bir malikâneden rehabilitasyon merkezine dönüş türülmüş ev büyük bir arazinin içindeydi ve benzerlerine nazaran çok daha güzeldi. Lucy maaşının hemen hemen tümünü buraya veriyordu.
Babasının eski püskü Wolkswagen kaplumbağasının yanına park etti. Araba yaklaşık bir seneden beri yerinden kıpırdamıyordu. Babası özgürdü. Burada kalması için kimse onu zorlamıyordu. Kontrollerini yaptırdıktan sonra gidebilir, sonra isterse yeniden geri dönebilirdi. Ama üzücü gerçek ş uydu ki, hemen hemen neredeyse hiç odas ından çıkmıyordu. Arabanın her tarafını süsleyen sol içerikli sözlerle dolu yapış kanlı etiketlerin hepsi solmuş tu. Akü boş almas ın diye arada bir çalıştırdığı için kaplumbağanın anahtarından Lucy'-de de bir tane vardı. Arabayı çalıştırırken hep eskiyi anardı. O kocaman sakalıyla, camlar açık, yanından geçtiği herkese gülümseyip klakson çalarak laf atan Ira. Arabayı bir tur attırmak için yerinden oynatmaya asla cesaret edemiyordu. 123
Lucy ön kapıya adını yazdırdı.
Bu merkez gerekli ilaçlan ömür boyu sağlayarak ve zihinsel sorunları tedavi ederek yaşlılann ihtiyaçlannı karşılama konusunda epeyce ilerlemiş ti ve görünüş e bakılırsa içeride her türden hasta barınıyordu. "Normal" sayılabileceklerden tutun. Guguk Kuş u filmindekilerden çok daha fazla kaçık olanlanna kadar. Ira ikisinin aras ında gidip geliyordu.
Kapının eşiğinde durdu Lucy. Ira s ırtı kapıya dönük oturuyordu. Üzerinde her zamanki kenevir pançosu vardı. Gri saçları elektrik ş oku verilmiş gibi her yöne dikilmiş ti. Babas ının hâlâ "müzik seti" dediği aletten Grass Roots'un 1967'lerde çıkan "Haydi bugünü yaşayalım" parçası yükseliyordu. Lucy baş vokalist Rob Grill gibi parçanın o meşhur "1,2,3,4" kısmında kısa bir an için durdu ve daha sonra gözlerini kapatarak parçanın " ş a-la-la-la-la, haydi bugünü yaş ayalım" kısmını grupla birlikte söyledi içinden. Çok ama çok güzel bir ş arkıydı bu.
Oda cam boncuklar ve batiklerle süslenmiş ti. Bir de duvarda "Bütün Bu çiçekler Nereye Gitti?" posteri vardı. Lucy gülümsedi, ama bu gülümsemesi pek de keyifli bir gülümseme değildi. Nostaljiye takılıp kaldığı için hasta olmuş tu Ira. Erken bunama sebeplerinden biri de yaşı ya da belki zamanında kullandığı bol miktarda uyuş turucuydu ama kimse bundan emin olamıyordu.
Ira her zaman geçmiş te yaş ayan tuhaf biri olmuş tu ve bu yüzden hastalığın nas ıl ve ne zaman baş ladığını söylemek zordu. Doktorlar böyle demiş ti. Ama Lucy ilk kırılmanın o yaz gerçekleş tiğini biliyordu. Ormanda olanlarla ilgili hep kendini suçlu hissetmiş ti. O kampın sahibi oydu. Kamp-
V
124
çılan korumak için daha iyisini yapmalıydı.

Medya onunla çok uğraşmıştı, ama ailelerin uğraştığı kadar değil. Ira o kadar iyi kalpli bir insandı ki bunu kaldıramamıştı. Kalbi kınlmıştı. Artık güç bela odas ından çıkabili-yordu. Zihni değiş ik zamanlarda gezinip duruyordu ama kendisini en rahat hissettiği yıllar atmışlı yıllardı. Genelde de hep 1968 yılında yaş adıklarını sanıyordu. Bunun dışında gerçeğin farkındaydı, bunu yüz ifadesinden anlıyordunuz ama onunla yüzleş meyi reddeder gibi bir hali vardı. Dolayısıyla yeni "Geçerlileş tirme Tedavisi" nin bir parças ı olarak doktorlar odas ını hiç değiş tirmeden, istediği gibi 1968 yılına ait objelerle bırakmış lardı.
Doktor bu tip bir bunamanın yaş la birlikte artmadığını, dolayısıyla da hayatını bir yalan üzerine kurmuş olsa dahi hastanın mümkün olduğunca mutlu ve stresten
uzak yaşatılmasının daha uygun olacağını söylemişti. Kısacası Ira 19-68 yılında yaşamak istiyordu. Kendini öyle mutlu hissediyordu ve bu durumda üzerine gitmenin manas ı yoktu.
"Merhaba Ira." Ira derdi ona-babas ı hiçbir zaman kendisine "baba" demesini istememişti çünkü. İlaçların etkisiyle sesi ağır ağır çıkıyordu Ira'nın. Suyun altındaymış gibi elini zorlukla kaldınp salladı. "Merhaba Luce."
Lucy gözlerini kırpıştırdı. Her ne kadar Lucy'nin 1968 yılında henüz doğmamış olmas ı bir çeliş ki yaratıyorsa da Ira onu hep tanır ve her zaman kim olduğunu bilirdi.
Babası Ira'ya gülümsedi. Şu acımasız dünyada hep çok iyi kalpli, çok cömert ve çok yumuş ak bir evlat olmuş tu. Ira babas ından bahsederken "eski hipilerden" olduğunu söylemeyi tercih ederdi, çünkü bir noktada aslında Ira'nın daha sonradan hipiliği bırakmış olmas ı gerekirdi. Diğerleri çok-
125
tan üzerlerindeki batik desenli giysileri, boncuklarını çıkA mış, uzun sakallarını traş etmiş ve saçlarını kestirmiş i babas ı asla davaya ihanet etmemi ş ti ama.
Burada olmana çok sevindim... " dedi Ira tökezleye tö kezleye yürüyerek. Gidip Lucy'yi kucakladı. Vücudunda yaşlılara has bir koku vardı. Kenevir pançonun yıkanmas ı gerekiyordu. "Na s ıls ın Ira?"
"Harika."
Bir kutuyu açtı ve içinden bir vitamin aldı. Bunu çok yapardı. Her ne kadar kapitalizme karşı olsa da yetmiş li yıl-ların başında vitamin pazarlayarak bir servete sahip olmuştu. Daha sonra işi bırakarak Pennsylvania/New Jersey sınırında bir arazi satın almış ve burada bir süre komün halinde yaşamışlardı. Fakat bu uzun sürmemiş , araziyi daha sonra yaz kampına dönüş türmüş tü. "Eee? Daha daha naber?" diye sordu Lucy.
"Daha iyisi olamaz Luce" dedi babas ı ve birden ağlamaya baş ladı. Lucy yanına oturdu ve elini tuttu. Babas ı ağladı, güldü sonra yine ağladı. Sürekli, arka arkaya onu ne kadar çok sevdiğini söylüyordu. "Sen benim dünyams ın Luce," dedi. "Seni görüyorum... Olmas ı gereken her ş eyi görüyorum. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"
"Ben de seni seviyorum Ira." "Bak gördün mü? İş te demek istediğim buydu. Ben dünyanın en zengin adamıyım."
Sonra yeniden ağlamaya baş ladı.
Lucy fazla kalamayacaktı. Ofise dönüp Lonnie'nin ne
126
>ını omuzuna
endiğine bakması gerekiyordu. Ira başı ler öğ1" Aepekieri üzerine dökülüyor, buram buram ko-d3ya!Tu alıyordu. İ çeri bir hemş ire girdi ve Lucy bundan fay-ATarak kendisini babasından ayırdı. Bunu yaptığı için kendisinden nefret etmi ş ti.
"Haftaya yine geleceğim tamam mı?" Ira başıyla onayladı. Lucy giderken yüzünde bir gülümseme vardı. Koridora çıktığında adını bir türlü hatırlayamadığı hemş ire Lucy'yi bekliyordu. "Nas ıl oldu?" diye sordu Lucy.
Aslında bu laf olsun diye sorulmuş bir soruydu. Bu tip hastalar kendilerini hep kötü hissederlerdi ama aileleri bunu duymaktan hep kaçınırdı ve aslında hemş ire her zamanki gibi "Oh, durumu harika," diyecekken bu sefer "Babanız son zamanlarda oldukça heyecanlı görünüyor," deyiverdi. "Nas ıl yani?" "Ira genelde çok tatlı çok kibar biridir, ama artık halinde tavrında baz ı değiş iklikler var."
"Ama bu hep böyle olmuyor muydu zaten?" "Bu ş ekilde değil."
"Hoş a gitmeyen davranış larda mı bulunuyor?" "Yoohayır, aslında... " 'Aslında ne?" Omuzunu silkti. "Çok fazla geçmiş le ilgili konuş uyor." Ama o hep altmış lardan konuş ur zaten." (myır> 0 kadar derine inmezdi ama." "Nasıl?"
Ölr yaz kampından bahsedip duruyor." M°y göğsünün sıkıştığını hissetti. "Neler söylüyor?"
'Kendi
•sine ait bir kamp varmış, sonra onu kaybetmiş.
127
Kanmış , ormanmış , karanlıkmış , buna benzer bir Şeyler,

duruyor. Sonra bir anda sessizliğe gömülüyor. Ger A tüyler ürpertici. Evvelki hafta kampla ilgili tek bir 1 " ağzından ama. Tabii bu normal. Ira'nın kafas ı gidip çünkü. Belki de geçmiş te bir kamp sahibi olduğunu h ediyor olabilir değil mi?"
Hemş ire cevap bekliyordu ama Lucy sessiz kalmay tercih etti. Koridorun sonunda
baş ka bir hemş irenin sesi du yuldu, "Rebecca?". Tabii ya Rebecca'ydı adı.
Hemş ire/'Git mek zorundayım," diyerek Lucy'nin yanından ayrıldı.'
Koridorda yalnız kaldığında geri dönüp babas ının odas ına baktı yeniden. S ırtı
kapıya dönüktü. Boş boş duvara bakıyordu. Kafas ından neler geçtiğini merak etti.
Lucy'ye söylemediği ne vardı acaba?
Gerçekte o geceyle ilgili ne biliyordu ki?
Geri dönmek üzere koridordan ayrıldı ve çıkış a doğru ilerledi. İ mza atmak üzere resepsiyonistin yanına gitti. Her hastaya ayrı bir sayfa açılmıştı. Resepsiyonist Ira'nın ziyaretçi sayfas ını açtı ve imzalamas ı için defteri Lucy'nin tarafına döndürdü. Lucy elinde kalem her zamanki rutin iş i yapmak üzereydi ki birden durdu.
Orada, Ira'nın sayfas ında baş ka bir isim daha vardı. Geçen hafta Ira'yı baş ka biri daha ziyarete gelmiş ti. Oysaki Lucy'den baş ka kimse ziyaret etmezdi onu. İ smi okudu. HiÇ tanımadığı biriydi imzayı atan. Manolo Santiago mu. adam da kim? diye geçirdi aklından. 10. BÖLÜM
İ LK SIR Babamın fotoğrafı hâlâ elimdeydi. Ş imdi Raya Singh'i ziyaret etmek zorundaydım. Karta baktım. İ lk s ır. Yani burada ima edilen diğer baş ka s ırların yolda olduğuydu.
Ama biz bundan, babamın s ırrından baş layalım. Babamınkiler ve eğer varsa diğer aile sırları konusunda bana sadece bir kişi yardım edebilirdi. Cep telefonumu aldım ve altı ya bastım. Bu numarayı çok s ık aramamama rağmen hâlâ tek tuş hızlı aramadaydı. Sanınm hep de öyle kalacak.
Hk çalış ta hemen açıp o gümbür gümbür sesiyle cevap verdi. "Paul" Ettiği tek kelimede dahi o ağır Rus aksanını duyabiliyordunuz. "Merhaba Sosh amca."
Aslında Sosh gerçek amcam değildi. Memleketten eski b,r aile dostumuzdu. den yaAaşı'c uç av onceden, yani babamın cenazesin-n Sdrrnemiş olmama
rağmen sesini duyar duymaz o
124
güçlü
ayı gibi iri adam hemen gözümün önünde bel iri ve
Babam Sosh amcanın bir zamanlar birlikte büytA' Leningrad eteklerindeki Pulkovo
kasabas ının en en korkulan adamı olduğunu söylerdi hep.
"Uzun zaman oldu," dedi.
"Biliyorum, arayamadığım için üzgünüm.
"Ahhh," dedi özür dilememden hiç hoş lanmamış gj "Ama bugün arayabileceğini
aklımdan geçirmiş tim "
Şaşırmıştım. "Neden?"
"Çünkü yeğenim, konuş mamız laz ım."
"Neyle ilgili?"
"Telefonda asla konuş mak istemediğim konularla ilgili. Ş ehirdeki yerimdeyim." Sosh'un Manhattan 36.cadde-de geniş bir çatı katı vardı. "Ne zaman burada olursun?"
"Trafik olmazsa yarım saatte," dedim. "Harika. Görüş ürüz o zaman."
"Sosh amca?"
Bekledi. Ş oför koltuğunun yanında oturmuş babamın fotoğrafına baktım yine. "Neyle ilgili olduğu hakkında bana bir ipucu veremez misin?"
"Geçmiş inle ilgili Pavel," dedi aynı kalın aksanla ve Rusça ismimle hitap ederek "Geçmiş inde kalmas ı gereken bir ş eyle ilgili." "Bu da ne demek oluyor?"
"Konuş uruz,"dedi yeniden ve telefonu kapattı. * * *
Pek trafik yoktu, bu yüzden de Sosh amcanın ofısme yirmi dakikada vardım. Kapı görevlisinin üzerinde pus
küllü 130
komik üniformalardan vardı. Herhalde Sosh diye, üzerindekiler bana bir ş ekilde oto-3,1103 bir mayıs işçi bayramında Brejnev'in giydiği kı-matlAatırlatmıştı-Görevh beni tanıyıp geldiğimi haber verdi, A-Adaha önceden uyarılmasaydı kapıyı asla açmazdı, A"sosh'un eski arkadaşı Alexei asansör kapısının orada kt bekliyordu. Hatırladığım kadarıyla uzun zaman Sosh'-A güvenlik görevlisi olarak çalışmıştı. Büyük ihtimal yetmiş ine merdiven dayamıştı. Sosh'tan birkaç yaş daha genç ve ş imdiye kadar görüp göreceğiniz belki de en çirkin adamdı. Bumu kocaman, şiş kin ve kıpkırmızıydı. Yüzü kılcal damarlarla doluydu. Sanırım çok fazla içmekten. Fiziği şık giysiler taşımaya izin vermediği için ceketinin ve pantolonunun ölçüleri üzerine hiç uymamıştı.

Beni gördüğüne memnun olmamıştı sanki, ama zaten genelde pek de güleç biri sayılmazdı. Asansör kapısını açtı, tek bir kelime etmeden asansöre girdim. Başıyla kısaca selamladıktan sonra ardımdan kapıyı kapattı. Tek başına yukarı çıktım.
Asansör kapısı çatı katında kendiliğinden açıldı. Sosh amca kapıdan birkaç metre ileride ayakta beni bekliyordu. Çok ama çok geniş bir odaydı buras ı. Kübist tarz ı döş enmiş ti. İ nanılmaz güzellikte bir manzaras ı vardı. Duvarlar şık ve kalın duvar kağıtlarıyla kaplanmıştı ve yerlerde "Merlot ş arabı" renginde halılar vardı.
Sosh'un yüzü beni görür görmez aydınlandı. Kollarını sonuna kadar açtı. Çocukluğumdan aklımda kalan ş eyler-cn biri o kocaman elleriydi. Yetmiş lerinde olduğunu düş ü-AUfsck bunca yıl sonra saçları beyazlaşmıştı elbette ama ha-a aym güç ve heybeti hissettirebiliyordu. Asansör çıkışında durdum.
"Ne oldu?" dedi bana, "Kucaklaş mayacak mıyız?"
Birbirimize doğru yürüdük. Tam Rus usulü beni s ıkı s ıkı kucakladı. İ çinden güç fışkınyordu adeta. Kollan hâlâ kalın ve kaslıydı. Beni kendine doğru çekti. O anda elleriyle kavrayıp omurgamı kıracakmış gibi hissettim.
Birkaç saniye sonra, pazularımdan kavradı ve yüzümü dahalyi incelemek için kendinden uzaklaştırdı.
"Pavel," dedi, bu sefer aksans ız ama kalın bir sesle. "Ayn ı babana ben-ziyorsun."
Sosh bizimle hemen hemen aynı zamanlarda gelmiş ti buraya Sovyetler Birliği'nden. Sovyet tur ş irketi In Tourist'in Manhattan ofisinde çalışmıştı bir süre. Moskova'yı ve önceden adı Leningrad olan ş ehri ziyaret etmek isteyen Amerikalı'lara yardımcı oluyordu.
Ama bu uzun zaman önceydi. Sovyet yönetimi yıkıldıktan sonra ithalat-ihracat adı altında ne üdüğü belirsiz iş ler yapan bu ş irketi kurmuş tu. Ş u ithalat-ihracat iş inde tam olarak neler çevirdiğini bilemiyordum ama bu müthiş çatı katını satm aldırabilen iş ler yaptığı kesindi.
Sosh birkaç saniye daha bana baktı. İ çindeki fanila görünecek ş ekilde düğmeleri açılmış beyaz bir gömlek giymiş ti. Göğüs kısmından büyük bir kıl öbeği fışkırmıştı. Bekledim. Fazla uzun sürmeyecekti bu. Sosh amca öyle uzun uzun havadan sudan konuş an tiplerden değildi.
Sanki kafamın içindekileri okuyormuş gibi tam gözümün içine baktı ve "Telefonlar alıyorum." dedi.
"Kimden?"
"Eski dostlardan." Bekledim.

"Memleketten," dedi. "Seni takip edemiyorum." " İ nsanlar sorular soruyor." "Sosh amca?" "Evet?"
"Telefonların dinlendiği konusunda ş üphelerin olduğunu söylemiş tin ilk konuş tuğumuzda. Aynı ş ey bu oda için de geçerli mi?"
"Hayır. Her yer çok temiz. Her hafta muntazaman kontrol ediliyor."
"İyi. O zaman şu üstü kapalı laflan bırak da bana neden bahsettiğini söyle."
Gülümsedi. Bu lafım hoş una gitmiş ti.
"Baz ı Amerikalılar Moskova'da dolaşıp etrafa para saçarak sorularına cevap anyorlar."
Kendi kendime başımı salladım."Neyle ilgili?"
"Babanla." "Ne tür sorular?"
"Eski söylentiler iş te... Hatırlıyorsun değil mi?"
"Dalga geçiyorsun." Ama ciddiydi. Ve tabii böyle esrarengiz bir güne de bu yakışırdı. İ lk s ır. Tahmin etmeliydim. Tabii ki söylentileri hatırlıyordum. Neredeyse onlar yüzünden ailemi kaybedecektim.
Kız kardeşim ve ben Soğuk Savaş diye adlandırılan dönemde o zamanlar Sovyetler Birliği denen ülkede doğmuştuk. Babam bir tıp doktoruydu. Yetersiz olduğu bahane edilerek, ama aslında bir Musevi olduğu için lisans ı elinden alınmıştı. O zamanlar iş ler böyle yürüyordu. Aynı zamanlarda, burada, Amerika Birleş ik Devletleri'nde Illinois eyaletine bağlı Skokie adında bir kasabadaki reformcu bir sinagog, Sovyetlerdeki musevi halkı adına oldukça s ıkı faaliyetlerde

bulunuyordu. Yetmiş lerin ortalarında Sovyetlerdeki musevi halkının ülke dışına çıkartılmas ı için Amerika'daki ibadethanelerinde bir kampanya yürütülüyordu. Ş anslıydık. Bizi de ülke dışına çıkartmayı baş arabilmiş lerdi çünkü. Uzun bir süre yeni vatanımızda kahramanlar gibi ağırlanmıştık. Babam cuma ibadetlerinde hararetli bir ş ekilde Sovyet muse-vilerinin içlerinde bulundukları kötü durumdan bahsediyordu. Propaganda için çocukların yakalarına logolu iğnelerden takılıyor, bağış lar toplanıyordu. Ama buraya geliş imden bir yıl kadar sonra hahamla babamın aras ı bozuldu ve etrafta babamın KGB ajanı olduğu için Sovyetler Birliği'nden çıkartıldığına dair söylentiler yayılmaya baş ladı. Hatta Musevi bile olmadığı, sahtekarın teki olduğu söyleniyordu. Ta-mamiyle birbirleriyle çeliş en yanlış ve garip ithamlar yirmi beş yıl sonras ında bile devam ediyordu anlaşılan. Kabul lenemiyordum.
"Yani babamın KGB ajanı olduğunu mu ispat etmeye çalışıyorlar yine?" "Evet." Jenrette'ti bunu yapan.
Anlamıştım. Tahmin etmeliydim. Artık halkın tanıdığı, politikaya atılmak üzere olan biriydim. Bu dedikoduların eninde sonunda yalan olduğu ispatlanacak olsa da bana zarar vereceği kesindi. Bilmeliydim.

Yirmi beş yıl önce ailem bu suçlamalar yüzünden çok ş ey kaybetmiş ti. Skokie'yi terk etmek zorunda kalmış , doğuya Newark'a yerleş miş tik. Ailem hiçbir zaman eskisi gibi mutlu olamamıştı.
Gözlerimi yukarı doğru diktim. "Telefonda seni arayacağımı bildiğini söylemiş tin."

"Eğer sen aramasaydın, ben seni arayacaktım."
134
"Beni uyarmak için mi?" "Evet."
"O zaman," dedim, "ellerine bir ş ey geçmiş olmalı." İ ri yarı adam cevap vermedi. Yüzüne baktım. Bütün ünyam, inançlarım her ş ey yavaş yavaş kayıp gitmeye baş -amıştı sanki elimden.
"O KGB den miydi Sosh?" diye sordum. "Uzun zaman önceydi." dedi. "Yani bu evet mi demek oluyor?"
Sosh hafifçe gülümsedi. "O zamanlar bu iş lerin nas ıl yürüdüğünü anlayamazs ın."
"Yine soruyorum: Bu evet anlamına mı geliyor?" "Hayır Pavel, ama sanılıyordu ki baban... " "Sanılıyordu da ne anlama geliyor?" "Bu ülkeye nas ıl geldiğimi biliyor musun?" "Bir seyahat acentesinde çalışmıştın."
"Oras ı Sovyetler Birliği'nin ta kendisiydi Pavel. Seya-at acentas ı diye bir ş ey yoktu. In Tourist hükümet tarafından yönetiliyordu. Bütün Rus ş irketleri hükümetçe yönetiliyordu. Anlıyor musun?" "Sanırım."
"New York'a birini göndermeyi göze almak o kadar kolay mıydı sanıyorsun? Ne yani? En çok tatil rezervasyonu alanlar aras ından mı seçiliyordu bu insanlar sence, yoksa onlara baş ka iş lerinde yardımcı olacak birilerinden mi?" Ellerini düş ündüm. Ne kadar güçlü olduğunu düş ündüm.
"Yani KGB dendin öyle mi?"
"Orduda albaydım. Buna KGB demezdik biz. Ama evet. Sanırım sen bana bu durumda parmaklarıyla tırnak
135
işareti yaptı havada, "c«""casus" derdin. Amerikalı me
tanış abilirdim. Onlara nja rüş vet teklif edebilirdim. İ nsani
zim hep çok önemli şeyi\ssyler öğrendiğimizi düşünür gu a
gelerini değiş tirebilecek -sek kadar önemli bilgiler. Ne kad
saçma. Hiç de kayda değfeAğer bir şey öğrenememiştik. Asla. p î
Amerikan casuslan? On&flOnlar da kesinlikle bizden bir t„ -
v öğrenemedi. Anlamsız bir şey;.' şekilde o taraftan bu tarafa geçip a
duk. Saçma sapan bir oyijy »yundu."
"Peki babam?"
"Sizin Musevi dostlaaıistlarınız bu konuda hükümete baskı yaptıklarını söyleseler de %j;ie aslında onun kaçmasına izin veren Sovyet Hükümeti'nin ta kçj. kendisiydi. Ne yani? Bir sinagoga toplanmış bir avuç Musev3»evinin kimseyi dış arı bırakmayan bir hükümete baskı yaptığın ğma kim inanırdı ki? Kime söylesen kıçıyla güler buna." "Yani demek istediğin ninn... "
"Dinle iş te. Anlatıyoriç-ıiorum. Baban hükümete yardımcı olacağına dair söz vermiş ti. , ıl«ti. Ama bu sadece ülkeden dış an çıkmak içindi. Karışık bir dur-nj&urum Pavel. Onun için bunun nasıl bir şey olduğunu hayal bile jîe edemezsin. Baban iyi bir doktor ve mükemmel bir insandfcjırıdı. Hükümet onu ilaç yolsuzluğuna karışmakla suçlamıştı...ıi»tı. Lisansını geri almışlardı. Ve soma büyükannen ve büyükb;#kbaban... aman Tanrım, Natas-ha'nın o harika ailesi... ÇokA ıok küçüktün sen, hatırlayamaz-sı n.
"Hatırlıyorum," dedim. i-"Gerçekten mi?"
Aslında gerçekten de hatıiniatırlayıp hatırlamadığımı m
crak
etmiş tim. Popi'min, yani büyül iıVÜkbabamın s ık beyaz saçlarını hatırlıyorum. Gürültülü bir kahjjuAahkahas ı vardı sanırım. Ve onu
136
azarlayan büyükannem, Noni'm. Ama götürül-t3t'1 Ande sadece üç yaşındaydım. Gerçekten de onları ha-düklen muyum yoksa hâlâ sakladığım o eski - fa baktığımda mı olanları hayal edebiliyorum, bile-A mm Bunlar gerçek birer anı mı, yoksa annemin bana anlattıklarından aklımda kalanlar mı?
"Büyükannenle büyükbaban üniversitede hocalık yapan entellektüellerdi. Büyükbaban tarih bölümünün baş kanıydı Büyükannense çok zeki bir matematikçi. Bunları tabii ki biliyor olmalısın."
Evet anlamında başımı salladım. "Annem küçükken ve genç kızlığında akşam yemeklerindeki sohbetler s ıras ında okuldakinden çok daha fazla ş ey öğrendiğini söylerdi hep."
Sosh gülümsedi. "Doğrudur. En parlak eğitimciler gelip onlara baş vururdu. Ama tabii bu hükümetin dikkatini çekmiş ti. Varolan düzeni değiş tirmekten yana oldukları için etiketlenmiş lerdi. Tehlikeli oldukları düş ünülüyordu. Tutuk-landıklan zamanı hatırlıyor musun?" "Hatırlıyorum," dedim, "Hazin bir son."
Sosh amca gözlerini kapattı. "Peki ya annenin halini?"
"Evet."
'Natasha bir daha düzelemedi. Bunu anlıyor musun?" "Evet, anlıyorum." Bir de baban var tabii. O kadar çok ş ey kaybetti ki. Ka-nyerini, itibarını, lisans ını ve en sonunda da kayınvalide-Sly e kaympederini. Ve

birden, Tanrı'nın bir lütfü gibi hükü-met onu ülkeden kovdu. Yepyeni bir baş langıç için." 'ABD'de yeni bir hayat." 'Evet."
e gelip burada casusluk mu yaptı peki?"
137
Sosh kaba bir el hareketi yaptı. "Anlayamadın Bu büyük bir oyundu. Baban gibi bir adam etraftan ne nebilirdi ki? Bunu denediyse de yapamadı Onlara n yebilirdi
ki?"
"Peki annem?"
"Natasha onlar için s ıradan bir kadındı o kadar Hükü met kadınlara o kadar fazla önem vermez. Annen bir sür büyük sorunlarla uğraştı. Dediğim gibi, anne babas ı, yani büyükannenle büyükbaban hükümetin gözünde rejim karşı tıydılar. Ne zaman götürüldüklerini hatırladığını söyledin değil mi?" "Sanırım evet, hatırlıyorum."
"Büyükannen ve büyükbaban insan haklan ihlallerini halka duyurmak amacıyla bir grup oluş turdular. İ çlerinden biri hain çıkana kadar gayet iyi ilerliyorlardı. Bir gece ajanlar gelip evi bastı." Durdu.
"Ne?" dedim.
"Baş lanna neler geldiğini anlatmas ı kolay değil." Omuz silktim.
"Artık onlara zarar gelmez nas ıl olsa." Cevap vermedi. "Ne oldu Sosh?"
"Gulag'daki bir çalış ma kampına gönderildiler. Oradaki ş artlar felaketti.
Büyükannenle büyükbaban genç değillerdi biliyorsun. Hikâyenin sonu nas ıl bitti
biliyor musun.
"Öldüler,"dedim.
Sosh bana arkas ını döndü. Pencereye yürüdü. Dış ar Hudson ayaklar altındaydı. Limanda devasa iki yolcu geA si vardı. Sol tarafa döndüğünüzde Özgürlük Heykeli nı
13*

dunuz. Manhattan aslında bir baş tan bir baş a se-
8örcb.'„!İ ıAirük bir yerdi ama Sosh gibi o da gücünü oldukla mıhı* K-U,>'wA , ... a ça fazla
hAsettirebıhyordu.
"Sosh?"
Yeniden konuş maya baş ladığında sesi artık daha yumuş ak çıkmaya baş lamış ü. "Nas ıl öldüklerim biliyor musun?"
"Dedin ya ş artlar felaketti diye. Büyükbabamın kalbinden ş ikâyeti varmış ." Hâlâ bana yüzünü dönmemiş ti.
"Hükümet ona bakmadı. İ laçlarını bile vermedi. Üç ay içinde öldü." Bekledim.
"Peki bana söylemediğin ne kaldı Sosh?" "Anneannene ne olduğunu biliyor musun?" "Annemin bana söylediğini." "Ne söyledi sana?"
"Noni de hastaymış . Kocas ının ölümüne kalbi dayanamamış . Hep duyarız ya. Uzun süredir birlikte olan çiftlerin birinin ölümü halinde diğeri de çok geçmeden onun yanına gider." Hiçbir ş ey söylemedi. "Sosh?"
"Bir bakıma," dedi. "Sanırım bu doğru." Bir bakıma.
Sosh dış arıdaki manzaraya bakmaya devam etti. "Büyükannen intihar etti." Vücudum kaskatı kesilmiş ti. Olamaz der gibi kafamı alamaya baş ladım. "Bir çarş afla kendini astı."
K°ltuğa yığdıp kaldım. Noni'nin o fotoğrafını düşün-
139
düm. O tanıdık gülüş ünü. Annemin onunla ilgili bana anlattıklarını, keskin zekâs ını düş ündüm. İ ntihar ha? "Annem biliyor muydu?" diye sordum.
"Evet."
"Bana hiç söylemedi."
"Belki ben de söylemesem iyi olurdu." "Neden söyledin o zaman?"
"Ne olup bittiğini öğrenmeni istedim. Annen çok güzel bir kadındı. Çok zarif, tatlı ve kırılgan. Baban ona tapardı. Anne babas ı götürüldüğünde bir de üstüne öldükleri zaman mahvoldu ve bir daha düzelemedi. Bunu hissetmiş tin değil mi? Ne kadar hüzünlü olduğunu, daha kız kardeş in ortadan kaybolmadan üstelik."
Hiçbir ş ey söylemedim. Ama doğrusu evet, bunu hissetmiş tim.
"Sanırım özellikle de anneni daha iyi anlaman için söyledim bunları." "Sosh?" Bekledi. Hâlâ pencereden dış arı bakıyordu. "Annemin nerede olduğunu biliyor musun?" İ ri yan adam bir süre sustu, soruma cevap vermedi. "Sosh?" "Biliyordum," dedi. " İ lk kaçtığında." Yutkundum. "Nereye gitmiş ti?" "Natasha eve gitti."
"Anlamı yorum". "Rusya'ya kaçtı."
"Neden?"
"Onu suçlayamazs ın Pavel."
"Suçlamıyorum, nedenini öğrenmek istiyorum."
140

"Onlar gibi yeni bir hayat için memleketten kaçan bir sürü insan var. Her ş eyin değiş eceğini umut ederler. Hükümetten nefret edebilirsin ama halkından asla. Memleketin hep memleketin olarak kalır. Her zaman."
"Bana döndü." Gözlerimiz birbirine kilitlendi. "Peki bu yüzden mi kaçtı yani?" Öylece kalakaldı.
"Sebebi bu muydu?" dedim sesimi yükselterek. Nabz ımın yükselmeye baş ladığım hissediyordum. "Yani memleket özleminden mi?"
"Dinlemiyorsun."
"Hayır Sosh dinliyorum. Memleketin hep memleketin olarak kalır. Falan filan. Bir sürü laf salatas ı. Peki sana ailen hep ailen olarak kalır desem? Kocan hep kocan olarak kalır desem? Ya da tam kalbinden vurayım... Oğlun hep oğlun larak kalır desem?" Cevap vermedi.
"Ya biz Sosh. Ya babam ve ben? Niye bizi hiç düşün-:di?"
"Sana verecek cevabım yok Pavel." " Ş imdi nerede olduğunu biliyor musun?"
"Hayır."
"Doğru mu bu?" "Doğru."
"Ama istesen bulabilirsin değil mi?" Hiçbir ş ey söylemedi. "Bir evladın, iyi bir kariyerin var." "Eee ne olmuş ?"
"Eee si uzun zaman oldu. Geçmiş ölüdür Pavel. Ölüyü geri getiremezsin. Üstünü ört ve çek git. Bunu yapman la-

zım.
"Annem ölmedi," dedim. "Ölmedi değil mi?" "Bilmiyorum."
"Peki neden ölülerden konuş uyoruz o zaman? Ve haz ır ölülerden konu açılmış ken üzerinde kafa yormamız gereken bir ş ey daha sana" Kendimi durduramıyordum ve sonunda söyledim."Kız kardeş imin bile ölüp ölmediğinden emin değilim artık." Çok şaşıracağını düşünmüştüm ama öyle olmadı.
"Sen" dedi. "Ben ne?"
"Sen annenin de kız kardeş inin de ölmüş olduklarım farzet daha iyi."

11. BÖLÜM

Sosh amcanın söylediklerini unutmaya çalış arak Lincoln Tüneli'nden geçip dönüş yoluna koyuldum. Sadece ve sadece iki ş eye yoğunlaş mam laz ımdı. Birincisi Chamique ohnson'a tecavüz eden şu iki orospu çocuğunu hapse tıkmak, ikincisi de yirmi yıldan beri Gil Perez'in hangi cehennemde lduğunu öğrenmek. Dedektif York'un bana verdiği kız arkadaşının adresini kontrol ettim. Raya Singh, "Curry Up and Wait" adında bir Hint restoranında çalışıyordu. Bu tip kelime oyunlu isimlerden nefret ederim. Babamın fotoğrafı hâlâ ön koltukta duruyordu. Ş u KGB iddialarına fazla kafayı takmıyordum. Aslında Sosh'la telefonda konuştuktan sonra böyle bir şey duyacağımı tahmin etmiştim. Zarftaki kartı yeniden okudum.
İ LK S İ R
İ lk. Evet, daha fazlas ının geleceğini ima ediyordu. A-çıkças ı Bay Jenrette, Marantz'm da fınansal yardımıyla hiçbir masraftan kaçınmıyordu. Eğer yirmi beş yıl soma eski defterleri karıştırmaya başladılarsa demek gerçekten de çaresiz ve oldukça zavallıydılar.

Ne bulacaklardı acaba?
Kötü biri değildim, ama kusursuz olduğum da söylenemezdi. Kimse kusursuz değildir. Bir ş eyler bulabilirlerse bire bin katacaklardı. Jane Care vakfına, itibarıma, politik konumuma ciddi ş ekilde zarar verebilirlerdi. Ama Chamique'-in de s ırları vardı. Hepsini mahkeme huzurunda söylemeye ve bütün dünyaya ilan etmeye ikna etmi ş tim onu.
Hint restoranına geldiğimde arabayı uygun bir yere park ettim. Polis gibi sorgulama yetkim yoktu ama umurumda bile değildi bu. Arabanın camından dış arı bir göz attım ve ş u esrarengiz zarf geldi aklıma yeniden. Loren Muse'u aradım. "Küçük bir problemim var." "Nedir?" diye sordu Muse. "Jenrette'in babas ı peş imde."
"Nas ıl yani?"
"Geçmiş imi araştırıyor." "Bir ş eyler bulacak mı peki?"
"Eş elendiğinde herkesin geçmiş inden kötü bir ş eyler çıkar." dedim.
"Benimkinde bir ş ey yok" dedi.
"Hadi ya? Şu Reno'daki cesetlere ne demeli?"
"Suçsuz bulundum."
"Süper, harika."
"Seninle dalga geçiyorum Cope. Ş aka." "Çok komiksin Muse. Zamanlaman harika. " "Tamam, sadede gel. Benden ne istiyorsun?" "Özel dedektif arkadaş ların vardı değil mi?" "Doğrudur."
"Söyle biraz araştırs ınlar bakalım, kim benimle uğra-

şıyor öğren." "Peki, yaparım."
"Muse?" "Ne?"

"Çok acil değil. Eğer iş in içinde özel biri yoksa unut gitsin."
"Tamam Cope, dedim ya bakacağım." "Nas ıldık bugün sence?" " İ yiler için iyi bir gündü," dedi. "Evvet."
"Ama galiba o kadar da değil."
"Cal ve Jim'den mi bahsediyorsun?"
"Bu dünyada ne kadar Cal ve Jim varsa hepsini bulmazsam bana da Muse demesinler." "Haydi devam o zaman," deyip telefonu kapattım.
Hint restoranlarının dekorasyonu iki çeş itti. Ya çok karanlık, ya da çok parlak. Bu seferki parlak, çok renkliydi ve her yerinden müthiş bir kalitesizlik akıyordu. Bir Hint mabedi havas ı verilmiş ti etrafa. Sahte mozaikler, ışıklı Ganeş heykeli ve tamamen yabancı olduğum diğer baz ı Tanrı heykelleri. Kadın garsonlar göbeği dış arıda bırakan kostümler giymiş ti. Kıyafetleri bana Jeannie'yi Hayal Ediyorum dizisindeki kötü kız kardeş i hatırlatmıştı.
Hepimiz basmakalıp sözler kullanmaya bayılırız, ama kendimi alamıyorum işte. Gerçekten de her taraf bir Bolly-wood müzikali sahnesine benziyordu. Yabancı kültürlere saygım vardır ama kendimi ne kadar zorladıysam da Hint restoranlarında çalan müziği bir türlü sevemedim. Ş u anda bir sitar sesi duyuyordum. İş kence gören bir kediden çıkı-
145
yordu ses sanki.
Garson kız içeri girdiğimde memnuniyetsiz bir bakış attı."Kaç kiş iyiz?" diye sordu.
"Yemek yemeyeceğim," dedim.
Öylece bekledi.
"Raya Singh burada mı?"
"Kim?"
Adını tekrarladım.
"Onu tanımı... Oh bekleyin, sanırım dediğiniz ş u yeni kız". Kollarında göğsünde kavuş turdu ve hiçbir ş ey söylemedi. "Burada mı?" dedim. "Kim bilmek istiyor?"
Ş öyle bir kaş larımı kaldırdım. Aslında bunu pek de be-ceremiyordum. Laubali bir tavır takınacaktım ama sanki kabız olmuş um da ıkınıyormuş um gibi bir ifade oluyordu yüzümde o zaman. "Birleş ik Devletler Baş kanı"
"Ne?"
Kartımı uzattım. Okur okumaz "Raya! Raya Singh!" diye bağırdı birden. Çok şaşı rmıştı m.
Raya Singh ortaya çıktığında ona doğru ilerledim. Tahminimden daha gençti. Yirmili yaş larının başında ve çok çok güzel bir kızdı. Dikkatinizi çeken ilk ş ey, elinizde olmadan dikkatinizi çeken ilk ş ey, üzerindeki ş effaf kostümden normalden çok daha fazla kıvrımlı görünen vücuduydu. Hiç kımıldamadan ayakta duruyordu ama sanki hareket ediyormuş gibiydi. Darmadağınık ve simsiyah, sanki dokunun bana dokunun bana diye yalvaran saçları vardı. Cildi esmer değil de
sanki daha çok altın rengindeydi. Bir erkeğin kayıp içine düş eceği ve bir daha çıkış yolunu bulamayacağı badem
146
gözleri vardı.
"Raya Singh?" dedim. "Evet."
"Adım Paul Copeland. New Jersey Essex Bölgesi savcı-sıyım. Biraz konuşabilir miyiz?" "Cinayetle mi ilgili?" "Evet." "Tabii."
Yöresel dilin çok üstünde bir zarafet taşıyan New Eng-land'daki bir yatılı lisede öğrenilmiş bir aksanla konuş uyordu. Gözümü dikip bakmamaya çaba sarf ediyordum. Bunu fark edip hafifçe gülümsedi. Sapıkmışım gibi bir izlenim vermek istemiyordum, çünkü uzaktan yakından alakam yoktu. Kadın güzelliği beni her zaman cezbetmiş tir. Yalnız olmadığımı düş ünüyorum. Bir sanat eseri, Rembrandt ya da Michelangelo'nun eserleri gibi etkiler beni güzel kadınlar. Paris'in gece manzarası, Büyük Kanyon'da güneşin doğuşu ya da Arizona'nın turkuaz rengindeki gökyüzünde günün batışı gibi. Asla kötü bir niyetim olamaz. Güzel kadınlar hakkındaki düş üncelerimi daha çok sanatsal olarak tanımlayabilirdim.
Beni daha sessiz bir yerde konuşabilelim diye sokağa çıkarttı. Üşüyormuş gibi kollarıyla vücudunu sarmaladı. Hareketleri, yaptığı hemen hemen her hareket biri masum biri müstehcen iki farklı anlam taşıyordu sanki. Büyük ihtimalle buna engel olamıyordu. Yaptığı her ş ey bana mehtaplı geceleri ve sayvanlı karyolaları hatırlatıyordu ve sanıyorum daha çok sanatsal olarak tanımladığım güzel kadınlar hakkındaki düş üncelerimde az biraz sapma olmuş tu ş imdi. Ona paltomu ya da ona benzer bir ş ey uzatmak isterdim ama ha-147
va hiç de soğuk değildi aslında. Hem üzerimde paltom da yoktu. "Manolo Santiago diye birisini tanıyor musunuz?" diye sordum.
"Öldürüldü" dedi.
Sanki ş arkı söylüyormuş gibi sesinde garip bir ahenk vardı.

"Evet ama onu tanıyordunuz değil mi?" "Tanıyordum. Evet." "Sevgiliniz miydi?" "Henüz hayır." "Henüz mü?"
"İ liş kimiz," dedi. "platonikti."
Asfalta ve sonra yolun karşısına baktım. Cevabın o kadar önemi yoktu. Cinayeti kimin iş lediği de fazla umurumda değildi zaten. Beni ilgilendiren Manolo Santiago'nun kim olduğuydu.
"Bay Santiago'nun nerede oturduğunu biliyor musunuz?" "Hayır, üzgünüm, bilmiyorum." "Siz ikiniz, nas ıl tanıştınız?" "Yolda yürürken yanıma geldi."
"Siz öylece yolda yürürken yanınıza geldi demek."
"Evet," dedi. "Sonra ne oldu?"
"Birlikte bir kahve içebilir miyiz diye sordu." "Ve siz de kabul ettiniz."
"Evet."
Ona bir kez daha bakmaktan kendimi alamadım. Muhteş em bir güzelliği vardı. Esmer cildini ortaya çıkartan ş u
!48
ş effaf kıyafetler... uğrunda ölünecek bir güzellik. "Bunu hep yapar mısm?" diye sordum. "Neyi?"
"Yabancı biri yanına geldiğinde kahve davetini hemen kabul eder misin?"
Bu sorum onu eğlendirmiş e benziyordu. "Davranış larımı size açıklamak zorunda mıyım Bay Copeland?"
"Hayır."
Hiçbir ş ey söylemedi.
"Santiago hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacımız var," dedim.
"Neden olduğunu sorabilir miyim?" "Manolo Santiago takma bir isimdi. Öncelikle gerçek adını bulmaya çalışıyorum." "Gerçek adını bilemem." "Anlamakta güçlük çekiyorum." "Neyi?"
"Herhalde erkekler sizi hiç rahat bırakmıyordur," dedim.
Ş eytanca gülümsedi. "Beni şımartıyorsunuz Bay Copeland, teş ekkür ederim." Dikkatimin dağılmas ına izin vermeden devam ettim.
"Neden onunla kahve içmeyi kabul ettiniz diye sormuş tum."
"Fark eder mi?"
"Bana onun hakkında fikir verebilir belki." "Nedenini ş u an kestiremiyorum. Size onu yakışıklı bulduğum için desem bana inanır mısınız?" "Hakikaten mi?" "Hakikaten yakışıklı mıydı diye mi soruyorsunuz?" 149
yine gülümsedi. Sağ gözünün üzerine bir tutam saç düş tü. "Kıskandığınızı düş ünmeye baş layacağım."
"Bayan Singh?" "Evet?"
"Bir cinayeti araştırıyorum. Bu tip numaralan bırakalım isterseniz."
"Bırakabileceğimizi sanıyor musunuz?" Saçlarını arkaya attı. İ stifimi bozmadım.
"İyi peki," dedi. "İstediğiniz gibi olsun."
"Bana gerçek kimliğini bulmamda yardımcı olur musunuz?"
Sorduğum soru üzerine biraz düş ündü. "Belki telefon kayıtlarından."
"Üzerindeki cep telefonunu kontrol ettik. Sadece sizin aramanız kayıtlıydı."
"Baş ka bir telefonu daha vardı," dedi. " Ş imdiki telefonundan önce."
"Hatırlıyor musunuz?"
Evet anlamında başını salladı ve telefonu verdi. Küçük bir kalem aldım ve cebimdeki kartlardan bir tanesinin arkas ına yazdım. "Baş ka bir ş ey var mı?" "Sanmam."
"Baş ka bir kart çıkarttım ve cep telefonumu yazdım. "Aklınıza baş ka bir ş ey gelirse beni arars ınız değil mi?" "Elbette."
Kartı uzattım. Bana baktı ve gülümsedi. "Ne oldu?"
"Nikah yüzüğünüz yok Bay Copeland." "Evli değilim."
150
"Boş andınız mı, dul musunuz?" "Hiç evlenmedim belki de... Önceden evli olduğumu söyledim miki?"
Raya Singh cevap verme zahmetine girmedi.
"Dulum," dedim.
"Üzgünüm."
"Bana verdiğiniz bilgiler için teş ekkürler." "Ne kadar zaman oldu?"
Ona "iş ine baksana sanane be" diyebilirdim ama güzelliğinin hatınna ve bana sinir olmas ını istemediğim için "Yaklaşık altı yıl oldu," diye cevap verdim.
"Anladım," dedi.
O güzel gözleriyle bana baktı.
"İş birliğiniz için teş ekkürler," dedim.
"Neden bana çıkma teklif etmiyorsunuz?" diye sordu.
"Anlamadım?"

"Beni güzel bulduğunuzu biliyorum. Ben bekarım, siz de bekars ınız. Neden bana çıkma teklif etmediniz?"
"İş imle özel hayatımı birbirine karıştırmam," dedim. "Buraya Kalküta'dan geldim. Hiç oraya gittiniz mi?"
Konuların bu kadar ani bir ş ekilde değiş mesi bir an ser-semletmiş ti beni. Sorulan da burada konuş ulacak ş eyler değildi ama bugünlerde insanlar böyle ş eylere fazla özen gös-termiyorlardı zaten.
Ona Kalküta'ya hiç gitmediğimi ama oras ı hakkında bir ş eyler duyduğumu söyledim. "Neler duydunuz?," diye sordu. "Duymakla olmaz."
Yine hiç bir ş ey söylemedim. Konuyu nereye getireceğini merak ediyordum. "Hayatım için bir plan yaptım. İ lki Birleş ik Devletler'e
151
gelmekti." "Peki ikincisi?"
"İ nsanlar burada mtunmak için her ş eyi yapıyor. Baz ıları loto oynuyor. Baz ılarının mesela profesyonel sporcu olmak gibi hayalleri var. Baz ıları suça yöneliyor, striptiz yapıyor ya da kendilerini satıyor. Ben artılarımın farkındayım. Bir kere çok güzelim. Aynı zamanda da iyi biriyim ve ayrıca bir erkeği... " Durup daha sonra söyleyeceklerini tarttı".. .Bir erkeği mutlu etmeyi öğrendim. Bir erkeği havalara uçurabi-lirim. Onu dinlerim, onun yanmda olurum.
Duygularım ş aha kaldırırım. Her bir gecesini özel kılarım. Her istediğinde kendimi ona veririm. İ stediği ş ekilde. Ve bunları seve seve yaparım." Anlaşıldı, diye düş ündüm. Trafiği yoğun olmas ı gereken bir sokağm tam ortas ındaydık ama yemin ederim etraf o kadar sessizdi ki, uzaktan gelen bir cırcır böceğinin sesini bile duyabiliyordum. Ağzım kupkuru olmuştu. "Manolo Santiago," dedim "Belki de bu adam kasdettiğiniz adamdı."
"Olabileceğini düş ünmüş tüm. Ama değildi. Siz daha iyi birine benziyorsunuz. Bir kadına nas ıl davranılmas ı gerektiğini bilen birine."
Raya Singh az önce sanki bana biraz daha yaklaştırmıştı vücudunu ama emin de olamıyordum. "S ıkıntılı olduğunuzu görebiliyorum. Geceleri iyi uyuyamıyorsunuz. Peki nas ıl bilebiliyorsunuz Bay Copeland?"
"Neyi nas ıl bilebiliyorum?"
"O kadının ben olmadığımı. Sizi delicesine mutlu edecek kadının ben olmadığımı. Yanımda sakin sakin uyuya-mayacağınızı." Çüş artık dedim içimden. 152
"Öyle bir ş ey yok," dedim.
Bana baktı sadece... Benimle oynuyordu. Bunu anlamıştım. Ama yine de dolambaçlı yollara sapmadan dürüstçe yaklaşımını sevimli bulmuş tum. Ya da belki de sadece güzelliği gözlerimi kör etmiş ti. "Gitmem laz ım," dedim. "Numaram sizde var."
"Bay Copeland?"
Durup bekledim.
"Burada olmanızın gerçek sebebi nedir?" "Anlamadım?" "Neden Manolo'nun öldürülmesiyle bu kadar ilgilisiniz?" "Sanırım daha önce açıklamıştım. Bölge savaşıyım ben."
"Burada olmanızın sebebi bu değil." Bekledim. Gözlerini dikmiş bana bakıyordu.
Sonunda sordum,"Neden böyle düş ündünüz?" Cevabıyla sağ gösterip sol vurmuş tu.
"Onu siz mi öldürdünüz?" "Ne?" dedim. "Dedim ki... "
"Sizi duydum. Elbette ki hayır. Neden böyle bir soru sordunuz?"
Ama Raya Singh cevap vermemeyi tercih etti. "Güle güle, Bay Copeland."
Beni sudan çıkmış balığa döndüren bir gülücük daha
attı.
"Umarım aradığınızı bulabilirsiniz." 153
12.BOLUM
Lucy Google'a "Manolo Santiago" ismini yaz ıp bekledi.
Büyük ihtimalle ş u orospu çocuğu Yaz Hızarı Wayne Steubens hakkında yaz ı yazacak araştırmacı gazetecilerden biri olmalıydı. Ama Lonnie odas ında onu bekliyordu. Lucy odaya girdiğinde kafasmı kaldırmadı. Hafif tehditkâr bir havayla Lonnie'nin önünde durdu.
"Ödevi kimin yolladığını öğrendin mi?" "Emin olamı yorum."
Lonnie ilerisi belli olmayan bir iş e atılmaya haz ırlanıyormuş gibi derin bir nefes aldı. "E-mailler nas ıl izlenir, bir bilgin var mı?" "Hayır," dedi Lucy masas ına doğru giderken.
"Bir e-mail aldığında ESMTP'ymiş, path miş, ID no şuymuş... şu abidik gubidik terimleri görmüş olmalısın." "Gördüm diyelim."
"Aslında temelde bunlar e-mail in sana nas ıl ulaştığını gösterir. Nereye gönderildiğini, nereden geldiğini, hangi Internet servis sağlayıcısı yoluyla geldiğini. Bir sürü posta Nas ıl yani?
155
damgas ı gibi düş ün." "Tamam anladım."
"Tabii ki bunların aras ında isimsiz gönderilenler de var. Ama genelde bir e-
maili gizli göndersen bile arkanda iz bırakabilirsin."

"Harika Lonnie, süper."
Lonnie vakit kazanmaya çalışıyordu.
"Peki bu, o e-mail e ait baz ı izler buldun mu demek oluyor?"
"Evet," dedi Lonnie. Kafasını kaldırıp baktı ve "Artık sana bir daha neden illaki kimin gönderdiğini öğrenmek istediğini sormayacağım."
"İ yi."
"Çünkü seni tanıyorum Lucy. Bütün ateşli piliçler gibi senin de bir kuyruk acın
var. Ama aynı zamanda korkunç derecede ahlaklısın. Dersine, öğrencilerine bana
ya da daha bir çok ş eye ihanet ediyorsan bu mutlaka çok iyi bir sebebin olduğu
için öyle de ğ il mi? Hatta bahse girerim bir ölüm kal ı m meselesi gibi."
Lucy hiçbir ş ey demedi.
"Ölüm kalım meselesi değil mi?"
"Bana bir cevap ver Lonnie."
"E-mail Frost Kütüphanesindeki bilgisayarlardan birinden gelmiş."
"Kütüphane," diye tekrarladı Lucy.'TJur, orada herhalde elli bilgisayar vardır." "Evet, yaklaşık o kadar."
"O zaman kimin yolladığını asla bulamayız." Lonnie ne evet ne hayır anlamında başını salladı.
"Gönderildiği zamanı biliyoruz. Evvelki gün on sekiz
156
kırk ikide."
"Peki bu ne iş imize yarar?"
"Bilgisayarları kullanan her öğrenci kayıt vermek zo-ndadır. Belirli bir bilgisayara kayıt yaptırmazlar çünkü bu ul iki yıl önce kalktı. Ama bilgisayarlardan herhangi birini bir saatliğine ayırtabiliyorsun. Ben de kütüphaneye git-im ve evvelki gün saat altıyla yedi aras ında bilgisayar kiralayanlarla senin dersine giren öğrencilerin isimlerini karşılaştırdım."
Durdu. "Sonra?"
"Senin sınıfından sadece bir kişi vardı." "Kim?"
Lonnie pencerenin önüne gitti, aşağıdaki avluya baktı. "Sana bir ipucu vereyim," dedi. "Lonnie, gerçekten bilmece çözecek halim yok. Hiç havamda değilim-" "Hani şu bizim," dedi. "Yalaka var ya". Lucy donakaldı. "Sylvia Potter mı?" Lonnie'nin arkas ı hâlâ Lucy'ye dönüktü.
"Lonnie, sen bana bu ödevi Sylvia Potter' ın mı gönderdiğini söylüyorsun yani?" "Evet. Aynen öyle." * * *
Ofise dönerken Loren Muse'u aradım. "Senden bir iyilik yapmanı isteyeceğim."dedim. "Söyle bakalım."
"Bir telefon numaras ı vereceğim sana. Bununla ilgili
157
ne kadar çok bilgi toplayabilirsen o kadar iyi. Kimin üzerine kayıtlı? Kimleri aramış ? Ne bulabilirsen."
Raya Singh'in verdiği numarayı yazdırdım. "Bana on dakika ver." "O kadar uzun mu?"
"Hey, baksana bana, bu kadar sene baş dedektif olama-dıysam edepsiz olmayışımdandır."
"Edepsiz olmadığını kim söyledi sana?" Muse güldü. "Keyfin yerinde olduğu zaman sana bayılıyorum Co-pe.
"Fazla alışmamanı tavsiye ederim," deyip telefonu kapattım.
İ zlediğim yol uygunsuz olmuş tu. Yoksa "edepsizlikle" ilgili yaptığı ş akaya karşı verdiğim zekice ve yerinde cevabım için kendi kendime mazeret mi uyduruyordum. Politik yalanlan eleş tirmek basitti. Aşınlıklar her zaman alaycılığın hedef tahtas ı olmuş tu. Mesela günümüzde sözde çocukların güvenliği için alınan aşın sıkı önlemler. Çocuğunuz bisiklet kullanırken ne olursa olsun mutlaka kask takmalıydı. Oyun parklarının özel bir otla kaplanmış olmas ı zorunluydu ve çok yüksek kaydıraklar kurmak yasaklanmıştı. Ve tabii ki çocuğunuz yanında biri olmadan üç bina öteye gidemezdi. "Yok artık daha neler. Ağızlanna ve gözlerine de koruyucu takalım isterseniz" diye alay ediyordu çoğu insan. Kendini bir halt sanan baz ıları da oraya buraya "Hey, biz bütün bu önlemleri aldık ve çok memnunuz, paçayı kurtardık" yazan e-mailler gönderirlerdi. Ama gerçek ş uydu ki,
paçayı kurtaramayan bir sürü çocuk vardı ortalıkta. Bugüne kadar çocuklar
kendilerini alabildiğine özgür hissetmiş lerdi. O ka-
158
ranlığa gizlenmiş kötü niyetli kiş ilerden haberleri yoktu. Bazdan bütün kamp uykudayken ve güvenlik ihmal edildiğinde çocuklar çocukluklarını yaş amaya çalışırken bu fırsattan yararlanıverirlerdi. Bu çocuklardan baz ıları gece ormana girerler ve bir daha da geri dönemezlerdi. * * *
Lucy Gold Sylvia Potter'ın odasını aradı. Cevap vermiyordu. Hiç şaşırmamıştı. Okulun telefon rehberine baktı ama listeye cep telefonları yaz ılmamıştı. Sylvia'nm Black-berry kullandığını hatırladı ve bir e-mail yollayarak en kısa zamanda kendisini aramas ını istedi.
On dakika geçmemiş ti ki Lucy'nin telefonu çaldı. "Sizi aramamı istemiş siniz." "Evet Sylvia, teşekkürler. Odama uğrayabilir misin?" "Ne zaman?" "Mümkünse ş imdi."
Birkaç saniye durdu Sylvia. " İ ngiliz edebiyatı dersi baş lamak üzere," dedi.

"Bugün final ödevimi sunacağım. Ders bitince gelsem?"
"Tamam harika olur," dedi Lucy.
"Hemen hemen iki saat sonra orada olurum."
"Süper, seni bekliyorum."
Sessizlik.
"Benimle ne konuş acaks ınız?" "Acelesi yok Sylvia, kafana takma. Dersten sonra görüş ürüz." * * *
"Selam,"
i 59
Loren Muse'du içeri giren. Ertesi sabah yine adliyedeydim. Flair Hickory'nin savunmas ı birkaç dakika içinde baş layacaktı. "Selam," dedim. "Berbat görünüyorsun."
"Vay canına, hemen anladın. Eee iyi bir dedektifsin tabii." "Kendilerini nas ıl savunacaklarını merak ediyorsun-dur."
"Elbette."
"Chamique'i düşünme, başaracaktır. Üzerinde çok çalıştın."
Kafamı salladım. Yeniden davaya konsantre olmaya çalıştım. Muse yanıma geldi. "Az kalsın unutuyordum. Şu bana verdiğin telefon numarası. Haberler kötü." Bekledim.
"Kullan at numaralardan"
Yani bu da demek oluyordu ki biri paras ını verip belirli konuş ma süreli haz ır numaralardan almış ve adını kaydet-tirmemiş ti.
"Kimin aldığını merak etmiyorum,"dedim."Bu numaradan nereleri aranmış , hangi numaralar bu numarayı aramış onu merak ediyorum."
"Zor iş," dedi Muse. "Normal kaynaklardan bulunması imkânsız. Bu kimse numarayı kesin internetten satın almıştır. Gizli kapaklı iş ler çeviren biriyle diğer bir gizli kapaklı iş ler çeviren biri aras ındaki bir alış veriş . Kimden öğrenebileceğimi araştırmam ve bulunca da oldukça baskı yapmam gerekecek." 160
Kafamı salladım. Mahkeme salonuna girdik. "Bir ş ey daha var,"dedi."Hiç EST'ten bahsedildiğini duydun mu?" "En Sıkı Takip," dedim.
"Evet, eyaletin en büyük özel dedektiflik ajansı. Cingle Shaker, hani şu çocukları izlemeye alacak kadın eskiden orada çalışmış. Söylediğine göre birileri bu ajansa baş vurup hiçbir masraftan kaçınmadan seni izlemeleri için talimat vermiş ler." Mahkeme kapısına gelmiş tik.
"Süper," deyip ona Gil Perez'in eski fotoğrafını uzattım. Muse fotoğrafa baktı:
"Ne bu?"
"Ş u bizim Farrell Lynch hâlâ bilgisayar iş inde mi?" "Evet." "Ş u fotoğrafı yirmi yaş yaş landırmas ını söyle. Bir de kafas ını kaz ısın." Loren Muse tam bir ş eyler soracaktı ki, yüz ifademi görüp durdu. Omuzunu silkip kenara çekildi.
Yargıç Pierce içeri girdi. Hepimiz ayağa kalktık. Ardından Chamique Johnson sanık iskemlesine oturdu. Flair Hickory kalktı ve özenle önünü ilikledi. Bu adama sinir oluyordum. Üzerindeki açık mavi takım elbisenin aynısını 1978 yılında çekilmiş bir mezuniyet balosu fotoğrafında gülmüş tüm. Chamique'e gülümsedi. "Günaydın Bayan Johnson."
Chamique tedirgin görünüyordu. Alçak bir sesle "Günaydın," diye karşılık verdi. Flair sanki bir kokteylde tesadüfen karşılaşmış lar gibi kendini tanıttı. Chamique'in geçmiş teki suçlarına değindi
161
kısaca. Nazik ama katıydı. Fahiş elik yaptığınız için tutuklandınız değil mi? uyuş turucu kullandığınız için tutuklanmıştınız değil mi? John diye birisini uyutup seksen dört dolarını mı almıştınız? Hiç itiraz etmedim.
Stratejik davranmaya çalışıyordum. Kendi soruş turmamda da bütün bu suçları işlediğini görmüştüm Chami-que'in. Ama Flair'in karşı savunması etkileyiciydi. Daha polise verdiği ifadeyle ilgili tek soru sormamıştı bile. Ş u anda sadece geçmiş teki polis kayıtlarından bahsederek biraz ısınıyordu.
Bu ş ekilde yirmi dakika kadar geçti. Flair artık yavaş yavaş sistemli bir ş ekilde karşı savunmas ına baş lamıştı. "Marijuana kullandınız değil mi?"
Chamique, "Evet kullandım" dedi.
"Tecavüze uğradığınızı iddia ettiğiniz gece kullanmış mıydınız peki?"
"Hayır."
"Hayır mı?" Flair bu cevap karşısında müthiş ş oka uğramış gibi elini göğsüne götürdü.
"Hmm: Peki hiç alkollü içki almış mıydınız?"
"Almak mı? Ne? Anlamadım?"
"Hiç alkollü bir ş ey içtiniz mi yani? Bira ya da belki bir kadeh ş arap?"
"Hayır." "Hiç mi?" "Hiç."

"Hımm, peki alkolsüz bir ş eyler? Gazoz, kola mesela?" Müdahale edebilirdim ama stratejik olma adına yine susup mümkün olduğu kadar fazla konuş mas ına izin ver-
162
dim-
"Biraz kokteyl aldım," dedi Chamique. "Anlıyorum, kokteyl ve içinde hiç alkol yoktu öyle mi?" "Bilmiyorum, bana olmadığını söylemiş lerdi." "Kim?" "Çocuklar." "Hangi çocuklar?" Chamique duraksadı. "Jen-" "Jerry Flynn mı?" "Evet." "Baş ka
kim?" "Nas ıl?"
"Çocuklar dediniz. Yani bir kiş i değil. Sadece Jerry Flynn dersek bir kiş iden bahsetmiş oluruz. O zaman baş ka kim kokteylin alkolsüz olduğunu söyledi size, bu arada kaç bardak içtiniz?" "Bilmiyorum." "Birden fazla mı?" "Sanırım." "Sanmayın lütfen Bayan Johnson. Birden fazla mı? net cevap verin." "Olabilir, evet." "İki den fazla mı?" "Bilmiyorum."
"Peki ikiden fazla olabilir mi?" "Evet, belki."
"Evet, o zaman ikiden fazla. Üçten fazla mı peki?"
"Yok sanmam."
"Ama emin olamı yorsunuz."
Chamique omuzunu silkti.
163
"Net cevap vermek zorundas ınız."
"Üç bardak içtiğimi sanmıyorum. Belki iki. Belki de iki bile değil."
"Ve size kokteylin alkolsüz olduğunu söyleyen Jerry Flynn'dı, bu doğru mu?"
"Sanırım."
"Önceden 'çocuklar' dediniz, birden fazlaymış gibi. Ama ş imdi bir kiş i dediniz. İ fadenizi değiş tiriyor musunuz?" Ayağa kalktım. " İ tiraz ediyorum."
Flair bana dönüp eliyle iş aret yaptı "Bir ş ey diyemem, haklı, devam edelim." Gırtlağını temizledi ve elini sağ kalçasının üzerine koy-du."0 gece herhangi bir uyuş turucu aldınız mı?"
"Hayır, almadım."
"Mesela marijuanalı sigaradan bir fırt bile çekmediniz mi?" ! Chamique kafas ını salladı ve daha sonra sesli cevap vermesi gerektiğini hatırlayarak mikrofona uzandı. "Hayır, uyuş turucu almadım." "Hımm, tamam. En son ne zaman ilaç aldınız?"
Yine ayağa kalktım. " İ tiraz ediyorum. İ laçla kasdedilen baş ka ş eyler de olabilir. Aspirin, Tylenol... " Bu itiraz Flair'e komik gelmiş ti.
"Buradakilerin ilaç derken ne kasdettiğimi anlamadıklarını mı sanıyorsunuz?" "Daha net olunmasını tercih ederim."
"Bayan Johnson, burada bahsettiğim yasadışı ilaçlar. Marijuana gibi mesela, ya da kokain, LSD, eroin. Bunun gibi uyuş turucu ilaçlar. Anladınız mı?" "Evet, sanırım anladım." 164
"Tamam o zaman, lütfen söyler misiniz, en son ne zaman yasadışı ilaçlardan aldınız?" "Hatırlamıyorum." "O parti gecesi almadığınızı söylemiştiniz." "Bu doğru." "Peki partiden önceki gece?" "Hayır almadım."
Chamique yerinde biraz kımıldandıktan sonra "Hayır," dedi. Ona pek inanmamıştım. "O zaman biraz geçmi ş inize göz atal ı m bakal ı m. O ğ lunuz on be ş ayl ı k. Do ğ ru mu?"
"Evet."
"Doğduktan sonra herhangi bir yasadışı ilaç kullandınız mı?" Chamiqur sesini oldukça alçaltarak cevap verdi: "Evet." "Söyler misiniz bize, ne mesela?"
Bir kez daha ayağa kalktım. " İ tiraz ediyorum. Ş u artık gayet açık ki Bayan Johnson geçmiş te bu ilaçlardan kullanmış . İ nkâr ettiği yok. Ne zaman kullandığının ne önemi var ki? Bu Bay Hickory'nin müvekkillerinin suçunu azaltıyor mu yani?"
Yargıç Flair'e baktı. "Bay Hickory?"
"Bayan Johnson' ın uyuş turucu bağımlısı olduğunu düş ünüyoruz. O gece dc uyuş turucu aldığına inanıyoruz ve jürinin karar verirken bunu göz önünde bulundurmas ını rica ediyoruz."
"Bayan Johnson o gece hiçbir ş ekilde uyuş turucu almadığını ve sarhoş olmadığını ifade etti zaten... " Sert bir ş ekilde "Hiçbir ş ekilde alkol almadı,' dedim. "Benim," dedi Flair,"onun yanlış hatırladıklarını hatır-lamas ına yardımcı olmaya hakkım var. Aslında kokteylin içinde alkol vardı. Aynı zamanda bu kadının küçük bir çocuğu yetiş tirirken bile uyuş turucu almaktan sakınmadığını kanıtlamak istiyorum-" "Efendim!" diye bağırdım.
"Tamam, yeter artık." Yargıç tokmağını masaya vurdu. "Devam edebilir miyiz Bay
Hickory?" "Evet efendim."
Oturup arkama dayandım. İ tiraz ım aptalcaydı. Bunu söylemesini engelliyormuş um gibi bir hava yaratmış , daha da kötüsü böylece Flair'e daha fazla atıp tutma ş ans ı vermiş tim. Hâlbuki izlediğim strateji sessiz kalmaktı. Disiplinimi kaybetmiş tim ve bu da bize pahalıya patlayacaktı.

"Bayan Johnson, bu iki çocuğu ırza tecavüzle suçluyorsunuz öyle değil mi?" Ayağa kalktım. " İ tiraz ediyorum. Chamique Johnson bir avukat değil ve hukuksal terimlere yabancı. Size çocukların kendisine ne yaptıklarını söyledi. Doğru terminoloji kullanmak mahkemenin iş idir."
Bu da Flair'i eğlendirmiş ti. "Onu hukuksal terimlerden imtihan ettiğim filan yok. Acaba ağzından çıkanın manas ım biliyor mu merak ediyorum sadece." "Neden? Kelime dağarcığını mı test ediyorsunuz?"
"Efendim," dedi Flair, "Lütfen tanığı sorgulamama izin verir misiniz?"
"Neyin peş inde olduğunuzu neden açıklamıyorsunuz Bay Hickory?"
"Peki, baş ka kelimelerle ifade etmeye çalış acağım. Bayan Johnson, örneğin arkadaş larınızla konuş urken, onlara tecavüze uğradığınızı söylüyor musunuz?" Kız bir an ne di-

eceğini bilemedi. "Evet."
"Ve lütfen bana söyler misiniz Bayan Johnson, sizin gibi tecavüze uğradığını iddia eden birilerini tan ı yor musu-nuz?
Yine ayağa kalktım. " İ tiraz ediyorum. Konuyla alakas ı yok." "İzin veriyorum."
Flair Chamique'in yanında ayakta duruyordu. "Cevap verebilirsiniz," dedi sanki onun zor bir durumdan kurtulmas ına yardımcı oluyormuş gibi. "Kim?". "Beraber çalıştığım kızlardan bir kaçı."
"Kaç tanesi?".
Chamique sanki hatırlamaya çalışıyormuş gibi etrafa baktı. "Aklıma iki kiş i geliyor."
"Bunlar striptizci miydiler yoksa fahiş e mi?" " İ kisi de."
"Yani biri striptizci biri-"
"Hayır ikisi de iki iş i birden yapıyor."
"Anlıyorum. Bu tecavüz olayı çalıştıkları s ırada mı yoksa iş dışında mı olmuş ?" Yine ayağa kalktım. Efendim, lütfen yeter artık. Konuyla ne alakas ı var?" "Seçkin meslektaşım haklı." dedi Flair kolunu benim tarafıma doğru sallayarak. "Konuyla ne alakası var diyorsa haklıdır. Sorumu geri alıyorum." Bana gülümsedi. İ çimden bir küfür savurarak yavaş ça yerime oturdum. "Bayan Johnson, hiç tecavüzcü tanıdığınız var mı? Yerimden kalktım. "Müvekkilleriniz dışında mı?"

Flair bana bir bakış attıktan sonra jüriye döndü ve ne kadar ucuz ve s ıradan bir iğneleme değil mi der gibi bir iş aret yaptı. Onunla aynı fikirdeydim aslında. Chamique ise soruya "ne demek istediğinizi anlamadım." diyerek cevap verdi. "Önemli değil canım, unut gitsin" dedi Flair Chami-que'in cevabından rahats ız olmuş gibi.
"Daha sonra bu konuya yeniden döneceğim."
Flair'in bu ş ekilde alaycı konuş mas ından nefret ediyordum. "Bay Jenrette ve Bay Marantz size sözüm ona tecavüz ettikleri s ırada maske takmış lar mıydı?"
"Hayır"
"Herhangi bir ş ekilde görünüş lerini değiş tirmiş ler miydi peki?" "Hayır." "Yüzlerini saklamaya çalışmış lar mıydı?" "Hayır."
Flair Hickory sanki bu durum ş imdiye kadar karşılaştığı en karmaşık bilmeceymiş gibi merakla kafas ını salladı. "Ve ifadenize göre isteğiniz dışında orada tutuldunuz ve odaya sürüklendiniz. Doğru mu?"
"Evet."
"Bay Jenrette ve Bay Marantz'm kaldığı odaya mı?" "Evet,"
"Size dış arıda, karanlıkta, ya da izlenemeyecekleri bir yerde tecavüz etmediler. Bu doğru değil mi?"
"Evet." "Tuhaf değil mi sizce bu?"
Yine itiraz etmeye haz ırlanıyordum ki, durdum.
"Yani ifadeniz ş u: iki çocuk size tecavüz ettiler, yüzle-

rinde maske ya da kendilerini saklayacak bir ş ey yoktu, hatta yüzlerini açık seçik gösterdiler, sizi odaya girmeye zorlayan bir adet ş ahitle bu tecavüz olayını kendi odalarında gerçekleş tirdiler."
Chamique'in kem küm etmemesi için içimden dua ettim. Duam kabul oldu. "Dedikleriniz doğru, evet."
"Ve yine de nedense" Flair yeniden dünyanın en afallamış adamı rolünü baş arıyla yaptı.'Takma isim mi kullandılar?"
Chamique cevap vermedi. Bu iyi olmuş tu. Flair sanki birisi kendisinden ikiyle ikinin beş etmesini istemiş gibi kafas ını sallamaya devam etti. "Size tecavüz edenler kendi adlarını kullanacakları yerde Cal ve Jim adlarını kullandılar yani. İ fadeniz böyleydi değil mi Bayan Johnson?"
"Evet, öyleydi." "Bu size mantıklı geliyor mu?" " İ tiraz ediyorum," dedim. "Bu hunharca tecavüzün hiçbir tarafı mantıklı olamaz zaten."
"Oh, anlıyorum," dedi Flair Hickory. "Hâlbuki ben Bayan Johnson' ın çocukların ona neden kendi odalarında tecavüz ettikleri ama buna rağmen yine de takma ad kullandıkları konusunda bir teorisi vardır diye ummuş tum." Ş irin ş irin gülümsedi. "Var mı Bayan Johnson?" "Ne var mı?"

"Neden Edward ve Barry adlı iki çocuğun kendilerine Jim ve Cal dedikleri konusunda bir teoriniz var mı?" "Hayır."
Flair Hickory masas ına doğru yürüdü. "Az önce size hiç tecavüzcüyü tanıyıp tanımadığınızı sormuştum. Hatırladınız mı?" "Evet." "Güzel. Tanıyor musunuz?" "Sanmam."
Flair onaylar gibi başını salladı ve masas ının üzerinden bir kâğıt kaptı. "Peki tecavüz suçundan Rahway'de tutuklanıp kodese tıkılan adama ne diyorsunuz? Dikkatle dinleyin Bayan Johnson, Jim Broodway'den bahsediyorum."
Chamique'in gözleri faltaşı gibi açıldı. "James'ten mi bahsediyorsunuz?"
"Jim ya da James, ya da 1189 Central Avenue Newark ş ehri New Jersey'de yerleş ik daha resmi adıyla Jim Brood-way. Onu tanıyor musunuz?"
"Evet." Sesi kısılmıştı. "Onu tanıyordum."
"Ş u anda hapiste olduğunu biliyor muydunuz?"
Chamique omuz silkti. " Ş u anda hapiste olan bir sürü adam tanıyorum." "Tanıdığınızdan eminim." Flair'in sesi ilk kez bu kadar sert ve acımas ız çıkmıştı. "Ama sorum bu değildi. Size Jim Broodway'in hapiste olduğunu bilip bilmediğinizi sordum." "Onun adı Jim değil, o James-"
"Bir kez daha soruyorum Bayan Johnson, eğer cevap vermezseniz... " Ayağa kalktım. "İ tiraz ediyorum. Tanığı taciz ediyor." "Reddedildi. Lütfen soruya cevap verin."
"Öyle bir ş ey duydum," dedi Chamique sakin bir ses tonuyla. Flair yapmacık bir ş ekilde iç geçirdi. "Evet mi hayır

mı Bayan Johnson, Jim Broodway'in ş u anda eyalet cezaevinde olduğundan haberiniz var mı?" "Evet, var."
"İş te bu kadar. Çok mu zordu bunu söylemek?" Yine ayağa kalktım. "Efendim... "
"Yorum yapmanıza gerek yoktu Bay Hickory. Cevapla yetinin lütfen."
Flair Hickory koltuğuna doğru yürüdü."Hiç Jim Broo-day'le cinsel iliş kiye girdiniz mi?"
"Onun adı James!" dedi Chamique yeniden.
"O zaman ona bundan sonra 'Bay Broodway' diyelim de ş u tartış ma bitsin, tamam mı? Hiç Bay Broodway'le cinsel iliş kiye girdiniz mi?"
Devam etmesine izin veremezdim. " İ tiraz ediyorum. Kurbanın cinsel hayatının bu davayla ilgisi yok. Bu konuda kanunlar gayet açıktır." Yargıç Pierce Flair'e baktı."Bay Hickory?"
"Ne Bayan Johnson' ın itibarını karalamaya çalışıyorum, ne de onun ahlaks ız bir kadın olduğunu ima ediyorum." dedi Flair. "Savunma gayet net olarak Bayan Johnson' ın fahiş e olarak çalıştığını ve birçok değiş ik erkekle birlikte olduğunu açıklamıştı zaten."
Ş u çenemi kapamay ı ne zaman ö ğ renecektim acaba?
"Gelmek istediğim nokta farklı ve davalıyı hiçbir ş ekilde zedelemeyecek. Erkeklerle birlikte olduğunu ifade etmiş ti, evet ve Bay Broodway'in onun beraber olduğu adamlardan biri olmas ıyla Bayan Johnson' ın göğsündeki zinacı damgas ının birbirleriyle hemen hemen hiç ilgisi yok."
"Önyargıyla yaklaşıyor," diye itiraz ettim.
Flair sanki daha demin kıç üstü attan düş müş üm gibi

bana baktı. "Size daha az önce açıkladım. Ve gerçek ş u Chamique Johnson iki genci çok ciddi bir ş ekilde suçladı Jim diye bir adamın kendisine tecavüz ettiğine tanıklık etti So rum ş u ve çok açık. Hiç cinsel ş iddet suçundan ş u anda bir eyalet hapishanesinde cezas ını çeken Bay Jim Boodway'le ya da neyse eğer James'i tercih ediyorsa James'le cinsel iliş kiye girdi mi?" İş in nereye varacağını görüyordum ve bu hiç de iyi değildi. "Müsaade edeceğim," dedi yargıç. Yerime oturdum.
"Bayan Johnson hiç Bay Broodway'le cinsel iliş kiye girdiniz mi?" Chamique'in yanaklarından bir damla gözyaşı süzüldü. "Evet,"
"Birden fazla mı?" "Evet."
Flair bundan sonra daha açık olacaktı. Biraz yön değiş tirdi. "Hiç sarhoş ken ya da uyuş turucu almış ken Bay Bro-odway'le yattınız mı?" "Yatmış olabilirim." "Evet mi hayır mı?"
Sesi yumuş ak ama kararlıydı. Hatta az biraz da öfke doluydu artık.
"Evet."
Chamique ağlamaya baş lamıştı.
Ayağa kalktım. "Oturuma kısa bir ara verilmesini rica ediyorum, efendim." Flair yargıcın cevap vermesine fırsat bırakmadan darbeyi indirdi. "Jim Broodvvay'le cinsel iliş kiye girdiğinizde r72 yanınızda baş ka adamlar da olur muydu?"
Mahkeme salonunda müthiş bir hareketlenme oldu. "Efendim!" diye bağırdım.
Yargıç "Sessiz olun!" diyerek tokmağını masaya vurdu. "Sessiz olun!"

Salon bir anda sakinleş ti. Yargıç Pierce bana tepeden bakarak "Biliyorum bu hoş bir soru değil ama izin vereceğim." Dedi. Chamique,e döndü, "Lütfen cevap verin."
Mahkeme kâtibi soruyu yeniden okudu. Chamique orada oturmuş gözyaş larına hakim olamıyordu.
"Hayır," diye cevap verdi.
"Bay Broodway'in ifadesine bakılacak olursa bir arkadaşının sizi izlediğini söyledi." Chamique bağırarak.
"Hepsi o kadardı. Asla bana dokunmas ına izin vermedim! Duyuyor musunuz beni? Asla!." Salona sessizlik hakim olmuş tu. Başımı dik tutmaya, gözlerimi kapatmamaya gayret ettim.
"Yani," dedi Flair Hickory,"Jim adında biriyle cinsel liş kiye girdiniz." "James! Onun adı James!"
"-ve odada baş ka biri daha vardı ve daha hâlâ Jim ve Cal isimlerini nereden uydurduğunuzu bilmiyorsunuz."
"Ben Cal diye birini tanımıyorum, ayrıca onun adı Ja-mes'di."
Flair Hickory ona daha fazla yaklaştı. Kızın o kadar kolay yutulacak lokma olmadığını anladığı için yüz ifadesinden kıza saygı duymaya baş ladığı belli oluyordu. "Jim ve Cal isimlerini kafanızdan uydurmadığınıza emin misiniz Bayan Johnson?"
Sesi ş u televizyon programlarına çıkan doktorlar gibi çıkmıştı.
17?
Chamique gözyaş larını sildi. "Evet Bay Hickory, eminim, hem de çok eminim kahrolas ı."
Ama Flair iddias ından vazgeçmedi.
"İ lle de yalan söylediğinizi düş ünmüyorum," diye devam etti. İ tiraz etmemeye karar verdim. "Ama belki de çok fazla kokteyl içmiş sinizdir tabii ki bu sizin suçunuz değil çünkü kokteylin içinde alkol olmadığını düş ündünüz ve sonra elinizde olmadan geçmiş te yaş adıklarınız geldi aklınıza. Bu yüzden size tecavüz ettiklerini öne sürdüğünüz kiş ilerin Jim ve Cal oldukları konusunda inatla ısrar ediyor olmayasmız?" Aynı anda iki soru birden sorduğu için itiraz edecektim ki Flair yaptığı hatayı bildiği için ve sanki bütün bunlar iş in içinde olan herkes için dünyanın en acı ş eyiymiş gibi bir ifade takınarak sorusunu geri aldı. "Baş ka sorum yok."
174
13. BOLUM
Sylvia Potter'ı beklerken Ira'nın ziyaretçisi Manolo Santiago'yu Google'dan aramaya kaldığı yerden devam etti Lucy. Bir sürü buldu ama hiç biri iş e yaramazdı. Bulduklarının hiç birinin bu adamla alakas ı olamazdı. O zaman kimdi bu adam? Ve neden babas ını ziyarete gitmiş ti?
Ira'ya sormalıydı. Tabii onun da hatırlayabileceği ş üpheliydi.
İ ki saat geçmiş ti. Ve sonra üç saat, dört saat. Sylvia'nın odas ını aradı. Cevap vermedi. Blackberry'sine e-mail gönderdi. Geri dönüş olmadı. Bu hoş una gitmemiş ti. Allah kahretsin! Sylvia Potter geçmiş ini nas ıl bilebilirdi ki? Lucy öğrenci kayıtlarını inceledi. Sylvia kampusun aşağı tarafındaki Stone House'da kalıyordu. Dış arı çıkıp neler bulabileceğine bakmaya karar verdi. Kolej kampüslerinin bir büyüsü vardı sanki. Daha fazla korunaklı, daha muhafazalı baş ka bir mekan olamazdı kam-püsler kadar. Her ne kadar bundan yakınanlar olsa da aslında tam da olmas ı gereken buydu. Baz ı ş eyler kavanozda daha iyi büyürdü.
Buras ı gençken kendinizi emniyette hissedebileceğiniz bir yerdi. Ama o ve Lonnie gibi yaş landıkça emniyetli olmas ından çok saklanabileceğiniz bir yer halini alıyordu.
Stone House Psikoloji öğrencilerinin kaldığı özel bir yurttu. On yıl önce kolej yetkilileri "anti entelektüel" olduklarını öne sürerek kolej bünyesindeki öğrenci yurtlarını kaldırmıştı. Lucy de yurtların bir sürü olumsuz özelliklerinin ve yan anlamlarının olduğu konusunda hemfikirdi, ama yasaklama fikri ona göre baskıcı ve faş izan bir yaklaşımdı. Mesela son günlerde özel erkek yurtlarından birinde bir tecavüz olayı gelmiş ti gündeme. Ama hoş lanmadığınız her müesseseden kurtulmayı istemek de saçmalığın daniskas ıydı. Suçun cezalandırılması gerekirdi, özgürlüğün değil.
Sylvia'mn kaldığı yurdun dış kısmı kocaman Gürcü tuğlalarıyla kaplıydı. İ çerisi tamamen kiş iliksizleş tirilmiş , tarihi geçmiş indeki duvar süslerinin, ahş ap lambrilerin ve maunların yerini ş imdi kirli beyaz ve bej badanalar almıştı. Utanılmas ı gereken bir ş eydi bu aslında.
Öğrenciler etrafta aylak aylak dolanıyorlardı. İçeri girerken birkaçı Lucy'ye ş öyle bir bakış attı. Stereofonik ses sistemi boru gibi ses çıkarttı. Kapılar açıldı. Duvarda Che'-nin posterleri vardı. Babas ına benzetti Lucy onu bir an. Üniversite kampüsleri hâlâ atmışlı yıllarda kalmış lardı sanki. Belki tarz ya da müzik türü değiş miş olabilirdi ama o duygu ve fikirler aynı olduğu yerde duruyordu. Yine duvarlar gibi orijinalliğinden çok ş ey kaybetmiş merdivenlerden çıkmaya baş ladı. Sylvia Potter ikinci kattaki tek kiş ilik odalardan birinde kalıyordu. Lucy kapıyı buldu. Üzerinde üzerine ispirtolu kalemle notlar yazabildiğiniz ş u silinebilen tahtalardan as ılıydı ama üzerinde tek bir yaz ı kalıntısı yoktu. Düzgün bir biçimde as ılmış yaz ı tahtas ı mükemmel bir
176

ş ekilde ortalanmıştı. En tepesindeki "Sylvia" yaz ısı profesyonel bir kaligraf tarafından yaz ılmış gibiydi. Adının yanında pembe bir çiçek çiziliydi. Bu kapı diğerlerinden çok farklıydı. Sanki bu kapının bu yurtla alakas ı yok gibiydi. Lucy kapıyı tıklattı. Cevap yoktu. Topuzu tutarak açmayı denedi, kapı kitliydi. Kapıya not bırakmayı düş ündü-zaten o kapıdaki yaz ı tahtaları da not bırakıls ın diye yapılmamış mıydı-ama çok aresizmiş gibi gözükmek de istemiyordu Daha önce Syl-ia'yı aramıştı. E-mail de atmıştı. Buraya uğrayıp bir de not ırakmakla çok ileri gitmi ş olurdu.
Tam aşağı inmek için merdivenlere yönelmiş ti ki, yürün giriş kapısının açıldığını ve Sylvia Potter' ın içeri girdi-ini gördü. Sylvia doğrudan Lucy'ye bakmak yerine gözle-ini kaçırıp etrafa bakmaya baş ladı. "Oh, merhaba profesör Gold." Lucy sessizliğini bozmadı.
"Ders geç bitti üzgünüm. Soma da yarın bitirmem gereken bir ödeve daldım. Çok
geç olmuş tu. Ofisten çıktığınızı ve yanna kadar bekleyebileceğini düş ündüm."
Lucy hepsinin palavra olduğunu biliyordu.
"Yarın gelmemi ister misiniz?" diye sordu Sylvia.
"Ş imdi zamanın var mı?"
Sylvia laf olsun diye saatine baktı. " Ş u ödev beni delirtiyor. Yarına kadar
bekleyemez mi?" "Kimin? " "Efendim?"
"Hangi hoca verdi bu ödevi size Sylvia? Eğer zamanından çalarsam bunu kendisine söyleyip affedilmeni isteyebilirim."

Sessizlik.
"Odana gidip konuş abiliriz," dedi Lucy. Sonunda Sylvia Lucy'nin gözlerinin içine bakabildi. "Profesör Gold?" Lucy bekledi. "Sizinle konuş mak istediğimi sanmıyorum." "Günlük ödevinle ilgili değil mi?"
"Benim mi?" kafas ını salladı. "Ama üzerinde adım yamıyordu ki. Benim olduğunu nas ıl bilebilirsiniz?" dedi Sylvia-" Ama siz dediniz ki! Söz vermiş tiniz. Hepsi ads ız gönderilmiş ti. Bunu siz kendiniz istemiş tiniz." "Ne istediğimi, ne söylediğimi biliyorum."
"Ama nas ıl...?" dikleş ti Sylvia "Sizinle konuş mak istemiyorum." Sesi sert çıkmıştı.
"Ama konuş mak zorundas ın."
Sylvia vazgeçmedi. "Hayır konuş mayacağım. Beni zorlayamazs ınız. Ah aman tanrım. Bunu nas ıl yapabilirsiniz? Bize ödevlerin isimsiz gönderileceğini ve gizli tutulacağını söylüyorsunuz ama sonra... " "Bu çok önemli."
"Hayır değil. Sizinle konuş mak zorunda değilim. Eğer suçunuzu itiraf etmezseniz sizi gidip ben dekana şikâyet edeceğim ve kovduracağım." Etraftaki diğer öğrenciler onlara bakıyordu. Lucy kontrolü elinden kaçırmaya baş lamıştı. "Lütfen Sylvia, bilmek zorundayım." "Hiçbir ş ey konuş mayacağım!"
"Sylvia-"
"Size bir kelime bile açıklama yapmak zorunda değilim. Beni rahat bırakın!" Sylvia Potter döndü, kapıyı açtı ve dış arı kaçtı.

14. BOLUM
Flair Hickory'nin Chamique'le işi bittiğinde Loren Muse Ta buluştum odamda. "Vay canına," dedi Loren.
"Müthişti." "Şu isim işini bir araştır bakalım." "Hangi isim iş ini?"
"Bak bakalım ş u Bay Broodway'i 'Jim' ya da Chami-que'in dediği gibi 'James' diye
çağıran birilerini bulabilecek misin?"
Muse kaş larını çattı. "Ne?"
"Bize bir yardımı olabilirini ki?"
"Faydas ı olmasa da zararı da dokunmaz."
"Kıza hâlâ inanıyor musun?"
"Hâlâ kafamda ş üpheler var."
"Benim de."
"Arkadaşın Cingle bir ş ey öğrenebilmiş mi?" "Henüz değil."
Tanrıya çok ş ükür yargıç davayı ertesi güne erteledi. Flair beni fena köş eye sıkıştırmıştı. Ve doğrusunu söylemek gerekirse Cal ve Jim eskisinden çok daha güçlü bir ş ekilde geri dönmüş lerdi. Cebim çaldı. Arayan numaraya baktım.

Numarayı tanımıyordum. Telefonu açtım, "Alo?" "Ben Raya."
Raya Singh. Alımlı Hintli garson kız. Boğazımın kuruduğunu hissettim.
"Nas ıls ınız?" "Gayet iyi."
"Dü ş ündünüz mü?" Muse bana bakt ı . Ona özel bir konu ş ma olaca ğını söylemek ister gibi baktım. Bir soruş turmacı için Muse çabuk anlama konusunda bazen yavaş olabiliyordu. Belki de bunu tamamen kas ıtlı yapıyordu.
"Bir ş ey var. Belki de size önceden söylemem gerekirdi." dedi Raya Singh. Bekledim.

"Ama geliş iniz o kadar ani oldu ki şaşkına döndüm ve hâlâ neyin doğru neyin yanlış olduğundan pek emin değilim."
"Bayan Singh?"
"Lütfen bana Raya deyin."
"Raya,"dedim. "Neden bahsettiğin konusunda en ufak fikrim yok."
"Size neden buraya geldiğinizi sormuş tum. Hatırladınız mı?" "Evet."
"Size neden bunu sorduğumu biliyor musunuz yani aslında benden ne istediğiniz konusunda?"
Düşündüm ve dürüstlükle cevapladım: "Çünkü bir amatör gibi davranıp gözümü dikip size baktım."
"Hayır" dedi.
"Tamam, demek yanıldım. Neden sordunuz peki? Ve

imdi aklıma geldi, onu öldürüp öldürmediğimi de sormuş -nuz. " Muse bir kaşını kaldırdı. Bunun fazla üzerinde durmamı. Raya Singh cevap vermedi. "Bayan Singh, Raya?" "Çünkü," dedi. "Sizden bahsettiğini duymuş tum." Belki yanlış duyduğumu düş ündüğüm için aptalca bir ofu sordum.
"Kim benden bahsetti? Kimden bahsediyorsunuz? Benden bahseden Manolo Santiago muydu?" "Evet, elbette."
"Ve bu kadar önemli bir ş eyi bana daha önceden söylemekten çekindiniz, öyle mi?" "Size güvenip güvenmeyeceğimi bilemiyordum." "Peki fikrinizi değiş tiren ne oldu?" "Sizi internetten araştırdım. Gerçekten de bölge savcı-s ısınız." "Santiago benim hakkımda ne dedi?" "Bir ş eyle ilgili yalan söylediğinizi."
"Neyle ilgili?" "Bilmiyorum."
Devam ettim. "Bunu kime söyledi?"
"Bir adama. Adını bilmiyorum. Bir de evinde sizinle ilgili gazete kupürleri vardı ."
"Evi mi? bana nerede yaş adığını bilmediğinizi söylemiş tiniz." "O zaman size güvenmiyordum."
"Ş imdi güveniyor musunuz peki?"
Buna doğrudan cevap vermedi. "Bir saat sonra beni restorandan alın,"dedi Raya Singh. "Sizi Manolo'nun oturduğu eve götüreceğim."
İM
15. BÖLÜM
Lucy geri döndüğünde Lonnie'yi odada buldu. Elinde kağıtlar vardı. "Bunlar nedir?" diye sordu. "Anı ödevinin devamı." "Sylvia'yı buldun mu?"
"Evet?" "Eee?"
"Çok sinirliydi. Bağırıp çağırdı. Benimle konuş mayı reddetti."
Lonnie bir iskemleye oturarak ayaklarını Lucy'nin masas ının üzerine koydu. "Bir de benim denememi ister misin?" " İ yi bir fikir olacağını sanmam." Lonnie gülümsedi. "Biliyorsun, çok ikna edici olabilirim."
"İ stediğin sadece bana yardım etmek mi?" "Eğer buna mecbursam, evet."
"Ş öhretinden ş üphe etmeye baş layacağım." Lucy koltuğuna oturup arkas ına dayandı ve sayfalan kanştırmaya baş ladı. "Okudun mu?"

"Evet." Lucy başını salladı ve ödevin devamını içinden okumaya baş ladı. P beni bırakıp çığlığın geldiği yöne doğru koştu.
Arkas ından bağırdım ama durmadı. İ ki saniye içinde gece onu yutuvermiş ti sanki. Onu takip etmeye çalıştım. Ama çok karanlıktı. Bu ormanı P den daha iyi biliyordum, zira bu onun burada ilk senesiydi. Çığlık bir kıza aitti. Söyleyebileceğim sadece bu kadar. Ormanın içine doğru yürümeye baş ladım. Artık onun arkas ından bağırmayı kesmiş tim. Bir sebepten ötürü ben de korkuyordum. P yi bulmayı ümit ediyordum ama kimsenin nerede olduğumu bilmesini istemiyordum. Bu düş üncemin anlams ız olduğunu biliyordum ama o anda böyle hissediyordum. Korkuyordum.
Dolunay vardı. Ay ışığı ormanda her şeyin rengini değiştirirdi. Babamın sunum posterlerindeki gibiydi manzara. Sonunda P yi tiş örtündeki o koyu kırmızıms ı lekeyle bulduğumda önce ne olduğunu anlayamamıştım. Bana baktı. Gözleri faltaşı gibi açılmıştı. "Gitmeliyiz," dedi. "Ve buraya geldiğimizi kimseye söylememeliyiz."
Bu kadardı. Lucy ödevi iki kez daha okudu ve sonra kağıdı masaya koydu. Lonnie onu seyrediyordu.
"Eee?," dedi "Bu küçük hikayenin kahramanının sen olduğunu düş ünüyorum, ne dersin?"
"Ne?"
"Neler olup bittiğini tahmin etmeye çalışıyorum Lucy ve baş ka bir ş ey gelmiyor aklıma. Hikâyedeki kız sensin.

Biri seni anlatmış ."
"Bu çok komik," dedi Lucy.

"Haydi Luce, biliyorsun ş u ödevler içinde ensest iliş kiler bile var. Bunu yazan çocukların bile kim olduğunu araş-tırmazken niye bu orman hikayesine bu kadar takı las ın ki?" "Ne düş ünürsen düş ün Lonnie."
Lonnie başını salladı. "Üzgünüm tatlım. Ben böyleyim, "eğer çok hoş bir kadın olmasaydın ve seninle yatmak istemeseydim de sana yardımcı olmaktan zevk duyardım." Lucy umursamadı. "Yardım edemezsin."
"Düş ündüğünden daha fazla ş ey biliyorum." Lucy hayranlıkla Lonnie'ye baktı. "Sen neden bahsediyorsun?"
"Sen, sen beni azarlamayacak mısın yani?" Lucy bekledi.
"Senin hakkında küçük bir araştırma yaptım."
Lucy'nin midesine bir ş ey saplanmıştı sanki ama belli etmemeye çalıştı. "Lucy Gold gerçek adın değil. Adını somadan değiş tirdin."
"Bunu nereden biliyorsun?"
"Yapma Luce. Bilgisayarların neler yapabileceğini bilmiyor olamazs ın." Lucy hiç bir ş ey söylemedi.
"Ş u anı ödevindeki bir ş ey beni rahats ız etmiş ti," diye devam etti. " Ş u kamp. Ben de o zamanlar gençtim ve Yaz Hızar' ından bahsedildiğini duymuş tum ve ufak çapta bir araştırma yaptım." Ukala ukala gülümsedi. "Saçlarını eskisi gibi sarıya boyatmalısın."
"Hayatımın en zor dönemleriydi." "Tahmin edebiliyorum." "O yüzden adımı değiş tirdim." "Oh anladım. Ailen büyük bir baskı altına girdi ve sen de bundan kurtulmak istedin." "Evet."
"Ve ş imdi o körü günler esrarengiz bir ş ekilde geri döndü."
Lucy başını salladı.
"Neden?" diye sordu Lonnie.
"Bilmiyorum."
"Yardım etmeyi isterdim."
"Söyledim ya, nas ıl yardım edebileceğinden emin değilim. "Sana bir ş ey sorabilir miyim?" Omuzunu silkti Lucy.
"Biraz araştırma yaptım. Discovery Channel cinayetler hakkında birkaç yıl önce özel bir program yapmıştı. " "Evet, biliyorum."
"Programda senden bahsetmemiş lerdi. Ama aslında o gece oradaydın." Lucy hiçbir ş ey söylemedi.
"Peki neden?"
"Bununla ilgili konuş amam"
"P kim? Paul Copeland değil mi? ş imdi savcılık yapan adam."
Lucy başıyla onayladı.
"İş i zorlaştırıyorsun,"
Lucy sessiz kalmaya devam etti.
"Pekala" dedi Lonnie ayağa kalkarak. "Yine de sana 186
yardım edeceğim." "Nas ıl?" "Sylvia Potter." "Ne olmuş ona?" "Onunla konuş acağım." "Nas ıl?"
Lonnie kapıya yöneldi. "Kendime has yöntemlerle." * * *
Yeniden o Hint restoranına giderken Jane'in mezarına uğradım. Öylesine. Özel bir nedeni yoktu. Bunu senede yaklaşık üç kez yapardım. Orada karımın varlığını tam olarak hissedemiyordum ama. Baş baş a kalamıyorduk hiç. Çünkü anne babas ı da bu özel mezarlık alanında Jane'le birlikte gömülüydü. "Bu onlar için çok ş ey ifade ediyor," diye açıklamıştı ölüm döşeğindeyken. Üzerinde durmamıştım. Kötüye hatta çok kötüye gittiği zamanlarda dahi Jane'in öleceğine ihtimal vermemiş , bunu hep reddetmiş tim. Hatta ş imdi bile hâlâ kurtarılabilirdi diye düş ünüyorum. Ve benim için ölüm ölümdü ardında hiçbir ş eyin olmadığı yolun sonu, hepsi bu. Şaş aalı tabutlar, iyi yontulmuş mezar taş lan, Jane'in ki kadar şık olanları dahi bu gerçeği değiş tiremezdi. Arabayı park edip patika yoldan yürüdüm. Mezarın üzerinde taze çiçekler vardı. Biz musevilerde böyle bir adet yoktu. Çiçek yerine mezann üzerine taş lar koyardık. Neden olduğundan pek emin olamasam da bu hoş uma giderdi. Bu canlı ve parlak çiçeklerin karımın gri mezarının üzerinde durmas ı midemi bulandırıyordu. Karım, güzeller güzeli Jane'im ş u yeni toplanmış zambakların iki metre altında çürüyüp gidi-
187
yordu. Bu bana ona yapılmış bir hakaret gibi geliyordu. Beton banka oturdum ve düş ünmeye baş ladım. O gün onunla konuş amamıştım. Kendimi son derece kötü hissediyordum. Jane acı çekiyordu. Onu seyrettim. Az da olsa. Hastanedeydik. Jane evde ölmek istemiş ti ama daha sonraları kilo kaybetmiş , kokulardan rahats ız olmaya, acı çekmeye, inlemeye baş lamıştı. En çok hatırladığım ve hâlâ uykularımı bölen ses balgam çıkartamadığı zamanlarda kriz halinde gelen ş u öksürüğün korkunç sesiydi. Ona çok acı veriyor olmalıydı. Bu aylar boyunca böyle devam etti ve ben Jane kadar güçlü olmaya çalıştımsa da olamadım. Jane de bunun farkındaydı. İ liş kimizin baş larında baz ı ş üphelerim olduğunu biliyordu. Kız kardeş imi kaybetmiş tim. Annem beni terk etmiş ti. Ve ş imdi, çok uzun zaman soma ilk kez bir kadının hayatıma girmesine izin veriyordum.

Sağlığının yerinde olduğu zamanlardı. Gecenin uyuya-madığım geç bir saatinde gözümü dikmiş tavana bakıyordum. Jane yanımda yatıyordu. Derin derin nefes aldığını hatırlıyorum. Uyanmadan önce nefesi yavaş ladı. Kollarım bana doladı ve bedenini yaklaştırdı.
"Ben o değilim," dedi yumuş akça sanki düş üncelerimi okuyormuş gibi. "Seni asla terk etmeyece ğ im."
Ama sonunda terk etti iş te.
Ölümünden sonra flörtlerim olmuş tu. Hatta derin duygusal iliş kilere de girmiş tim. Umarım bir gün birini bulup yeniden evleneceğim. Ama ş u anda o gece yatakta olanları düş ündüğümde büyük ihtimalle bunun hiç olmayacağını düş ünüyorum.
Ben o değilim demiş ti.
188
Vc elbette annemi kasdetmiş ti ben o değilim derken.
Mezar taşına baktım. Üzerinde karımın ismini okudum. Ş efkatli bir anne, evlat ve eş . Kenarlarda melek kanatlarına benzeyen ş ekiller vardı. Bu melekleri birbirleriyle tıpatıp aynı boyda, aynı ş ekilde olmas ı için özenle seçen ailesini kafamda canlandırdım. Bu tasarımı bana sormadan yapmış lardı. Jane'den bana yardım etmesini istedim. Kız kardeş imi aramas ını ve Camille'in hayatta olup olmadığını bana bildirmesini istedim. Ne kadar ahmak olduğumu düş ünüp kendi kendime güldüm, sonra durdum.
Mezarlıklarda telefonla konuş manın çok saygısızca olduğunu biliyordum. Ama Jane'in bunu umursayacağını sanmıyordum. Cebimden telefonumu çıkarttım ve yeniden o kısa kodu çevirdim. Sosh ilk çalış ta cevap verdi. "Senden bir ş ey isteyeceğim." dedim.
"Daha önce de söylemiş tim. Telefonda konuş mayalım böyle konuları.
"Bana annemi bul Sosh."
Sessizlik.
"Bunu yapabilirsin. Senden bunu babamın ve kız kardeş imin hatırı için istiyorum. Bana annemi bul." "Ya bulamazsam?" "Yapabilirsin." "Annen gideli uzun zaman oldu." "Biliyorum."
"Belki kimsenin onu bulmas ını istemiyor. Bunu hesaba kattın mı?" "Kattım," dedim.
"Ve?"
189
yordu. Bu bana ona yapılmış bir hakaret gibi geliyordu. Beton banka oturdum ve düş ünmeye baş ladım. O gün onunla konuş amamıştım. Kendimi son derece kötü hissediyordum. Jane acı çekiyordu. Onu seyrettim. Az da olsa. Hastanedeydik. Jane evde ölmek istemiş ti ama daha sonraları kilo kaybetmiş , kokulardan rahats ız olmaya, acı çekmeye, inlemeye baş lamıştı. En çok hatırladığım ve hâlâ uykularımı bölen ses balgam çıkartamadığı zamanlarda kriz halinde gelen ş u öksürüğün korkunç sesiydi. Ona çok acı veriyor olmalıydı. Bu aylar boyunca böyle devam etti ve ben Jane kadar güçlü olmaya çalıştımsa da olamadım. Jane de bunun farkındaydı. İ liş kimizin baş larında baz ı ş üphelerim olduğunu biliyordu. Kız kardeş imi kaybetmiş tim. Annem beni terk etmiş ti. Ve ş imdi, çok uzun zaman soma ilk kez bir kadının hayatıma girmesine izin veriyordum.
Sağlığının yerinde olduğu zamanlardı. Gecenin uyuya-madığım geç bir saatinde gözümü dikmiş tavana bakıyordum. Jane yanımda yatıyordu. Derin derin nefes aldığını hatırlıyorum. Uyanmadan önce nefesi yavaş ladı. Kollarını bana doladı ve bedenini yaklaştırdı.
"Ben o değilim," dedi yumuş akça sanki düş üncelerimi okuyormuş gibi. "Seni asla terk etmeyece ğ im."
Ama sonunda terk etti iş te.
Ölümünden sonra flörtlerim olmuş tu. Hatta derin duygusal iliş kilere de girmiş tim. Umarım bir gün birini bulup yeniden evleneceğim. Ama ş u anda o gece yatakta olanları düş ündüğümde büyük ihtimalle bunun hiç olmayacağını düş ünüyorum.
Ben o değilim demiş ti.
188
Ve elbette annemi kasdetmiş ti ben o değilim derken.
Mezar taşına baktım. Üzerinde karımın ismini okudum. Ş efkatli bir anne, evlat ve eş . Kenarlarda melek kanatlarına benzeyen ş ekiller vardı. Bu melekleri birbirleriyle tıpatıp aynı boyda, aynı ş ekilde olmas ı için özenle seçen ailesini kafamda canlandırdım. Bu tasarımı bana sormadan yapmış lardı. Jane'den bana yardım etmesini istedim. Kız kardeş imi aramas ını ve Camille'in hayatta olup olmadığmı bana bildirmesini istedim. Ne kadar ahmak olduğumu düş ünüp kendi kendime güldüm, sonra durdum.
Mezarlıklarda telefonla konuş manın çok saygısızca olduğunu biliyordum. Ama Jane'in bunu umursayacağmı sanmıyordum. Cebimden telefonumu çıkarttım ve yeniden o kısa kodu çevirdim.
Sosh ilk çalış ta cevap verdi.

"Senden bir ş ey isteyeceğim." dedim.
"Daha önce de söylemiş tim. Telefonda konuş mayalım böyle konuları.
"Bana annemi bul Sosh."
Sessizlik.
"Bunu yapabilirsin. Senden bunu babamın ve kız kardeş imin hatırı için istiyorum. Bana annemi bul." "Ya bulamazsam?" "Yapabilirsin." "Annen gideli uzun zaman oldu." "Biliyorum."
"Belki kimsenin onu bulmas ını istemiyor. Bunu hesaba kattın mı?"
"Kattım," dedim. "Ve?"
189
"Ve evet bunu düş ündüm. İ stese de istemese de önemli değil. O yüzden benim için bul onu. Lütfen."
Telefonu kapatıp yeniden karımın mezarına baktım.
"Seni özlüyoruz," diye haykırdım. "Cara ve ben seni çok çok özlüyoruz."
Soma kalktım ve arabama doğru ilerledim.
190
16. BÖLÜM
Raya Singh restoranın parkında beni bekliyordu. Ş effaf garson elbisesini çıkartmış, bir blucin ve mavi bir bluz giymişti. Saçlarını arkasına at kuyruğu yapmıştı. Baş dön-dürücülüğünden bir ş ey kaybetmemiş ti.
Kafamı salladım. Daha az önce karımın mezarını ziyaret etmiş tim. Ş imdi de genç bir kadının güzelliğine hayranlıkla bakıyordum. Bu uygunsuz kaçmıştı. Garip bir dünyada yaşıyoruz. Elden bir ş ey gelmiyor.
Yanıma oturdu. Harika kokuyordu. "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.
"17 nolu yolun nerede olduğunu biliyor musunuz?"
"Evet."
"Kuzeyden gidin."
Park yerinden çıktım. "Bana artık doğrulan söylemeye baş layacak mısınız?" diye sordum. "Size hiç yalan söylemedim." dedi. "Baz ı ş eyleri sizden gizledim o
kadar."
"Peki Santiago'yla sokakta tanıştığınız doğru muydu?"
"Evet."
Ona inanmamıştım.
"Perez adını kullandığını duydunuz mu hiç?"
191
Cevap vermedi.
Üzerine basa basa "Gil Perez?" diye sordum. "17 nolu yola girmek için sağa dönmemiz laz ım." "Çıkışın nerede olduğunu biliyorum Raya." O kusursuz profiline baktım. Muhteş em güzelliğiyle camdan dış arı bakıyordu.
"Bana adımı nereden öğrendiğinizi söyleyin." dedim. "Daha önce anlatmıştım size." "Yine anlatın."
Derin bir nefes aldı. Bir an gözlerini yumdu. "Manolo yalan söylediğinizi söyledi." "Neyle ilgili yalan söylemiş im?"
"Bir şeyle ilgili"—bir an tereddütte kaldı-"orman mı koruluk mu neyse, orada olan bir ş ey hakkında."
Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Ormanla ya da korulukla mı ilgili?"
"Evet."
"Tam olarak ne söyledi?" "Hatırlamıyorum." "Hatırlamaya çalışın o zaman."
"J. Paul Copeland ormanda olanlarla ilgili yalan söyledi" dedi. Sona başını yana eğdi ve, "Bekleyin."
Bekledim. Sonra bana öyle bir ş ey söyledi ki neredeyse direksiyon hakimiyetimi kaybedip yoldan dış arı çıkacaktım.
"Lucy," dedi. "Ne?"
"Sözünü ettiği diğer isim buydu. Dedi ki, 'Paul Copeland ormanda olanlarla ilgili yalan söyledi. Lucy de öyle." Sessizliğe gömülme s ıras ı artık bendeydi. i 92
"Paul," dedi Raya. "Bu Lucy kim?"
* * *
Yolun geri kalanında hiç konuş madık. Lucy'yi düş ünürken kendimden geçmiş tim. O harikulade kokan sarı saçlarını okş arken hissettiklerimi hatırlamaya çalıştım. Ama baş aramadım. Anılar o kadar bulanıktı ki. Neyin gerçek neyin hayal olduğunu ayırt edemiyordum. Sadece o olağanüstü duyguyu, o çok ş iddetli arzuyu hatırladım. İkimiz de çok genç, çok beceriksiz, çok deneyimsizdik. Ama Bob Sager'in ya da Meat Loaf'un ş arkısındaki gibi her ş ey bir anda olmuş tu. Aman Tanrım, o arzu! Nasıl başlamıştı? Ve bu arzu nasıl olmuştu da birden aşka yakın bir duyguya dönüş müş tü.
Yaz aş kları uzun sürmezdi. Ama bu da anlaş manın bir parças ıydı. Ömürleri bir sezondan uzun süremeyen baz ı bitki ve böcek türleri gibi kısa süreli aş klar. Luce'la benim ilişkimiz farklı olabilirdi. Gerçekten de asla birimizden birinin diğerini asla bırakmayacağına inanıyordum o zamanlar. Gençler hep böyle ahmakça düşüncelere kapılır zaten. The AmeriSuite'taki stüdyo daire New Jersey Ram-sey'deydi.

Raya'da anahtar vardı. Üçüncü kattaki dairenin kapısını açtı. Dekorasyonu tarif edersem "s ıradan" s ıfatı dışında her ş eyi söyleyebilirim. Eşyalar New Jersey'nin kuzeyindeki 17 nolu yol diye adlandırılan bir yerdeki stüdyo daire için oldukça karakteristikti aslında.
Odaya girdiğimizde Raya kısa bir iç çekti. "Ne oldu?" diye sordum. Gözleri odanın her tarafını dolaştı.
"Masanın üzerinde tonlarca evrak vardı," dedi. "Dosyalar, dergiler,
193
kalemler."
"Ama ş imdi bomboş ." Raya bir çekmeceyi açtı. "Giysileri de yok."
Hemen hemen her yeri aradık. Her ş ey gitmiş ti ne gazete, ne dosya ne dergi makalesi, ne diş fırças ı, ne kiş isel eş yalar, hiçbir ş ey yoktu. Raya bir kanapeye oturdu. "Birisi gelip burayı boş altmış ."
"En son ne zaman buraya gelmiş tin?"
"Üç gün önce."
Kapıya yöneldim. "Haydi gel." "Nereye gidiyorsun?" "Birilerini bulup konuş maya."
Ama kapıda sadece küçük bir çocuk vardı. Hemen hemen hiçbir ş ey söyleyemedi. Kiracı kontratı Manolo Santiago adıyla imzalamış , kirayı da depoziti de peş in vermiş ti. Ayın sonuna kadar ücreti ödenmiş ti. Ve hayır, çocuk Bay Santiago ile ilgili hiçbir ş ey bilmiyordu. Neye benzediğim bile. İş te bu tür büyük apartmanlardaki problem de buydu. Daireyi kiralarken kimse kimliğinizi kontrol etmezdi. Sahte ad kullanmak son derece kolaydı. Raya'yla birlikte Santiago'nun dairesine geri döndük. "Gazeteler olduğunu söylemiş tin."
"Evet."
"Ne yaz ıyordu?"
"Beni ilgilendirmediği için hiç bakmadım." "Raya," dedim.
"Ne?"
"Dürüst olmak gerekirse cahil numaralarını kolay yutmam ben." 194
O müthiş güzellikteki gözleriyle bana baktı. "Ne?"
"Sana güvenmemi istersin değil mi?" "Evet ama neden güvenmem gerekiyor peki?" Bunu dü ş ündüm.
"Tanıştığımızda bana yalan söyledin," dedi Raya. • "Neyle ilgili?"
"Bana sadece bu cinayeti araştırdığını söyledin. Normal bir dedektif gibi. Ama bu doğru değildi, değil mi?" Hiçbir şey söylemedim.
"Manolo," diye devam etti. "Sana güvenmiyordu. O yaz ıları okudum. O ormanda yirmi yıl önce olanların hepsini biliyorum. Senin o olaylarla ilgili yalan söylediğini düş ünüyordu."
Yine hiçbir ş ey söylemedim. "Ve benden sana her ş eyi anlatmamı istiyorsun ha? Eğer sen benim yerimde olsaydın bildiğin her ş eyi söyler miydin?" kafamı toplamak için birkaç saniye bekledim. Bir bakıma haklıydı.
"Yani bu haberlerin hepsini okudun öyle mi?"
"Evet."
"O zaman o sene o kampta bulunduğumu biliyorsun." "Evet, biliyorum."
"Aynı zamanda o gece kız kardeş imin de kaybolduğunu biliyorsun."
Evet anlamında başını salladı.
Ona döndüm. "O yüzden buradayım."
"Kız kardeş inin öcünü almak için mi buradas ın?"
"Hayır," dedim. "Onu bulmak için buradayım."
"Ama öldüğünü düşünmüştüm. Wayne Steubens öldürmüş onu."
195
"Ben de eskiden öyle düş ünüyordum." Raya kısa bir süre için kafas ını baş ka bir yöne çevirdi. "Peki bana neyle ilgili yalan söyledin?" diye sordum. "Hiçbir şey." Yine gözlerini bana dikti: "Bana güvenebilirsin," dedi. "Güveniyorum." Bekledi. Ben de bekledim. "Lucy kim?" "Kamptaki kız." "Baş ka? Bu olayla ne ilgisi var?"
"Babas ı kampın sahibiydi," dedim ve sonra ekledim: "Ve aynı zamanda kız arkadaşımdı o zamanlar."
"Peki nas ıl oldu da ikiniz birden yalan söylediniz?" .."Biz yalan söylemedik."
"Peki Manolo neden öyle söyledi o zaman?."
"Kahretsin, bir bilebilseydim keş ke. İş te bulmak istediğim de bu." "Anlamıyorum. Kardeş inin hayatta olduğundan nas ıl bu kadar emin olabiliyorsun?" "Emin değilim." dedim.
"Ama bunu düş ünmek için yeterli nedenin var." "Neden?" "Manolo yüzünden."
"Ne olmuş ona?" Yüzünü inceledim ve benimle oyun oynanıp oynanmadığını anlamaya çalıştım. "Sana Gil Perez ismini söylemeden önce hiç ses çıkartmadın," dedim. "Adı gazete haberlerinde yaz ıyordu. O da o gece öldürülenlerdendi."
"Hayır." dedim."
"Anlayamı yorum."
"Manolo'nun o gece olanlarla ilgili neden bu kadar araştırma yaptığını biliyor musun?" "Hiç söylemedi."

"Merak etmedin mi?" Omuzunu silkti " İş le ilgili demiş ti." "Raya," dedim. "Manolo Santiago gerçek adı değildi."
Duyunca çok şaşırır mı acaba diye bir an söyleyip söylememekte tereddüt ettim. Ama öyle bir ş ey olmadı.
"Onun gerçek adı," diye devam ettim,"Gil Perez'di." Algılayabilmek için biraz durdu. "Ormanda öldürülen çocuk mu?."
"Evet."
"Emin misin?"
Güzel soru. Ama yine de hiç tereddüt etmeden, "Evet," dedim. Bunun üzerine biraz düş ündü. "Yani demek istiyorsun ki-eğer doğruysa-bu kadar zamandır hayattaymış ." Başımla onayladım. "Yani o hayattaysa... " Raya Singh durdu. Ben onu yerine cümlesini tamamladım. "Belki kız kardeş im de hayattadır." "Ya da belki," dedi, "Manolo, yani Gil her kimse hepsini o öldürmüş tü." Garip. Bu hiç aklıma gelmemiş ti. Aslında olabilirdi. Gil hepsini öldürmüş ve öyle bir ayarlamıştı ki herkes kendisinin de ölenlerin içinde olduğunu sans ın istemiş ti.. Ama Gil böyle kurnazca bir plan yapacak kadar zeki miydi acaba? Peki VVayne Steubens'i nas ıl açıklayacaktık?
VVayne doğruyu mu söylüyordu acaba?
"Eğer öyleyse," dedim, "bunu ortaya çıkarmamız laz ım." Raya kaşlarını çattı. "Manolo senin ve Lucy'nin yalan

söylediğinizi söylemiş ti. Eğer onları öldüren Manolo'ysa, neden böyle bir ş ey söylesin ki? Neden olayla ilgili bütün bu belgelerle uğraşsın ki? .Eğer cinayetleri iş leyen oysa cevaplan da biliyordur değil mi?"
Odayı arşınladı ve pat diye önümde durdu. Tanrım ne kadarda genç ve güzeldi. O
anda onu öpmeyi çok isterdim.
"Bana söylemediğin nedir?" diye sordu.
Tam o s ırada telefonum çaldı. Arayan numaraya baktım. Loren Muse'du. "Ne oldu?" diye sordum.
"Bir problem çıktı," dedi Muse. Gömerimi yumup bekledim. "Chamique. Şikâyetini geri almak istiyor." * * *
Ofisim Nevvark'ta bulunuyordu. Şehir içinde yeniden canlandırma projesi kapsamında çalış malar yapıldığını duymuş tum. Etrafta hiç de öyle bir çalış ma görmüyordum ama. Ş ehir gün geçtikçe daha fazla eskimeye baş lamıştı. Ama ş ehri yeni yeni iyi tanımaya baş lamıştım. Tarih hâlâ orada, yerin altındaydı. İnsanlanmız mükemmeldi. Değişik etnik kökenler ve azınlıklar bir şehrin biçimlenmesini sağlar. İ n-sanlan tanımadan, onlardan nefret etmek kolaydır. Jane'in tutucu anne babas ını ve homoseksüellere karşı duyduklan nefreti hatırlıyorum. Jane'in kolejdeki oda arkadaşı Helen lezbiyendi ve anne babas ının bundan haberi yoktu. Tamş -tıklannda anne babas ı ondan çok hoş lanmış lardı. Lezbiyen olduğunu öğrendiklerinde de onu sevmeye devam ettiler. Sonra kız arkadaşıyla tanıştıklannda onu da sevdiler. Genelde hep böyle olurdu. Homoseksüellerden, siyahilerden, mu-

sevilerden ya da araplardan nefret etmek çok kolaydı. Ama tek tek bireylerden nefret etmek daha zordu. Newark da böyle bir yerdi.
Topluluk olarak gördüğünüzde hepsinden nefret edebilirdiniz ama komş ularınıza, esnafa, onları tanımak için özenle birey olarak yaklaştığınızda belirgin bir cazibeleri ve güçleri olduğunu fark ederdiniz.
Chamique ofisimde oturuyordu. Çok gençti ama yüzünde hayatın onu ne kadar üzdüğünün belirtilerini görebiliyordunuz. Hayat onun için kolay geçmiyordu ve büyük ihtimalle bundan sonra da kolaylaşmayacaktı.
Avukatı Ho-race Foley parfümle yıkanmış gibiydi. İ ki gözünün aras ındaki mesafe oldukça fazlaydı. Ben de bir hukukçuyum ve o yüzden mesleğim aleyhinde yapılan peş in yargılamalardan hoş lanmam ama eğer ş uradan bir ambulans geçseydi yüzde yüz eminim ki bu adam hızını düşürmek için üçüncü katın penceresinden atlardı.
"Bay Jenrette ve Bay Marantz'a karşı yapılan şikayetleri geri almanızı rica ediyoruz," dedi Foley.
"Bunu yapamam," dedim. Chamique'e baktım. Başını öne eğmemiş ti ama gözlerini benden kaçınyordu.
Ona "Dün mahkemede yalan mı söyledin?" diye sordum. "Müş terim asla yalan söylemez," dedi Foley. Onu duymamazlığa geldim ve Chamique'le göz göze geldim,
"Jüriyi hiçbir ş ekilde ikna edemeyeceksiniz," dedi. "O kadar emin olma."
"Ciddi misiniz? İ kna edebilir misiniz yani?" "Evet, ciddiyim." Chamique sanki Tann'nın yarattığı en iyi kalpli, en saf

varlıkmışım gibi bana gülümsedi. "Anlamıyorsunuz değil mi?"
"Oh, anlıyorum. Ş ikâyeti geri almanız karşılığında size para teklif ettiler. Miktarı o kadar arttırdılar ki buram buram parfüm kokan sayın avukatınız teklifi kabul etmenin uygun olabileceğini düş ünüyor." "Bana bir ş ey mi dediniz?"
Muse'a baktım. "Bir cam açar mısın lütfen?" "Tamam Cope."
"Hey! Sen benim için demin ne dedin?"

"Cam açık. Dış arı atlayabilirsin." Chamique'e döndüm. "Eğer ş imdi çekilirsen dünkü ve bugünkü ifadelerinin yalan olduğunu düş ünürler ve bu da yalancı
ş ahitlik yaptığın anlamına gelir. Ve bunun da anlamı bu ofisin senin yalanların yüzünden milyonlarca dolar ödemesi demektir. Bu büyük bir suç. Hapsi boylars ın." Foley, "Benimle konuş un Bay Copeland, müvekkilimle değil," dedi. "Nas ıl konuş abilirim ki? Nefesimi tıkadı parfümün resmen."
"Bu hakaretlerine katlanamayacağını... " " Şş t," dedim ve elimi kulağıma götürdüm. "Hışırtıyı duyabiliyor musun?"
"Ne?"
"Sanırım bütün hamamböceklerini odaya topladın. Biraz dikkatli dinlersen duyabilirsin. Şş t, dur bekle."
Bu Chamique'i bile güldürmüş tü. "Çekilme," dedim ona. "Çekilmek zorundayım." "O zaman seninle ilgili ş ikayette bulunurum."
200
Avukatı yeniden saldırıya geçmeye haz ırdı ama Cha-mique elini kolunun üzerine koydu ve ş öyle dedi: "Bunu yapmazs ınız Bay Copeland. Ş ikâyetimi geri alacağım." Ona blöf yaptığımı anlamıştı. Zavallı bir tecavüz kurbanıydı ve büyük ihtimalle hayatında bir daha göremeyeceği miktarda para alacaktı. Ben kimdim ki ona ahlaki değerlerden ve adaletten bahsediyordum.
O ve avukatı ayağa kalktı. "Anlaş mayı yarın sabah imzalayacağız," dedi Horace Foley.
Hiçbir şey söylemedim. Bir yandan büyük bir sıkıntıyı üzerimden attığım için seviniyordum ve bundan utanç duyuyordum aslında. Jahe Care vakfı artık kurtulmuş tu. Babamın geçmiş ini rahat bırakacaklardı, politik hayatım gereksiz ş ekilde yıpranmayacaktı. Ve hepsinden de iyisi bunları benim değil, Chamique'in halletmiş olmas ıydı.
Chamique elini uzattı. Karşılık verdim. "Teşekkürler," dedi.
"Bunu yapma," dedim, ama hepsi bu kadar. Daha fazla ısrar etmek boş unaydı. O
bunu anlayabilirdi. Gülümsedi ve ofisimi terk ettiler. Önce Charnknıe, soma
avukatı. Ağır parfüm kokusunu odada bırakarak.
Muse omuzlarını silkip, "Ne yapabilirdin ki?" dedi.
Ben de aynı ş eyi düş ünüyordum. * * *
Eve döndüm. Cara'yla yemeğimizi yedik. Öğretmenleri ev ödevi için dergilerde bulduklan kırmızı renkte resimleri kesmelerini istemiş ti. Kolay bir ödev gibi gözüküyordu ama elbette ona uyabilecek hiçbir ş ey bulamadık. Kırmızı
201
treni beğenmedi, mankenin üzerindeki kırmızı elbiseyi beğenmedi, kırmızı itfaiye arabas ını hiç beğenmedi. Aslında soma fark ettim ki ne zaman beğendiği bir ş eyi ben de be-ğensem ondan hemen vazgeçiyordu.
"Evvet tatlım. Evet, bu kırmızı elbise çok güzel. Haklısın. Bence bunu kes, harika olur."
"Olmaz. Baş ka bir ş ey arayalım."
Aradan yirmi dakika geçtikten sonra yöntemimin yanlış oluğunu fark ettim. Bir ketçap resmine bakıyordu ve ben heyecansız bir sesle omuzlarımı silkip, "Ben ketçap sevmem pek, bunu koyma."dedim.
Hemen çocuklar için üretilen özel koruyuculu makasa sarıldı ve iş e koyuldu. Ah ş u çocuklar.
Resmi keserken sut çantas ı kelimesinin sürekli ama sürekli tekrarlandığı ve sonunda anne babalan çıldırtacak noktaya getiren Tv deki Serüvenci Dora adlı çizgi filmden bir ş arkı söylemeye baş ladı. Aslında suç bendeydi. Yaklaşık iki ay önce ona hiç durmadan arka arkaya 's ırt çantas ı, s ırt çantas ı, s ırt çantas ı, ben bir haritayım, ben bir haritayım, ben bir haritayım... ' diyerek konuş an Serüvenci Dora'nın s ırt çantas ını ve yanında haritas ını satın alarak yanlış yapmıştım. Baldızımın kızı Madison'la Cara oynarlarken kim Dora kim ş u acayip isimli maymun olacak diye sürekli tartışırlardı. Maymunun adı "çizme" ydi. Ne tuhaf bir maymun ismi değil mi? Bunlan düş ünürken birden kafamda bir ş imş ek çaktı.
"Baba?"
"Bir saniye tatlım."
Yukan kata koş tum, adımlanm evi sars ıyordu adeta.
202
Şu öğrenci yurduna ait faturalar hangi cehennemdeydi ki? Odayı karıştırmaya baş ladım. Birkaç dakika soma aradığımı bulmuş tum. Bu sabah Chamique ve avukatıyla yapılan toplantıdan sonra onları atabilirdim de aslında. Bingo! İşte buradaydılar.
Hepsini didik didik ettim. Aylık iletiş im faturalarını buldum ve telefona sarılıp Muse'un numaras ını çevirdim. İ lk çalış ta cevap verdi.
"Ne oldu?"
"Sen kolejde okurken," diye sordum. "Ne kadar s ıklıkta sabahlardın?"
"Haftada en az iki defa."
"Nas ıl katlanıyordun uykusuzluğa?"
"Tonlarca çikolatalı draje yiyerek. Turuncu renginde olanlarında yemin ederim anfetamin etkisi var."

"Onlardan bolca satın al Muse. Masrafa yazabilirsin." "Ses tonun hoş uma gitti Cope. Bir ş ey buldun galiba." "Bir fikrim var. Ama zamanımız var mı bilmiyorum." "Zamanı dert etme. Neyle ilgili?"
"Cal ve Jim'le."
203
17. BOLUM
Parfüm delisi avukatın ev numarasını arayarak onu yataktan kaldırdım. Ş u anlaş mayı yarın öğlene kadar durdurun." dedim. "Neden?"
"Çünkü eğer imzalarsanız savcılığın size ve müvekkilinize en ş iddetli ş ekilde saldıracağından emin olabilirsiniz." "Bunu yapamazs ın." Hiçbir ş ey söylemedim.
"Müvekkilime karşı yülcümlülüğüm var."
"Ona biraz daha zaman istediğimi söyle. Ona kendi lehine bir ş eyler bulduğumu söyle."
"Peki karşı tarafa ne diyeceğim?"
"Bilmiyorum Foley. Bürokrasiye takıldı gibi bir ş eyler uydur iş te. Sadece öğlene kadar bu iş i durdur, yeter."
"Peki bu nas ıl müvekkilimin lehine sonuçlanacak?"
"Eğer ş ans ım yaver giderse ve onların canını acıtabil-meyi baş arabilirsem yeniden anlaş ma masas ına oturabilirsin. Cebin daha fazla parayla dolacak." Folley durdu bir an.
"Hey, Cope?"
205
"Ne?"
"Şu Chamique, ilginç bir kız," "Yani?"
"Birçoğu teklif edildiği anda parayı kabul edip çeker gider. Ona ısrar etmem gerekti, çünkü açık söylemek gerekirse parayı almas ı onun yararına olacaktı, bilirsin. Ve bu para olayını şu dünkü Jim/James hikayesiyle köşeye sıkıştırılana kadar duymak bile istemedi. Aslında mahkemede para önemli elbette demesine ra ğ men para almak yerine hep çocuklann hapse girmelerini arzu etti o. Gerçekten de adalet istiyordu."
"Ve bu seni şaşı rt ı yor."
"Sen bu iş te daha çok toysun. Bana gelince, tam yirmi yedj yıldır bunlann içindeyim. Zamanla insanların bu kadar iyi olabileceğine inanmamaya başlıyorsun. Ve evet iş te bu yüzden kız beni müthiş derecede ş oka uğrattı." "Bütün bunları bana söylemende bir amaç var mı?"
"Evet var. Beni bilirsin. Anlaş manın üçte birini alır giderim. Ama Chamique farklı. Bu miktar onun hayatını değiş tirebilir. Yani savcı bey, ne yaparsan yap, yeterki kızın hayatım mahvetme." * * *
Lucy yalnız içiyordu..
Akşam olmuştu. Fakülte lojmanlannda kalıyordu. Aşın derecede sıkıcı bir yerdi buras ı. Çoğu öğretmen bu berbat lojmanlardan kurtulmak umuduyla eş ek gibi çalışıp para biriktirirdi. Lucy buraya taşınalı bir yıl olmuş tu. Ondan önce Amanda Simon adındaki bir İ ngiliz edebiyatı hocas ı bu ufa-206
cık dairede otuz yıl boyunca bir kız kurusu olarak yaş amını sürdürmüş tü. Elli sekiz yaşındayken akciğer kanserinden ölen Amanda Simon'un arkasından sadece odaya sinen sigara kokusu kalmıştı. Duvardan duvara halıyı kaldırmas ına ve her tarafı badana yaptırmas ına rağmen bir türlü evden sigara kokusu gitmemiş ti. Bir kül tablas ında yaş amak gibi bir ş eydi bu.
Lucy tam bir votka delisiydi. Pencereden dış arı baktı. Uzaktan müzik sesi geliyordu. E tabii buras ı bir üniversite kampusuydu ve her zaman bir yerlerde bir ş eyler çalardı. Saatine baktı. Tam on ikiyi gösteriyordu. Küçük hoparlörlü I-Pod unu alıp "çakırkeyif dosyası altına kaydettiği çalma listesini açtı. Her bir şarkı sadece slow olmakla kalmayıp aynı zamanda yürek dağlayıcıydı. Votkas ı elinde öbür dünyaya göçmüş bir kadının sigaras ının kokusunun sindiği kasvetli dairesinde kayıplar, hasret ve yalnızlık üzerine ş arkılar dinleyecekti. Bu zayıflıktı ama bazen hissetmek de yeterdi. Acı verip vermemesi önemli değildi. Sadece hissetmek. Önemli olan buydu.
Ş u anda Joseph Arthur'un "Honey and the Moon" u çalıyordu. Gerçek aşkına eğer gerçek olmasaydı onu gerçek kılacağını söylüyordu ş arkı. Vay canına. Aş k buydu iş te. Lucy bunu ona bir erkeğin, çekici bir erkeğin söylediğini hayal etmeye çalıştı. Düş üncesi bile başmı döndürmüş tü.
Gözlerini yumdu ve parçalan birleş tirmeye çalıştı. Hiçbir ş ey yerine oturmuyordu. Geçmiş yeniden hortlamıştı iş te. Lucy tüm yetiş kinlik dönemini babas ının kampının yanındaki ş u kahrolas ı ormandan kaçarak geçirmiş ti. Hemen hemen ülkenin her tarafını turlamış , California'ya kadar gidip sonra yine geri dönmüş tü. Adım ve saç rengini değiş tir-
207
misti. Ama nereye giderse gitsin geçmiş peş ini bırakmamıştı. Bazen o geceyle bugün aras ında çok ş eyler değiş tiği düş üncesiyle kendini rahatlatarak geçmiş le kolayca baş a çıkabilmiş ti. Ama her seferinde ölüm arayı kapatmıştı. Sonunda o korkunç gece ne yapıp edip onu bulmuş tu.

Ama bu seferki baş kaydı... Ş u anı ödevi... Nas ıl böyle urr ş ey olabilirdi ki? Sylvia Potter Yaz Hızan'nın BSH (barış, sevgi, hoşgörü) kampına saldırdığı yıllarda daha yeni doğmuş olmalıydı. Olaylarla ilgili ne bilebilirdi ki? Elbette-ki Lonnie gibi internete girmiş , biraz araştırma yapmış ve Lucy'nin olaylı bir geçmiş i olduğunu anlamış olabilirdi. Ya da belki biri, ondan daha yaşlı, daha kurnaz biri ona bir ş eyler anlatmıştı. Ama ne olursa olsun bütün bunları nas ıl bilebildiğine inanamıyordu. Ayrıca herhangi biri bütün bu detayları nas ıl bilebilirdi? Sadece bir kiş i, sadece Paul, Lucy'nin o gece olanlar hakkında yalan söylediğini biliyordu. Ve elbette o bu konuda asla ağzını açmazdı.
Bardağındaki sıvıya boş boş bakıyordu. Paul. Paul Copeland. İnce uzun kollarını ve bacaklarını, zarif bedenini, uzun saçlarmı, çarpıcı gülüş ünü daha dün gibi hatırlıyordu. Babaları vas ıtas ıyla tanışmış lardı. Paul'ün eski vatanında kadm hastalıkları uzmanı olarak çalış an yaşlı babas ı psikolojik baskı sonucu Sovyetler Birliği'nden fırsatlar ülkesi Birleş ik Devletler'e gelmiş ti. Lucy'nin Vladimir Copeland'e acıma duygusuyla karışık bir sempati duyan babas ı Ira bu hüzünlü hikâyeden etkilenerek onu kamp doktoru olarak iş e almış ve yaz aylarını ailesiyle birlikte kampta geçirme fırsatı vermiş ti. O gün döküntü bir ikinci el Ciera marka araba tozun 208
toprağın içinden yalpalaya yalpalaya gelip kampın kapısının Önünde durmuş , neredeyse dört kapı birden aynı anda açılmış ve yine aym ş ekilde sanki dört kiş i birden aynı anda çıkmıştı arabadan. Lucy Paul'ü ilk gördüğü anda gözleri birbirine kenetlenmiş ve üzerlerine yıldırım düş müş gibi olmuş tu adeta. Paul'ün de aynı duyguları paylaştığını görebiliyordu. Hayatta bir anda kalbinizin hoplamas ına neden olan, kendinizi müthiş hissettiren ama bir yandan da korkunç acı veren öyle olağanüstü anlar vardır. Duygulannız o kadar derinir ki, renkler gözünüzde birden daha da parlaklaşır, sesleri aha berrak duyars ınız, yediklerinizden daha çok zevk alaya baş lars ınız ve onu düş ünmediğiniz tek bir anınız bile lmaz. Ve onun da sizinle aynı hisleri paylaştığından o ka-r eminsinizdir ki.
"İş te böyle," dedi Lucy kendine kendine yüksek sesle e ardından votka tonik karışımından bir yudum daha aldı. ekrar tekrar çaldığı ş u hüzünlü ş arkılarda
anlatıldığı gibi ir duygu, bir heyecan seli. Az ya da çok, hiç fark etmez. Ama içbir ş ey eskisi gibi değildi artık. Bemie Taupin'i sözleri-i yazdığı ş u votka ve tonikle ilgili şarkıda Elton John ne diyordu? Kendine gelmek için biraz vodka tonik iç gibi bir ş eydi.
Ama bu Lucy'de iş e yaramıyordu. Ama hey, neden pes ediyorsun ki?
İ çinden bir ses, kes içmeyi dedi. Baş ka bir ses ise diğer sese çenesini
kapatmas ını söyledi. Lucy bir yumruk yapıp havaya salladı. "Helal olsun sana,
çenesini kapats ın tabii!" Bir kahkaha attı ve o ses, küçük odada yankılanan
kahkahası onu korkuttu. Şarkı listesinde sıra Rob Thomas'a gelmişti. Kırılıp
dağılırken seni toplar
209
mıydı? tkiniz birden düşerken seni tutar mıydı? Diyordu Lucy'ye. Evet anlamında başını salladı. Evet. Yapardı bunu. Rob Lucy'ye üş üdüğünü, ürktüğünü ve kırıldığını hatırlattı. Lanet olsun. Bu ş arkıyı ş u anda Paul'le dinlemeyi nas ıl da isterdi. Paul.
Ş u anı ödevinden haberdar olmak isterdi kesin.
Tam yirmi yıldır onu görmemiş ti, ama altı yıl önce onu İ nternette araştırmıştı biraz. Aslından bunu hiç istememiş ti. O hikaye artık sonsuza kadar bitmiş ti. Ama sarhoş tu o ak-ş am-hayatında ilk defa sarhoş oluyordu sanki, baz ıları sarhoş olduklarında telefona sarılırken o Google'a sarılıyordu. Aslında karşısına çıkan bilgilerin şaşırtıcı bir yanı yoktu. Paul evlenmişti. Savcılık yapıyordu. Küçük bir kızı vardı. Lucy iyi bir aileye mensup, göz kamaştırıcı bir güzelliğe sahip karısının da hayırsever derneklerinin toplantılarında çekilmiş resimlerini bulmayı becermiş ti. Jane-bu karısının is-miydi-ince ve uzun boylu bir kadındı ve fotoğrafta inci bir kolye takmıştı. İ nci kolyeyle harika gözüküyordu. Tam inciler için yaratılmış bir kadındı. İ çkisinden bir yudum daha aldı.
Altı yıldan bu yana çok şey değişmiş olabilirdi. Ama tek bildiği şey Paul'ün uzun zamandan beri Lucy'den yirmi mil uzaklıkta, New Jersey Ridgewood'da oturduğuydu. Odanın Öbür ucundaki bilgisayarına baktı. Paul'le konuş amaz mıydı yani?
Ve ş öyle kısa bir Google aramas ı yapmakta ne sakınca olabilirdi ki? Evinin ya da en iyisi ofisinin telefonunu bulduktan sonra sadece uyarmak amacıyla onu arayabilirdi. Önceden haz ırlık yapmadan, açık, dürüstçe ve art niyetsiz.
210
İ çkisini bir kenara koydu. Yağmur damlaları pencerenin camına çarpıyordu. Bilgisayar açıktı. Ne ailece gidilen tatilde çekilmiş bir fotoğraf, ne çocuk fotoğrafları ne de ş u kız kurularının çokça kullandığı hayvan fotoğraflarından. Ekranda sadece Lucy'ye dil çıkartır gibi oradan oraya dolaşan logosuyla Windows ekran koruyucusu vardı. Koca bir ahmak olduğunu düş ünüyordu.
Ana sayfaya geldi ve tam tuş lara basacakken kapının çaldığını duydu. Durup bekledi. Bir kez daha çaldı kapı. Bilgisayarın sağ alt köş esindeki saate baktı. On ikiyi yedi geçiyordu. Misafir için çok geç bir saat.
"Kim o?"

Cevap yoktu.
"Kim... "
"Sylvia Potter."
Sesi ağlıyor gibi çıkmıştı Sylvia'nm. Lucy ayağa kalktı ve sendeleyerek mutfağa kc-ş tu. İ çkinin geri kalanını lavaboya döktü ve şiş eyi dolaba geri koydu. Votka kokmuyordu, en az ından fazla kokmuyordu. Hesaplaş maya haz ırdı. Aynada ş öyle bir kendine baktı. Berbat görünüyordu, ama ş u anda bunun için yapabileceği bir ş ey yoktu.
"Geliyorum."
Kapıyı açtı. Sylvia o anda üzerine yıkılacakmış gibi yalpalıyordu. Kız
sırıls ıklamdı. Havalandırma sonuna kadar açıktı. Lucy neredeyse kıza üş üteceksin
diyecekti ki birden vazgeçti. Annesi gibi davranmak istememiş ti. Kapıyı kapattı.
"Saat çok geç, özür dilerim." dedi Sylvia. "Hiç önemli değil, ben de daha
yatmamıştım."
211
Kız odanın ortasında durdu. "Bugün için özür dilerim." "Tamamdır, önemi yok." "Yoo hayır yani ben... " Sylvia etrafa göz gezdirdi. Kollarını vücuduna dolamıştı.
"Islanmışsın. Havlu vereyim mi sana? "Hayır." "içecek bir ş ey?" "Hayır, iyiyim."
Lucy oturmas ı için iş aret etti. Ikea kanepenin bir kenarına çöktü. Lucy Ikea'dan nefret ederdi. Mübarek kurulum talimatları NASA mühendisleri tarafından haz ırlanmış gibiydi çünkü. Sylvia'nın yanına oturdu ve bekledi. "O ödevi benim yazdığımı nas ıl anladınız?" diye sordu Sylvia. "Bunun önemi yok."
"Ama onu adımı yazmadan göndermiş tim." "Biliyorum." "Ve gizli kalaca ğını söylemi ş tiniz." "Biliyorum. Bu yüzden üzgünüm."
Sylvia burnunu sildi. Saçından hâlâ su damlıyordu. "Aslında size yalan söyledim," dedi Sylvia.
"Nas ıl?"
"Yazdıklarımla ilgili. Geçen gün odanıza gelmiş tim, hatırladınız mı?" "Evet." "Ödevimin konusunu söylemiştim size." Lucy birkaç saniye düşündü. "Hatırladım. İ lk iliş kimle ilgili demiş tin."
Sylvia gülümsedi ama bu gülüş te bir art niyet yoktu. "Biliyorum. Tüyler ürpertici, ama doğru." Lucy kızın
212
ne dediğini anlamamıştı.
"Seni takip edebildiğimi sanmıyorum Sylvia."
Sylvia uzun bir süre konuş madı. Lucy Lonnie'nin kızı konuş turma konusunda yardım edebileceğini söylediğini hatırladı. Ama ancak sabah kızla konuş acağını sanıyordu.
"Bu gece Lonnie sana uğradı mı?" "Lonnie Berger mi? Asistanınız."
"Evet."
"Hayır, neden ki?"
"Önemli değil. Yani tek başına karar verdin buraya gelmeye." Sylvia yutkundu ve çekingen bir ş ekilde "Hata mı ettim yani?" dedi. "Hayır, hiç de değil. Burada olmandan memnunum." "Gerçekten çok korkuyorum," dedi Sylvia.
Lucy başını salladı. Rahat olmalı ve kızı cesaretlendirmeliydi. Bu meselenin bu
kadar üzerine gitmek sadece geri tepmesine yarardı, o yüzden bekledi. Bir ş ey
söylemeden önce tamı tamına iki dakika bekledi ve sonunda,
"Korkacak bir ş ey yok," dedi.
"Sizce ne yapmalıyım?"
"Bana her ş eyi anlat tamam mı?
Lucy nas ıl yaklaş acağını kestiremiyordu. "P kim?"
Sylvia irkildi. "Ne?"
"Ödevinden bahsediyorum. P diye bir çocuktan bahsediyorsun. P kim?" "Siz neden bahsediyorsunuz?"
Lucy durdu, ve yeniden denedi.
"Bana tam olarak neden burada olduğunu söyler misin Sylvia?"
213
Ama ş imdi artık Sylvia daha temkinli davranmaya baş lamıştı. "Neden bugün odama geldiniz?"
"Çünkü ödevinle ilgili seninle konuşmak istiyordum."
"Peki o zaman bana neden P diye birinden bahsediyorsunuz? Ödevde hiç P diye birinden bahsetmedim. Babamdı... " kelimeler boğaz ında düğümlenmiş ti. Gözlerini yumdu ve fısıldadı, "...Açık açık yazdım size bunu ödevimde." Sylvia'nın deminden beri tutmaya çalıştığı gözyaş ları bir sel gibi akıp gidiyordu artık.
Lucy gözlerini kapattı. Lonnie'yle ikisini derinden etkilen ş u ensest hikayesi. Kahretsin. Lonnie yanlışlık yapmıştı. O gece ormanda olanlarla ilgili ödevi haz ırlayan Sylvia değildi.
"Baban sen on iki yaşındayken seni taciz ediyordu, değil mi?" dedi Lucy.
Sylvia yüzünü elleriyle kapatmıştı. Hıçkırıkları göğsünü yırtıyordu sanki. Başıyla onayladığında tüm vücudu sars ılmaya baş lamıştı. Lucy zavallı kıza baktı. Avutulmas ı o kadar zordu ki. Ve babas ını gözünün önüne

getirdi. Sylvia'nın ellerini tuttu ve ona yaklaşıp kollarıyla sarmaladı. Sylvia kafas ını Lucy'nin göğsüne dayadı ve ağlamaya devam etti. Lucy onu sakinleş tirdi ve sallaya sallaya uyuttu. 214

18. BÖLÜM

Gece hiç uyumadım. Muse da öyle. Çabucak traş oldum. O kadar kötü kokuyordum ki. Acaba Horace Foley istesem parfümünden biraz s ıktırır mı diye düş ündüm. "Ş u dokümanları getir bana," dedim Muse'a.
"Hemen."
Oturum baş ladığında sürpriz ş amdirnin adım açıkladım. "Gerald Flynn' ı çağırıyoruz." Flynn Chamique Johnson' ı partiye davet eden o "iyi" çocuktu. Güven verici tipi ş ahitlik için idealdi. Yumuş acık, hatta fazla yumuş ak bir cildi, özenle ayrılmış san saçlan, saf saf bakan koskocaman mavi gözleri vardı. Herhangi bir zamanda bir ihtimal davadan vazgeçebileceğimi düş ündükleri için savunma Flynn' ı bir kenarda tutmuş tu. Her ş eyden önce o, savunmanın kilit ş ahidiydi.
Flynn kesin bir ş ekilde yurt arkadaş lanna arka çıkmıştı. Polise açıklama yaparken hatta yeminli ifade verirken yalan söylemek baş ka, aynısını "gösteri" sıras ında tekrarlamak baş kaydı. Dönüp Muse'a baktım. En arka s ırada oturmuş , ciddi bir tavır takınmaya çalışıyordu. O kadar belli oluyordu ki numara yaptığı, herhalde poker masas ında ortak oynayabileceğim en son kiş i o olurdu.

215

Kayda geçmesi için adını söylemesini rica ettim. "Gerald Flynn." "Ama size kısaca Jerry diyorlar, doğru mu?" "Evet,"
"Güzel, en başından baş layalım tamam mı? davalı Cha-mique Johnson'la ilk ne zaman tan ıştını z?"
Chamique salondaydı. Horace Foley'yle birlikte ortalarda arkadan ikinci s ırada oturuyordu. İ lginç bir konum. Uzak durmak istiyormuş gibi. Sabah erken saatlerde koridorda baz ı bağırış lar duymuş tum. Jenrette ve Marantz aileleri Chamique'in anlaş madan vazgeçerek son anda fikir değiş tirmesinden hoş lanmamış lardı. Onu yeniden ikna etmeye çalışmış lar ama baş arılı olamamış lardı. Davanın geç baş lamas ının da sebebi buydu. Bu konuda hâlâ oldukça isteklilerdi. Daha önce olduğu gibi mahkemedeki kaygılı, ciddi, ilgili surat ifadeleri geri dönmüş tü. Anlaş manın geçici olarak ertelendiğini sanıyorlardı. Sadece birkaç saat. "Ekim'in on ikisinde yurda gelmiş ti, o zaman tanıştık," diye cevap verdi Flynn. "Yani tarihi hatırlıyorsunuz."
"Evet."
Vay vay vay! Oldukça ilginç der gibi bir ifade takındım ki aslında hiç de ilginç değildi bu. Elbette ki tam tarihi bilecekti. Artık bu dava onun da hayatının bir parças ı olmuş tu çünkü.
"Bayan Johnson neden yurda gelmiş ti?" "Egzotik dansçı olarak tutulmuş tu." "Onu siz mi tuttunuz?"
"Hayır, yani ş öyle, tüm yurt olarak gelmesini istemiş tik. Yani onu arayıp gelmesini söyleyen ş ahsen ben değil-

216

dim."
"Anlıyorum. Sonuçta yurda gelip sizin için dans etti." "Evet."
"Siz de var mıydınız gösteride?"
"Evet, vardım."
"Ne düş ündünüz? Nas ıldı?"
Mort Pubin ayağa kalktı. " İ tiraz ediyorum."' Yargıç bana öfkeyle bakıyordu."Bay Copeland?"
"Bayan Johnson'a göre tecavüzün vuku bulduğu partiye onu Bay Flynn davet
etmiş ti. Bunu neden yaptığını bulmaya çalışıyorum."
"O zaman soruyu açık ve net olarak sorun," dedi Pubin.
"Efendim, müsaade ederseniz bunu kendi metodumla yapmak isterim."
Yargıç Piercc "Lütfen baş ka kelimeler kullanarak yeniden sorunuz."
Yeniden Flynn'a döndüm."Bayan Johnson' ın iyi bir dansçı olduğunu düş ündünüz mü?"
diye sordum.
"Sanırım."
"Evet mi? Hayır mı?"
"Yani süper değil, ama evet iyi sayılabilirdi." "Onu çekici buldunuz mu?"
"Yani... "
"Evet mi? hayır mı?"
"İ tiraz ediyoruz! Bu tip bir soruya evet ya da hayır diye cevap vermek zorunda değil. Belki o kadar çekici bulmuş olmayabilir. Nas ıl evet ya da hayır diye cevap verebilir ki?"
"Seninle aynı fikirdeyim Mort," diyerek onu şaşırttım. "Daha baş ka ş ekilde soracağım çekiciliğini nas ıl değerlen-

217

direbilirsiniz?"
"Birden ona kadar puan mı vereyim mesela?"
"Harika fikir Bay Flynn, evet, birden ona kadar puan verebilirsiniz." "Yedi, belki de sekiz."
"Güzel, teş ekkür ederim. Peki o gece hiç Bayan Johnson'la konuş tunuz mu?"

"Evet."
"Ne konuş tunuz?" "Bilmiyorum." "Hatırlamaya çalışın."
"Nerede oturduğunu sordum. Irvington dedi. Okula gidip gitmediğini, erkek arkadaşı olup olmadığını sordum. Bana ne olmak istediğimi sordu. Tıp fakültesine gitmek istediğimi söyledim. Bu tip ş eyler iş te."
"Başka?" "Bu kadar."
"Anlıyorum. Ne kadar süre konuş tunuz mesela?" "Söyleyemem, çünkü bilemiyorum" "Ben size yardımcı olayım. Beş dakikadan fazla mıydı?"
"Evet."
"Bir saatten fazla mıydı?"
"Yok, sanmıyorum."
"Yarım saatten fazla mıydı?"
"Emin değilim."
"On dakikadan fazla mıydı?"
"Sanırım."
Yargıç konunun anlaşıldığını ve biraz hızlı olmam gerektiğini söyleyerek araya girdi.
218
. "O özel gecede nas ıl eve döndüğünü biliyor musunuz?" "Bir araba gelip kendisini aldı." "O gece dansçı olarak sadece kendisi mi vardı?" "Hayır." "Baş ka kaç dansçı vardı?" "Toplam üç taneydiler." "Teş ekkürler. Diğer ikisi de Bayan Johnson'la mı döndü?"
"Evet."
"Diğerleriyle de konuş muş muydunuz?" "Sayılmaz. Belki bir merhaba demiş imdir."
"Yani Chamique Johnson'un içlerinde konuş tuğunuz tek dansçı olduğunu söylemek doğru olur mu?"
Pubin itiraz edecek gibi oldu ama sonra vazgeçti. "Evet," dedi Flyn. "Doğru olur."
Ön s ınav için bu kadar yeterdi. "Chamique Johnson ifadesinde partideki birçok genç erkeğe seksi ş ovlar yaparak ekstradan para kazandığını belirtti. Bunun doğru olup olmadığı hakkında bir bilginiz var mı?"
"Bilmiyorum."
"Gerçekten mi? Yani siz onun bu servisinden yararlanmadınız." "Hayır, yararlanmadım."
"Ve aynı zamanda yurtta kalan diğer arkadaş larınızın hiç birinden onlara böyle bir servis verildiği konusunda hiçbir ş ey duymadınız öyle mi?"
Flynn tuzağa düş müş tü. Ya yalan söyleyecekti ya da kanunsuz bir iş yapıldığını bildiğini itiraf edecekti. En aptalca ş eyi yaptı ve orta yoldan gitmeyi tercih etti. "Baz ı söylentiler duymuş olabilirim."
Yakışıklı ve ödlek. Bu iki özellik onu profesyonel bir yalancı yapıyordu.
Ona hiç güvenmediğimi ima eden bir ses tonuyla devam ettim. "Baz ı söylentiler mi duymuş olabilirsiniz?"
"Evet."
"Yani söylentiler duyup duymadığınızdan emin olamıyorsunuz," deyip gülümsedim sanki bu hayatımda duyduğum en komik ş eymiş gibi. "Ama duymuş da olabilirsiniz. Sadece söylentiler duyup duymadığınızı hatırlamıyorsunuz. Cevabınız bu mu?" Bu sefer Flair ayağa kalktı."Efendim!" Yargıç ona doğru baktı.
"Bu bir tecavüz davas ı mı yoksa Bay Copeland' ın ahlak dersinde miyiz?" Ellerini açtı. "Herhalde tecavüz davas ı için elinde bir ş ey olmadığından bu çocukları bir fahiş eyi baş tan çıkartmakla itham ediyor." "Peş inde olduğum bu değil."
Flair bana gülümsedi. "O zaman ş ahide sözde tecavüz olayıyla ilgili sorular sorun. Arkadaş larının yaptıkları kötü davranış ları sayıp dökmesini istemeyin." Yargıç "Devam edin Bay Copeland," dedi. Lanet olas ıca Flair.
"Bayan Johnson'dan telefon numaras ını istediniz mi?"
"Evet."
"Neden?"
"Onu sonra arayabileceğimi düş ünmüş tüm." "O zaman ondan hoş landınız." "Evet, çekici biriydi."
"Yani yedi ya da sekiz puan verdiğiniz bir bayandan... " Pubin itiraz etmeden hemen araya girdim. "Sorumu geri alı-
220
yorum. Peki sonra bayan Johnson' ı aradınız mı?" "Evet."
"Bana ne zaman aradığınızı söyler misiniz ve neler konuş tunuz? Aklınızda ne kaldıysa lütfen."
"On gün önce onu arayıp yurttaki partiye davet ettim." "Ondan yine dans etmesini istemiş miydiniz?"

"Hayır," dedi Flynn. Yutkundu. Gözleri hafif dolmuş tu sanki. "Onu misafirim olarak çağırdım."
Hiçbir ş ey söylemedim. Jerry Flynn'a baktım. Jürinin onu o ş ekilde görmesine imkan verdim. Yüzünde öyle bir ifade vardı ki. Chamique Johnson'dan hoş lanmış mıydı yoksa? Biraz zaman geçsin istedim. Çünkü kafam karışmıştı. Jerry Flynn' ın da bu olayın bir parças ı olduğunu, Chami-que'i arayıp plana

katıldığım düş ünüyordum. Her ş eyi kafamda tartıp biçmeye çalıştım. "Bay Copeland," diye uyardı yargıç. "Bayan Johnson davetinizi kabul etti mi?"
"Evet."
"Onu-ellerimle tırnak iş areti yaptım-'misafir' olarak davet ettiğinizde aslında onunla flört etmek mi istiyordunuz?"
"Evet."
Partiye geliş ini, içki içtikleri anı anlattı. "Ona kokteylin alkollü olduğunu söylediniz mi?" diye sordum.
"Evet."
Yalan söylüyordu. Ve yalan olduğu çok belli oluyordu, ama bu beyanının gülünçlüğünü vurgulamak istedim. "Bana konuş manın nas ıl geliş tiğini anlatın," dedim. "Soruyu anlayamadım."
221
"Bayan Johnson'a bir ş ey içmek ister mi diye mi sordunuz?" "Evet."
"Ve size evet mi dedi?" "Evet."
"Sonra siz ona ne dediniz?"
"Biraz kokteyl ister misin diye sordum."
"Peki o ne dedi?" "Evet dedi." "Sonra?"
Sandalyesinde kımıldandı. " İ çinde alkol olduğunu söyledim." Kaşımı kaldırdım. "Bu ş ekilde mi? Durup dururken yani."
"İ tiraz ediyorum. Pubin ayağa kalktı. "Durup dururken mi ne demek?. Alkollü olduğunu söylemiş iş te. Sorunun cevabı alındı bence."
Haklıydı. Bal gibi yalandı ama üzerinde fazla durmadım. Yargıca devam ediyorum anlamında iş aret ettim. Çocuktan o gece olanları anlatmas ını istedim. Daha önce verdiği ifadeye sadık kalarak Chamique'in sarhoş olduğunu, Edward Jenrette'le oynaş maya baş ladığını anlattı. "Bunlar olurken siz ne yaptınız?" Omuzunu silkti.
"Edward benden daha büyük, ben birinci s ınıf öğrencisiyim. Bir ş ey yapamazdım. Normaldir"
"Yani Chamique'in ondan daha büyük olduğu için daha çok etkilendiğini mi söylemek istiyorsunuz?
Pubin yine itiraz edecek oldu ama vazgeçti.
"Bilmiyorum,"dedi Flynn. "Belki."
222
"Oh, ama bu arada Bay Marantz ve Bay Jenrette'le odalarına girip çıkacak kadar samimiydiniz değil mi?"
"Elbette."
"Kaç kez girip çıktınız odalarına?" "Bilmiyorum, birkaç kez." "Gerçekten mi? Ama siz daha birinci s ınıf öğrencisi değil miydiniz?" "Olsun, onlar benim arkadaş larım."
Ş üpheli bir tavır takındım. "Birden fazla mı gittiniz odalarına?"
"Evet."
"Ondan fazla olabilir mi?" "Evet."
Daha şüpheli bir tavır takındım. "Tamam o zaman: Lütfen bana söyler misiniz, odalarında nas ıl bir müzik sistemi var?"
Flynn hiç tereddüt etmeden cevap verdi. "Ipod sistemi ve Bose marka hoparlörler."
"Bunu daha önceden biliyordum. Odayı aramış , fotoğraflar çekmiş tik." "Ya odadaki televizyon? Büyüklüğü ne kadardı?"
Onu tuzağa düş üreceğimi anlayıp gülümsedi. "Odada televizyonları yok."
"Hiç mi?" "Hiç."
"Tamam, söz konusu geceye dönelim... "
Flynn hikâyesini anlatmaya devam etti. Arkadaş larıyla eğlendiği s ırada Chamique'le Jenrette'in ele ele merdivenlerden yukarı çıktığını görmüş tü ve elbette ondan sonra olanlardan haberi yoktu. Soma gece geç saatlerde Chami-223
que'e rastlamış ve onu otobüs durağına kadar götürmüş tü.
"Üzgün görünüyor muydu?" diye sordum. Flynn üzgün olmadığını söyledi. Kız tam tersine "gülüyordu" ve "mutlu" görünüyordu. İ fadesine göre havalarda uçuyordu sanki. Çocuğun Polyannavari tasviri oldukça abartılıydı.
"Yani Chamique Johnson sizinle dış arı çıktığını ve sonra yukarı çıktığında koridorda pusuya düş ürüldüğünü söylerken yalan mı söylüyordu?" Flynn bunu yutmayacak kadar zekiydi. "Size ne gördüğümü söylüyorum."
"Cal ve Jim'i tanıyor musunuz?"
Düşündü. "Birkaç Jim tanıyorum ama Cal diye birisini tanıdığımı sanmıyorum." "Bayan Johnson'a tecavüz edenlerin birbirlerine Cal ve Jim diye hitap ettklerinden haberiniz var mı?"
Flair'in kelime oyunlarıyla buna itiraz etmesini istemiyordum ama bir yandan da
Cal ve Jim derken gözlerimi o yana kaydırmaktan da kendimi alamamıştım.
Bu soruya nas ıl cevap vereceğini düş ündü ve sonunda doğruyu söylemeye karar
verdi.

"Bunu duydum."
"Cal ve Jim diye birileri var mıydı partide?" "Bilemem."
"Anlıyorum. Peki sizce Bay Jenrette ve Bay Marantz'-ın kendilerini Cal ve Jim diye tanıtmaları için bir neden olabilir mi?"
"Hayır"
"Bu iki ismi hiç bir arada duymuş muydunuz? Yani iddia edilen tecavüz olayından önce." "Hatırlamıyorum."
224
"Yani o zaman Bayan Johnson' ın ifadesinde neden böyle bir ş ey iddia ettiğine açıklık getiremezsiniz."
Pubin öfkeyle ayağa kalkarak itiraz etti. " Tanık bu dengesiz uyuş turucu müptelası kadının neden yalan söylediğini nasıl bilebilir ki?"
Duymamazlığa gelerek tanığa bakmaya devam ettim. "Aklınıza hiçbir şey gelmiyor mu Bay Flynn?"
"Hiçbir ş ey gelmiyor," dedi sert bir ş ekilde.
Arkama dönüp Loren Muse'a baktım. Başını eğmiş Blackberry'siyle ilgileniyordu. Kafas ını kaldırdığında göz göze geldik. Bir kez başını salladı. "Efendim," dedim. " Ş ahide birkaç sorum daha olacak ama öğle tatilinden sonra daha uygun olacaktır. "
Yargıç Pierce de benimle aynı fikirdeydi.
"Tamamdır," dedi Loren Muse s ırıtarak. "Faks masanda."
Sevinçten üzerine atlamamak için kendimi zor tuttum.
19. BÖLÜM
Sabah dersi olmadığı için ş anslıydı Lucy. Aldığı onca alkolden ve gece Sylvia'nın ziyaretinden sonra öğlene kadar yataktan başını kaldıramamıştı. Kalkar kalkmaz Lucy'nin her zaman çok güvendiği okulun rehberlik hocalarından terapist Katherine Lucas' ı arayarak ona Sylvia'dan bahsetti. Lucas' ın ne yapılabileceği konusunda mutlaka daha iyi bir fikri olabilirdi. Bütün bunları baş latan ödevi düş ündü. Orman. Çığlıklar. Kan. Ödevi gönderen Sylvia Potter değilse o zaman kimdi? Tek bir ipucu yoktu.
Gece Paul'ü aramaya karar vermiş ti zira olan bitenden haberi olmas ı gerektiğini düş ünüyordu. Kafayı bulduğu için böyle düş ünmüş olabilir miydi? Artık daha mantıklı düş ünmesi gerekiyordu. Onu aramak gerçekten iyi bir fikir olabilir miydi?
Bir saat sonra internetten Paul'ün iş numarasını buldu. Essex Bölgesi savcısıydı ve ne yaz ık ki artık dul bir adamdı. Karısı Jane kanserden ölmüş tü. Paul onun adına bir hayır derneği kurmuş tu. Lucy bütün bunları öğrendikten sonra
227
i
hislerini tartmaya çalıştı ama bunun için doğru bir zaman değildi.
Elleri titreye titreye numarayı çevirdi. Karşısına santral operatörü çıktığında Paul Copeland'le görüşmek istemediğini söyleyecekti. İçi sızlıyordu. Yirmi yıldan sonra ilk kez adını telaffuz edecekti. Paul Copeland. "Bölge Savcılığı buyurun?"
"Paul Copeland'le görüş mek istiyordum." "Kim arıyor acaba?"
"Eski bir arkadaşıyım," dedi Lucy. O kadar.
"Adım Lucy. Lucy aradı derseniz anlar. Yirmi yıl öncesinden arkadaşıyım." "Soyadınız nedir?"
"Sadece size söylediklerimi söyleyin olur mu?"
"Savcı Copeland ş u anda ofiste değil. İ sterseniz sizi geri aramas ı için numaranızı verin." Lucy kadına evinin, ofisinin ve cebinin numaras ını verdi.
"Neyle ilgili olduğunu sorabilir miyim?"
"Sadece Lucy aradı dersiniz. Önemli." * * *
Muse'la birlikte odamda oturuyorduk. Kapı kapalıydı. Öğle yemeği için tam buğday ekmeğiyle tavuk salatası ıs-marlamıştım. Muse koca bir sörf tahtasına benzeyen köfteli sandviç yiyordu.
Fakslara bakıyordum. "Senin ş u dedektif nerede? Cin-ge mıydı neydi?" "Shaker. Cingle Shaker. Az sonra gelir."
228
Oturup notlanma göz gezdirdim.
"Onunla konuş mak ister misin?" diye sordu.
"Hayır."
Otuz iki diş ini göstererek s ınttı. "Ne var?" dedim.
"Bunu söylemekten nefret ediyorum, yani patronum olduğun için söylemiyorum, sen bir dahisin." "Evet," dedim. "Sanırım öyleyim." Notlarıma geri döndüm.
"Seni yalnız bırakmamı ister misin?" dedi Muse.
"Hayır, aklıma bir ş ey gelirse sana ihtiyacım olabilir."
Elindeki sandviçi yukarı doğru kaldırdı. Bunu vince gerek duymadan nas ıl yapabildiğine şaşmıştım.

Diş lerini sandviçe geçirerek "Senden önceki savcı böyle önemli davalarda öylece oturup hiç konuş madan boş luğa bakar ve tamamen konsantre olduğunu söylerdi. Michael Jordan gibi yani. Sen de yapıyor musun bunu?
"Hayır."
"O zaman yiyip içmeye devam. Baş ka bir konu açsam dikkatini dağıtmış olur muyum acaba?"
"Yani davayla ilgisi olmayan bir konu mu?" "Aynen öyle." Kafamı kaldırdım. "Aslında fena da olmaz hani. Kafandan ne geçiyor bakalım?" Muse sağ tarafına baktı, konuş maya baş lamadan önce beş on saniye durdu.
"Manhattan Cinayet Masas ı'nda arkadaş larım var.'" Konunun nereye varacağını sezmiş tim tabii. Tavuktu salatamdan biraz aldım.
221'
"Kuru," dedim. "Ne?"
"Tavuk salatas ı. Çok kuruydu" Tabağı kenara koydum ve elimi peçeteye sildim. "Dur tahmin edeyim. Polis arkadaş larından biri sana Manolo Santiago cinayetinden söz etti."
"Evvet."
"Sana ne düş ündüğümü söylediler mi?"
"Birincisi, her ne kadar anne babas ı o değil deseler de o kampta yaz Hızarının öldürdüğü iddia edilen çocuklardan biri olduğunu düş ünüyormuş sun. Aynen böyle söylediler."
"Sonra?"
"Senin çatlağın teki olduğunu söylüyorlar." Gülümsedim. "Ya sen?"
"Ben öyle düş ünmeyebilirim ama bir ş artla." Faks' ı iş aret etti. "Senin iş in başından aşkın. O yüzden de işin içine girmek istiyorum."
"Neden bahsediyorsun? Hangi iş in içine gireceksin?"
"Ne olduğunu biliyorsun. Bu konuda araştırma yapacaks ın değil mi? O ormanda o sene gerçekte neler olduğunu bulacaks ın değil mi?" "Evet," dedim.
Muse kollarını sonuna kadar açtı.
"Ben de o konuyla ilgilenmek istiyorum iş te."
"Seni esas eyalet iş lerinden alıkoyup kendi özel meselemle ilgilenmene müsaade edemem."
"Bir kere bu özel iş olmaktan çıkmış," dedi Muse. "Herkes VVayne Steubens'in hepsini öldürdüğünü düş ünüyor ama dosya hâlâ açık. Dolayısıyla da bir çözüme kavuş muş değil."
"Ama cinayetler bizim eyalette olmadı ." 230
"Bunu bilemeyiz. Sadece cesetlerin bulunduğu yer oras ıydı. Ayrıca kurbanlardan biri, yani kız kardeş in bu eyalette oturuyordu." "Bu da senin için yeterli bir neden yani."
"İkincisi, Haftada kırk saat çalışmak üzere işe alındım ama seksen saate yakın çalışıyorum neredeyse. Bunu biliyorsun. Bu yüzden terfi ettim. Dolayısıyla kırk saatin dışında yaptıklarım sadece beni ilgilendirir. Bunu yüz saate de çıkartabilirim, umurumda değil ve sen sormadan ben sana söyleyeyim, bu patronuma yapacağım bir kıyak değil. Anla artık. Ben bir araştırmacıyım. Bunu çözümlemek kariyerime katkıda bulunur. Söyle bakalım ne diyorsun?" Omuzumu silktim. "Öyle olsun bakalım." "Yani kabul ediyorsun."
"Evet, kabul ediyorum."
Çok memnun görünüyordu. "O zaman ilk adımımız ne olacak?"
Düş ündüm. Yapmam gereken bir ş ey vardı. Daha fazla erteleyemezdim.
"VVayne Steubens," dedim.
"Yaz Hızarı."
"Onu görmem laz ım."
"Onu önceden de tanıyordun değil mi?" "Evet. İ kimiz de kampta danış manlık yapıyorduk." "Ziyaretçi kabul etmediğini okumuştum." "Fikrini değiştirmek zorundayız," dedim.
"Virginia'daki güvenlik koş ullan çok uygun," dedi Muse. "Birkaç telefon açabilirim."
Muse daha önceden Steubens'in nerede tutulduğunu öğrenmiş ti. İ nanılmaz bir kadındı.
231
"Bunu yap," dedim.
Kapı çalındı. Gelen sekreterim Jocelyn Durels'di. Başını kapıdan içeri uzattı. "Mesajlar," dedi. "Masana bırakmamı ister misin?"
Elimle iş aret edip bana vermesini söyledim. "Önemli bir ş ey var mı?" "Pek sayılmaz. Çoğu medyadan. Mahkemede olduğunu bildikleri halde sürekli aradılar."
Mesajları aldım ve teker teker okumaya baş ladım. Muse'a baktım. Etrafa göz gezdiriyordu. Ofiste hemen hemen hiç özel eş yam yoktu. Odaya ilk taşındığımda çekmeceli dolabımın üzerine Cara'nın bir fotoğrafını koymuş tum. İ ki gün sonra yaklaşık Cara'nın yaş larında bir kıza ağıza alınmayacak kadar ahlaks ızca ş eyler yapan bir çocuk tacizcisini yakalamıştık. Bu olayla ilgili odada yaptığımız konuşmalar sırasında gözüm sürekli kızımın fotoğrafına takılmıştı. Sonunda resmi duvara doğru döndürmüş tüm. O gece resmi

oradan alıp gerisin geri eve götürdüm. Buras ı Cara'ya göre bir yer değildi. Fotoğrafının bile konulacağı yer değildi. Mesajlara göz atarken gözüm bir ş eye takıldı.
, Sekreterim genelde ş u eski moda not defterlerinden kullanırdı. As ıl pembe nüshas ını bana verir, sarı nüshas ını kendi kayıtlarında tutardı. El yaz ısı kusursuzdu.
Pembe not kağıdında aynen ş öyle yaz ıyordu: LUCV ??
Bir süre gözlerimi dikip baktım. Lucy. Bu imkânsızdı.
Lucy ve iki soru iş areti... İş , ev, cep numaraları vardı. Hepsinin de alan kodu... aman Tanrım, New Jersey'de yaş adığını ve çalıştığını gösteriyordu. Hemen ıclefona sarıldım. "Jocelyn?"
"Evet?"
"Burada Lucy diye birisinin aradığını görüyorum." "Evet bir saat kadar önce aradı." "Soyadını neden yazmadın?" "Vermedi. O yüzden soru iş aretleri koydum." "Anlamıyorum. Soyadını sordun ve o vermedi öyle mi?"
"Doğru." "Baş ka ne dedi?" "Not kâğıdının altında." "Nas ıl?"
"Not kâğıdının alt tarafına yazdıklarımı okudunuz mu?"
"Hayır." Okumam için bekledi. Kâğıda göz gezdirdim. En altında ş unlar yaz ıyordu: YİRMİ YIL ÖNCEDEN ESKİ BİR ARKADAŞINIZ OLDUĞUNU SÖYLEDİ. Cümleyi tekrar okudum. Bir kez daha. Tekrar tekrar.
"Kaptan pilot Tom, yer kontrolü lütfen."
Bu Muse'du. David Bovvie'nin ş arkılarından birinin nakaratıydı bu. Birden irkildim.
"Ş arkının da ayakkabı seçiminden farkı yok," dedim.
"Çok komiksin" diyerek önümdeki mesaj ı gösterdi ve bir kaşını kaldırdı. "Kimmiş bu Lucy bakalım koca adam? Eski sevgililerinden biri mi?" Hiçbir ş ey söylemedim.
"Kusura bakma!" Kaldırdığı kaşını indirdi. "Laf olsun diye konuşuyorum işte. Öyle demek istememiş tim... "
"Önemli değil Muse. Kafana takma"
"Sen de fazla kafana takma Cope. En az ından biraz bekle."
233
Arkamda duvarda asılı saate baktı. Ben de baktım. Haklıydı. Öğlen tatili sona ermiş ti. Bu bekleyebilirdi. Lucy'nin benden ne istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Belki de vardı. Geçmiş geri dönmüş tü. Geçmiş le ilgili her ş ey. Sanki ölüler dış arı çıkmak için toprağı eş elemeye baş lamış lardı.
Ama bunların hepsi sonraya bırakılacak konulardı. Faks ı kapıp ayağa kalktım. Muse'da kalktı. "Gösteri zamanı," dedi.
Onayladım. Gösteri de bir şey mi! Bu piç kurularının canına okuyacaktım ve bundan çok fazla zevk almamak için deliler gibi kendimle savaşacaktım. * * *
Öğle molası sonrasında Jerry Flynn oldukça sakin gözüküyordu. Sabah onu fazla yıpratmamıştım. Öğleden sonrasının da aynı şekilde geçeceğini düşünüyor ve yanılıyor-du.
"Bay Flynn," diye başladım. "Pornografiden hoşlanır mısınız?"
Hemen itiraz edileceğinden emin olduğum için derhal Mort Pubin'e döndüm ve sanki onu takdim edip sahneye davet ediyormuş um gibi bir el hareketi yaptım. "İ tiraz ediyoruz!"
Pubin beni takmamış gözüküyordu. Yargıç tasvip etmediğini gösteren bir bakış attı. Omuzumu silkip devam et-tim."On sekiz nolu kanıt." Kağıt parças ını kaldırdım, "yurda gönderilen internet sipariş lerinin bir faturas ı. Size bir ş ey hatırlatıyor mu?" 234
Çocuk faturaya baktı. "Faturaları ödeyen ben değilim, uhasebecinin iş i." "Evet. Bay Rich Devin, yani muhasebeci bunun yurda ait bir fatura olduğunu doğruladı." Yargıç Flair ve Mort'un oturdukları tarafa bakıp " İ tiraz ınız var mı?" diye sordu.
"Bunun yurda ait bir fatura olduğunu doğruluyoruz," dedi Flair. " Ş uradaki yaz ıyı görüyor musunuz?" deyip kâğıdın üstündeki bir yeri gösterdim. "Evet." "Ne yazdığını okuyabilir misiniz bize?" "Netflix."
"Sonunda X var." Yüksek sesle heceleye heceleye okudum. "Net-flix. Netflix nedir biliyor musunuz?"
"Bir DVD kiralama servisi. İ nternetten sipariş veriliyor. Elinizde hep üç DVD olmalı. Bir tanesini geri gönderdiğinizde üçe tamamlamak için size bir tane daha gönderiyorlar."
"Güzel, teş ekkür ederim." Başımla onaylayıp kağıdın üzerinde birkaç satır aşağıda yazanları gösterdim. "Bana bu satırda ne yazdığını söyleyebilir misiniz?" Tereddüt etti. "Bay Flynn?" dedim.
Boğaz ını temizledi."HotFlixxx," dedi.
Yine yüksek'sesle tekrar ettim. "Sonunda üç X le, doğru değil mi?"
"Evet."
Sanki hastalanmaya başlıyormuş gibi mahsun mahsun baktı. "Bana HotFlixxx'in ne olduğunu söyleyebilir misiniz 235
lütfen?"
"Netflix gibi bir ş ey," dedi. "DVD kiralama servisi mi yani?" "Evet." "Netflix'ten farkı nedir biliyor musunuz?"
Kıpkırmızı oldu. " Ş ey, değiş ik türde filmler kiral ı yor-
lar."
"Ne tür?"

"Yani, porno filmler."
"Anlıyorum. Az önce size pornografiden hoş lanıp hoş lanmadığınızı sormuş tum belki de bu soruyu şu şekilde sormam daha uygun olurdu: Hiç porno film seyrettiniz
mi?"
Yerinde rahatsız bir şekilde kıpırdadı. "Bazen seyrede-rim,"dedi. "Evlat, bunda anormal bir ş ey yok."
Çoktan itiraz etmek üzere ayağa kalktıklarını bildiğimden hiç arkama bakmadan avukatların bulunduğu masayı göstererek. "Ve eminim ş u anda Bay Pubin bize kendisinin de bu filmleri seyretmekten hoş landığını söylemek üzere ayağa kalkmıştır. Özellikle de entrika içerenleri."
"İ tiraz ediyoruz!" dedi Pubin.
"Tamam, geri alıyorum," dedim ve Flynn'a döndüm. "Özellikle hoş landığınız bir porno filmi var mı?" • Sanki bu soruyla birlikte yüzündeki kan, tıpas ı çekilmiş gibi bir anda çekildi. Başını avukatların masas ına doğru çevirdi. Görüş ünü kapatacak ş ekilde yer değiş tirdim. Flynn elini yumruk yapıp öksürdü, "Bu soruya cevap vermeme hakkımı kullanabilir miyim?"
"Neden?" diye sordum.
Flair Hickory ayağa kalkarak, "Tanık tavsiye almak is-236
'!yor," dedi.
"Efendim," dedim, "Biz hukuk fakültesinde "ifade vereme hakkı" nın kendi aleyhine tanıklık etmenin önüne geçmek için kullanıldığını öğrenmiş tik ve lütfen yanhş sam beni uyarın, kiş ilerin en sevdikleri porno filmi söylemelerini engelleyen herhangi bir kanun var mı?"
Flair "On dakikalık bir ara verilmesini rica ediyoruz," dedi.
"Bu söz konusu olamaz efendim." "Tanık tavsiye almak istedi," diye devam etti Flair. "Hayır böyle bir ş ey istemedi. Cevap vermeme hakkını kullanmak istedi. Ve bir ş ey daha, Bay Flynn, size cezai kovuş turmaya açık bırakacak konularda ifade vermekten çekinme hakkı tanıyacağım."
"Hangi konuda?" diye sordu Flair. " İ stediği her konuda. Bu tanık kürsüden inmeyecek." Yargıç Pierce dönüp Flair'e baktı. Düş ünmek için biraz vakit geçirdi. Eğer yargıç Flair'in yanında yer alırsa başım derde girerdi. Ortak bir noktada anlaş maları da mümkündü. Arka tarafımdaki Jenrette ve Marantz'a bir bakış attım. Yerlerinden kımıldamamış lar, avukatları uyarmamış lardı. "Ara vermiyoruz," dedi yargıç. Flair Hickory bozulmuş tu. Yerine geri döndü. Jerry Flynn'a geri döndüm. "Özellikle hoş landığınız bir porno filmi var mı?" "Hayır," dedi.
"Hiç ş öyle bir porno film duydunuz mu?" filmin adını artık ezbere bildiğim halde bir kâğıttan kontrol edermiş gibi yaptım-'Aletini okş uyorum?" Bu soruyu soracağımı önceden kestirmiş olmalıydı,
ama yinede soru bir kurş un gibi delip geçmiş ti. "Pardon, adını tekrarlar mısınız?"
Filmin admı tekrarladım. "Bu filmi gördünüz ya da hiç duydunuz mu?" "Sanmam."
"Sanmazs ınız," diye tekrarladım. "Yani görmüş ya da duymuş da olabilirsiniz mi demek bu?"
"Emin değilim. Film adlarını pek aklımda tutamam."
"Tamam o zaman, belki hafızanızı tazelemekte yardımcı olabilirim."
Muse'un az önce bana vermiş olduğu faks ı elime aldım. Bir kopyas ını da karşı
tarafın avukatına vererek kanıt teş kil edilmesini istedim.
"HotFlixxx'e göre geçen altı içinde bu DVD'nin bir kopyas ı öğrenci yurdunda tutulmuş . Ve yine HotFlixxx'in kayıtlarına göre, film, Bayan Johnson' ın polise tecavüz ş ikayetiyle gelmesinden bir gün sonra kendilerine geri iade edilmiş . Sessizlik.
Pubin dilini yutmuş tu sanki. Flair istifini bozmama konusunda tam bir uzmandı.
Faks ı bir karikatüre bakarmış gibi gülümseyerek okuyordu.
Flynn'a daha da yaklaştım. "Bu sizin hafızanızı tazeleyebildi mi?"
"Bilmiyorum."
"Bilmiyor musunuz? O zaman baş ka bir ş ey deneyelim."
Salonun arka taraflarına doğru baktım. Loren Muse kapının yanında ayakta duruyordu. Dişlerini göstererek sırıtıyordu. Başımla işaret ettim. Kapıyı açtı ve ikinci s ınıf fılm-238
lerden fırlamış ças ına iri yarı bir amazon, Muse'un dedektif arkadaşı Cingle Shaker sanki en sevdiği atına doğru gidiyor-muş çasma çalımlı bir yürüyüş le salona girdi. Salondakİ cr kadını gördüklerinde nefeslerini tuttular. "Şu anda salona giren kadını tanıyor musunuz?" diye sordum. Cevap vermedi.
"Bay Flynn?" diye uyardı yargıç.
"Evet," dedi Flynn. Zaman kazanmak için boğaz ını temizledi. "Onu tanıyorum." "Onu nereden tanıyorsunuz?" "Geçen akş am barda tanışmıştık."
"Anlıyorum. Aletini okş uyorum filmiyle ilgili konuş tunuz mu kendisiyle?" Cingle ona barda kendisini eski bir pomo oyuncusu olarak tanıtmıştı. Yurtta kalan çocuklarla sohbete giriş miş hemen ağızlarından laf almıştı. Muse'un dediği gibi böyle cazibeli ve hafiften ürkütücü bir kadın olarak çocukları konuş turmayı baş armak çok zor olmamalıydı ama övgüye değerdi.
"Bir ş eyler söylemiş olabiliriz."
"Yani o film hakkında mı demek istediniz?"

"Evet."
"Hım," diye baş ladım söze sanki bu çok tuhaf ve beklenmeyen bir geliş meymiş gibi. "Yani şimdi görüyoruz ki şurada gördüğümüz Bayan Shaker Aletini Okşuyorum filmini hatırlamanıza yardımcı oldu. Öyle mi?"
Kafas ını dik tutmaya gayret etti ama omuzlarının düş mesine engel olamadı. "Evet," dedi Flynn, "Sanırım hatırlıyorum." "Yardımcı olabildiğime sevindim," dedim. 239
Pubin itiraz etmek için ayağa kalktı ama yargıç eliyle iş aret ederek oturmas ını söyledi.
"Ayrıca,"diye devam ettim. "Bayan Shaker'a Aletini Okş uyorum'un bütün yurdun en sevdiği film olduğunu da söylediniz öyle değil mi?" Bir an tereddüt etti.
"Tamam Jerry, zorlama kendini. Bayan Shaker sizden büyük üç yurt arkadaşınızın da aynı ş eyi söylediklerini doğruladı zaten." Mort Pubin,"İtiraz ediyoruz," diye bağırdı.
Geri dönüp Cingle Shaker'a baktım. Herkes de benim gibi yaptı. Cingle az önce takdim edilmiş çok ünlü bir yıl-dızmış gibi salondakilere gülümsedi ve el salladı. TV ve DVD oynatıcısının bulunduğu tekerlekli sehpayı ortaya sü-rükledim. Muse DVD oynatıcısını konuyla ilgili sahneye ayarlamıştı. "Efendim, geçen gece tahkikatı yürüten müfettişlerimden biri New York Ş ehri'ndeki King David's porno sarayını ziyaret etti." Jüriye dönüp devam ettim, "Bilirsiniz, böyle yerler yirmi dört saat açıktır. Her ne kadar nedenini anlamak biraz zor olsa da diyelim saat sabahın üçünde gitmek isteseniz bile hizmet alabilirsiniz-"
"Bay Copeland."
Savcı onaylamayan bir bakış atarak görevini yerine getirerek haklı olarak beni susturdu, ama bu lafım jüridekileri gülümsetmişti. Bu iyiye işaretti. Öncelikle rahat olmalarını istiyordum. Asıl bomba, DVD de oynatacağımı gördüklerinde patlayacaktı.
"Neyse, lafı uzatmayalım, müfettiş içlerinde Aletini Okş uyorum'un da bulunduğu,
yurdun HotFlixxx'ten geçen
240
altı ayda kiraladığı tüm porno filmleri satın aldı. Ş imdi sizlere davayla ilgili
olduğuna inandığım bir sahneyi göstermek istiyorum." Herkes sustu.
Tüm gözler yargıç kürsüsüne çevrildi. Arnold Pierce düşünmeye başladı. Çenesini sıvazladı. Nefesimi tutum. Çıt çıkmıyordu. Herkes merakla öne eğilmişti. Pierce biraz daha çenesini s ıvazladı. Vereceği cevabı içinden söküp almak istedim o anda.
Daha sonra hiçbir ş ey olmamış gibi "Devam edin, buna izin vereceğim," diyerek onayladı.
"Bir dakika!" diye itiraz etti Mort Pubin. Engellemek için ağzına ne gelirse söyledi. Flair Hickory de ona katıldı. Ama boş una uğraşıyorlardı. Bu arada ekran parlamas ın diye mahkeme salonunun perdeleri kapatılmıştı. Ve soma karşılarına gelecek sahne hakkında hiçbir açıklama yapmadan "baş lat" düğmesine bastım. Sahne s ıradan bir yatak odas ında geçiyordu. Kocaman bir yatak ve üzerinde üç kiş i. Sahne kısa bir ön seviş meyle başlıyordu. Daha sonra iki adam ve bir kız üçlü iliş kiye giriyordu. Adamların ikisi de beyaz kız ise zenciydi. Kızı bir oyuncakla oynar gibi oradan oraya fırlatıyorlar, alaya alıp kahkahalar atarken birbirlerine ş öyle diyorlardı: " Ş u tarafa döndür Cal', evet Jim aynen böyle,"*öbür tarafa yasla Jim." Artık ekrana değil, jüriye bakıyordum. Verecekleri tepkiyi merak ediyordum. Tam bir çocuk oyunuydu iş te. Kızım ve kuzeni Serüvenci Dora ve maymununu taklit ederlerken, Jenrette ve Marantz bu porno filmindeki Cal ve Jim'i taklit etmiş lerdi. Mahkeme salonu sessizliğe gömülmüş tü. Filmdeki kız çığlık çığlığa bağırıyor, iki beyaz erkek de gaddar-241
ca kahkahalar atarak birbirleriyle konuş uyorlardı. "Eğ onu Jim... Vay canına Cal, fahiş e bunu sevdi...Becer onu Jim, evet, daha sert."
Bu sahneleri seyredenlerin, içlerinde Jenrette ve Marantz' ın arkas ında oturanlar da dahil olmak üzere herkesin yüzü düş müş tü. Onları izledim.
İş te böyle. Cal ve Jim. Durmaks ızın tekrarlanan iki isim. Ses tonlarında acıma yoktu, korkunçtu. Salonun arka taraflarına doğru baktım ve Chamique Johnson'ı gördüm. Başı yukarıda dimdik oturuyordu.
"Harikas ın Jim... evet, ş imdi s ıra bende... "
Chamique bana baktı ve başını salladı Ben de ona karşılık verdim. Yanaklarından yaş lar süzülüyordu. Tam olarak emin olamadım ama sanırım benim de gözlerim dolmuş tu.
242
20. BÖLÜM
Flair Hickory ve Mort Pubin yarîm saatlik bir ara verilmesini istediler. Yargıç dış arı çıkmak için ayağa kalktığında mahkeme salonunu dolduranlar aralarında sohbet etmeye baş ladılar.
Ofisime dönerken kimseyle konuş madım. Muse beni takip etti. O ufacık boyuyla gizli ajanım oluvermiş ti. Ofis kapısını kapadığımızda ellerini açarak "Çak!" diye bağırdı. Sadece bakmakla yetindim. Ellerini aşağı indirdi. "Bu iş bitmiş tir Cope." "Henüz değil," dedim. "Ama yar ı m saat soma...?"
Kafamı salladım. "Evet bitecek. Ama daha yapacak iş lerimiz var." Toplantı masas ına gittim. Lucy'den gelen mesaj hâlâ orada duruyordu. Flynn' ı sorgularken beynimin bir bölümünün de bu konuyu düş

ünmemesine gayret etmiş tim. Lucy'yi tamamen kafamdan silmiş tim. Ama ş imdi, bu zafer anının tadını ne kadar çıkartmak istersem isteyeyim bu mesaj yeniden karşıma geçmiş beni çağırıyordu.
243
Muse beni mesaja bakarken gördü. "Yirmi yıl öncesinden bir arkadaş ," dedi Muse. "Kamptaki olayların vuku bulduğu zamandan." Ona baktım.
"Bununla alakalı değil mi?" "Bilmiyorum,"dedim. "Büyük ihtimalle." "Soyadı neydi?" "Silverstein. Lucy Silverstein." "Doğru," dedi Muse. Oturup kollarını kavuş turdu. "Tam tahmin ettiğim gibi."
"Nas ıl tahmin ettin ki?"
"Haydi Cope. Beni bilmiyormuş gibi konuş ma."
"Neyini? Sadece sen tatmin olacaks ın diye her ş eye burnunu sokmam mı?" "Beni çekici kılan unsurlardan biri de bu değil mi zaten?"
"Evet, her ş eye burnunu sokman ve tabii rüküş ayakkabıların. Hadi söyle bakalım ne zaman yaptın benimle ilgili bu araştırmayı?" "İ lçe savcısı olarak atandığını duyar duymaz." Bu beni şaşırtmamıştı.
"Ve bu sabah sana yardım etmek istediğimi söylemeden önce biraz daha eşelemiştim." Yeniden mesaja baktım. "Senin kız arkadaşındı," dedi Muse. "Yaz aşkım," dedim. "Çocuktuk daha o zamanlar." "En son ne zaman ondan haber almıştın?" "Çok uzun zaman oldu."

Bir süre hiç konuş madan oturduk. Dış arıdaki gürültü patırtıyı duyabiliyordum. Önemsemedim. Muse da önemse-
244
medi. İ kimiz de konuş madık. Öylece oturduk.
Sonunda Muse ayağa kalkıp, "Yapacak birkaç iş im var,"
dedi.
"Tamam, git," dedim. "Bensiz mahkemeye gidebilecek misin?" "Yüzüme gözüme bulaştıracağım kesin," dedim. Muse kapıya doğru ilerledi ve çıkmadan önce geri dönüp "Onu arayacak mısın?" diye sordu. "Daha soma." "Araştırmamı ister misin? Neler bulabileceğiz bakalım." Bunu düş ündüm. "Henüz değil." "Neden?" "Çünkü benim için bir anlamı vardı Muse. Bu yüzden onun hayatını kurcalamanı istemiyorum."
Muse ellerini havaya kaldırdı. "Tamam tamam, teslim oluyorum, kafama vurup durma. Kelepçeleyip buraya sürükleyecek değilim. Geçmiş ini araştıracaktım o kadar. Rutin bir iş." "Hayır, tamam mı? En azından henüz değil." "O zaman VVayne Steubens ziyaretini ayarlayaca ğı m."
"Teş ekkürler."
"Şu Cal ve Jim. Sıvışıp gitmelerine izin vermeyeceksin değil mi?" "Hiç ş ansları yok."
Tek endiş em vardı. Savunma Chamique Johnson' ın da filmi önceden izleyip buna göre kafas ından bu hikâyeyi uydurduğunu ya da kendini filme fazlas ıyla kaptırıp gerçek
245
hayatla karıştırdığını iddia edebilirdi. Ama diğer yandan bunu kanıtlayacak birçok sağlam delilim de vardı. Birincisi filmin herkesin girip çıkabildiği televizyon odas ında dev ekranda oynatılmış olmas ıydı. Bunu kanıtlayabilecek yeteri kadar ş ahit vardı. İ kincisi Jerry Flynn' ın ifadesinden ve polis tarafından çekilen fotoğraflarından yola çıkarak Marantz ve Jenrette'in odalarında televizyon olmadığı kanıtlanmıştı. Dolayısıyla filmi odalarında izlemiş olamazlardı.
İ tiraz edebilecekleri tek nokta vardı. Bir DVD aynı zamanda bilgisayarda da seyredilebilirdi. Bunun hiçbir dayanağı yoktu biliyordum ama onlara tek bir kurtuluş yolu bile bırakmak istemiyordum. Jerry Flynn benim "boğa güreş çisi" diye adlandırdığım tipten bir tanıktı. Bir boğa güreş inde boğa ortaya çıkar, arkas ından birkaç adam gelir ve kırmızı kumaşı etrafında dalgalandırırlardı. Boğa yorulana kadar hamle yapardı. Daha soma uzun mızraklarıyla at s ırtında pikadorlar gelir, boğa kafas ını oraya buraya fazla döndürenlesin diye boyun arkas ı kas ındaki bir bezeye mızrağı saplayarak kanın orada birikmesini ve böylece boynun şişmesini sağlarlardı. Sonra birkaç adam daha koşturur ve boğanın yan taraflarına, omuzlarının kenarına banderillas denen süslü kamalar atarlar ve daha fazla kan akıtırlardı.. Boğa o arada yarı ölmüş olurdu zaten. Bütün bunlardan soma matador ki, bu kelime İ spanyolca matar, yani "öldürmek" kelimesinden gelmiş tir-are-naya girer ve bir kılıç darbesiyle boğanın iş ini bitirirdi.
İş te benim ş imdiki iş im buydu. Ben de tanığımı hırpalamış , boynuna bir mızrak atmış , süslü ve renkli kamalar fırlatmıştım. Ve ş imdi kılıcımı çıkartmamın tam zamanı ydı .
Flair Hickory bunu engelleyebilmek için tüm gücüyle 2A6
uğraşmıştı. Bu filmden daha önce hiç karşı tarafa bahsetmediğimizi, bu kanıtı bulduğumuz anda onlara da haber vermemiz gerektiğini ve bunun adilane olmadığını vs. vs. öne sürerek mahkemeye ara verilmesini talep etmiş ti. Karşı çıkmıştım. Film her ş eyden önce müvekkillerinin elindeydi. Geçen akş am sadece kopyas ını bulabilmiş tik. Tanık filmin yurtta seyredildiğini doğrulamıştı. Eğer Bay Hickory müvekkillerinin filmi hiç görmediğini iddia etmek isterse onları tamk kürsüsüne çıkartabilirdi. Flair ne yapabilirim düş üncesiyle zaman istemiş ti. Yargıçla baş baş a görüş mek için bin bir bahane uydurmuş , Jerry Flynn' ın rahat bırakılmas ı için elinden geleni yapmıştı . Ama i ş e yaramamıştı .

Flynn' ın yeniden tanık sandalyesine oturmas ını seyrettim. Mızrak ve kamalarla çok ağır ş ekilde yaralanmıştı. Film ise son darbe olmuş tu. Filmdeki o sahneyi seyrederken o kadar s ıkı gözlerini kapatmıştı ki bir an kulaklarını da tıkamak için gayret sarfettiğini sandım.
Büyük ihtimalle kötü bir çocuk olmadığını düş ünüyorum. Gerçek ş uydu ki, kendisinin de itiraf ettiği gibi Chami-que'ten gerçekten hoş lanmıştı. Ona çıkma teklif ederken samimi ve ciddiydi. Ama üst s ınıflardan çocuklar kızı keş fettiklerinde çocuğa takılıp kabadayılık taslayarak hastalıklı bir ş ekilde "filmi taklit etme" planlarına alet etmiş lerdi onu. Ve toy Flynn da buna hayır diyememiş ti.
"Bunu yaptığım için kendimden nefret ediyorum," dedi. "Ama lütfen beni anlayın." Hayır anlamıyorum demek istemiş tim ama hiçbir ş ey söylemedim. Bunun yerine gözlerini aşağı indirene kadar ona öylece baktım. Sonra dönüp gözlerimde hafif bir zafer 247
pınltısıyla jüriye baktım. Saniyeler geçtikten sonra sonunda Fliar Hickory'ye
döndüm ve "Tanık sizindir," dedim. * * *
Yalnız başıma kalmam biraz zaman aldı.
Muse'un kalbini anlams ız bir ş ekilde kırmıştım. Kendi kendime amatörce iz sürmeye karar verdim. Google'a Lucy'nin bıraktığı telefon numaralarını yazdım, iki tanesi hiçbir ş ey vermedi. Ama üçüncüsü, yani iş numaras ı Reston Üniversitesi'nde görevli öğretmen Lucy Gold'un direkt hattını iş aret etmiş ti. Gold. Yani altın. Silver, yani gümüş . Oldukça yaratıcı. Silverstein soyadından Gold soyadına.
Onun "benim" Lucy'm olduğunu zaten önceden öğrenmiş tim ama bu araştırma bilgiyi iyice doğrulamıştı. Mesele bu telefon numaras ıyla ne yapacağımdı. Cevap aslında çok basitti. Onu arayacak ve ne istediğini öğrenecektim.
Tesadüflere inanmazdım. Ondan yirmi seneden beri tek bir haber almamıştım. Ve ş imdi aramış ve soyadını bırakmak istememiş ti. Gil Perez'in ölümüyle bağlantılı olmalıydı. Kamptaki olaylarla bağlantılı olmalıydı. Bu, gün gibi ortadaydı.
Hayatınızı parçalara bölmenin, onu tamamen geri bırakmanın kolay olmas ı laz ımdı aslında. Bir yaz aşkı. Ne kadar yoğun duygularla yaş anmış olursa olsun bir yaz eğlencesi iş te. Onu sevmiş olmalıydım, evet büyük ihtimalle sevmiş tim, ama bir çocuktum sonuçta. Çocuklar kana ve ölü bedenlere dayanamazdı. Bariyerler vardı aramızda. Lucy gitmiş ti. Bunu kabullenmek uzun zaman almıştı benim için.
248
Ama sonunda kabullendim ve o lanet olas ıca bariyeri ben de kapattım. Ve ş imdi yeniden açmak üzereydim. Muse araştırma yapmak istemiş ti. Evet demem laz ımdı aslında ona. Duygularımın kararımı etkilemesine izin vermiştim. Beklemem gerekiyordu. O mesajın üzerinde ismini görmek beni oldukça sarsmıştı. Sakin olmalı, daha net düş ünmeliydim. Ama yapamadım.
Belki henüz aramamam gerekiyordu onu. Hayır dedim kendi kendime. Oyalanma artık.
Telefonu elime aldım ve ev numaras ını çevirdim. Dördüncü zilden sonra karşıma telesekreter çıktı. " Ş u anda evde yokum, sinyal sesinden sonra lütfen mesaj ınızı bırakın."
Amnda sinyal sesi duyuldu. Henüz haz ır değildim. Hemen telefonu kapattım. Başım dönmeye baş lamıştı. Yirmi yıl. Tam yirmi yıl olmuş tu. Lucy otuz yedi yaşında olmalıydı. Hâlâ öyle güzel miydi acaba? Geçmiş e baktığımda o yaşı ilerledikçe daha da güzelleş en kadınlardan olabileceğini düş ündüm. Baz ı kadınlar böyledir ya. İş inin başına dön Cope.
Çabalıyordum. Ama sesini duymak. Ses tonu seneler sonra bile aynı kalmıştı.
Kolejdeki eski oda arkadaşınızla yeniden görüş mek gibi bir ş eydi bu. Bir dakika
sonra sanki aradan onca yıl geçmemiş gibi olur. İ kiniz de o eski oda
maceralarınıza geri döner ve sanki hiçbir ş ey değiş memiş gibi sohbete
dalars ınız. İş te böyle bir ş ey. Aynı ses. Yeniden on sekiz yaşıma geri dönmüş tüm
sanki.
Bir kaç kez derin nefes alıp verdim. Kapı çalındı.
"Girin."
249
Muse kafasını kapıdan içeri uzattı. "Onu aradın mı?" "Evini çevirdim. Cevap vermedi."
"Büyük ihtimal ş u an ona ulaş amazs ın," dedi Muse. "Derstedir." "Eminsin bakıyorum. Neden acaba?"
"Çünkü ben baş dedektifim de ondan. Aynı zamanda her dediğini yapmak zorunda da değilim."
Oturdu ve o rahat ama rüküş ayakkabılı ayaklarını masanın üzerine dayadı. Yüzümü inceledi ve sustu. Ben de sessizliğimi korudum. Sonunda "Gitmemi ister misin?" dedi.
"Önce neler bulduğunu anlat bakalım."
Gülmemek için kendini zor tuttu. "On yedi yıl önce adını değiş tirmiş . Ş imdi Lucy Gold adını kullanıyor."
Başımla onayladım. "Kampın tasfiyesinden hemen sonra olmalı." "Hangi tasfiye? Dur bekle, siz kampa dava mı açtınız yoksa?" "Kurbanların aileleri olarak, evet." "Ve kampın sahibi de Lucy'nin babas ıydı."
"Doğru."
"Suçlu bulundu mu peki?"
"Bilmiyorum. O kadar çok iş in içine girmedim." "Ama sizler davayı kazandınız."

"Elbette. Hemen hemen hiç güvenlik görevlisi bulunmayan bir yaz kampıydı. "Bunu söylerken yerimde kımıldamadım. "Aileler Silverstein' ın en büyük servetini elinden aldılar." "Yaz kampını yani."
"Evet. Araziyi daha iyi değerlendirebilecek birisine sattık."
250
"Hepsini mi?"
"Ormanla ilgili özel bir kanun hükmü vardı. Arazinin o kısmı kullanılamazdı. Orman kamu vakfı yararına iş letilmek üzere verildi. Üzerine bina inş a edilmesi yasaktı." "Orada hâlâ bir kamp var mı?" Kafamı salladım.
"Araziyi satın alan kiş i barakaları kaldırdı ve siteye dönüş türdü."
"Sizin paymıza ne kadar düş tü?" "Avukatlara ödenen ücret çıkartıldığında her bir aile net sekiz yüz bin dolardan fazla aldı."
Muse gözlerini kocaman açtı. "Vay canına." "Evet. Bir çocuk kaybetmek iyi para getiriyor." "Öyle demek istememiş tim."
Boş ver anlamında bir iş aret yaptım. "Biliyorum. Kızdırıyorum seni." Konuyu uzatmadı. "Ondan soma bir sürü ş ey değiş miş olmalı," dedi Muse. Buna hemen cevap vermedim. Parayı ortak bir hesaba yatırmıştık. Annem yüz binini kendi hesabına aktarıp geri kalanını bize bırakmıştı. Cömertçe bir hareketti doğrusu. Babam ve ben Nevvark'tan Montclair'de saygın bir muhite taşınmıştık. Daha önceden Rutgers'daki bir okula yaz ılmama rağmen New York'taki Columbia Hukuk Fakültesi'ne aldırmıştım kaydımı. Orada da Jane'le tanışmıştım. "Evet, "dedim. "Bir sürü ş ey değiş ti."
"Eski aşkınla ilgili baş ka ş eyler de öğrenmek ister misin?"
Olur anlamında başımı salladım. "UÇLA psikolojiden mezun olmuş. Aynı zamanda Güney Kaliforniya Üniversitesinde ve Stanford'da yüksek li-
251
sans yapmış . Henüz bütün hayat hikâyesini öğrenemedim ama geçen seneden beri Reston Üniversitesi'nde hocalık yaptığını biliyorum. California'da yaş arken iki kez alkollü araba kullanmaktan mtuklanmış . Biri 2001 'de, diğeri 2003'te İ kisinde de serbest bırakılmış . Bunun dışında geçmiş i temiz."
Orada öylece oturmuş Muse'u dinliyordum. Alkollü araba kullanmak. Bu Lucy'ye hiç uymuyordu. Babası baş kamp danışmanı Ira o kadar çok alkol ve uyuşturucu alırdı ki, Lucy keyif verici maddelerin hiçbir türüyle asla ilgilenmezdi. Ş imdi alkollü araba kullanmaktan tutuklanmıştı demek. Bunu algılayabilmek zordu doğrusu. Ama elbette benim tanıdığım zamanlarda Lucy kanunen alkollü içki alma yaşında değildi henüz. Her zaman mutlu, biraz saf, uyumlu biriydi. Ailesi varlıklı, babas ı görüldüğü kadarıyla temiz kalpli ve açık görüş lü biriydi.
Demek bunların hepsi o gece ormanda iş lenen cinayetlerle birlikte yok olmuş tu.
"Bir ş ey daha var," dedi Muse. Kayıts ızlığını göstermek için oturduğu yerde kaykıldı. "Lucy Silverstein yani ş imdiki soyadıyla Gold, evli değil. Araştırmam bitmedi ama ş imdiye kadar edindiğim bilgilere göre hiç evlenmemiş ."
Bu ne iş ime yarayacaktı anlayamamıştım. Ve aynı zamanda ş u anda olanlarla ilgisinin olduğunu da sanmıyordum. Ama yine de içim s ızlamıştı. O kadar canlı, o kadar akıllı o kadar enerjik ve kahretsin o kadar kolayca kendini sevdiren biriydi ki. Bütün bu yıllar boyunca nas ıl olmuş tu da evlenmemiş ti? Ve bir de ş u alkol meselesi vardı tabii.
"Dersi saat kaçta bitiyor?" diye sordum.
"Yirmi dakika sonra."
Tamam o zaman. Onu arayacağım. Baş ka bir ş ey var ı?"
"VVayne Steubens ailesinden en yakınları ve avukatı dışında ziyaretçi kabul etmiyormuş . Ama gayret ediyorum. Üzerinde çalıştığım baş ka ş eyler de var, ama ş imdilik bu kadar."
"Fazla uzun sürmesin." "Tamam sürmez."
Saate baktım. Yirmi dakika soma önemli bir iş im vardı. "Sanırım gitmem laz ım," dedi Muse. "Evvet."
Ayağa kalktı. "Bir ş ey daha." "Ne?"
"Bir resmini görmek ister misin?" Göz göze geldik. "Reston Üniversitesi'nin sayfas ında bütün hocalann esmi var." Küçük bir not kâğıdı çıkarttı. "Web adresini buraya yazı m.
Cevabımı beklemeden kâğıdı masama koyup beni yalız bıraktı. * * *
Yirmi dakikam vardı. Neden olmas ın? Giriş sayfamı açtım. Yahoo'ya ayarlanmıştı. Oradan günlük ya da tuttuğum takıma ait son haberleri okuyabiliyor, en sevdiğim iki çizgi Öyküyü Doonesbury and FoxT-rot'u takip edebiliyordum. Muse'un verdiği Reston Üniver-sitesi'nin web sayfas ına tıkladım. 253
İş te oradaydı.
Müthiş bir fotoğraf olduğunu söyleyemeyeceğim. Zoraki gülmüş gibiydi. Yüzünde keyifsiz bir ifade vardı. Mecbur olduğu için poz vermiş ti, istediği için değil. Saçları artık sarı değildi. Evet, san saçlar zamanla koyulaşırdı ama bile bile boyattığını anlamıştım. Bu renk ona gitmemişti. Elbette daha yaşlıydı artık ve

tabii tahminim doğru çıkmıştı. Yaş lanmak ona iyi gelmiş ti. Yüzü incelmiş , elmacık kemikleri ortaya çıkmıştı.
Ve kahretsin keş ke hâlâ bu kadar güzel olmasaydı diye düş ündüm.
Yüzüne baktığımda uzun zamandır içimde uyuyan hisler canlanmış , heyecandan kamım ağrımaya baş lamıştı. Ş imdi s ıras ı değildi bunun. Hayatım yeteri kadar çetrefilliydi zaten. Bu eski hislerin yeniden su üstüne çıkmas ını istemiyordum. Kısa özgeçmişini okudum ve kayda değer bir şey bulamadım. Bugünlerde öğrencilerin hocalan ve dersler hakkında internete yorum yazmalan çok modaydı. Aradım. Açıkça anlaşılıyordu ki Lucy öğrenciler tarafından oldukça sevilen biriydi. Birkaç öğrencinin yorumlarını okudum. Öğrencileriyle arkadaş gibiydi anlaşılan. Gülümsedim ve tuhaf ama bundan gurur duydum. Yirmi dakika geçmiş ti.
Beş dakika daha. Onu öğrencileriyle vedalaşırken, etrafında dolaş an bir kaçıyla sohbet ederken, ders notlannı ve kâğıtlarını suni deriden eskimiş bir evrak çantas ına yerleş tirirken hayal ettim. Ofis telefonunu elime aldım. Jocelyn'i çaldırdım.
"Evet?"
"Bana telefon bağlama," dedim. "Kimseyi de içeri al-

ma.
"Tamamdır."
Telefonu alıp Lucy'nin cebini çevirdim. Üçüncü çalış ta "Alo?" diyerek telefonu açtı. Kalbim duracak gibiydi ama zorlukla "Benim Luce. Paul" demeyi becerebildim. Ve sonra, birkaç saniye geçtikten sonra ağlamaya baş ladığını duydum.

21. BÖLÜM
"Luce?" dedim. " İ yi misin?" "Gayet iyi. Yalnızca... " "Evet biliyorum." "Bunu yaptığıma inanamıyorum."
"Sen sulu gözün tekiydin zaten," dedim ve dediğim anda da piş man oldum. Öylece çıkmıştı ağzımdan iş te.
Bir kahkaha attı. "Artık değilim," dedi. Sessizlik. "Neredesin?," diye sordum.
"Reston Üniversitesi'nde çalışıyorum. Üniversite çimlerinde yürüyerek geçiyor hayatım."
Ne söyleyeceğimi bilemediğimden sadece "Oh" diyebildim.
"Böyle esrarengiz bir mesaj bıraktığım için çok özür dilerim. Artık soyadım Silverstein değil." Bunu daha önceden öğrendiğimi bilmesini istemedim. Ama ona yalan söylemek de istemiyordum. O yüzden sadece "Öyle mi?" diyerek yorumsuz bıraktım. Daha fazla sessizlik. Bu sefer sessizliği bozan o oldu.
"Münasebetsizin tekiyim ben." Gülümsedim. "Biliyorum."
"Kendimi koca bir sersem gibi hissediyorum " "Sanki on altı yaşındaymışım da yeni çıkan sivilcem"' fama takıyormuşum gibi." "Aynen," dedim.
"Aslında gerçekte hiç değiş miyoruz öyle değil mi? Ya ni demek istediğim hep büyüyünce ne olacağımızı sorgula yan korkak çocuklar olduk."
Hâlâ gülümsüyordum, ama aklımda hâlâ evlenmediği ve ş u alkol hikâyesi vardı. Değiş miyoruz evet ama kesinlikle yürüdüğümüz yollar değiş iyor. "Sesini duymak güzel Luce."
"Benim için de öyle." Sessizlik. "Seni aradım çünkü..." Durdu. Sonra devam etti: "Bunu nas ıl söyleyeceğimi bilemiyorum. Sana bir ş ey sormak istiyorum. Son günlerde garip bir ş eyler oldu mu hayatında?"
"Nas ıl garip?"
"O geceyle ilgili garip bir ş eyler."
Bunun gibi bir ş ey söyleyeceğini tahmin etmeliydim. Böyle bir sorunun geleceğini biliyordum. Yumruk yemiş gibi oldum ve yüzümdeki gülümseme bir anda uçup gitti-
"Evet." Sessizlik. "Neler oluyor Paul?"
"Bilmiyorum."
"Bunu çözmeliyiz."
"Aynı fikirdeyim."
"Buluş mamızı ister misin?"
"Evet."
"Tuhaf," dedi.
"Biliyorum." sC_
"Demek istediğim, böyle bir ş ey yoktu kafamda ve
Henim de seni görmek değildi. Ama buluşup bu »Evet," dedim.
»Saçmalıyorum. Gergin olduğum zaman saçmalarım." -Hatırlıyorum," dedim. Sonra yine bunu söylediğime n oldum ve ardından hemen ekledim, "Nerede buluş al ı m'
"Reston Üniversitesi'nin nerede olduğunu biliyor mu-sun/
"Evet.'

"Bir dersim ve baz ı öğrencilerle toplantım var. Yedi buçukta iş im bitecek," dedi Lucy. "Saat sekizde ofisimde buluş alım mı? Armstrong Binas ı'nda. Saat sekizde diyelim mı .'
"Orada olacağım.' * * *
Evin önündeki gazeteci kalabalığını gördüğümde çok şaşırdım. Sık sık böyle ş eyler duyardım ama bu ilk kez başıma gelmiş ti. Polis de gelmiş ti. Sanki bayram yerindey-mış ler gibi heyecanlı oldukları yüzlerinden açıkça belli oluyordu. Rahat geçebilmem için yolun iki tarafına dizildiler. Gazeteciler polisleri durdurmaya yeltenmedi. Gazeteciler de zaten girdiğimi zar zor görebildiler. Greta bana tam bir zafer karşılamas ı yaptı. Yüzünde güller açıyordu. Beni kucakladı öptü, içten bir şekilde kutla-» Bazı insanlar vardır. Kalpleri tertemizdir ve her zaman yalnızdadırlar. Bu insanlar çok nadir bulunur ama yine de a vatdırlar. Greta beni korumak için hemen öne atılacak
259
karakterde biriydi. Bu yüzden benim de onu korumayı istememe neden olmuş tu. Bu anlamda bana kız kardeş imi hatırlatıyordu. "Cara nerede?," diye sordum.
"Bob Cara'yla Madison' ı akş am yemeği için Baum-gart's'a götürdü." Estelle mutfaktaydı. "Gece dış arı çıkmam laz ım," dedim ona. "Problem değil. Cara bu gece bizde kalabilir," diye atıldı Greta. "Bu gece evde kalmas ını tercih ederim, teş ekkürler."
Koridora kadar beni takip etti. Giriş kapısı açıldı ve içeri Bob Ta kızlar girdi. Her zamanki gibi kızımın üzerime atlayıp "Babacığım! Ne güzel, evdesin" demesini bekledim, ama olmadı. Sadece gülümsemekle yetinip bana doğru yürüdü. Onu kollanma aldım ve yanağına kocaman bir öpücük kondurdum. Yanağını elinin tersiyle sildiyse de hâlâ gülüm-süyordu.
Bob s ırtımı s ıvazlayıp beni tebrik etti. "Daha bitmedi," dedim.
"Ama medya böyle söylemiyor. Dava nas ıl sonuçlanırsa sonuçlans ın Jenrette
yakamızdan düş er artık."
"Ya da kızgınlıkla daha kötü ş eyler yapabilir." .
Beti benzi attı birden. Eğer Bob'a bir filmde rol verecek olsaydınız kesin varlıklı ve acımas ız bir cumhuriyetçiyi oynardı. Ten rengi pembemsi, gerdanı kalın, parmaklan kısa ve kütük gibiydi. İşte size görünüşün insanı nasıl yanılttığını gösteren güzel bir örnek. Hâlbuki Bob bir iş çi ailesinden geliyordu. Çok zor koş ullarda okumuş ve hayatı çok çalış arak geçmiş ti. Hiçbir zaman haz ı ra konmamıştı .
260
Cara elinde bir DVD'yle odaya girdi. Sanki DVD'yi bana bir hediye olarak vermek istiyormuş gibi elinde s ıkı s ıkı tutuyordu. Gözlerimi yumdum ve hangi günde olduğumuzu hatırlamaya çalıştım. Lanet olsun.
"Bugün film gecemiz," dedim kızıma. DVD'yi hâlâ s ıkı s ıkı tutuyordu. Gözlerini sonuna kadar açmıştı. Gülümsüyordu. Kapakta Pixar ya da Disney'in çiftlik hayvanları ya da hayvanat bahçeleriyle ilgili bir resim vardı. Belki yüz kez seyrettiğim filmlerden biri. "Evet. Patlamış mısır da yiyecek miyiz?" Onunla aynı seviyede olmak için dizlerimin üzerine çöktüm. Ellerimi iki omuzuna koydum. "Tatlım," dedim "Baban bu gece bir yere gitmek zorunda." Hiçbir tepki gelmedi. "Üzgünüm tatlım." Her an ağlayabilirdi. "Estelle'le seyredelim o zaman." "Elbette tatlım." "Peki bana mısı r patlatabilir mi?"
"Elbette. "Süper."
Bana biraz tavır koyacağını düş ünmüş tüm. Neyseki öyle olmadı. Cara hoplaya zıplaya odadan çıktı. Bob'a baktım. Bana çocuklar iş te ne yapars ın? der gibi baktı. "Aslın-da,"dedim kızımı göstererek.
"Aslında kırıldığının farkındayım." Cep telefonum çalarken Bob gülümsüyordu. Numarayı tanımış ve biraz heyecanlanmıştım. Telefonu açıp "Alo?" dedim. "Bugün iyi iş çıkarttın yıldızlar karmas ı." 261
"Vaay! Bay eyalet valisi," dedim. "Bu doğru değil."
"Pardon?"
"Bay eyalet valisi ha? ABD baş kanına Bay Baş kan diye hitap edebilirsin ama eyalet valilerine soyadlarıyla hitap edilir. Vali Aygır ya da Vali Karizmatik." "Ya da," dedim "Kıç yalayıcısına ne dersin? "İş te ş imdi oldu." Gülümsedim.
Ş imdi eyalet valisi olan Dave Markie'yle Rutgers'da okurken bir partide tanışmıştım. Gözümü korkutmuş tu. Ben bir göçmen çocuğuydum, oysa onun babas ı bir senatördü. Ama işte kolejli olmanın güzelliği de buradaydı. Birbirine tamamen zıt insanlar aras ında pekala arkadaşlık kurulabili-yordu. Sonunda iki yakın dost olduk.
Dave'in eleş tirileri çok iş e yaramamıştı ve onunla kurduğum arkadaşlık sayesinde Essex Bölge savcısı olmuştum. Vali arkamda olmuş, bana destek vermişti. "Bu senin için büyük gün ha? Basardın adamım. Yup-piii. Haydi Cope, haydi göreyim seni."
"Hip hopçu seçmenlere nas ıl hitap edeceğine mi çalışıyorsun?"
"Bluğ çağındaki kızımı anlamaya çalışıyorum sadece. Neyse, tebrikler."
"Teş ekkürler,"
"Dikkat edersen dava hakkında hiçbir yorum yapmıyorum." "Hayret! Senin hayatında hiç yorum yapmadığını görmedim." "Elbette yaparım aslında, ama bu kadar yaratıcı olan-
262

rina ş apka çıkartırım."
"Adalet sistemimize güveniyorum, her vatandaş suçlu olduğu kanıtlanmadığı sürece masumdur. Adalet çarkları dönmeye devam edecektir. Ne yargıç ne de jüri üyesiyim. Tüm gerçeklerin ortaya çıkmas ını beklemeliyiz." "Yorumsuz demekle eş kliş e laflar." "Yorumsuz demekle ve bütün yorumlarla eş kliş e laflar," diye düzelttim.
"Eee hayat nas ıl gidiyor Cope?" "Gayet iyi" "Sevgilin var mı?" "Bazen." "Dostum, bekârs ın, yakışıklısın, bankada paran var. Ben senin yerinde olsam neler neler yapardım."
"Anlaşılması zor birisin Dave, ama sanırım seni takip edebiliyorum." Dave Markie her zaman bir kadın avcısı olmuş tu. Yakışıklı sayılmazdı. Ama öyle bir karizmas ı vardı ki bütün kadınlar onun dünyanın en yakışıklı en büyüleyici erkeği olduğunu düş ünürlerdi. Bu onun için bir oyundu. Sadece kadını tavlamas ı kâfiydi, o kadar. Ama yine de bir kadını tavlamanın nesi bu kadar zevkliydi hâlâ anlayabilmiş değildim. Dave artık evliydi ve iki harika çocuğu vardı ve çapkınlık yapmadığı konusunda biraz ş üpheliydim. Baz ı erkekler kendilerine hakim olamazlardı. Bu içgüdüsel bir ş eydi. Dave Markie ancak lanetlendiği gün kadınlara aşılmayacaktı. "Sana iyi haberlerim var," dedi "Newark'a geliyorum."
"Neden?"
"Nevvark eyaletin en büyük ş ehri, sebep bu. Bir de tüm
263
seçmenlerimin kalbimde yeri ayrıdır." "Tabii tabii." "Ve tabii seni görmek istiyorum. Çok uzun zaman oldu."
"Ş u dava çok zamanımı alıyor." "Eyalet valisi için birazcık bile zaman ayıramayacak mısın?" "Neler dönüyor Dave?"
"Daha önce konuş tuğumuz bir ş eyle ilgili" Kongre seçimleriyle ilgiliydi herhalde. "Haberler iyi mi bari?" dedim.
"Hayır."
Sessizlik.
"Sanırım bir problem var," dedi. "Nas ıl bir problem?"
Sesi yeniden keyifli çıkmaya baş ladı. "Önemli bir ş ey de'olmayabilir Cope.
Konuş uruz. Ofisinde buluş alım. Öğlen desek?"
"Tamamdır."
"Ş u sandviçlerden al. Brandford'taki yerin adı neydi? İş te onlardan." "Hobby's."
"Aynen. Çavdar ekmeği içine hindi göğsü. Kendine de bir tane ısmarlars ın. Sonra
da oturur konuş uruz." * * *
Lucy Gold'un odas ının bulunduğu bina-ya da baş ka deyiş le o güzelim kampusun yüzkarası-yetmişlerin "modem" mimarisiyle inşa edilmiş, güya fütüristik tarzda yapıl-
264
mış olmas ına rağmen tamamlanmas ından üç yıl sonra demode durmaya baş lamıştı. Daha fazla sarmaşıkla bezenmek için yalvaran geri kalan binalar güzel tuğlalarla inş a edilmiş ti. Arabayı güney batı tarafına park ettim. Yana eğilip dikiz aynas ında kendime baktım. Springsteen'in ş arkısındaki gibi o aynada kendime baktım ve üstümü, saçımı, yüzümü değiş tirmek istedim. Çimlerde yürümeye baş ladım. Yanımdan bir grup öğrenci geçti. Kızlar bizim zamanımızdakinden daha güzel görünmüş tü gözüme. Belki de yaş lanmıştım ondandı. Yanlarından geçerken selam verdim. Selamıma karşılık alamadım.
Koleje giderken sınıfımızda otuz sekiz yaşında bir adam vardı. Askere gittiği için mezuniyetini ertelemiş ti. Kampusun en yaşlı öğrencisi olduğu için oldukça dikkat çekiyordu. Oysa ş imdi olduğum yaş taydı. İ drak etmesi çok güç. O zamanlar bir moruk olarak gördüğümüz adamla aynı yaş taydım. Böyle saçma sapan ş eyler düşünmek nereye gittiğimi unutmama yardımcı oluyordu. Üzerimde pantolonun içine sokulmamış beyaz bir gömlek, blucin, mavi bir ceket ve Fer-ragamo marka ayakkabılar vardı. Çorap giymemiştim. Rahat ve sade bir şıklık içindeydim. Binaya yaklaşırken vücudumun titrediğini hissettim. Kendimden utandım. Koca adamdım artık. Evlenmiş , baba olmuş tum. Hayatımın yarısından uzun süredir görmediğim bir kadınla buluş acaktım az sonra. Hangi arada derede bu kadar olgunlaşmıştık ki acaba?
Lucy odas ının üçüncü katta olduğunu söylemesine rağmen yine de aşağıdaki listeye baktım. İş te oradaydı. Lucille Gold. 3-B. O kadar heyecanlıydım ki asansörde doğru kata basmayı becerebildiğime şaştım. Kata geldiğimde A dan E
265
ye kadar olan kapı numaralarının sağ tarafta olduğunu gösteren iş areti yoksayarak sola döndüm. Odayı buldum. Üzerine ofiste olduğu saatlerin yaz ılı olduğu imzalı bir kağıt yapıştırılmıştı. Aynı zamanda ders saatleri ve ödevlerin son teslim tarihi yaz ılıydı. Elime doğru lifledim ve nefesimi kokladım. Daha önceden ağzıma bir nane ş ekeri atmıştım.
Kapıya tıkladım. İ ki sert tık tık. Kendinden emin ve gayet erkeksi. Tanrım ne salağım.
"Girin."
Sesini duyunca heyecandan midem guruldamaya başladı. Kapıyı açıp içeri girdim. Pencerenin yanında ayakta duruyordu. Güneş henüz batmamıştı ve üzerine bir gölge düş müş tü. Lanet olsun, hâlâ çok çok

güzeldi. Derin bir nefes aldım ve olduğum yerde kaldım. Birbirimizden beş metre kadar uzaklıkta bir süre ikimiz de öylece kımıldamadan kalakaldık. "İşık iyi mi?" diye sordu.
"Pardon?"
"Nerede durmam gerektiğini düş ünüp durdum. Yani sen kapıyı çaldığında. Elimde bir kalemle masamda mı oturmalıydım? Sen girdiğinde gözlüklerimi aşağı indirip sana mı bakmalıydım? Neyse, bir arkadaşım duruş umu tüm açılardan kontrol ederek bana yardımcı oldu ve sonunda ş u anda durduğum konuma karar verdik. Yani pencerenin kenarında üzerime yarım bir gölge düş erken." Gülümsedim. "Müthiş görünüyorsun."
"Sen de öyle. Gelmeden önce kaç takım elbise denedin?" "Sadece bunu," dedim. "Ama daha önceden bu giysi-
266
tıin bana yakıştığı söylenmiş ti zaten. Ya sen?" "Üç bluz giyip çıkarttım." "Sonunda doğru bir tercih yapmışsın," dedim. "Yeş il her zaman sana yakışırdı zaten." "Önceleri saçlarım sarıydı."
"Evet ama gözlerin hâlâ yeş il," dedim. " İ çeri girebilir miyim?". Başını salladı. "Kapıyı kapat."
"Ne yapacağız? Birbirimize sarılacak mıyız ş imdi, yani bilemiyorum... " "Henüz değil." Lucy masas ına geçti. Ben de masanın önündeki sandalyelerden birine. "Her ş ey karman çorman oldu," dedi. "Biliyorum," "Sana sormak istediğim binlerce ş ey var." "Benim de,"
"İ nternetten eş ini okumuş tum," dedi. "Üzüldüm," Başımı salladım. "Baban nas ıl?" "İ yi sayılmaz."
"Bunu duyduğuma üzüldüm." "Şu özgür seks, uyuşturucular... Sonunda bedelini bir ş ekilde ödüyor. Olanların izlerini üzerinden bir türlü atamadı. Anlıyorsun değil
mi?"
San ırı m anlamıştı m.
"Ya seninkiler?" diye sordu Lucy." "Babam birkaç ay önce öldü."
"Üzgünüm. Onu kamptan çok net hatırlıyorum." "Hayatında mutlu olduğu son zamanlar," dedim. "Kız kardeş in yüzünden mi?"
"Bir sürü ş ey yüzünden. Baban ona yeniden doktorluk yapma ş ans ı vermiş ti.
Mesleğine yeniden gen dönmek çok
267
hoş una gitmiş ti. Bir daha hiç öyle bir fırsatı yakalayamadı." "Üzgünüm."
"Babam gerçekten de size dava açmak istememiş ti. Ira'ya hayrandı ama birinin suçlanmas ı gerekiyordu ve bir yandan da annem baskı yapıyordu tabii."
"Açıklama yapmak zorunda değilsin."
Durdum. Haklıydı.
"Ya annen?" diye sordu.
"Evliliklerini kurtaramadılar." Bu cevaba şaşırmamıştı.
"Sana uzman görüş ümü söylememde sakınca var mı?" "Kesinlikle hayır." "Bir evladın kaybı evliliği derinden yaralar," dedi Lucy. "Birçok insan sadece çok sağlam evliliklerin böyle derin bir sars ıntıyla baş a çıkabileceğini düş ünür. Bu doğru değil. Bu konuda araştırma yapmıştım. "Berbat" diye nitelendirilebilecek evliliklerin sürdüğünü hatta zamanla daha da iyileş tiğini, ama aynı zamanda sonsuza kadar sürebilecek kadar iyi giden iliş kilerin de ucuz ve adi bir yara bandı gibi ortadan ikiye ayrıldığını gördüm. Aranız nas ıl? İ yi
mi?"
"Annemle benim mi?"
"Evet."
"On sekiz yıldan beri onu görmüyorum."
Öylece oturduk.
"Çok kaybın var Paul."
"Psikanaliz yapmayacaks ın değil mi?"
"Yok hayır."
Arkas ına dayandı ve uzaklara baktı. Bu bakışı beni gerilere götürmüş tü. Kampın uzun çimlerle kaplı eski beyz-bol sahas ında oturduğumuzda ona sarıldığımda aynen
bu
268
ş ekilde uzaklara dalardı.
"Ben kolejdeyken," diye söze başladı Lucy. "Çift yumurta ikizi olan bir arkadaşım vardı. Tek yumurta değil. Sanırım aralarında fazla bir fark yok ama bildiğim kadarıyla tek yumurta ikizlerinin aras ında daha s ıkı bir bağ var. Neyse, biz ikinci s ınıftayken ikiz kız kardeş i bir araba kazas ında öldü. Arkadaşım oldukça garip bir tepki göstermişti. Elbette ki yıkılmıştı ama bir parças ını rahatlatmayı becerebilmiş ti. İş te bu kadar diye düş ünüyordu. İ kimizden biri ölecektik. Tanrı onu yanına almayı tercih etti. S ıramı savdım. Ş imdi iyiyim. Bu ş ekilde iş te. Bir ikiz kardeş kaybediyorsun ve hayatının geri kalanında kendini emniyette hissediyorsun. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Evet."
"Ama hayat böyle değil iş te. Baz ıları hayatlarının sonuna kadar dertsiz tasas ız yaş arlar. Diğerleri senin gibi payına düş enden çok daha az ını alır. Çok daha az ını. Ve en kötü tarafı da buna bağışıklık kazanamazs ın."
"Hayat hiç de adil değil" dedim.
"Amen." Gülümsedi. "Çok garip değil mi?"
"Evet."
"Beraberliğimiz kaç hafta sürmüş tü? Altı mıydı?" "Sanırım o kadar."
"Ve düş ündüğünde aslında sadece küçük bir yaz ma-ceras ıydı o kadar. Benden sonra kimbilir kaç tane kız arkadaşın olmuş tur. Düzinelerce desek?"
"Düzinelerce mi?" diye tekrarladım. "Ne?"
"Yoksa yüzlerce mi demeliydim?"
"Makul sayıda," dedim. Sessizlik. Göğsümün sıkıştığını hissettim. 269
"Ama sen özeldin Lucy. Sen... " Durdum.
"Evet, biliyorum," dedi. "Sen de benim için aynı ş ekilde özeldin. Bu yüzden kendimi aptal hissediyorum ş u an. Senin hakkında her ş eyi bilmek istiyorum. Ama ş imdi zamanı değil gibi geliyor."
Sanki bir cerrah iş başındaydı. Zamanı eğip büken bir cerrah. Son yirmi yılı bir darbede kesip atmış , on sekiz yaşındaki beni ş imdiki otuz sekiz yaşındaki benle karşı karşıya getirmek için ortaya çıkartmış ve bütün bunları hemen hemen hiç dikiş atmadan yapmıştı.
"Beni aramanı gerektiren ş ey nedir?" diye sordum. "O garip ş eyden bahsediyorsun."
"Evet."
"Senin de başına garip ş eyler geldiğini söylemiş tin." Başımı sallayarak onayladım.
"Önce sen başla istersen," dedi. "Eskiden böyle dalga geçerdik ya." "Ah!" "Üzgünüm." Durdu, üş ümüş gibi kollarını göğsüne kavuş turdu. " İ yice salaklaştım. Saçmal ı yorum. Buna mani olamı yorum ş u an." "Hiç değişmemişsin Luce."
"Yoo, çok değiştim. Ne kadar çok değiştiğime inanamazsın."
Göz göze geldik, odaya girdiğimden beri ilk kez gerçek anlamda göz göze geldik. İ nsanların gözlerinden ne düş ündüklerini pek anlayamam. Gözleri öyle söylemediği halde dilleri yalan söyleyen o kadar çok insan tanıdım ki. Ama o gözler bana bir ş ey söylüyordu, bana bir masal anlatıyordu. İ çi acılarla dolu bir masal. Aramızda yalan dolan olsun istemiyordum. " Ş u anda ne yapıyorum biliyor musun?" diye sordum. "Bölge savcısısın. Bunu da internetten öğrendim." "Doğru. Bu ş ekilde bilgilere çok kolayca ulaş abiliyor. Yardımcılarımdan biri seninle ilgili kısa bir araştırma yaptı."
"Anlıyorum. O zaman alkollü araba kullandığımı da biliyorsundur." Hiçbir ş ey söylemedim.
"Çok içtim Cope. Hâlâ da içiyorum. Ama artık araba kullanmıyorum." "Beni ilgilendirmiyor."
"Evet, seni ilgilendirmiyor. Ama söylemen beni memnun etti." Arkaya yaslandı, avuçlarını kapatıp dizlerine koydu. "Evet, bana neler olduğunu söyle Cope." "Birkaç gün önce, Manhattan'dan iki cinayet dedektifi bana kimliği belirsiz erkek bir kurbanın cesedini gösterdi," dedim. "Dediklerine göre adam otuzlu yaşlarının ortalarm-daymış. Onun Gil Perez olduğunu düşünüyorum." "Bizim Gil mi?" şaşkınlıktan ağzı açık kaldı.
"Evet." "Bu nas ıl mümkün olabilir?" "Bilmiyorum."
"Bu kadar zamandır yaşıyor muymuş ?" "Görünüş e bakılırsa öyle." Durdu ve başını salladı. "Dur biraz, anne babas ı ne dedi?" "Kimlik tespiti için morga gittiler." "Ne dediler?" "Gil olmadığını, onun yirmi yıl önce öldüğünü söyle-271
diler."
Koltuğunun arkasına yapıştı. "Vay canına" Düşünmeye başladı. Bir yandan da parmağıyla alt dudağına vuruyordu. Kamp günlerinden hatırladığım bir hareketti bu. "Peki Gil bu kadar zamandır ne yapıyormuş ?"
"Bekle, bundan emin olup olmadığımı sormadın bile daha."
"Tabii ki eminsin. Eğer emin olmasaydın bundan hiç bahsetmezdin. O zaman ailesi ya yalan söylüyor ya da daha büyük ihtimalle kabullenemiyorlar."
"Evet."
"Sence hangisi?"
"Emin değilim. Ama ben daha çok yalan söylediklerini düş ünüyorum." "Onlarla yüzleş memiz laz ım."
"Bizim mi?" "Evet. Gil'le ilgili baş ka ne öğrendin?"
"Çok fazla şey değil." Oturduğum yerde kıpırdandım. "Senden ne haber? Neler oldu?"
"Öğrencilerimden adlarını vermeden bir anılarını yazmalarını istemiş tim. Ödevlerin bir tanesinde o korkunç gece tam olarak neler olduysa hepsi yaz ılıydı."
Yanlış duyduğumu sandım bir an. "Bir öğrenci ödevinde mi?"
"Evet. Her ş ey olduğu gibi yaz ılmış . Yanlışsız. Ormana nas ıl girdiğimiz, neler yaptığımız, çığlıkları duymamız."
Hâlâ anlamakta güçlük çekiyordum. "Öğrencilerinden biri tarafından yaz ıldı ha?"

"Evet."
"Ve kimin yazdığı hakkında hiçbir fikrin yok."
272
"Hiç."
Düş ündüm. "Gerçek, kimliğini kim biliyor?" "Bilmiyorum. Kimliğimi değiş tirmedim. Sadece soyadımı değiş tirdim. Bulmas ı o kadar zor olmaz." "Ödevi ne zaman aldın peki?" "Pazartesi günü."
"Gil'in öldürülmesinden sonraki güne rastlıyor gibi." Oturup ikimiz de biraz düş ündük. "Ödev burada mı?" diye sordum.
"Bir kopyas ını çıkarttım." Masas ından kâğıtları uzattı. Baş tan sona okudum.
Geçmiş e gittim. Onu okumak acı vermiş ti. Kâğıtları masaya geri koyduğumda ona söylediğim ilk ş ey
"Olanlar bunlar değildi." oldu.
"Biliyorum."
"Ama yak ı n."
Başını sallayarak onayladı.
"Gil'i tanıyan genç bir kız var. Bana daha önceden bizden bahsettiğini söyledi. Yalancı olduğumuzu söylemiş kıza." Lucy bir süre sessizliğini korudu. Koltuğunu döndürdüğünde onu profilden görme imkânı buldum "Bu doğru."
"Olanlarla ilgili yalan söylemedik ama," dedim.
"Seviş iyorduk," dedi. "Onlar katledilirken seviş iyorduk."
Hiçbir ş ey söylemedim. Kafam karışmıştı. Hep kafam karışıktı zaten. Eğer kafam karışık olmasaydı o gece nöbet s ıras ının bende olduğunu, kız arkadaşımla birlikte o ormana girmemem ve kamptakileri daha iyi korumam gerektiğini kendime tekrar tekrar hatırlatabilirdim. Eğer kafam karışık olmasaydı ve sorumluluk sahibi bir genç olsaydım üzerime 273
düş en görevi yapmam gerektiğini, o gece yatmadan önce kamptakileri saymamış olmama rağmen saydım diyerek yalan söylememem gerektiğini hatırlayabilirdim. Bu konuda ertesi sabah yalan söylememeliydim. O sabah değil, bir gece önceden beri kampın dışında olduklarını bilmemiz gerekirdi.
Belki de kamp barakaların yanındaki listelere kontrol etmediğim halde kontrol etmiş gibi çarpı koyarken kız kardeş imin çoktan boğaz ı kesilmiş ti. "O zamanlar çocuktuk Cope." Yine hiçbir ş ey söylemedim.
"Gizlice kaçmış lardı. Orada olsaydık da olmasaydık da her halükarda kaçacaklardı."
Büyük ihtimal kaçmazlardı diye düş ündüm içimden. Yokluklarını fark etmeliydim. Ya da kontrol ettikten sonra yatakların boş olduklarını gerekli kiş ilere bildirmeliydim. Hiç birini yapmadım. Kız arkadaşımla tüyüp iyi vakit geçirmeyi tercih ettim. Ertesi sabah da yerlerinde olmadıklarını gördüğümde sadece biraz eğlenmeye gittiklerini düşündüm. Ayrılmış olduklarını düşünmeme rağmen Gil'le Margot flört ediyorlardı. Aralarında ciddi bir ş ey yoktu ama kız kardeş im de Doug Billingham'la görüş üyordu. Hep birlikte biraz eğlenmek için kaçmış lardı. Yalan söylemiş tim. Odaları kontrol ettiğimi ve yerlerinde olduklarını bildirmiş tim. Çünkü tehlikenin farkına varamamıştım. O gece tek başıma olduğumu söylemiş tim ve bu yalanı uzun zaman sürdürdüm, çünkü Lucy'yi korumak istiyordum. Ne garip değil mi? Vereceğim hasarın büyüklüğünü bilememiş tim. Ve evet iş te yalan söylemiş tim. Margot Green bulunduğunda gece bekçiliği görevimi ihmal ettiğim 274
gerçeğini itiraf etmek zorunda kaldım. Ama bunda Lucy -nin de payı olmas ına rağmen onu tamamen bu konunun dışında tuttum. Bir kez yalan söylemiş tim ve geri dönüp gerçeği itiraf etmekten korkuyordum. Şerif Lowell'ın bana ba-karkenki yüz ifadesini hatırlıyorum da, zaten benden ş üphe-lenmiş lerdi, eminim. Daha sonra itiraf etseydim eğer, polis neden önce yalan söylediğimi soruş turmaya kalkacaktı. Yukarı tükürsen bıyık, aşağı tükürsen sakal misali.
Yalnız başıma ya da biriyle olmam ne fark ederdi ki? Her iki koş ulda da görevimi yapmamıştım. Dava sürerken Ira SilversteinTn avukatları suçun bir kısmını benim üzerime atmaya çalışmış lardı. Çocuk sayılırdım daha. Sadece erkeklerin kaldığı tarafta on iki tane baraka vardı. Yerimden hiç ayrılmamış olsaydım dahi kamptan kaçmaları imkâns ız değildi. Yeteri kadar güvenlik önlemi alınmamıştı. Gerçek buydu. Kanunen burada suçlu olan ben değildim. Kanunen.
"Babam sonradan hep o ormana gitti." Lucy bana doğru döndü. "Kazmaya gidiyordu."
"Neden?"
"Kız kardeş imi aramaya. Bize balığa gittiğini söylerdi. Ama ben bilirdim. Bu iki yıl boyunca böyle devam etti." "Sonra neden gitmekten vazgeçti?"
"Annem bizi terk etti de ondan. Takıntısının bedelini çok ağır ödediğini düş ündüğünden sanırım. Bunun yerine özel dedektifler tuttu. Baz ı eski dostlarını aradı. Ama ormana gidip orayı burayı kazarak kardeş imi aramaya devam ettiğini sanmıyorum."
Masas ına baktım. Karmakanşıktı. Kağıtlar oraya bura-275

ya saçılmıştı. Baz ıları donmuş bir ş elale gibi masanın oras ından buras ından sarkıyordu. Açılmış kitaplar yaralı askerler gibi öylesine kıpırdamadan yatıyordu.
"İş te cesedin bulunamamas ı böyle aile felaketlerine yol açıyor," dedim. "Sanırım okulda bunları okumuş sunuzdur."
"Evet," diyerek başını salladı. " İ lk evre kabulleneme-mektir."
"Kesinlikle. Aslında bir anlamda biz bu evreyi hiç atlatamadık."
"Cesedi bulunamadı. Bunun sonucu olarak da kabullenemiyorsunuz. Bir sonraki evreye geçmek için elinizde bir kanıt olmas ı laz ımdı."
"Babam kabullenemedi. Yani demek istediğim ben Way-ne'in onu katlettiğinden emindim. Ama babamın oraya gittiğini anladığımda... "
"Senin de kafanda soru iş aretleri oluş tu."
"Şöyle diyelim: Bu ihtimali kafamdan hiç çıkartamadım."
"Peki ya annen?"
"Gittikçe bizden daha da uzaklaştı. Annemle babamın evlilikleri hiçbir zaman iyi gitmemiş ti zaten. Daha önceden de sorunlar vardı. Kız kardeş im öldüğünde-ya da iş te başına ne geldiyse-kendini babamdan tamamen soyutladı."
İkimiz de sustuk. Gün ışığının son kırıntıları da ortadan kaybolmaya başlamıştı. Gökyüzü mor bir girdaba dönüş müş tü. Sol tarafımdaki pencereden dış arı baktım. O da benimle dış arı baktı. Yirmi yıldır ilk kez bu kadar yakın öylece oturduk. Daha önceden de demiş tim ya, sanki bir cerrah yılları yerinden kesip atmıştı. Ama ş u anda sanki yeniden yerine

Ekiyordu. Hüzün geri dönmüş tü. Bunu Lucy'nin yüzünde örebiliyordum. O gece olanların ailemi derinden yaraladı-ı ortadaydı. Lucy'deki etkilerinin çoktan geçmiş olduğunu mit etmiş tim, ama geçmediğini görüyordum. Onun için de olay henüz kapanmamıştı. Son yirmi yıldır baş ka neler yaş adığını bilmiyordum. Gözlerinde okuduğum acının sadece bir olaydan kaynaklandığını düş ünmek mantıks ız olurdu. Ama ş imdi görebiliyordum. Tam o gece kendimi ondan uzaklaştırmıştım. Benden sonra kendini toplayamamıştı. Bundan kendime bir pay çıkartmaya, kendimle gururlanmaya niyetim yok, ama o gecenin etkisinden kurtulamamıştı. Babas ı nas ıl etkilenmiş ti kim bilir. Kendisi nas ıl koş ullarda büyümüş tü acaba?
"Paul?"
Hâlâ pencereden dış arı bakıyordu. "Evet?" "Ş imdi ne yapacağız?"
"O ormanda gerçekte neler olduğunu bulmaya çalış acağız." 27-;
22. BÖLÜM
İ talya'ya yaptığım bir gezide durduğunuz yere göre görüntüsü değiş en halılardan görmüş tüm. Sağa döndüğünüzde masa sağa doğru dönük gibi görünüyordu. Sola döndüğünüzde masa sizi takip ediyordu. Dave Markie'nin de bu halılardan farkı yoktu. O odada yürürken insanlara yüzünün hep onlara dönük olduğunu ya da hep onlara baktığını hissettirmek gibi bir kabiliyeti vardı. Gençliğinde sayısız kadını baş tan çıkardığına ş ahit olmuş tum. Bu görüntüsüyle alakalı bir ş ey olmayıp, yine aynı ş ekilde onlarla ilgileniyor gibi görünmesindendi. Bakış larında insanı hipnotize eden bir ş ey vardı. Rutgers'ın lezbiyen bir arkadaşının şöyle dediğini hatırlıyorum: "Kahretsin! Dave bana böyle baktığında akş ama kız arkadaşıma verdiğim randevuyu iptal edip onun peş inden gidesim geliyor."
Bu özelliğini ofisime de taşımıştı. Sekreterim Jocelyn Durels anlamsız anlamsız kıkırdamaya başlamış, Loren Muse'un yüzünü ateş basmıştı. Dava vekili Joan Thurston bile hayatının ilk öpücüğünü almış gibi gülücüklere boğulmuş tu. Çoğu insan bunun Dave'in yüksek mevkide biri olma-

sından kaynaklandığını düş ünebilirdi. Ama onu daha bu yerlere gelmeden önce tanıyordum. Yüksek mevkide olmak güç yaratmaz, aksine gücü engellerdi. Birbirimizi kucakladık. Bu hoş uma giderdi. İ çinde sahtelik barındırmayan bir selamlama ş ekli. Sayısı çok fazla olmayan gerçek dostlarım benim için müthiş önemliydi. Hepsini çok özenle seçmiş tim ve her birini çok severdim. "Herhalde bunlar burada yıllanmayacak," diye fısıldadı kulağıma. Kucaklaş mayı bırakıp geri çekildik. Yüzünde bir gülümseme vardı ve ben mesaj ı almıştım. Odadaki herkesi dış arı çıkarttım. Joan Thurston odada kaldı. Dava vekilinin ofisi caddenin tam aşağısındaydı. Birbirimize yardım eder, iş birliği yapardık. Yargılama yetkisi derecemiz aynıydı. Essex'-de tonlarca suç iş leniyordu, ama o sadece çok önemli davalarla ilgilenirdi. Mesela ş u anda ilgi alanı terör ve politik suçlardı. Eline bu konular dışında suç dosyalan geldiğinde ilgilenmemiz için bize pas ederdi.
Kapı kapanır kapanıp üçümüz yalnız kaldığımızda Da-ve'in yüzünü kaplayan gülümseme biranda silindi. Toplantı masas ına oturduk. Bir kenarına ben, diğer kenarına o.
"Haberler kötü galiba," dedim.
"Çok kötü hem de."

Elimle ağzındaki baklayı çıkart artık gibi bir iş aret yaptım. Dave Joan Thurston'a baktı. Joan hafifçe öksürdü.
"Konuş tuğumuz gibi dedektiflerim JaneCare olarak anılan hayır vakfıyla ilgili araştırma yapmaya baş ladı. Ellerinde yetki belgesi var. Dosya ve kayıtları inceliyoruz. Bunun sessiz bir ş ekilde halledilebileceğini ummuş tum fakat çoktan medyaya s ızmış ."
280
Kalbimin s ıkıştığım hissettim. "Pislik herif." Kimse bir yorum yapmadı. "Bütün bunlar Jenrette'in iş leri. Oğlu için bana baskı yapıyor." "Biliyoruz," dedi Dave. "E o zaman?" Thurston'a baktı.
"Bu suçlamaların as ıls ız olmadığını göstermiyor." "Sen neden bahsediyorsun?" "Jenrette'in tuttuğu özel dedektifler bizim asla elde edemeyeceğimiz kaynaklara ulaşmış ve baz ı usulsüzlükler bulmuş lar. En iyi adamlarıma getirip sundular. Adamlarım daha fazla araştırma yaptı. Mümkün olduğunca ağzımızı açmamaya çalıştık. Bu tür suçlamaların bir hayır kurumuna verebileceği zararların farkındayız."
Konuş manın gidiş atından hoş lanmamıştım. "Bir ş ey buldunuz mü peki?"
"Ölen eş inin eniş tesi iş in kaymağını yiyormuş ." "Bob mu? Asla inanmam." "En az yüz bin dolar götürmüş ." "Ne?"
Bana iki kağıt parças ı uzattı. Hızlı bir ş ekilde gözden geçirdim.
"Bob evine bir yüzme havuzu yaptırıyor değil mi?" Cevap vermedim.
"Marston Havuzculuk'a değiş ik tarihlerde toplam elli bin dolar aktarılmış ve buraya vakıf binas ı geniş letme masrafı olarak düş ülmüş . JaneCare Vakff nm binas ı geniş letilmedi değil mi?" Yine cevap vermedim. "Bundan baş ka yaklaşık otuz bin dolar da Barry's peyzaj düzenleme firmas ına
281
ödenmiş ve vakıf binas ı çevresinin güzelleş tirmesi için masraftan düş ülmüş ." Vakfımız, birbirine yapışık iki evden oluş an binanın yarısında faaliyet gösteriyordu. Geniş letme ya da etrafını güzelleş tirme gibi bir planımız yoktu. Daha geniş bir yere ihtiyaç duymamıştık. Tek isteğimiz hastaların tedavisi ve bakımı için daha fazla para toplamaktı. Odaklandığımız tek konu buydu. Bağış ları yükseltmek için yapılan masrafların hayır iş lerine giden para miktarını çok fazla aştığı durumlarda bu tip vakıflarda çok fazla suistimalin yapıldığı olaylar olabiliyordu. Bu konuyu BobTa daha önceden konuş muş tuk. İ kimizin de bakış açısı aynıydı. Kendimi çok rahats ız hissettim.
"Kimseye ayrıcalık tanıyamayız bunu biliyorsun," dedi Dave. "Biliyorum,"
"Arkadaşlık hatırına sessiz kalmak istesem bile artık çok geç. Haberler medyaya sızmış durumda. Joan bu konuda bas ın toplantısı yapacak." "Onu tutuklayacak mısınız?"
"Evet."
"Ne zaman?"
Joan Dave'e baktı.
"Bir saatten beri gözaltında."
Greta'yı düş ündüm. Madison' ı düş ündüm. Bir havuz için. O lanet olas ı havuzu yaptırmak için Bob karımın vakfından para çalmıştı. "Medyaya karşı polis korumas ı verdiniz mi?"
"Hayır. On dakika kadar sonra sorgusuna baş lanacak. Burada bir arkadaşın olarak bulunuyorum ama kimseye
282
kıyak yapamayacağımı bil lütfen."
Başımla onayladım. Bu konuda mutabıktık. Artık ne düş üneceğimi bilemez olmuş tum. Dave kalktı. Joan Thurston da onu takip etti. "Ona iyi bir avukat bul Cope. Sanırım olaylar daha da çirkinleş ecek."
Televizyonu açtım. CNN ya da Fox'da BobTa ilgili bir şey yoktu. Ama yirmi dört saat yayın yapan yerel haber kanalı New Jersey'nin News 12 kanalı bu usulsüzlüğü haberlerine taşımıştı. Aynı zamanda Star-Ledger ve Bergen Re-cord gibi büyük New Jersey gazetelerine boy boy fotoğrafları çıkacaktı. Aslında bundan pek emin olamasam da başlıca yerel iletiş im ağlarının bu konuda bir kampanya yürüteceklerini düş ünüyordum.
Çok kısa bir sürede tutuklanmıştı. Kelepçelenmiş ama başım eğmemiş ti. Çoğu tutuklunun yaptığı gibi etrafa çocukça, afallamış bir ş ekilde bakmıştı. Midem bulanıyordu. Greta'yı evden ve soma da cebinden aradım. Telefonlar açılmadı. Her ikisine de mesaj bıraktım.
Bob la ilgili haberleri izlerken Muse yanımda oturuyordu. Baş ka bir habere geçtiklerinde "Rezalet," diyerek baş ladı söze. "Bence de"
"Flair'den onun savunmasını almasını istemelisin." "Çıkar çatışması var, olmaz." "Neden? Bu dava yüzünden mi?" "Evet."
"Neden anlayamadım. Bu iki dava aras ında hiçbir bağ-
283
lantı yok ki."

"Müvekkillerinden birinin babas ı Jenrette. Araştırmayı baş latan o." "Ah evet." Arkas ına dayandı "Kahretsin!" Hiçbir ş ey söylemedim. "Gil Perez ve kız kardeş in hakkında konuş acak durumda mısın?" "Evet." "Bildiğin gibi yirmi yıl önce ormanda parçalanmış giysileri ve kanları bulunmuş tu." Başımla doğruladım.
"Giysilerdeki kanlar O rh pozitifti. Kayıpların kan grubuyla uyuyordu. Bu çok rastlanan bir kan grubu, dolayısıyla fazla şaşırtıcı değil. O zamandan sonra DNA testi yapılmadı. O yüzden de kanların onlara ait olup olmadığı kesin değil. Kontrol ettim. Ş imdi versek dahi DNA testlerinin sonucu üç haftada çıkar. Belki daha da uzun zamanda."
Anlattıklarına fazla kendimi veremiyordum. Bob'un tutuklandığı andaki yüzü geldi gözlerimin önüne. Greta'yı düş ündüm. Tatlı, zarif Greta'yı ve bu olayın onu nas ıl yıkacağını. Jane'imi, karımı düş ündüm. Adının verildiği bu vakıf yerle bir olmak üzereydi. O vakfı kaybettiğim karımın anısına kurmuş tum. Ve ş imdi yine onu kaybetmi ş tim.
"Bir de DNA testlerinin sonucu çıktığında karşılaştırma yapmamız laz ım. Kız kardeş in yerine senin kanını kullanabiliriz ama Perez'in ailesinden birinin de kan verme konusunda bizimle iş birliği yapmas ı laz ım."
"Başka?"
"Perez'in DNA testini yapmamıza gerek yok." "Neden ki?"
284
"Farrell Lynch bilgisayarda yaptığı yaş tespit çalış mas ını bitirdi." Bana iki fotoğraf uzattı. Birincisi Manolo Santiago'nun morgda çekilmiş fotoğrafıydı. İ kincisi ise Gil Perez'in fotoğrafını verdikten sonra yaş tespiti için bilgisayarda çalışılan fotoğraftı. İ kisi tıpatıp aynı görünüyordu. "Vay anas ına," dedim.
"PerezTerin adresi elimde." Bana bir kağıt parças ı uzattı. Kâğıda baktım. Park Ridge'de oturuyorlardı. Buradan bir saatten az uzaklıkta. "Onlarla konuş acak mısın?" diye sordu Muse. "Evet."
"İ stersen ben giderim." Hayır anlamında başımı salladım. Lucy benimle birlikte gelmek için ısrar etmiş ti çünkü. Fazla kalabalığa gerek yoktu. "Bir fikrim var,"
dedi Muse. "Nedir?"
"Gömülü cesetleri bulma konusunda teknolojik geliş meler oldu yirmi yılda. Andrew Barrett'i hatırlıyor musun?"
"John Jay'in oradaki laboratuarcı çocuk. Ş u çok konuş an garip tip." "Ve bir dahi. Evet. Aynen o. Neyse, yeni geliş tirdiği toprak altını tarayan radar sistemiyle belki de tüm ülkenin en yetenekli uzmanı haline geldi. Bununla çok kısa bir zamanda büyük toprak alanları tarayabileceğini iddia ediyor." "Bölge çok fazla geniş ."
"Ama bir kısmında deneyebiliriz, değil mi? Bak, Bar-rett bu yeni bebeğini deneyebilmek için çıldırıyor. Bu tip
285
bir araştırmaya ihtiyaç duyduğunu söylüyor."
"Onunla konuş tun mu?"
"Elbette, neden konuş mayayım ki?"
Omuzumu silktim. "Müfettiş sensin," deyip TV'ye geri döndüm. Yeniden Bob'u göstermeye baş lamış lardı. Bu sefer daha da zavallı görünmüş tü gözüme. Ellerimi sıkıp yumruk yaptım.
"Cope?"
Ona baktım.
"Salona gitmeliyiz," dedi.
Haklıydı. Bir şey söylemeden kalktım. Kapıyı açtım. Birkaç dakika sonra lobide Jenrette'in babas ıyla karşılaştım. Büyük ihtimalle özellikle çıkmamı beklemiş ti. Bir yandan da bana bakıp s ırıtıyordu.
Muse durdu ve kolumdan tutup salona doğru sürükledi- "Sol taraftan girelim."
"Hayır."
Dümdüz yürümeye devam ettim. Hırslanmıştım. Muse adımlarıma yetiş mek için
hızlandı. Yaklaştığımı gören Jenrette hareket etmedi.
Muse elini omuzuma koydu. "Cope... "
Tempomu bozmayarak "Ben gayet iyiyim," dedim.
Jenrette sırıtmaya devam etti. Göz göze geldik. Yolumu * 'sti. Yakınlaşmak için yürümeye devam ettim. Aptal herif Alâ sırıtıyordu. "Seni uyarmıştım," dedi.
Gülüş üne karşılık verdim ve kendimi ona iyice yak-Nırdmı. "Haber etrafa yayıldı," dedim.
"Ne?"
286
"Yurtta küçük Edward'a hizmet edenlere imtiyazlı muamele yapılıyordu. Oğlunu herkese rezil edeceğim."
Cevabını beklemeden yürüyüp uzaklaştım. Muse arkamdan yetiş ti.
"Sen kabadayı mısın Allah aşkına?" dedi. Yürümeye devam ettim. Elbette yanlış bir gözdağıydı-bir babanın günahlarını asla oğlu çekmemeliydi-ama oğlan başını kuş tüyü yastığa dayadığı için olacağı buydu.
Muse bir s ıçrayış ta önüme geçti. "Sakinleş men laz ım Cope." "Unuttun galiba Muse, yardımcımsın, terapistim değil."

Teslim oluyorum der gibi ellerini havaya kaldırdı ve geçmeme izin verdi. Yerime oturdum ve yargıcı beklemeye koyuldum. Bob'un kafas ında ne vardı acaba? Mahkeme salonuna baz ı zamanlar öfke hakim olurdu. Bugün de onlardan biriydi. Flair ve Mort baş larının belada olduğunu biliyorlardı. Daha önceden kanıt listesinde bildirmediğimizi öne sürerek porno DVD'nin gösterilmesini engellemeye çalışmış lar, bu hata yüzünden yargılamanın hükümsüz kalacağını iddia etmiş lerdi. Çeş itli manevralar yaparak araştırma sonuçlarını, buldukları her ş eyi yargıcın önüne atmış lardı. Asistanları bütün gece uyumamıştı herhalde. Yargıç Pierce çalı gibi kaş larını çatarak sadece dinledi. Elini çenesine koymuş tu. Tam bir yargıç gibi duruyordu. Hiçbir yorumda bulunmadı. Sürekli " Ş u anda inceleniyor," gibi laflar ediyordu. Ellerinde hiç kayda değer bir ş ey yoktu. O yüzden endiş elenmiyordum. Fakat bir düş ünce beynimi kemirmeye baş lamıştı. Benimle uğraşıyorlardı. Hem de çok uğraşıyorlardı.
287
Aynı ş eyi yargıca da yapıyorlar mıydı acaba?
Yüzüne baktım. Hiçbir ş ey anlayamadım ifadesinden. Gözleri uykusuz olduğunu söylüyordu. Bu anormal bir ş ey değildi ama tamamen anlams ız olduğu da söylenemezdi.
Saat üçte toplantı bitti. Odama geri döndüm ve mesajlarıma baktım. Greta'dan hiç haber yoktu. Yeniden aradım. Telefon hâlâ cevap vermiyordu. Bob'un da cebini denedim. Ona da ulaş amadım ve mesaj bıraktım.
O iki fotoğrafa baktım. Gil Perez'in bilgisayardan çıkan yaş landırılmış fotoğrafıyla Manolo Santiago'nun cesedinin fotoğraflarına baktım ve sonra Lucy'yi aradım. İ lk çalış ta açtı. "Selam," dedi. Geçen gecenin aksine sesi daha neş eli çıkıyordu. Yine geçmiş e döndüm bir an.
"Selam."
Birden içimi bir mutluluk kaplamıştı nedense. "Bay ve Bayan Perez'in adresini buldum," dedim. "Gidip konuş mak istiyorum." "Ne zaman gideceksin?" "Hemen ş imdi. Sana çok yakın oturuyorlar. Giderken seni de alabilirim." "Hemen haz ırlanıyorum."
23. BÖLÜM
Lucy muhteş em görünüyordu. Yeş il, üzerini s ıkı s ıkı aran dar bir kazak giymiş ti. Saçlarını arkadan s ıkıca top-amıştı. Bir tutam saç kulaklarının arkas ına sıkıştırılmıştı, u akş am gözlük takmıştı ve bu görünüş ü hoş uma gitti, .rabaya biner binmez CDTere baktı. "Counting Crovvs," edi. "Ağustos ve sonras ında olan her ş ey." "Sever misin?"
"Son yirmi yılın en iyi albümü." "Doğru."
CD'yi koydu. "Round Here" çalmaya baş ladı. Yola koyulduk ve dinlemeye baş ladık. Adam Duritz 'ördüğün duvarlar birer birer yıkılıyor bir içki alman laz ım' derken göz-ucuyla Lucy'ye baktım. Gözleri yaş larla doluydu. "Sen iyi misin?" "Baş ka nelerin var?" "Ne dinlemek istersin?"
"İ nsanın içini ısıtan seksi bir ş eyler."
"Meat Loaf." CD kutusunu çıkarttım. 'Bat Out of Hell'i koydum. "Aman Yarabbim, hatırlıyor musun?" dedi.
"Onu dinlemeden bir gün araba kullandığım olmamış -2X9
tır diyebilirim."
"Tanrım, hep umutsuz bir romantik oldun," dedi.
"Biraz 'Paradise By The Dashboard Light' ı dinlemeye ne dersin?"
"Tamam ama, kadının adamı terk etmeden önce onu her zaman seveceğine dair söz
verdiği kısmı atla."
"Terk etmek," diye tekrar ettim. "Bu kelimeye bayılıyorum."
Vücudunu bana bakacak ş ekilde döndürdü. "Beni baş tan çıkartmak için nas ıl bir yol izledin?" "Kullanım hakkı bana ait olan bir ş ey." "Nedir?"
Ses tonumu değiştirerek mızıldanıyormuş gibi yaptım. "Haydi tatlım ama, haydi lütfen," Gülmeye ba ş ladı .
"Hey, sende hemen işe yaradı ama." "Zor biri değilim de ondan." "Doğru, bunu unutmuş um."
Koluma ş akacıktan bir yumruk attı. Gülümsedim. Önüne döndü. Bir süre daha hiç konuş madan Meat Loaf dinledik. "Cope?"
"Ne?"
"Sen benim için ilktin." Neredeyse birden frene basacaktım.
"Biliyorum, kendimi baş ka türlü tanıttım. Babam ve ben ve bütün bu çılgın özgür yaş am palavraları. Ama ben hiç öyle bir hayat yaş amıyordum. O zamana kadar aşık ol-dut uın ilk erkektin sen." Oeriıı bıı sessizlik çöktü.
' 'e elbette ki senden sonra önüme kim çıkarsa yattım."
Kafamı salladım ve sağıma baktım. Yine gülümsüyor-
u.
Navigasyon sisteminin uyarısıyla doğru yere sapmıştım.
Perezler Park Ridge semtindeki bir sitede yaşıyorlardı. "Geleceğimizi biliyorlar mı?" diye sordu Lucy. "Hayır," "Evde olduklarını nereden biliyorsun?" "Gelmeden önce aradım. Numaram özel olduğu için gözükmüyor. Bayan Perez açınca sesimi değiş tirip Harold diye birisini istedim. Yanlış numara dedi, ben de özür dileyip

kapattım." "Vay canına, bu konuda gayet iyisin anlaşılan." "Mümkün olduğunca alçakgönüllü olmaya çalışıyo-rum.
Arabadan çıktık. Sitenin iyi bir çevre düzenlemesi vardı. Hava tertemizdi. Koridorda bir koku vardı. Leylak belki de. Çok keskin ve baygın bir koku. Ucuz, adi bir ş ampuan gibi.
Daha kapıyı çalmadan kapı açılıverdi. Kapıdaki Bayan Perez'di. Ne bir merhaba, ne de herhangi bir selamlama. Gözlerini kısıp bana baktı ve bekledi. "Konuş mamız laz ım," dedim.
Gözleri Lucy'ye doğru kaydı. "Siz kimsiniz?"
"Lucy Silverstein,"
Bayan Perez gözlerini yumdu. "Ira'nın kızı." "Evet."
Omuzları çökmüş tü sanki.
"İçeri girebilir miyiz?" diye sordum.
"Hayır dersem ne olacak?"
"Ben ikna olamadım Bayan Perez."
"Nasıl ikna olamadınız? O adam benim o~ı işte." g Um deÜl "Lütfen," dedim. "Beş dakika sadece."
Bayan Perez içini çekip kenara çekildi. İ çeri girdik keskin ş ampuan kokusu evin içinde daha yoğun bir şeîciid hissediliyordu. Hem de çok daha yoğun. Kapıyı kapatıp ka6 napeyi gösterdi. "Bay Perez evde mi?"
"Hayır"
Odalardan birinden sesler geliyordu. Köş ede büyük kutular vardı. Kenarlarındaki yaz ılardan bunların içinde ilaç olduğu belli oluyordu. Odayı inceledim. O büyük kutuların dışında her ş ey o kadar yerli yerinde ve düzenliydi ki buras ını boş sitelerdeki örnek dairelerden biri sanabilirdiniz.
Odada bir ş ömine vardı. Ayağa kalkıp ş ömine rafına doğru yürüdüm. Üzerine aile foto ğ raflar ı konulmu ş tu. Perez'e ait tek bir foto ğ raf bile yoktu rafta. Ş ömininin üstü Gil'in iki erkek kardeş i ve bir kız kardeş ine ait olduğunu düş ündüğüm fotoğraflarla doluydu.
Fotoğraflardan birinde Gil'in erkek kardeş lerinden biri tekerlekli sandalyede oturuyordu.
"Bu Tomas," dedi Bayan Perez Kean Üniversitesi mezuniyet töreninde oturduğu tekerlekli sandalyeden gülümseyerek bakan çocuğu göstererek "BHB'si var. Ne olduğunu biliyor musunuz?" "Beyinsel Hareket Bozukluğu."
"Evet."
"Kaç yaşında?" "Otuz üç." 292
e]ci bu kim?"
gduardo." Yüz ifadesinden fazla zorlamamalı gerek-anlarnıştım. Eduardo'nun özel bir durumu ol-;USu li Gil onun için bir çeteye üye gibi bir şey der"?1* ama canlar ona inanmamıştım. ° Kızı işaret ettim. "Gil'in ondan bahsettiğini latırlıyc-m;' dedim. "Ondan iki yaş büyüktü galiba. Ünversiteve girmek için çalışıyor gibi bir ş eyler söylemiş ti."
"Glenda avukat oldu," dedi Bayan Perez göğsünü kabartarak. "Columbia Hukuk Fakültesi'ndleri mezAn oldu." "Gerçekten mi? Ben de oradan mezunum," iedim. Bayan Perez gülümsedi. Kanepeye g;eri döndü-"Tomas daki dairede yaşıyor. Araya bir kapı açtık." "Tek başına baş a çıkabiliyor mu?" "Ona ben bakıyorum. Bir de bakıcumiz var Ş u anda evde mi?" Evet."
Arkama yaslandım. Bu beni ne ilgilendirirdi ki? Yine merak etmiş tim. Erkek kardeş inin basma gelenleri, bu adar senedir nerelerde olduğunu biliyor muydu acaba?
Lucy yerinden kalkmamıştı. Sessizce oturmuş , sözü bana bırakmıştı. Her ş eyi dikkatle inceliyor, gözleriyle oda-*n içini tarıyordu. Sanırım psikolog odrnasınıii bunda et-»si vardı.
Bayan Perez bana baktı. "Neden buradasın12?" "Bulduğumuz ceset Gil'e ait." "Siz daha önce de söylemiş tim... " Kalın zarfı uzattım. "Nedir bu?" İ çinden fotoğrafı çıkarttım.
293
"Bu eski bir resim. Kampta çekilmiş ti." Resmi sehpa-hanm üzerine koydum. Meydan okurcas ına oğlunun resmine baktı. Tepkisini görmek için yüzünü inceledim. Sanki yüzünde hiçbir ş ey kımıldamamış , hiçbir ş ey değiş memiş gibiydi. Ya da belki de o kadar hızlı değiş miş ti ki ben dönüş ümü yakalayamamıştım. Bir an için iyi göründüğünü düş ündüm. Sonra, çok net bir biçimde her ş ey bozuldu. Maske parçalandı, hasar ortaya çıktı. Gözlerini yumdu.
"Bunu neden bana gösteriyorsunuz?" diye bağırdı. Gözleri hâlâ kapalıydı.
"Gil'in yarasmm sağ kolunda olduğunu söylemiş tiniz. Lütfen fotoğrafa bakın. Yara sol kolunda." Hiçbir ş ey söylemedi. "Bayan Perez?"
"O adam benim oğlum değildi. Benim oğlum yirmi sene önce VVayne Steubens tarafından öldürüldü."
"Hayır,"
Elimi yeniden zarfa daldırdım.
Lucy de bana doğru eğildi. Henüz çıkartacağım resmi göstermemiş tim ona. Fotoğrafı dış arı çıkarttım. "Bu Manolo Santiago, morgdaki adam." Lucy birden yerinden fırladı. "Adı ne dedin?" "Manolo Santiago." Lucy afallamış gibiydi.
"Ne oldu?" dedim.

Cevap vermeyince devam ettim.
"Ve bu da... " Bilgisayardan çıkartılmış son fotoğrafı gösterdim. "Bu da yaş landırma tekniği kullanılarak bilgisayarın bize verdiği resim. Baş ka bir deyiş le laboratuardaki arkadaşımız Gil'in eski bir fotoğrafını aldı ve onu yirmi
yaş
294
yaşlandırdı. Sonra da fotoğrafın üzerinden Manolo Santiago gibi saçlarını kazıdı ve hafif sakal ekledi."
Fotoğrafları karşılaştırmas ı için yan yana koydum. "Bir bakın Bayan Perez."
Baktı. Uzun uzun baktı. "Evet, belki ona benziyor. Ama hepsi bu kadar. Belki de siz sadece bütün Latin ırkından olanların birbirlerine benzediklerini düş ünüyorsunuz."
"Bayan Perez?" Bu geldiğimizden beri ilk kez Gil'in annesine hitap eden Lucy'ydi. "Neden orada hiç Gil'in resmi yok?" Lucy eliyle ş öminenin üstündeki rafı iş aret etti. Bayan Perez Lucy'nin nereye iş aret ettiğine bakmadan "Hiç çocuğunuz var mı bayan Silverstein?" diye sordu.
"Hayır."
"O zaman anlayamazs ını z."
"Size saygısızlık etmek istemem ama Bayan Perez, bu çok anlams ız." Bayan Perez bir tokat yemiş gibi oldu.
"Oraya diğer çocuklarınızın Gil henüz hayattayken çekilmiş çocukluk ve gençlik foto ğ raflar ını koymu ş sunuz. Ama Gil'in bir tane bile foto ğ raf ı yok. Sizin gibi yasta olan anne babalara danış manlık yaptım. Hepsi kaybettikleri çocuklarının fotoğraflarını görebilecekleri bir yere koyarlar. Bir de yaras ının bulunduğu kolla ilgili yalan söylediniz. Aslında unutmamıştınız. Bir anne asla böyle bir hata yapmaz. Buradaki fotoğraflara bakın. Fotoğraflar yalan söylemez. Ve son olarak da Paul henüz baz ı ş eyleri söylemedi size."
Baz ı ş eylerden ne kasdettiğini anlamamıştım ama ağzımı açmadım. "DNA testi Bayan Perez. Buraya gelmeden önce sonuçlarına baktık. Sonuç pozitif ve Perez'le uyuyor. O sizin oğlunuz." 295
Aman Yarabbim. Gerçekten harikaydı Lucy.
"DNA mı?" diye haykırdı Bayan Perez. "Ben DNA testi için izin vermedimki." "Polisin böyle bir izne ihtiyacı yok," dedi Lucy. "Bütün bunlardan sonra Manolo Santiago'nun oğlunuz olmadığı konusunda nas ıl ısrar edebilirsiniz hâlâ?" "Ama... benim DNA'mı nas ıl alabilirler ki?"
Bu sefer araya ben girdim. "Bunu size açıklama yetkimiz yok." "Siz... siz bunu yapabilir misiniz?"
"Yapabiliriz evet."
Bayan Perez arkas ına dayandı. Uzun bir süre hiç konuş madı. Bir ş eyler söylemesini bekledik. "Yalan söylüyorsunuz." "Efendim?"
"DNA testinde bir hata var, ya da yalan söylüyorsunuz. O adam benim oğlum değil. Oğlum yirmi sene önce öldürüldü. Babanızın kampında öldürüldü, çünkü kimse onları korumadı. Siz ikiniz de lanetli hayaletlersiniz. Hepsi bu kadar." Bana belki yardımcı olabilir diye Lucy'ye baktım. Bayan Perez ayağa kalktı. "Ş imdi buradan gitmenizi istiyorum." "Lütfen," dedim. "O gece benim de kız kardeş im ortadan kayboldu." "Size yardım edemem."
Bir şeyler daha söyleyecek oldum ama Lucy beni durdurdu. Kadının daha fazla üzerine gitmeden önce bütün bilgileri yeniden gözden geçirmenin ve Lucy'nin söyleyeceklerini dinlemenin daha iyi olacağını düş ündüm. Kapının dı-
296
şına çıktığımızda Bayan Perez dönüp "Bir daha gelmeyin. Bırakın da rahat rahat yas ımı tutayım," dedi.
"Oğlunuzun yirmi yıl önce öldüğünü sanıyordum."
"Ama sanki dün gibi. Baş a çıkmak o kadar zorki," dedi Bayan Perez.
"Hayır," diye devam etti Lucy. "Bir noktadan sonra insan, yapısı gereği artık
yas tutmayı bırakır."
Lucy son noktayı koyduktan soma arkas ını döndü, ben de onu takip ettim. Kapı kapandı. Arabaya bindikten sonra "Ne düş ünüyorsun?" diye sordum. * * *
"Kesinlikle yalan söylüyor." "İyi blöf yaptın," dedim. "Ya DNA testine ne
demeli?" "Evvet."
Lucy fazla üzerinde durmadı. "Orada Manolo Santiago diye birinden bahsettin." "Evet. Gil'in kullandığı takma isim." Düş ünmeye baş ladı. Bir iki saniye bekledikten sonra, "Ne oldu?" diye sordum.
"Dün babamı yani artık evi sayılır ama kaldığı bakımevine ziyarete gittim. Ziyaretçi kayıt defterine baktığımda geçtiğimiz ay içinde benden baş ka birinin daha onu ziyarete geldiğini gördüm. Manolo Santiago diye biri." "Vay canına," dedim. "Evet, aynen."
Hâlâ ani ayam ıy ordum. "Peki neden Gil Perez babanı ziyaret etsin ki?" 297
"Güzel soru."
Lucy ve benim yalan söylememle ilgili Raya Singh'in söyledikleri aklıma geldi. "Ira'ya sorabilir misin?"
"Denerim. Ama kafas ı pek yerinde değil. Hafızas ı gelip gidiyor." "Yine de denemekten bir ş ey çıkmaz."
Başıyla onayladı. Konuyu değiş tirmek için ustaca bir manevra yaptım.

"Neden Bayan Perez'in yalan söylediğinden bu kadar emin oldun?" diye sordum.
"Yas tuttuğu o kadar açık ki. Evdeki tütsü kokusu, üzerindeki siyah giysiler.
Gözleri kızarmış , omuzlan düş müş tü. Bir de fotoğraflar var."
"Ne olmuş onlara?"
"Bu konuda blöf yapmadım. Sağ kalan evlatların çocukluk resimlerini koyup ölen evladın resimlerini pas geçmek hiç rastlanmadık bir ş eydir. Ona göre pek bir ş ey ifade etmeyebilir ama raftaki boş luğu gördün mü? Sanırım bir önlem olarak Gil'in resimlerini kaldırmış . "
"Yani birilerinin gelmesi ihtimaline karşı bir önlem olarak mı?"
"Tam olarak bilemiyorum. Ama Bayan Perez kanıt bırakmak istememiş . Teş his edilebilmesi için sadece kendisinde resim var sanıyor. O yaza ait sende de bir resim olduğunu hiç düş ünememiş olmalı."
Söylediklerinin üzerinde düş ündüm.

"Gösterdiği tepkilerin hepsi yapmacıktı Cope. Rol yapıyor. Yalan söylüyor."
"O zaman burada şu soru karşımıza çıkıyor. Hangi ko-
298
nuda yalan söylüyor olabilir?"
"Muallakta kaldığında bariz olandan yola çık." "Nedir o bariz olan ş ey?" Lucy omuzunu silkti. "Gil, VVayne'e diğerlerini öldürmesi için yardım etti. Bu herş eyi açıklar. Herkes Steubens'in bir suç ortağının olduğunu düş ünüyordu. Baş ka türlü nas ıl bu kadar hızlı bir ş ekilde gömebilecekti ki cesetleri? Ya da belki sadece bir tane ceset vardı." "Kız kardeş imin cesedi."
"Doğru. Wayne ve Gil sonra Gil'i ölmüş gibi gösterdiler. Belki de Gil başından beri VVayne'e yardım ediyordu. Kim bilir?" Hiçbir ş ey söylemedim önce.
"Eğer böyleyse, bu da kız kardeş imin öldüğünü gösterir." "Biliyorum." Yine sustum.
"Cope?" "Efendim."
"Bu senin hatan değil." Sustum.
"Eğer bir hata yapılmış sa, bu benim hatam." Arabayı durdurdum. "Neden böyle düş ünüyorsun?" "Nöbet tutma s ıras ı sendeydi ve sen ısrarla o gece kampta kalmak istemiş tin. Ormana gitmek için ben aklını çeldim senin."
"Aklımı mı çeldin?" Hiçbir şey söylemedi. "Şaka yapıyorsun değil mi?" "Hayır," dedi.
"Ben kendi kendime karar verebilecek yaş taydım Lucy.
299
Sen aklımı çelmiş filan değilsin."
Bir süre hiçbir ş ey söylemedi. Sonra, "Hâlâ kendini suçluyorsun," dedi. Direksiyona s ıkı s ıkı yapıştığımı hissettim. "Hayır, suçlamıyorum." "Evet Cope suçluyorsun. Yapma. Bu son geliş melerden sonra kız kardeş inin gerçekten ölmüş olabileceğinden emin oldun. Aslında hâlâ umudun vardı. Bir telafi yolu bulmaya çalışıyordun." "Ş u senin psikolog tavrın," dedim.
"Aldığım diplomayı sonuna kadar hak ediyorum değil mi? Aslında demek istediğim. "Ya sen Luce?" Sesim istemeyerek öfkeli çıkmıştı. "Sen de mi kendini suçluyorsun yoksa? Bu yüzden mi bu kadar çok içiyorsun?" Sessizlik.
"Yanlış konuş tum kusura bakma," dedim.
"Benim neler yaş adığımdan hiç haberin yok." Ses tonu yumuş acıktı. "Biliyorum, özür dilerim. Beni ilgilendirmezdi."
"Ş u aşın alkol yüzünden tutuklanma meselesi. Uzun zaman önceydi."
Hiçbir ş ey söylemedim. Camdan dış an bakmaya baş ladı. İ kimiz de hiçbir ş ey söylemeden yola devam ettik.
"Haklı olabilirsin," dedim bir süre geçtikten sonra. Gözünü camdan ayırmadı.
"Sana ş imdiye kadar kimseyle paylaş madığım bir ş ey söyleyeceğim," dedim. Yüzümü ateş basmış , gözlerim dolmuş tu. "O gece onnanda olanlardan sonra babam asla eskisi gibi olmadı bana karşı." 300
Bana doğru döndü.
"Bunu dış a vurmalıydım. Yani bir bakıma haklısın. Kendimi bir yere kadar suçladım. Keş ke kaçıp gitmeseydik, keş ke bulunmam gereken yerde dursaydım diye düş ündüm hep. Belki de yüzündeki o bakış evladını kaybeden bir babanın yaş adığı tahribatı yans ıtıyordu. Ama o bakış ta hep daha baş ka ş eylerin de olduğunu düş ünüyordum. Sanki beni suçlayan bir ş eyler var gibi." Elini kolumun üstüne koydu Lucy "Oh Cope."
"Belki sen her ş eyin farkındas ın. Belki geçmiş i telafi yoluna gitmemeliyim. Ama ya sen?" diye sordum.
"Bana ne olmuş ?"
"Neden hâlâ bu olayı kaz ıyorsun? Bu kadar sene sonra eline ne geçeceğini sanıyorsun?"
"Dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır. Tam olarak neyin peş indesin?"
"Benim hayatım o gece sona erdi. Bunu anlayamıyor musun?" Hiçbir ş ey söylemedim.
"Seninki de dahil olmak üzere bütün aileler babamı mahkemeye verdi. Elimizdeki her ş eyi aldınız. İ ra bunu kaldırabilecek yapıda biri değildi. S ıkıntılarını atlatamadı. Bununla baş a çıkamadı."
Bir ş eyler daha söylemesini bekledim ama söylemedi.
"Anlıyorum," dedim. "Ama ş imdi neyin peş indesin? Yani demek istediğim senin söylediğin gibi kardeş imi kurtarmaya çalışıyorum diyelim. Ona gerçekte ne olduğunu bulmaya çalışıyorum. Peki ya sen?"
Cevap vermedi. Hava kararmaya başlıyordu.
"Ş u anda kendimi ne kadar savunmas ız hissettiğimi

bilmiyorsun," dedi.
Buna nas ıl cevap vereceğimden emin olamadım. "Seni kırmak istemiyorum." Sessizlik.
"Sanki iki ayrı hayat yaş adık biz. Biri o geceden önceki her ş eyin yolunda gittiği hayatımız, diğeri de her ş eyin berbat gittiği o geceden sonraki. Ve evet, çok ümitsizce konuş uyor olabilirim ama bazen sanki o gece bir tepeden itilmişim de hâlâ aşağı doğru yuvarlantyormuşum gibi hissediyorum. Bazen doğrulacak gibi oluyorum ama uçurum o kadar dik ki bir türlü dengemi bulamıyor ve tekrar yuvarlanmaya başlıyorum. İş te belki de sebebi bu. Belki de o gece tam olarak neler yaş andığını bilsem, bütün bu kötü olaylardan iyi bir ş eyler çıkartabilsem artık yuvarlanmayacağım."
Onu tanıdığım zamanlarda o kadar muhteş em biriydi ki. Bunu ona hatırlatmak isterdim. Ona çok fazla duygusal olduğunu, hâlâ çok güzel ve baş arılı olduğunu, hâlâ elinde bir ş ans varken ümitsizliğe kapılmamas ı gerektiğini söylemek isterdim. Ama ukalalık yapmak istemedim.
Bütün bunların yerine, "Seni yeniden görmenin beni ne kadar mutlu ettiğini tahmin bile edemezsin Lucy," dedim.
Sanki ona ızdırap çektiriyormuş um gibi gözlerini s ıkı s ıkı yumdu. Bu kadar savunmas ız olmak istemediğiyle ilgili söylediklerini düş ündüm. O ödevi, ödevde bir daha asla ama asla böyle bir aş k yaş ayamayacağının yaz ıldığı kısmı düş ündüm. Ona uzanıp elini tutmak istedim. Ama ikimiz için de henüz her ş eyin çok yeni olduğunu, bu tip bir hareketin çok abartılı ve saçma olacağını biliyordum.

24. BOLUM
Lucy'yi kampüse bıraktım.
"Sabah Ira'ya gidip bana Manolo Santiago'yla ilgili bir ş ey söyleyecek mi bakacağım," dedi inmeden önce.
"Tamamdır."
Kapının kolunu tutarken "Kontrol etmem gereken sürüyle ödev var. Yoksa seni içeri davet ederdim." dedi.
"Gerek yok," dedim.
Arabadan indi. Kapıya doğru yürüyüş ünü izledim. Mideme sancı girmiş ti. Ş u anda hissettiklerimi tahlil etmeye çalışıyordum. Sanırım bir anlık bir duygu seline kapılmıştım. Ne olduğunu ayırt etmem çok zordu.
Cebim çaldı. Arayan Muse'du.
"Perez'in annesiyle nas ıl gitti?" diye sordu. "Sanırım yalan söylüyor." "İ lginç bir ş ey yakaladım." "Seni dinliyorum."
"Bay Perez s ık s ık Smith Brothers diye bir bara gidip oradaki çocuklarla dart filan oynuyormuş . Duyduğum kadarıyla fazla da içmeyen biri. Ama son iki gecedir kör kütük

sarhoş olmuş . Sürekli ağlayıp kavga çıkartmaya baş lamış ." "Yas tutuyor çünkü," dedim.
Morgda ayaklarının üzerinde sağlam durabilen Bayan Perez'di. Bay Perez ona yaslanmıştı. O gün orada esen negatif havayı hatırladım.
"Ve tabii alkol alınca ağzındaki baklayı çıkartacaktır," dedi Muse.
"Çok doğru."
"Bu arada ş u anda Perez orada. Yanına gitsen fena olmaz." "Bar yolumun üzerinde." "Bir ş ey daha var." "Dinliyorum." "VVayne Steubens seni görmeyi kabul etti." Nefesimin kesildiğini hissettim. "Ne zaman?"
"Yarın. Şu anda Virginia Red Onion eyalet hapishanesinde. Ayrıca sana FBI ofisinde Geoff Bedford'la bir toplantı da ayarladım. Kendisi Steubens davasındaki özel ajandı." "Gidemem. Mahkeme var."
"Gidersin. Yardımcılarından biri idare eder. Yarın sabahki uçağa yer ayırttım." * * *
Perez'in takıldığı barın nas ıl bir yer olmas ı gerektiğini bilmiyordum ama çoğunlukla erkeklerin takıldığı bir yer olabileceğini tahmin ediyordum. Ya da T.G.I. Friday's ya da Bennigan's gibi zincir bir restoran da olabilirdi. Yemek salonunun nispeten daha küçük olduğu, düş ündüğümden çok daha büyük bir yerle karşılaştım. Yerler parke döş eliydi. Her

yere bedava patlamış mısır makineleri konulmuştu. Seksenlerin müziği çalıyordu bangır bangır. Tears for Fears'ın "Head Över Heels" şarkısı gibi mesela. Günümüzde bu tür yerlere yuppie bar deniyordu.

Kravatlarını gevş etmiş genç adamlar ve iş kadını havas ına bürünmek için epeyce çaba harcayan kadınlarla dolu mekanlar. Adamlar arkadaş larıyla sanki çok eğleniyorlarmış gibi yapıp bir yandan da kadınları keserek biralarını bardakta içiyorlardı. Kadınlara gelince, ya ş arap ya da martini içip adamları daha kaçamak, daha sinsi bakış larla süzüyorlardı. Başımı salladım. Bence Discovery Channel buraya gelip çiftleş meyle ilgili bir program haz ırlamalıydı.
Burası Jorge Perez tarzında bir adama uygun bir yer gibi gözükmüyordu. Ama arka taraflara bakınca onu gördüm. İ çmesini gayet iyi bilen, önlerindeki içkiye korunmaya muhtaç bir civcivin üzerine titrer gibi eğilmiş dört beş arkadaşıyla birlikte baş baş a vermiş içiyordu. Hepsi birlikte gözlerini kısmış , aylaklık eden yirmi birinci yüzyıl yupile- | rini seyrediyorlardı.
Bay Perez'in arkas ına gelip bir elimi omuzuna koydum. Yavaş ça bana doğru döndü. Arkadaş ları da onu takip etti. Gözleri kıpkırmızı ve dolu doluydu. Lafı dolandırma-maya karar vererek; "Başın sağolsun," dedim. Birden şaşırdı. Hepsi latin ırkından, ellisini geçmiş arkadaş ları sanki kız kardeş lerine laf atmışım gibi ters ters baktılar bana. Üzerlerinde iş giysileri vardı. Bay Perez polo yaka bir tiş ört ve haki renk pantolon giymiş ti. Bunun bir ş ey ifade edip etmediğini merak ettim, ama ne ifade edebileceğini de tahmin edemedim.
305
"Ne istiyorsun?" diye sordu.
"Konuş mak."
"Beni nas ıl buldun?"
Sorusunu duymamazlığa geldim. "Morgdayken yüzünü inceledim. Neden Gil'le ilgili yalan söylüyorsun?" Gözleri kısıldı. "Sen kime yalancı diyorsun?" Adamlardan biri biraz daha sert bakmaya baş ladı. "Sanırım baş baş a konuş malıyız." Kafas ını
salladı. "Hayır."
"O gece kız kardeş imin de kaybolduğunu biliyorsun değil mi?"
Arkas ını bana dönüp biras ına yapıştı. Daha sonra önüne bakmaya devam ederek "Evet, biliyorum," dedi. "Morgdaki senin oğlundu." Arkas ı hâlâ bana dönüktü.
"Bay Perez?" "Defol git."
"Hiçbir yere gitmiyorum."
Sağlam yapılı, hayatları açık havada elleriyle çalış arak geçmiş diğer adamlar bana düş manca bir bakış fırlattılar. Biri oturduğu bar iskemlesinden kalkmaya yeltendi.
"Otur," dedim ona.
Kıpırdamadı. Gözlerine baktım. Bir diğeri kollarını bana doladı. "Benim kim olduğumu biliyor musunuz?" dedim.
Elimi cebime götürdüm ve savcı kartımı çıkarttım. Evet öyle bir kartım da var yani. Aslında gerçek şu ki, ben Es-sex'de tutuklama yetkisi olan makamın en üst seviyesinde-yim. Tehdit edilmekten hoş lanmam. Kabadayılar sinirlerimi bozar
306
"Kanuna riayet ederseniz iyi olur," dedim. "Aileniz de kanuna riayet etmeli. Arkadaş larınız ve sokakta rastladığınız insanlar da. Hepiniz kanuna riayet etse iyi olur."
Tehdit eder gibi kıstıkları gözleri biraz açılmaya baş lamıştı ş imdi. "Kimliklerinizi görmek istiyorum," dedim. "Hepinizin."
Az önce yerinden kalkmaya yeltenen adam ellerini havaya kaldırdı. "Hey, bela istemiyoruz." "O zaman kaybolun."
Tezgaha biraz para atıp barı terk ettiler. Koş turmadılar, acele etmediler ama etrafta da daha fazla dolanmadılar. Aslında bu ş ekilde atıp tutarak gözdağı verdiğim ve gücümü kötüye kullandığım için kendimi kötü hissetmem laz ımdı ama böyle davranmamı kendileri istemiş ti. Yapabileceğim baş ka bir ş ey yoktu. Perez bana doğru döndü. Mutsuz olduğu yüzünden açıkça belli oluyordu. "Hey," dedim, "Bu kimlik kartım kullanılmadığında ne iş e yararki?" "Bize yaptıkların yetmedi mi?" dedi.
Yanında boş alan bar iskemlesine oturdum. Barmene Jorge Perez'in önündekini göstererek aynısından istediğimi iş aret ettim.
"Morgdaki senin oğlundu," dedim. "Sana kanıtlayabilirim ama bunu ikimiz de biliyoruz zaten."
Biras ını bir dikiş te bitirdi ve bir tane daha ısmarladı. Barmen ikimizinkini birden getirdi. Bardağımı elime alıp ş erefe der gibi kaldırdım. Bardağını kaldırmadan sadece yüzüme baktı. Biramdan koca bir yudum aldım. S ıcak bir gü-
307
nün sonundaki ilk bira yudumunun tadı, kavanozu ilk açtığınızda parmağınızı daldırıp yaladığınız fıstık ezmesinin tadı gibidir. Bu cennetten çıkma içeceğin sonuna kadar tadını çıkarttım.
"Oyunun iki yöntemi var," diye devam ettim. "O olmadığını iddia edip duruyorsunuz. DNA testi yapılmas ı için talimat verdim. DNA testinin ne iş e yaradığını biliyorsunuz değil mi Bay Perez?" Başını kaldırıp etraftaki kalabalığa baktı. "Kim bilmez

ki?"
"Doğru. CSI türü bir sürü polisiye dizide ve filmlerde görmüş sünüzdür. Yani, anlayacağınız gibi Manolo Santiago'nun Gil olduğunu kanıtlamak bizim için hiç problem değil."
Perez biras ından bir yudum daha aldı. Elleri titriyordu. Yüzü derin çizgilerle doluydu. Biraz daha üzerine gitmeye karar verdim.
"Cesedin oğlunuz olduğunu kanıtladığımızda neler olur düş ündünüz mü? Bence siz ve karınız kapı kapı dolaşıp bu boktan saçmalıklardan haberimiz yok diye çığırtkanlık yapacaks ınız. Ama bu tutmayacak. Herkes sizin birer yalancı olduğunuzu düş ünecek. Sonra benim adamlarım gerçeği ortaya çıkartmak için araştırma yapmaya baş layacak.' Bütün telefon görüş melerini, banka hesaplarım inceleyeceğiz. Kapılan çalıp arkadaş larınıza ve komş ularınıza sizinle, çocuklarınızla ilgili sorular soracağız-" "Çocuklarımı bunun dışında tutun." "İ mkans ız," dedim. "Yaptığınız doğru değil ama."
"Esas sizin oğlunuzla ilgili yalan söylemeniz doğru

değil."
Kafas ını salladı. "Anlamıyorsunuz." "Evet anlamıyorum. O gece benim kız kardeş im de o ormandaydı." Gözleri yaş larla doldu.
"Sizin, eş inizin, çocuklarınızın peş inden gideceğim. Kazacağım da kazacağım ve emin olun mutlaka bir ş eyler bulaca ğı m."
Gözlerini biras ına dikti. Gözyaş ları süzülmeye baş ladı yanaklarından.
Hiç silme gereği duymadı. "Kahretsin," dedi. "Ne oldu Bay Perez?" "Hiçbir ş ey."
Kafas ını eğdi. Yüzümü yüzüne yaklaştırdım.
"Kız kardeş imi öldüren oğlunuz muydu?"
Bana döndü. Gözleri asla bulamayacağı teselliye kavuş mak ister gibi umutsuzca yüzümü aradı. Sorumun cevabını bekledim. "Artık sizinle konuş mayacağım," dedi Perez.
"Öldürdü mü? Saklamaya çalıştığınız bu mu?" "Hiçbir ş ey sakladığımız yok."
"Burada karşınıza geçmiş palavra s ıkmıyorum Bay Perez. Sizin ve çocuklarınızın peş ini bırakmayacağım."
O kadar hızlı hareket etti ki karşılık verecek zaman bulamadım. İki eliyle birden yakamdan kavradı ve kendine doğru çekti. Benden rahat yirmi yaş büyük olmas ına rağmen gücünü hissedebiliyordum. Tam zamanında hareket ederek çocukluğumdan hatırladığım bir karate hareketiyle bileklerini tutup s ıktım. Beni bıraktı. Yaptığım karate hareketinin bununla ilgisi var mıydı yoksa buna kendiliğinden mi karar vermiş ti bi-

lemiyorum. Kalktı, ben de kalktım. Barmen bize bakıyordu. "Yardıma ihtiyacınız var mı Bay Perez?" diye sordu.
Yeniden kartımı çıkartıp gösterdim. "Kestiğiniz bütün fiş leri Maliye'ye gösteriyor musunuz?"
Geri çekildi. Yalan söylemeyen kimse yok. Pis iş ler çevirmeyen kimse yok. Kanunu çiğnemeyen, s ırrı olmayan kimse yok.
Perez'le birbirimize baktık. Sonra bana, "Sizin için herşeyi kolaylaştıracağım," dedi. Devam etmesini bekledim.
"Eğer çocuklarımla uğraşırsanız ben de sizinkilerle uğraşırım." Kan beynime fışkırmıştı. "Sen neden bahsediyorsun
be?"
"Söyleyeyim," dedi. "Ne tür bir kimlik kartına sahip olduğun umurumda bile değil. Hiç kimseyi çocuklarıyla tehdit etme hakkın yok." Kapıya doğru yürüdü. Söylediklerini düş ündüm. Hoş uma gitmemiş ti. Sonra cep telefonumu elime alıp Muse'u aradım. "Perez'lerle ilgili her ş eyi didik didik araştır," dedim. 310
25. BOLUM
Sonunda Greta arayabildi.
Eve dönüyordum. Hâlâ arabadaydım. Trafik polisinin kanunu çiğnediğimi
düş ünmesine mahal vermemek için ş u Allanın cezas ı Hands-free'yi bulabilmek için
büyük çaba harcamıştım.
"Neredesin sen?" diye sordu Greta. Sesinden ağladığı belli oluyordu. "Arabadayım. Eve dönüyorum," "Eve gelmemde bir sakınca var mı?" "Elbetteki yok. Seni daha önce aradım ama... " "Adliyedeydim."
"Bob kefaletle serbest bırakılacaktı. Ne oldu?" "Çıkartıldı. Ş u anda yukanda MadisonT yatırıyor."
"Seninle konuş tu mu?" "Ne zaman evde olursun?" "On beş dakikada, bilemedin en fazla yirmi." "Bir saat sonra görüş ürüz tamam mı?" Cevap vermemi beklemeden telefonu kapattı. Eve gittiğimde Cara hâlâ yatmamıştı. Buna memnun olmuş tum. Onu yatağa yatırdım ve son zamanlarda en sev-

diği yeni oyunumuzu oynadık. Oyunun adı "Hayalet" ti. Elim sendeyle saklambaç karışımı bir ş eydi. Biri saklanıyor ve bulunduğunda bulanı ebelemeye çalışıyordu, bunu yatakta oynamamız oyunu daha da saçma* sapan bir hale getiriyordu. Cara örtünün altına saklanıyor ve ben de onu bu-lamayacakmışım gibi

yapıyordum. Sonra gözlerini kapatıyor, ben de kafamı yastığın altına sokuyordum. O da numara yapmakta en az benim kadar iyiydi. Bazen beni görebilmesi için yüzümü tam gözlerinin önüne yaklaştırarak saklanıyor gibi yapıyordum. İ kimiz de kahkahalara boğuluyorduk. Aynen iki çocuk gibi iş te. Çok aptalcaydı ve Cara çok yakında bu numaralan yutmayacaktı. Hep çocuk kalmas ını o kadar çok isterdim ki. Bu arada Greta gelmiş , seneler önce ona da bir tane verdiğim yedek anahtarla kapıyı açmıştı. Kızım mutluluktan uçarken o kadar kendimden geçmiştim ki zavallı zenci bir kıza tecavüz eden genç çocuklan, ormanda s ırra kadem basan genç kızları, boğaz kesen seri katilleri, güveninizi kötüye kullanan bacanakları, küçücük bir kız üzerinden gözdağı veren yaslı babalan, her ş eyi ama her ş eyi unutmuş tum. Ama giriş kapısından gelen anahtar tıkırtısı beni gerçek hayata geri döndürmüş tü.
"Gitmem laz ım," dedim Cara'ya.
"Bir kere daha yapalım," diye yalvardı.
"Teyzen burada. Onunla konuş mam laz ım, tamam mı?"
"Bir kere daha. Lütfeeen."
Çocuklar hep bir kere daha diye yalvarırlardı. Ve ona istediğini verirseniz tekrar tekrar bir daha isterlerdi. Bir kez baş ladınız mı asla durmak istemezlerdi. "Tamam, bir kere daha," dedim.
312
Cara güldü ve saklandı, onu buldum ve ebeledim. Sonra gitmem gerektiğini söyledim yine ve yeniden bir kez daha diye yalvardı. Ama eğer fazla yüz verirsem gözünde bir hiç olacağımı bildiğimden yanaklarından öptüm ve onu ağlamaklı ağlamaklı bana yalvarırken yatakta bıraktım.
Greta merdivenin altında ayakta durmuş beni bekliyordu. Yüzü solgun değildi.
Gözlerinden yaş yoktu. Ağzı keskin, düz bir çizgi halini almış , normalden fazla
çıkık çenesini daha da belirginleş tirmiş ti.
"Bob gelmedi mi?" diye sordum.
"Madison'a bakıyor. Bir de avukatı gelecek."
"Kimi tuttu?"
"Hester Crimstein."
O kadını tanıyordum. Çok baş arılıydı.
Merdivenden indim. Genelde hemen yanaklarından öperdim ama bugün öpmedim. Nas ıl davranacağımdan emin ola-mıyordum. Ne söylemem gerektiğinden de. Greta küçük odaya doğru yürüdü. Kanepeye oturduk. Ellerini tuttum. Yüzüne baktım. O sade, gösteriş siz bazen bakarken melekleri gördüğümü sandığım yüzüne. Greta'ya tapıyordum. Haline üzülüyordum. "Neler oluyor?" diye sordum.
"Yardım etmelisin Cope," dedi. "Bize yardım et,"
"Elimden ne gelirse yaparım. Bunu biliyorsun."
Elleri buz gibiydi. Başını eğip tam gözlerimin içine baktı.
"Parayı bize borç verdiğini söylemelisin," dedi Greta monoton bir sesle. "Bundan haberin olduğunu, faiziyle geri ödeyeceğimiz konusunda anlaştığımızı söyle." Öylece oturmaya devam ettim.
313
"Paul?"
"Yalan söylememi istiyorsun yani."
"Elinden ne gelirse yapabileceğini söyledin."
"Yani demek istediğin "bir an durdum-"Yani demek istediğin Bob parayı hesabına aktardı mı hakikaten? Vakfı dolandırdı mı yani?" "Parayı ödünç aldı Paul." Sesinde kararlılık vardı. "Dalga geçiyorsun değil mi?" Greta ellerini ellerimden çekti. "Anlamıyorsun." "O zaman anlat da anlayayım."
"Hapise girecek," dedi. "Kocam ve aynı zamanda Ma-dison' ın babas ı hapise girecek. Bunu anlayabiliyor musun? Hayatımız mahvolacak." "Bunu vakıftan para çalmadan önce düş ünecekti."
"Çalmadı. Ödünç aldı. Çok zor koş ullarda çalışıyordu. İ ki büyük bağışçının artık bağışı kestiklerini biliyor muydun?"
"Hayır, neden söylemedi bana?" "Ne söyleyecekti ki?" "O zaman en iyi çözümün hı rs ı zl ı k olduğunu düş ündü"
"O hırs ızlık yapmadı." İ nkar etmekle etmemek aras ında karars ız gibiydi. Durdu, "O kadar basit değil," dedi " Ş u havuz iş ine giriş tik. Hata yaptık kabul ediyorum. Ş artlarımızı fazla zorladık." "Ya aileye ait para?"
"Jane öldükten sonra annemle babam bankada tutmanın daha doğru olacağını söyledi. Onlara dokunamam." Kafamı salladım. "Bu yüzden de hırs ızlık yaptı." "Kes artık ve ş unlara bir bak." Bana baz ı fotokopiler 314
uzattı.
"Bob aldığı her kuruş u faturalandırmış , üzerine yüzde altı faiz koymuş . Eli rahatladığında aldığı paranın hepsini faiziyle birden geri ödeyecekti. Bunu bizi köş eye s ıkıştırmak için yaptılar."
Kâğıtlara göz attım. Onlara yardımcı olabilecek, düş ün-düğümün tersine, aslında önemli bir ş ey yapmadığını kanıtlayan bir ş eyler bulmaya çalıştım. Ama hiçbir ş ey bulamadım. Aslında herhangi bir zamanda yaz ılabilecek bir sürü belge. Kalbim sıkıştı.

"Olanlardan haberin var mıydı?"diye sordum ona.
"Konuyla ne alakas ı var ş imdi?"
"Tabii ki yok. Sadece bilmek istiyorum."
"Hayır," dedi. "Bana paranın nereden geldiğini söylemedi. Ama dinle beni. Bob'un JaneCare vakfına günde kaç saat ayırdığını biliyor musun? O oranın yöneticisiydi. O pozisyondaki birinin tam gün üzerinden maaş almas ı gerekirdi. En az altı haneli bir maaş ."
"Onu bu ş ekilde haklı göstermeye çalış mayacaks ın değil mi?"
"Ne ş ekilde haklı göstermek için çalışırsam çalışırım. Kocamı seviyorum. Onu tanırs ın. Bob iyi biridir. Parayı ödünç aldı ve kimse farkına varmadan geri koyacaktı. Bu tip ş eyleri herkes yapar. Biliyorsun. Ama senin ve kahrolas ı tecavüz davan yüzünden polis bu kadar üzerine gitti onun. Olayı kiş iselleş tiriyorlar. Sevdiğim adamı yok edecekler. Ve onu yok ederlerse, bu beni ve ailemi de yok edecekleri anlamına gelir. Anlayabiliyor musun Paul?"
Anlıyordum. Haklıydı. Bütün aileyi köşeye sıkıştırabi-lecek güçtelerdi. Sinirimin geçmesi için gayret ettim. Ma-
315
zeretlerine göz yummaya çalış arak kendimi Greta'nın yerine koymaya çalıştım. "Ne yapmamı istediğini bilmiyorum," dedim. "Söz konusu olan benim hayatım." Birden irkildim.
"Kurtar bizi. Lütfen."
"Yalan söyleyerek mi?"
"Bu bir borçtu. Sana söyleyecekti."
Gözlerimi kapatıp kafamı salladım. "Bir vakıftan para çaldı. Senin kızkardeş inin vakfından para çaldı."
"Kız kardeş imin değil, senin," dedi.
Fazla üzerinde durmadım söylediğinin."Yardım etmeyi isterdim Greta." "Bize s ırtını mı dönüyorsun?"
"S ırtımı dönmüyorum. Ama sizin için yalan söyleyemem."
Bana baktı. Karşımda gördüğüm bir melek değildi artık. "Benim durumumda sen olsaydın, bunu senin için yapardım, biliyorsun." Hiçbir ş ey söylemedim.
"Hayatındaki herkesi yüzüstü bıraktın," dedi. "O kampta kardeş inin peş inden gitmedin. Ve sonunda kız kardeşim acılar içinde kıvranırken..." Durdu. Odanın ısısı birden on derece azalmıştı sanki. Kamımda uyuyan o sinsi yılan uyanıp sürünmeye baş lamıştı sanki.
Gözlerine baktım. "Söyle, devam et, dök içini."
"JaneCare'in JaneTe ilgisi yok. Seninle ilgisi var. Senin iş lediğin suçla. Kız kardeşim ölüyordu. Acı çekiyordu. Ölüm döşeğindeyken başucunda olan bendim, sen değil."
Hiç bitmeyecek bir acı. Günler haftaları, haftalar ay-316
lan kovalamıştı. Ben oradaydım. Her ş eyi görüyordum. En az ından çoğunu. Taptığım kadını, o sağlam kalemin yıkılışını seyrediyordum. Gözlerindeki parıltının sönmesini seyrediyordum. Yağmurlu bir öğle somas ı dış anda seviş irken leylak kokusunu içine çektiğim o kadından artık ölümün kokusunu alıyordum. Ve sona yaklaşırken artık dayanamayacak hale gelmiş tim. Son ışığın da sönmesini seyredemeyecek durumdaydım artık. Bitmiş tim. Hayatımın en kötü günleriydi. Bitkin bir ş ekilde ona koş tuğumda Jane'im çoktan ölmüş tü. Greta haklıydı. Onun ölümünü seyredecek kadar güçlü olamamıştım. Bu gerçeği değiştiremeyeceğim için kendimi JaneCare'i kurarak affettirmek istemiş tim.
Greta elbetteki neler yaptığımın farkındaydı. Az önce söylediğim gibi yolun sonunda yanında olan sadece oydu. Ama ş imdiye kadar bu konuda hiç konuş mamıştık. Bir kez bile en büyük utancımı yüzüme vurmamıştı. Her zaman Jane'in son nefesinde beni sorup sormadığını öğrenmek istemiş tim. Orada olup olmadığımın farkında mıydı acaba? Ama bunu hiçbir zaman öğrenemedim. O an bunu Greta'ya sormayı düş ündüm. Ama bu neyi değiş tirecekti ki? Hangi cevap beni memnun ederdi ki? Duymayı hakettiğim cevap ne olabilirdi ki? Greta ayağa kalktı. "Bize yardım etmeyecek misin?"
"Edeceğim. Dürüst davranarak. Yalan söylemeyerek." "Peki Jane'i kurtarman gerekseydi yalan söyler miydin?" Hiçbir ş ey söylemedim.
"Eğer yalan söylemek Jane'i diriltecek olsaydı yalan söylemek kız kardeş ini geri getirecek olsaydı bunu yapar
317
miydin?"
"Bunların hepsi anlams ız ve berbat varsayımlar."
"Hayır, değil. Çünkü söz konusu olan benim hayatım. Hayatımı kurtarmak için yalan söylemeyeceksin. Ve iş te bu tipik sensin Cope. Ölüler için bir ş eyler yapmaya son derece gönüllüsün. Yaş ayanlar konusunda ise hiçbir iş e yaramazs ın." 318
26. BÖLÜM
Muse Wayne Steubens'le ilgili üç sayfalık bir rapor faksladı.

Muse'a bu yüzden güveniyordum iş te. Bütün dosyayı fakslamak yerine önceden okuyup önemli kısımları çıkartmıştı. Çoğunu biliyordum zaten. Wayne tutuklandığında bir çok kiş i neden özellikle kampçıları öldürdüğünü merak etmişti. Acaba daha önceden bir yaz kampına ait kötü anıları mı vardı? Steubens konuş mayınca bir psikiatrist çocukluğunda bir yaz kampında cinsel tacize uğramış olabileceği fikrini ortaya attı. Diğer bir tanesine göre de iş lediği cinayetin sebebi sadece öldürmenin verdiği hazdı. Steubens'in ilk dört kurbanı PLUS kampından çıkmıştı. Bunu diğer on tanesi takip etmiş ti. Bu heyecan, bu coş kuyu yaz kamplarıyla özdeş leş tirmiş ve bu ş ekilde devam etmiş ti.
Vvayne daha sonra baş ka hiçbir kampta çalış mamıştı. Bunda şaşılacak bir ş ey yoktu. Yoksa hemen kendini ele verebilirdi. Ama koş ullar felaketine neden olmuş tu. Sonunda Geoff Bedford adında bir FBI uzmanı tarafından enselendi. Wayne ilk dört cinayetin ş üphelisi olarak tutuklandı. Bu arada Indıana'da bir çocuk boğaz ı kesilmiş olarak bulundu.
319
Aynı zamanda Bedford bu olayla ilgili olabilecek kiş ileri teker teker araştırmaya baş lamıştı. Elbetteki kamp danış manlarından baş layacaktı. Ben dahil. Sonuçta Bedford Indiana cinayetiyle ilgili hiçbir ş ey bulamadı. Ama Virginia'daki cesedin bulunduğu yerden iki kasaba uzaktaki bir ATM'den Vvayne Steubens'in hesabından para çekildiğini tespit etti. İş te kırılma noktas ı buradaydı. Bundan sonra Bedford daha ciddi ve derin bir araştırma yapmaya baş ladı. VVayne Steubens Indiana'daki hiçbir ATM'den para çekmemiş ti. Ama Everett, Pennsylvania, ve bir de Columbus'tan para çektiğine dair kanıtlar bulunmuştu. Ama Ohio'dan yaptığı çekim Bedford'u arabaya atlayıp New York'tan o bölgeye doğru gidip araştırma yapmaya teş vik etmiş ti. Muncie yakınlarındaki bir otel sahibi Steubens'i teş his etti. Bedford biraz daha araştırdıktan sonra arama iznini aldı. Yaptıkları kaz ıda gömülü cesetler buldular.
İ lk cinayetlerle ilgili hiçbir iz bulunamadı. Ama bunlar teoride büyük ihtimalle ilk cinayetleriydi ve ya cesetleri saklamaya zaman bulamamıştı ya da saklamak aklına gelmemiş ti. Vvayne konuş mayı reddetti. Masum olduğu konusunda direndi. Kendisine tuzak kurulduğunu ileri sürüyordu.
Virginia ve Indiana'da iş lenen cinayetlerle ilgili suçlu bulundu. Buraları en çok kanıtın elde edildiği yerlerdi. Kampta iş lenen cinayetlerle ilgili yeterli kanıt bulunamamıştı ve bu olayla ilgili baz ı sorunlar vardı. Tek başına bir tek bıçakla dördünü birden nasıl katletmişti? Onları tek başına nasıl ormanın içlerine götürebilmiş ti? Cesetlerin ikisinden nas ıl kurtulmuş tu? Bu ancak ş u ş ekilde açıklanabilirdi. Sadece
'20
i cesetten kurtulmaya zaman bulabilmiş diğer ikisini de ormanın derinliklerinde bırakmıştı. Ama davada bir tutar-s ızlıkk vardı. Indiana ve Virginia'daki cinayetlerle ilgili olan va açıldığı gibi hemen kapanmıştı. Lucy gece yarısına doğru aradı. "Jorge PerezTe nas ıl gitti?"
"Haklısın. Yalan söylüyorlar. Ama yine de konuş maya yetli değiller."
"Peki ş imdi ne yapacağız?"
"VVayne SteubensTe görüş meye gideceğim."
"Gerçekten mi?"
"Ne zaman?" "Yarın sabah." Sessizlik.
"İlk tutuklandığında ne düşünmüştün?" "Ne demek istiyorsun?" "VVayne o zamanlar kaç yaşındaydı? Yirmi mi?" "Evet."

"Ben kırmızı kulübelerin danış manıydım," dedim. "O ise sarı, iki katlı olanların. Onu her gün görürdüm. Tam bir hafta boyunca beyzbol sahas ında çalıştık. Sadece ikimiz. Evet, normal biri olmadığını düş ünürdüm ama bir katil olabileceğini düş ünememiş tim hiç."
"Bir çok cinayet davas ına baktın. Bilirsin."
"Sanırım sen de onu tanıyordun değil mi?"
"Evet."
"Sen ne düş ünüyordun hakkında peki?" Evet.
Lucy?" Efendim.
321
"Piç kurusunun tekiydi bence."
Bu kadar s ıkıntı içinde bile gülümsemeyi becerebildim. "Sence bunu yapabilecek biri miydi?"
"Boğazlarım kesip insanları canlı canlı gömmek mi? Hayır Cope. Böyle bir şey yapacağı asla aklıma gelmezdi." "Gil Perez'i öldürmedi."
"Ama diğerlerini öldürdü. Bunu biliyorsun sanırım."
"E hadi ama. Margot ve Doug'u o öldürmüş olmalı. Ya da sana baş ka bir teori. Baş kas ının insanları öldürdüğü bir kampa girdi ve sonra onları kendisinin öldürdüğünü söyledi."
"Bu imkânsız değil," dedim. "Yok canım sen de."
"Belki bu cinayetler Vvayne'i bir ş ekilde kışkırttı. Belki böyle bir potansiyeli

vardı ve o yaz cinayetlerin iş lendiği bir kampa danış man olarak girdi. Belki bu onun için bir ka-talizatör oldu."
"Gerçekten buna inanıyor musun?"
"Sadece tahmin. Kim emin olabilir ki?"
"Onunla ilgili hatırladığım bir ş ey daha var," dedi.
"Ne?"
"Sürekli yalan söylerdi. Onca yıl psikoloji okuduktan sonra bunun literatürdeki adını biliyorum artık. Patolojik yalancı. Hatırlıyor musun? Neyle ilgili olursa olsun yalan söylerdi. Sadece yalan söylemek için yapardı bunu. Bu onun için gayet doğal bir tepkiydi. Kahvaltıda yedikleri konusunda bile yalan söyleyebilirdi."
Hatırlarnaya çalıştım. "Eveeet, hatırlıyorum. Habire palavra atardı. Fakirlerle uyum sağlamaya çalış an zengin bir çocuk havalarına bürünürdü bazen. Bir seferinde uyuş tu-
322
rucu satıcısı olduğunu söylemişti. Bir çeteye üyeymiş güya. Playboy'a poz vermiş bir kızla çıkmıştı. Söylediği her ş ey boş ve saçmaydı."
"Onunla konuş urken bunu hatırla o zaman." "Hatırlayacağım." Sessizlik. Sinsi sinsi uyuyan yılan Greta çekip gitmişti. Şimdi uzun zamandır uykuda olan niş lerimin uyandığını hissetmeye baş lamıştım. Bir yerlerde hâlâ Lucy'yle ilgili bir ş eyler vardı. Bu hislerim gerçek miydi, geçmiş e özlem mi duyuyordum, yoksa stres mi buna neden oluyordu bilemiyorum ama bunu hissediyor, hissetmeyi istemiyor hissetmemem gerektiğini de biliyordum. "Orada mısın?" diye sordu. "Evet, buradayım."
"Çok tuhaf değil mi? yani, sen ve ben." "Evet, çok tuhaf."
"Sadece bilmen için," dedi Lucy, "Yalnız değilsin. Ben buradayım tamam mı?" "Tamam."
"Bunun yardımı dokunur mu?" "Evet. Ya sana?" - "Evet. Eğer bu şekilde hisseden tek ben olsaydım berbat bir ş ey olurdu." Gülümsedim. " İ yi geceler Cope." " İ yi geceler Luce." * * *
Seri katil olmak, ya da en az ından cidden tehlikeli biri
323
olmak insanı stresten uzak tutuyordu anlaşılan. Zira VVayrıc Steubens aradan yirmi yıl geçmesine rağmen hâlâ çok gençti. Onu tanıdığımda çok yakışıklıydı. Hâlâda öyleydi. Lüle lüle uzun saçlarının yerinde yeller esiyordu. Kafası sıfır numaraya vurulmuş tu. Ama bu ona yakışmıştı. Hapishanedeki hücresinden günde sadece bir saat çıkma hakkı olduğunu biliyordum. Sanırım o zamanlarda da güneş e veriyordu kendini, çünkü hiç de tipik bir hapishane mahkûmu solgunluğu yoktu yüzünde.
VVayne Steubens dostça bir gülümsemeyle karşıladı beni.
"Bana kamp davetiyesi mi getirdin?" dedi.
"Manhattan'daki Rainbovv Room'da bir tane var. Sanırım gelebilirsin." Sanki müthiş komik bir ş ey söylemiş im gibi kahkahalara boğuldu. Elbette çok komik değildi, ama bu sorgulamanın eğlenceli bir partiye dönüş eceği ş imdiden belli olmuş tu. Ülkenin en iyi federal ajanları tarafından sorgulanmıştı. Bir Psikopatın El Kitabı'ndaki tüm üç kağıtları bilen psikiat-Vistler tarafından derinlemesine incelenmiş ti. Normal soruş turma ş ekilleri burada iş lemezdi.
İ kimizin ortak bir geçmiş i vardı. Neredeyse bir ş ekilde arkadaş bile olmuş tuk. Ş imdi bunu kullanmak istiyordum.
Kahkahas ı anında kısık bir gülüş e dönüş tü ve sonra da bir gülümseme geldi aradan sıvışıp. "Hâlâ seni Cope diye mi çağırıyorlar?"
"Evet."
"Eee? Naber Cope?" "Süper," dedim.
"Süper," diye tekrarladı VVayne. "Ira amca gibi konuş-
324
tun.
Kampta bizden büyükleri amca ya da teyze diye çağırırdık. "Ira çılgın adamın tekiydi, değil mi Cope?" "S ıradışıydı."
"Aynen öyle." VVayne etrafına baktı. Açık mavi gözlerine odaklanmaya çalıştım ama o etrafı taramaya devam etti. Bakış larında bir anormallik vardı. Büyük ihtimalle ilaç verilmiş olabilirdi. Keş ke önceden yetkililere bunu sorsaydım. "Evet," dedi Vvayne "Bana neden burada olduğunu söyleyecek misin?" Ve sonra, cevap vermemi beklemeden elini havaya kaldırıp "Bekle, dur söyleme. Henüz söyleme," dedi.
Gelmeden önce karşımda başka bir Vvayne bulacağımı düşünmüştüm. Tam olarak bilemiyorum. Bir çılgın ya da bir ruh hastas ı. Çılgın kelimesiyle seri bir katilin insana hatırlattığı görünümü ve davranış ları kasdediyordum. Pier-cingler, küstahça sakız çiğnemeler, ş iddet gösterileri, kaba davranış lar, sıkılmış yumruklar, ve derinlerden yüzeye çıkan bir kin. Bir ruh hastas ıyla kasdettiğim de günlük hayatımızda rastladığımız, antisosyal kiş ilik bozukluğu olan, yalan söylediğini bildiğiniz ve korkunç ş eyler yapmaya muktedir zarars ız görünen tiplerdi. VVayne bu ikisine de uymuyordu.

Ondan aldığım hava çok daha fazla tedirgin ediciydi. Burada oturmuş çok büyük ihtimalle kardeş imi ve hatta en az yedi kiş iyi katletmiş adamla konuş uyordum. Tamam Co-pe, sakın ol.
"Yirmi yıl oldu VVayne. O ormanda neler olduğunu bilmek zorundayım."
325
"Neden?"
"Çünkü kız kardeş im de oradaydı."
"Hayır Cope, kasdettiğim bu değildi." Hafif öne doğru eğildi. "Neden ş imdi? Az önce söylediğin gibi, yirmi yıl oldu. Neden eski dostum, neden ş imdi bilmek zorundas ın olan biteni?" "Emin değilim," dedim. Gözleri benimkileri buldu. Sakin olmaya çalıştım. Roller değiş miş ti. Ruh hastas ı gözlerimden yalanımı yakalamaya çalışıyordu. "Zamanlaman çok ilginç," dedi.
"Neden?"
"Çünkü son zamanlarda gelen ilk ziyaretçim değilsin." Son derece tedirgin olduğumu belli etmemek istercesine hafifçe başımı salladım. "Baş ka kim geldi ki ziyaretine?" "Söylemek zorunda mıyım?" "Neden söylemeyesin ki?" Wayne Steubens arkas ına dayandı. "Hâlâ yakışıklı bir adams ın Cope." "Sen de öyle," dedim. "Ama böyle birbirimize iltifat ederek cevaplara ulaş amayız."
"Gerçekten de aslında sana öfke duymam gerek."
"Neden?"
"O yaz ı bana zehir ettin de ondan."
Tutuktum. Bunu daha önceden de söylemiş tim. Yüzümden hiçbir ş eyi belli etmediğimi biliyordum ama sanki bağırsaklarımı usturayla doğruyorlardı. Toplu katliam yapan biriyle sohbet halindeydim. Ellerine baktım. Üzerlerindeki kanı gözümün önüne getirdim. O ellerin boğazlara bıçağı dayadığını gözümün önüne getirdim. Çelik masanın
üzerinde kavuş turulmuş zarars ız bir ş ekilde duran bu eller kim bilir neler
yapmıştı o çocuklara.
Düzenli nefes almaya devam ettim.
"Nas ıl zehir ettim anlamadım," dedim.
"O benim olacakü."
"Kim senin olacaktı?"
"Lucy. O yaz biriyle takılacaktı mutlaka. Sen orada olmasaydın ben onun için ideal biriydim. Anlars ı n ya."
Bunun üzerine ne söyleyeceğimden emin olamamıştım, ama s ığ suda yüzmeye devam ettim. "Senin Margot Green'le ilgilendiğini sanıyordum." Gülümsedi. "Ne vücut vardı ama kızda ha!" "Aynen öyle."
'Tam bir sürtüktü. Basketbol sahas ını hatırlıyor musun?"
Garip ama anında hatırlamıştım. Margot kampın en seksi kızıydı ve kesinlikle bunun farkındaydı. Kadını çıplak halinden çok daha seksi gösterme amacıyla üretilen vücuda s ıms ıkı yapış an dekolte tiş örtlerden giyerdi sürekli. Vvayne'in sözünü ettiği günde kızlardan biri voleybol oynarken yaralanmıştı. Kızın adını hatırlamıyorum. Sanırım ayağı kırılmıştı ama aradan o kadar uzun zaman geçti ki sakatlığının ne olduğunu tam olarak bilemiyorum. Ama belli ki bu hasta ruhlu Vvayne de dahil olmak üzere hepimizin o günden hatırladığı tek ş ey, basketbol sahas ına doğru üzerinde o kahrolas ı seksilikte atletiyle yardım istemek için her tarafı sallana sallana panik halinde tabana kuvvet koş an Margot Green'di. Ve basketbol sahas ındaki hepimiz, yaklaşık otuz kırk kadar erkek sadece durup ağzımızdan salyalar aka aka onu seyretmiştik.
327
Evet, erkekler domuzdur. Yeniyetme delikanlılar da öyle. Acayip bir dünyada yaşıyoruz.
Doğanın gereği on dört on yedi yaş aras ı erkeklerin hormonları hat safhada fazla çalışır. Buna mani olamazs ınız. Ama diğer yandan toplum bu konuda bir ş eyler yapmanızı engeller çünkü daha çok gençsinizdir. Sadece oturup acı çekersiniz. Ve bu acı o gün Margot Green'in etrafında dörde beş e katlanmıştı. Tanrının da kendine has bir mizah anlayışı var değil mi?
"Hatırlıyorum," dedim.
"Ne kaltaktı ama," dedi VVayne. "Gil'i de götürdüğünü biliyor muydun?" "Margot
mu?"
"Evet. Cinayetten hemen önce." Bir kaşını kaldırdı. "Bu seni şaşırttı değil mi?" Kımıldamadım. Daha fazla şeyler söyleyeceğini umarak konuşmasına izin verdim. Konuş tu nitekim.
"Onunla yattım, anla iş te Margot'yla. Ama Lucy kadar iyi değildi." Çok fazla konuş tuğunu söylemek ister gibi eliyle ağzını kapattı. İ yi rol yapıyordu doğrusu. Sessizliğimi bozmadım. "O yaz sen gelmeden önce Lucy'yle s ıkı alem yaptığımızı biliyor olmalısın."
"Hı hı."
"Kızardın Cope. Kıskanmadın değil mi?" "Yirmi yıl önceydi."
"Evet aynen öyle. Dürüst olmak gerekirse sonuna kadar gitmedik. Ama sen Cope, sen daha ileri gittin değil mi? Onu ilk beceren sen oldun değil mi?" Beni sinirlendirmeye çalışıyordu ama onun oyununa
328
gelmeyecektim.

"Bir centilmen asla bir kadını nas ıl öptüğünü baş kas ına anlatmaz," dedim. "Doğru, kesinlikle sana katılıyorum. Ve lütfen beni yanlış anlama. Siz ikinizin iliş kisi özeldi. Kör olmak laz ım bunu fark etmemek için. Sen ve Lucy aras ındaki iliş ki gerçekti. Çok özeldi değil mi söylesene." Bana gülümseyip göz kırptı.
"Öyleydi," dedim, "uzun zaman önce."
"Gerçekten de buna inanmıyorsun değil mi? Yaş lanıyoruz ama çoğu yönden hâlâ eskisi gibi hissediyoruz. Sen de öyle düş ünmüyor musun?" "Sayılmaz Wayne."
"Neyse, hayat uygun adımlarla yürümeye devam ediyor. Biliyor musun buradan internete bağlanabiliyoruz. Ama porno sitelere filan giriş imiz yasak. Bağlandığımız her siteyi s ıkı s ıkı takip ediyorlar. Ama web de seninle ilgili bir araştırma yaptım. Karının öldüğünü ve altı yaşında bir kızın olduğunu biliyorum. Ama adını internette bulamadım. Adı ne?"
Bu sefer kendime hakim olamadım. İ çgüdüsel olarak bu psikopatın ondan bahsetmesi kızımın fotoğrafını ofisimde tutmamdan daha kötü etki yaratmıştı bende. Kendime hakim olmaya çalışıp esas konuya geldim.
"Ormanda ne oldu Wayne?" "İ nsanlar öldü." "Benimle oyun oynama."
"Sadece birimiz oyun oynuyor Cope. Eğer gerçeği duymak istiyorsan seninle
baş layalım. Neden bugün ş u anda buradas ın? Zamanlaman bir tesadüf değil. İ kimiz
de bunu
329
biliyoruz."
Arkama baktım. Bizi gözlediklerini biliyordum. Bunu özellikle talep etmiş tim. Birisinin içeri girmesi için işaret verdim. Bir gardiyan kapıyı açtı. "Buyrun efendim," dedi bana.
"Son iki hafta içerisinde Bay Steubens'i ziyaret eden oldu mu?" "Evet efendim. Bir kiş i geldi."
"Kim?"
"İ sterseniz size ismini hemen bulabilirim." "Evet, bulun lütfen." Gardiyan dış arı çıktı. Dönüp Vvayne'e baktım. Etkilenmiş görünmüyordu. "Havlu atıyorum," dedi. "Ama gerek yoktu. Sana söyleyecektim. Curt Smith adında biri." "Bu kiş iyi tanımıyorum."
"Ah, ama o seni tanıyor. EST diye bir dedektiflik bürosu için çalışıyormuş ."
"Özel dedektif mi?" "Evet."
"Gelme nedeni... "
Ş imdi anlamıştım, ş u pislik herifler "Bana bok atmak," deyiverdim. Vvayne Steubens burnuna dokunup elini yavaş ça bana doğru döndürdü. "Sana ne teklif etti?" diye sordum.
"Patronu eski federallerdenmiş . Hapishanede daha iyi koş ullarda bakılmamı sağlayabileceğini söyledi."
"Ona bir ş ey söyledin mi?"
"Hayır. İ ki nedenden ötürü. Birincisi teklifinin benim için hiçbir anlamı yoktu. Yalan söyledi. Eski bir federal be-
330
nim için hiçbir ş ey yapamaz." " İ kinci neden?"
Vvayne Steubens öne doğru eğildi. Tam gözünün içine bakıyordum. "Beni dinlemeni istiyorum Cope. Beni çok dikkatle dinlemeni istiyorum." Gözünün içine bakmaya devam ettim.
"Hayatımda bir sürü kötü ş ey yaptım. Ayrıntıya girmeyeceğim. Gerek yok çünkü. Yanlış lar yaptım. Son on sekiz yılımı bir cehennemde günahlarımın bedelini ödeyerek geçirdim. Ben buraya ait değilim. Gerçekten de değilim. Indi-ana ya da Virginia'yla ilgili ağzımı açmayacağım. Orada ölen insanları hiç tanımam. Benim için tamamen yabancıydılar."
Durdu, gözlerini yumup yüzünü kaşıdı. Geniş bir yüzü vardı. Teni parlaktı. Adeta balmumuyla kaplanmış gibi. Hala ona bakıp bakmadığımı kontrol etmek için gözlerini yeniden açtı. İ stesem bile gözlerimi ondan ayıramıyordum. "Ama, iş te beklediğin cevap Cope. İ kinci neden. Yirmi yıl önce o ormanda olanlarla ilgili hiçbir fikrim yok. Çünkü orada değildim. Margot Green'e, Doug Billingham'a ya da Gil Perez ve kız kardeş ine ne olduğunu bilmiyorum. Onlar arkadaş lanmdı. Benim için birer yabancı değillerdi." Sessizlik.
"Peki Indiana ve Virginia'dakileri sen mi öldürdün?" diye sordum.
"Hayır desem bana inanacak mısın ki?" "Bir sürü kanıt bulundu." "Doğru."
"Ama hâlâ suçsuz olduğunu iddia ediyorsun." "Suçsuzum çünkü."
331
"Sen tamamen masum musun yani VVayne?"
"Sadece bir konuya odaklanalım tamam mı? Ben ş imdi sana o yazdan bahsediyorum. Sana o kamptan bahsediyorum. Ben orada kimseyi öldürmedim. O ormanda neler olduğunu bilmiyorum." Hiçbir ş ey söylemedim. "Savcılık yapıyorsun ha?"
Evet anlamında başımı salladım.
"İ nsanlar geçmiş ini kaz ıp duruyorlar. Bunu anlayabiliyorum, ve ş imdi buradas ın. Bu da demektir ki bir ş eyler oldu. Yeni bir ş eyler. O geceyle ilgili." "Amac ı n ne VVayne?"
"Hep onları benim öldürdüğümü düş ündün," dedi. "Ama ş imdi ilk kez artık emin değilsin, değil mi?" Hiçbir ş ey söylemedim.

"Bir ş eyler değiş miş . Yüzünden okuyabiliyorum. Artık ciddi ciddi o akş amla ilgim olup olmadığımı merak etmeye baş ladın. Eğer yeni bir ş eyler öğrendiysen bana söylemek zorundas ın."
"Buna mecbur değilim VVayne. Ormandaki cinayetler için değil, Indiana ve Virginia'dakiler için yargılandın ve cezaya çarptırıldın."
Kollarını açtı. "O zaman öğrendiklerini benimle paylaş makta ne sakınca olabilir ki?"
Bunu düş ündüm. Bunları söylerken bir maksadı olduğu belliydi. Gil Perez'in daha düne kadar hâlâ hayatta olduğunu söylesem bu mahkûmiyet kararını hükümsüz kılmazdı. Zira Gİ T i öldürmekten değil diğer suçlardan mahkûmiyet alınıştı. Ama çok önemli etkileri olabilirdi.
332
Seri katillerle ilgili davalar biraz da kelimenin tam anlamıyla ölüler evine benzerdi. Bir kurbanın aslında öldürülmediğini, en az ından sizin seri katiliniz tarafından öldürülmediğini öğrenirseniz o ölüler evi kolayca çökebilirdi. Ş imdilik gizli kalmas ını tercih ettim. Gil Perez'in gerçek kimliği belli olana kadar bu konuda bir ş ey söylemenin anlamı yoktu. Ona baktım. Gerçekten akıl hastas ı mıydı? Sanırım öyle. Ama kahretsin bundan nas ıl emin olabilirdim ki? Neyse, her ne olursa olsun bugünlük öğrenmek istediklerimi öğrenmiş tim. Gitmek için aya ğ a kalkt ı m.
"Hoş ça kal VVayne." "Hoş ça kal Cope."
Kapıya doğru yürüdüm.
"Cope?"
Arkama döndüm.
"Onları öldürmediğimi biliyorsun değil mi?" Cevap vermedim.
"Eğer ben onları öldürmediysem," diye devam etti. "O gece sadece Margot'ya, Gü'e Camille'e değil, bana ve sana da neler olduğunu sorgulamak zorundas ın."
333
27. BÖLÜM
"Ira, bir saniye bana bak."
Lucy babas ının kafas ı biraz berraklaş ana kadar beklemiş ti. Odas ında tam karşısına oturmuş tu. Ira bugün raftan eski plaklarını indirmiş ti. Sweet Baby James'in kapağında James Taylor'm uzun saçlı hali. Beatles üyeleri Abbey Ro-ad'da karşıdan karşıya geçerken "artık tedavülden kalkmış " olan Paul McCartney'nin çıplak ayaklı hali."VVhat's going" on albümünün kapağında Marvin Gaye bir fular takmış . Do-ors'un orijinal albümünün kapağında Jim Morrison' ın hüzünlü çekiciliği.
"Ira?"
Ira kamp günlerinden kalma eski bir fotoğrafa bakıp gülümsüyordu. San vosvos kampın yaş ça en büyük kızı tarafından süslenmiş . Her tarafına çiçek ve barış iş aretleri çizmiş ler. Ira kollarını kavuş turmuş ortada duruyor. Kızlar arabanın etrafına doluş muş . Hepsinin üzerinde birer ş ort ve tiş ört var. Bronzlaşmış yüzlerinde gülücükler açmış . Lucy o günü hatırlıyordu, özellikle de kendinizi çok kötü hissettiğiniz anlarda alt çekmeceye yerleş tirdiğiniz kutudan çıkartıp bakabileceğiniz güzel bir fotoğraftı elinde tuttuğu. 335
"Ira?"
Lucy'ye doğru döndü. "Dinliyorum."
Odada 1965 ydına ait, Barry McGuireTn artık klasikleş miş "Eve of Destruction," parças ı çalıyordu. Sözleri oldukça sinir bozucu olmas ına karşın bu ş arkı Lucy'yi her zaman rahatlatırdı. Ş arkı dünyanın kasvetli yüzünü çarpıcı bir biçimde anlatıyordu. Dünyanın havaya uçmas ından, Ürdün nehrine saçılmış cesetlerden, nükleer savaş için düğmeye basarlar mı korkusundan, Kızıl Çin ve Alabama'ya bağlı Selma'daki kinden, (ritm bu kısımda fazla hızlanmış ama işe yaramıştı), yeryüzündeki ikiyüzlülük ve nefretten bahsediyordu. Ve daha sonra koroyla birlikte hafif dalga geçer gibi bu şarkıyı dinleyenin felaketin eşiğinde olmadığımızı düş ünmesinin resmen saflık olacağını söylüyordu.
0 zaman niye bu iç sıkıcı şarkı Lucy'yi bu kadar rahatlatıyordu acaba?

Çünkü söylediklerinin hepsi doğruydu. Dünya korkunç, iğrenç bir yer olmuş tu. O zamanlarda gezegenimiz uçurumun başındaydı. Ama sonra hayatta kalmayı baş arabilmiş , hatta baz ılarına göre daha da güzelleş tirilmiş ti. Dünya bugün de korkunç bir haldeydi. Hiç atlatamayacaktık bu durumu sanki. McGuıre'm dünyas ı tedirgin ediciydi. Belki daha da tedirgin edici. Ş arkının bestelendiği zamanın yirmi yıl öncesine gidip bakalım. 2.Dünya Savaşı, Naziler. Herhalde İkinci Dünya Savaşı'nı yaş ayan insanlar o yıllarda altmışlı yılları görebilselerdi kendilerini Disneyland'da filan sanırlardı. Bunu da atlattık. Sanki hep uçurumun başındayız ve sanki hep bu tehlikeleri atlatacak gibiyiz. Kendi ellerimizle yıktığımızı yine kendimiz onaracağız. Kim bilir? 336
Lucy kafas ını salladı. Ne kadarda Polyannavari bir düş ünce..

Ira sakallarını kesmiş ti. Saçları hâlâ darmadağınıktı. Saçlarındaki kırlar hafif mavileş meye baş lamıştı. Elleri titriyordu. Lucy ufukta Parkinson hastalığının belirmeye başladığını düşündü. Ömrünün son yıllarının kötü geçeceğini biliyordu. Aslında son yirmi senesini de çok iyi geçirdiği söylenemezdi ya.
"Ne vardı tatlım?"
Lucy'nin söyleceklerine kulak kabartacağı aş ikardı. İ nsanlara karşı her zaman çok ilgili ve açık olmuş tu. Ira'nın cazibesi iş te buradan geliyordu. Çok ama çok iyi bir dinleyiciydi. Acıyı tatmış ve iyileş tirmek için çareler aramıştı. Ira herkesin duygulannı anlayabilecek yetenekte biriydi. Her kampçının, her anne babanın, her bir dostunun. Ama tek çocuğu olduğunu düş ündüğünüzde, herkesten daha fazla onu sevdiğini düş ündüğünüzde, bu en soğuk gecede en s ıcak battaniyenin altına sokulmak gibi bir ş eydi.
Tanrım! Muhteş em bir babaydı o. Babas ının eski halini çok ama çok özlüyordu Lucy. "Ziyaretçi defterinde Manolo Santiago diye birinin seni ziyaret ettiği yaz ıyor." Başını yana doğru eğdi. "Onu hatırlıyor musun Ira?" Gülüş ü birden yok oldu Ira'nın.
1 "Konuş maya." "Neyle ilgili?"
Ağzından bir şey kaçırmaktan korkar gibi dudaklarıyla dişlerini kapattı.
"Ira?"
"Evet," dedi. "Hatırlıyorum. "Niye gelmiş ?" 337
"Ira?"
Kafas ını salladı. "Lütfen söyle bana,"
Ağzını açtı ama hiçbir ş ey söylemedi. Sonunda fısıldar gibi konuş maya baş ladığında, "Ne konuş mak istediğini bilmek istiyorsun," dedi.
Lucy arkas ına baktı. Odada yalnızlardı. "Eve of Des-truction" parças ı sona ermiş , Mamas ve Papas topluluğu "bütün yapraklar kahverengiydi" ş arkısıyla sahneye çıkmış lardı ş imdi.
"Kampla mı ilgiliydi?" diye sordu Lucy.
Başını öne doğru salladı Ira.
"Bilmek istediği neydi?"
Ira a ğ lamaya ba ş ladı .
"Ira?"
"Oraya geri dönmek istemedim." "Oraya dönmek istemediğini biliyorum." "Sürekli sormaya devam etti."
"Neyi Ira? Neyi sordu sana?" Elleriyle yüzünü kapattı.
"Lütfen... " "Lütfen ne?"
"Artık oraya geri dönemem. Anlıyor musun? Artık oraya geri dönemem." "Art ı k sana zarar veremezler."
Yüzünü kapatmaya devam etti. Omuzlan titredi. "O zavallı çocuklar." "Ira?" Çok korkmuş gözüküyordu.
"Baba?" dedi Lucy.
"Hepsini yüzüstü bıraktım." "Hayır, bırakmadın."
338
Artık hıçkırıklarına hakim olamıyordu. Lucy önünde diz çöktü. O da ağlamamak için kendini zor tutuyordu. "Baba, lütfen bak bana."
Ira bakmadı. Hemş ire Rebecca başını kapıdan içeri uzattı.
"Gidip ilaç getireyim," dedi.
Lucy elini kaldırdı. "Hayır."
Ira bir kez daha hıçkırdı.
"Bir yatıştırıcıya ihtiyacı var."
"Henüz değil," dedi Lucy. "Biz sadece... lütfen bizi yalnız bırakın." "Ama benim bir sorumlulu ğ um var."
"O gayet iyi. Bu özel bir konuş ma. Heyecanlandı, hepsi bu." "Doktoru çağıracağım."
Tam Lucy ona hayır diyecekti ki hemş ire hızla odadan dış arı çıktı. "Ira lütfen beni dinle."
"Hayır... " "Ona ne dedin?"
"Onları ancak bir yere kadar koruyabildim. Anladın mı?"
Lucy anlamamıştı. Ellerini babas ının yanaklarına koydu ve başını kaldırmaya çalıştı. Ira öyle bir bağırdı ki Lucy çığlığın kuvvetiyle neredeyse arkaya yuvarlanacaktı. Üzerinde durmadı. İra kendini odanın köşesine atıp büzüldü. "Hayır diyorrrruuuum." "Tamam baba tamam... "
"Hayır!"
Hemş ire Rebecca yanında iki kadınla geri döndü. Lucy 339
doktor olanı tanımıştı. Hemş ire olan diğerinin elinde bir şırınga vardı.
Rebecca, "Sakin ol, tamam İ ra," dedi.
Ira'ya doğru yaklaş maya baş ladılar.
Lucy onlara doğru yürüyerek "Dış arı çıkın," dedi.
Kartında Julie Contrucci yazan doktor hafifçe öksürdü.
"Şu anda çok fazla tedirgin."

"Ben de öyleyim," dedi Lucy.
"Pardon, anlamadım."
"Tedirgin olduğunu söylediniz. Çok önemli değil. Tedirginlik artık hayatımızın bir parçası oldu. Çoğu zaman ben de tedirgin hissediyorum kendimi. Size hiç olmuyor mu?. Neden o olmas ın?"
"Çünkü o hasta."
"Hiçbir ş eyi yok. Bedeni uyuş turulmadan önce kafas ı yerindeyken bir iki dakika daha onunla konuş mak istiyorum."
Ira bir kez daha hıçkırdı. "Siz buna kafas ı yerinde mi diyorsunuz?" "Biraz daha zaman verin bana." Dr. Contrucci kollarını göğsünde birleş tirdi. "Bu sizin verebileceğiniz bir karar değil." "Ben onun kızıyım ama." "Babanız kendi isteğiyle burada. İ stediği zaman gelir, istediği zaman gider. O nas ıl istiyorsa öyle yapacağız."
Contrucci Ira'ya baktı. "Size bir sakinleş tirici verelim mi Bay Silverstein?" Ira tuzağa düş ürülmüş bir hayvan gibi korkuyla etrafına baktı.
"Bay Silverstein?"
340
Ira kızına doğru döndü. Yine ağlamaya başladı. "Hiçbir şey söylemedim Lucy. Ne söyleyecektim ki?" Doktor Lucy'ye baktı. Lucy de babas ına. "Tamam Ira." "Seni seviyorum Luce." "Ben de seni seviyorum." Ira kolunu uzattı. İ laç derisinin altına zerk edilirken mutlu mutlu gülümsüyordu. Lucy çocukluğunu hatırladı. Ira onun yanında hiç kaygı duymadan esrar içerdi. Hatırlıyordu da dumanını derin derin içine çekerken aynen ş imdi gülümsediği gibi gülümserdi. Lucy ş imdi neden o zamanlar buna ihtiyaç duyduğunu merak ediyordu. O çocukken esrar babas ının hayatının bir parças ıydı, "özgürlük hareketinin" bir parças ı. Ama ş imdi merak ediyordu. Lucy de alkol bağımlısı değil miydi? Acaba bağımlılık geni diye bir ş ey var ıydı? Ya da Ira da aynı Lucy gibi s ıkıntılarıyla yüzleş me-ek, gerçeklerden kaçmak için mi kendini uyuş turmaya ih-iyaç duyuyordu?
341
I
28. BÖLÜM
"Lütfen bana şaka yaptığınızı söyleyin." Özel FBI ajanı Geoff Bedford'la beraber dışı alüminyum kaplı, içinde yerel ajanların imzalı fotoğraflarının asıldığı yönetmeliğe uygun ölçülerde inş a edilmiş yemek salonunda oturuyorduk. Özenle kesilerek düzeltilmiş ucu jöle-lenmiş palabıyıkları vardı. Bir zamanlar bu tip bıyığın aynısından bir sanatçıda görmüştüm ama kim hatırlamıyorum. "Şaka yapmıyorum," dedim. Bayan garson geldi. Bize "efendim" diye hitap etmemiş ti. Bu hoş uma gitmedi. Bedford yemek menusunu inceledikten sonra sadece kahvede karar kıldı. Mesaj ı alıp ben de kahve ısmarladım. Menüleri geri verdik. Bedford kız gidene kadar bekledi.
"Onları öldürenin Steubens olduğu ş üphe götürmez bir gerçek. Bu geçmiş te de böyleydi, ş imdi de böyle. Kesin suçlu o."
"İ lk cinayetler ve ormandakiler." "Ne olmuş onlara?"
"Ormandaki cinayetlerle iliş kisi olduğuna dair hiç kanıt bulunamadı."
343
"Fiziksel kanıt yok evet."
"Dört kurban," dedim. " İ kisi kız değil miydi? Margot Green ve kızkardeş im." "Doğru."
"Ama Steubens'in kurbanlarından hiç biri kız değildi." "Doğru." "Hepsi on altı on yedi yaş larında erkeklerdi. Bu size garip gelmiyor mu?" Sanki o anda vücudumdan ikinci bir kafa çıkmış gibi hayretle bana baktı. "Bakın Bay Copeland. Sizinle görüş meyi kabul ettim çünkü birincisi bölge savcısısınız. İ kincisi kız kardeş iniz bu canavarın elleriyle öldürüldü. Ama bu ş ekilde beni sorguya çekerseniz... "
"Daha az önce VVayne Steubens'i ziyaret ettim," dedim.
"Haberim var. Ve ş unu söylememe izin verin, o kahrolas ı psikopatın teki ve patolojik bir yalancı."
Lucy'nin de aynı ş eyi söylediğini hatırladım. Bir de ben daha kampa katılmadan önce Lucy'yle ikisinin kaçamak yaptıklarım söylediği aklıma geldi. "Bunu biliyorum," dedim.
"Bildiğinizden emin olamadım nedense. Size bir ş ey söyleyeyim. Yaklaşık yirmi yıldır VVayne Steubens 'le yatıp kalkıyorum. Bunu bir düş ünün. Ne kadar ikna edici bir yalancı olabildiğini bizzat gördüm."
Söyledikleriyle pek bir bağlantı kuramadığım için fazla üzerinde durmadım. "Yeni kanıtlar var," dedim.
Bedford suratını astı. Bıyıklarının ucu da dudaklarıyla birlikte aynı anda hareket ediyordu. "Siz neden bahsediyorsunuz?"
344
"Gil Perez'in kim olduğunu biliyor musunuz?" "Elbette. Bu davayla ilgili her ş eyden ve herkesten haberim var."
"Cesedi hiç bulunamamıştı." "Doğru. Kız kardeş inizinki de." "Bunu nas ıl açıklıyorsunuz?" "Kampın bulunduğu bölgeyi siz daha iyi bilirsiniz." "Evet, biliyorum."
"Ormanlık alanın kaç dönüm olduğunu da bilirsiniz." "Evet biliyorum."

Sağ elini kaldırıp bana baktı. "Selam Bay İğne!" sonra aynısını sol eliyle de yaptı. "Arkadaşım Samanlıkla tanış ." "VVayne Steubens onlara nispeten daha kısa bir adam." "Yani?"
"Yani Doug'un boyu bir seksenden fazlaydı evet ama Gil de oldukça cüsseliydi. Sizce VVayne onları gafil avlayıp yenecek güçte biri miydi?"
"Bıçağı vardı. Margot Green'i s ıkı s ıkı bağladı ve sadece boğaz ını keserek iş ini bitirdi. Diğerlerini nas ıl katletti-inden emin değiliz. Onları da ormanın değiş ik yerlerinde öldürmüş olabilir. Bilmiyoruz. Doug Billingham' ı bulmak için bakmadığımız yer kalmadı. Margot'nun bulunduğu yerden yarım mil kadar uzaklıkta fazla derin kaz ılmamış bir çukurda bulundu. Cesedi bıçak yaralarıyla doluydu. Bir de belli i kendisini savunurken ellerinde açılmış baz ı yaralar. Kız ardeş inize ve Gil Perez'e ait kan ve giysiler bulundu. Bunların hepsini biliyorsunuz." "Biliyorum."
Bedford sandalyesini öne eğdi. "Söyleyin bakalım Bay Copeland ş u yeni ortaya çıkan kanıt da neyin nesi?"
"Gil Perez. O gece sağ salim kurtulabilmiş . Geçen hafta ölü bulundu." Sandalyesini arkaya doğru düş ürdü. "Pardon? Anlayamadım."
Manolo Santiago'nun aslında Gil Perez olduğuyla ilgili hikayeyi anlattım. Buna pek inanmamış gibiydi. Aslında ajan Bedford bana sanki onu çocuklara yumurtalar bırakan Paskalya Tavş anı'nın gerçek olduğuna ikna etmeye çalışı-yormuş um gibi bakmıştı.
Bitirdiğimde "Bakalım doğru anlamış mıyım," dedi.
Garson kız kahveleri getirdi. Bedford kahveye hiç bir ş ey katmadı. Dikkatle fincanı kaldırdı ve kenarlarım bıyığına değdirmeden bir yudum aldı. "Perez'in anne babas ı cesedin o olduğunu inkar ediyorlar. Manhattan cinayet masas ı o olduğuna inanmıyor. Ve siz bana diyorsunuz ki..." "Ben size onun Gil Perez olduğunu söylüyorum."
Bedford kıkırdadı. "Sanırım size yeteri kadar zaman ayırdım Bay Copeland." Kahve fincanını masaya koydu. Bir an önce yemekhaneden çıkmak için sabırs ızlandığı belli oluyordu.
"O olduğunu biliyorum. Kanıtlamadan önce biraz zamana ihtiyacım var."
Bedford durdu. "Size bir ş ey söyleyeyim mi?" dedi. "Oyun oynamaya devam edin. O gece Gil'in kurtulduğuna inanmaya devam edin siz."
"Tamam."
"Bu Vvayne Steubens'i kurtarmaz. Asla. Belki birçok kiş i.. ."yüzünde sert bir ifade vardı" .. .ilk cinayetlerde Steubens'in bir suç ortağı olduğuna inanıyor olabilir. Daha az önce kendi ağzınızla bu kadar kiş iyi nas ıl oldu da katletme-
346
yi becerebildi dediniz. Tamam o zaman, eğer iki kiş ilerse ve üç kiş i katledüdiyse bu olayı daha da basit hale getirir değil mi?"
"Yani ş imdi siz Perez'in bir suç ortağı olduğunu mu düş ünüyorsunuz?"
"Yo hayır. Anlasanız» o gece kaçmayı başarabildiğini bile inanmıyorum. Varsayımlar üzerinden gidiyorum. Manhattan morgundaki o cesedin Gil Perez'in olduğu kanıtlanırsa diyorum."
Kahveme bir paket tatlandırıcıyla biraz süt ekledim. "Sör Arthur Conan Doyle'u bilir misiniz?" diye sordum.
"Sherlock Holmes'u yazan adam."
"Aynen. Sherlock'un kanıtlanamayan ama doğruluğu kabul edilen önermelerinden biri ş udur 'Bir kiş inin elinde veri olmadan teorilerden yola çıkmas ı büyük bir hatadır. Çünkü sonra o kiş i teorileri gerçeklere uydurmak yerine gerçekleri- teoriye uydurmak için çarpıtmaya baş lar.'" "Sabrımı test etmeye çalışıyorsun Bay Copeland."
"Size yeni bir gerçekten söz ettim. Neler olduğunu yeniden düş ünmeye çalış mak yerine hemen bu gerçeği teorinize uydurmak için bir yol buldunuz."
Bana baktı. Onu suçlamıyordum. Biraz sert çıkmıştım ama baskı yapmam laz ımdı.
"Vvayne Steubens'in geçmiş iyle ilgili bir ş eyler biliyor musunuz?" diye sordu sineye çekerek. "Katil profiline tıpatıp uyuyor."
"Profiller kanıt sayılmaz,"dedim.
"Ama yardımcı olur. örneğin Steubens daha yeni yetme bir delikanlıyken komş ularının hayvanlannın ortadan
347
yok olduğunu biliyor muydunuz?"
"Gerçekten mi? Güzel, aradığım kanıt buydu iş te."
"Bunun için bir de tanığımız var. Charlie Kadison adında bir çocuk. O günlerde bir ş ey söylememiş ti çünkü korkuyordu. VVayne Steubens'i on altı yaşındayken French mi ne iş te o cinsten küçük beyaz bir köpeği gömerken görmüş ." "Bichon Frise cinsi mi?"
"Evet. Köpeği kafasına kadar toprağa gömmüş. Zavallıcık hiç kımıldayamamış."
"Hasta herif."

"Yoo, daha da fazlas ı var." Büyük bir özenle kahvesinden bir yudum daha aldı. Bekledi. Fincanı yerine koydu ve bir peçeteyle ağzını sildi.
"Eski dostun köpeğin gövdesini gömdükten sonra ş u küçük Kadi'nin evine gidip çim biçme makinelerini ödünç istemiş ... "
Durup bana baktı. Steubens'in daha sonra ne yaptığını anlamıştım.
"İğrenç," dedim.
"Sana böyle on on beş tane daha vaka anlatabilirim. "Ve de sonunda VVayne Steubens kampta bir i ş koparmayı ba ş ardı ... "
"Büyük sürpriz, yani demek istiyorum ki Ira Silverstein insanları iş e alırken geçmiş lerini titizlikle araştıran biriydi. Ve kimse ilk cinayetler olduğunda VVayne'den ş üphelenmedi ha?"
"Bunlardan hiç haberimiz yoktu. Öncelikle Camp PLUS olayında biz yoktuk. Federallere devredilmiş bir iş değildi. Yani öncesinde diyorum. Bundan daha da önemlisi o yıllarda korktukları için hiç kimse gelip bir ş ey anlatmamıştı.
348
Charlie Kadison mesela. Bir de unutmayın ki Steubens zengin bir aileden geliyordu. Babas ı o çocukken ölmüş tü ama aşırı koruyucu olan annesi milleti susturmak için bolca para harcamıştı. Aynı zamanda tutucu bir ailesi vardı. Çok katı bir aileydi."
"Seri katil profiline uyan bir özellik daha."
"Sadece seri katil profiliyle ilgili değil Bay Copeland. Gerçekleri biliyorsunuz. New York'ta yaşıyor olmasına rağmen cinayetlerin işlendiği sırada Virginia, İ ndiana ve Pennsyl-vania'da olduğunu biliyoruz. Bir de önemli bir nokta daha var. Arama izniyle evine girdiğimizde kurbanlara ait baz ı eş yalar bulduk. Zafer hatıraları." "Hepsinden almamış ama." "Çoğundan diyebiliriz."
"Ama bizim kampçılara ait bir ş ey bulunamadı öyle değil mi?" "Doğru." "Neden peki?"
"Bence acele etti. Cesetlerden bir an önce kurtulmak istiyordu. Zamanla yarışıyordu."
"Yine aynı ş eyi söyleyeceğim. Burada da gerçek saptırılmış gibi biraz." Arkas ına dayanıp beni incelemeye baş ladı. "Peki teoriniz nedir Bay Copeland? Bunu duymak için çok sab ı rs ı zlan ı yorum." Tek bir kelime etmedim.
Kollarını sonuna kadar açtı. " İ ndiana ve Virginia'da baş ka kampçıların boğazlarını kesen seri katil bir yaz kampına danış man olup orada da iki çocuğun boğazlarını kesiyor yani öyle mi?"
349
Haklıydı. Bunu ta başından beri düş ünmüş tüm aslında ve bir türlü iş in içinden çıkamıyordum.
"Çarpıtılmış olsun olmas ın gerçekleri biliyorsunuz. Savcı sizsiniz. Sizce neler oldu?"
Sorusu karşısında biraz düş ündüm. Bekledi. Sonra biraz daha düş ündüm.
"Henüz bir ş ey bilmiyorum," dedim sonunda. "Bir teori yürütmek için henüz erken. Belki baz ı gerçekleri bir araya getirmeliyiz."
"Ve belki de siz bunu yaparken Steubens gibi baş ka bir pislik birkaç kampçı daha öldürür bu arada."
Bu konuda da haklıydı. Jenrette ve Narantz'a karşı açılan tecavüz davas ını düş ündüm. Eğer bu davaya objektif bir açıdan bakılırsa Vvayne Steubens aleyhine çok daha fazla delil vardı.
"O gece Gil, Perez'i öldürmedi," dedim.
"Önceden de söylemiş tiniz. Sizi duydum. Lütfen tartış mamızın verimli olabilmesi için aynı ş eyleri tekrar tekrar söylemeyin. Diyelim ki Perez'i öldürmedi o zamanlar." Ayaları tavana bakacak ş ekilde kollarım yukarı kaldırdı. "Bundan kazancınız ne olacak?" Üzerinde biraz düş ündüm. Kahretsin! Bu bir ş ey değiş tirmeyecekti tabii. Kız kardeş imin başına gerçekte neler geldiğini merak etmeye devam edecektim çünkü.
350
29.BÖLÜM
Bir saat sonra bir uçakta oturmaktaydım. Muse aradığında henüz kapılan kapatılmamıştı.
"Steubens'le nas ıl gitti?" diye sordu. "Sonra anlatırım. Mahkeme nas ıl geçti?"
"Anlams ız bir sürü laf. Belki bin kere "muallakta" kelimesini kullandılar. Herhalde hukukçu olmak bayağı bir s ıkıcı olmalı. Nas ıl kafayı yemiyorsunuz anlamıyorum."
"tdare ediyoruz iş te. Yani kayda değer bir ş ey olmadı mı?"
"Hayır, hiçbir ş ey olmadı. Ama yarın izinlisin. Yargıç Perş embe sabahı ilk iş bütün müş avir avukatlarla toplantı yapmak istiyor."
"Neden?"
"Çünkü muallâkta olan çok fazla konu olduğunu düşünüyor. Bendeniz, yani asistanınız da bunun üzerine büyütülecek bir ş ey olmadığını söyledi kendisine. Dur bak bir ş ey daha var."
"Nedir?"
"Şu arkadaşın Lucy'ye gelen ödevin nereden gönde-351

rildiği konusunda araştırma yapabilecek süper bir bilgisayarcı buldum."
"Eee?"
"Önceden aldığınız bilgiyle uyuyor buldukları. Baz ıları yani."
"Ne demek baz ıları?"
"Topladığı bilgileri aldım ve birkaç yeri aradım, biraz sondaj yaptım. Ve çok ilginç bir ş ey buldum." "Ne buldun?"
"Sanırım artık ödevi Lucy'ye kimin gönderdiğini biliyoruz."
"Kimmiş ?"
"Yanında mı Blackberry'in?" "Evet."
"Cope burada çok gürültü var. Bir de ses gidip geliyor. Sana e-mail atsam daha iyi olacak." "Tamamdır."
"Baş ka bir ş ey söylemiyorum. Bak bakalım acaba benimle aynı sonucu çıkartacak mısı n?"
Söylediği ş ey üzerinde düş ündüm ve aklıma Geoff Bedford Ma yaptığımız konuş ma geldi.
"Benden gerçekleri teoriye uydurmak için çarpıtmamı mı istiyorsun yani?"
"Ne?"
"Boş ver Muse. Yok bir ş ey. Sen bana maili gönder." * * *
Geoff Bedford'la görüş tükten dört saat sonra Lucy'nin odas ının hemen bitişiğindeki o gün izinli olan bir İ ngilizce

hocas ının odas ında oturuyordum. Lucy'ye odanın anahtarını bırakmıştı. Lonnie Berger denen adam odaya hiç kapıyı vurmadan paldır küldür girdiğinde camdan dış arı bakıyordu Lucy.
Garip ama Lonnie bana Lucy'nin babas ı Ira'yı hatırlatmıştı biraz. Onu Peter Pan'a benzettim. Kendini entel sanan adamlardan biriydi iş te. Hippileri ya da aşırı solcuları ya da işte o tip insanlara ne deniyorsa eleştirdiğimi sanmanızı is-mem. Onlara ihtiyacımız olduğunu düş ünüyorum. Değ-ik politik görüş teki insanlara ihtiyacımız olduğuna inancım k fazla. Hatta tamamen apayrı fikirde olduğumuz ve hatta çin için nefret beslediğimiz insanlara da. Hayat onlars ız çok ıkıcı olurdu herhalde. Bir düşünsenize: Sol olmazsa sağ da lmaz. Ve ikisi de olmazsa ortas ı da olmaz.
"Neler oluyor Luce? Benim ateş li garson kızla buluş acak... " Lonnie beni gördüğünde ses tonunu değiş tirdi birden. "Bu da kim?"
Lucy hâlâ camdan dış arı bakıyordu.
"Ve neden Mitnick'in ofısindeyiz söyler misin?"
"Ben Paul Copeland," dedim.
Uzattığım eli s ıktı.
"Vay be," dedi Lonnie "Sen o hikâyedeki adams ın değil mi? Bay P ya da iş te ne haltsa. Ş u hikâyenin nereden gönderildiğini... "
"Evet. Lucy bana anlattı nas ıl amatörce iz sürdüğünüzü. Ama tahmin edebileceğiniz gibi benim için çalış an baz ı profesyonel dedektifler var." Lonnie elimi bıraktı.
"Bizimle paylaş mak istediğin bir ş ey olabilir mi?" "Siz neden bahsediyorsunuz?"

"Aslında haklıydın. E-mail akş am saat altı kırk ikide Frost kütüphanesinin bilgisayarlarının birinden gönderilmiş ti. Ama saat altıyla yedi aras ında Sylvia Potter kütüphanede değildi.
Lonnie geri çekildi.
"Ama sen oradaydın Lonnie."
Sahte sahte gülüp başını salladı Lonnie. Zaman kazanmaya çalışıyordu. "Saçmalığın daniskas ı. Ya kendinize gel-senize siz. Bir dakika bir dakika... " Güya çok şaşırmış gibi yapıp ciddi bir ifade vermeye çalıştı yüzüne. "Haydi ama Luce. Buna inanıyor olamaz... "
Lucy sonunda ona doğru döndü ve hiçbir ş ey söylemedi.
Lonnie beni göstererek "Bu herife inanmıyorsun değil mi? O..." Durdu. "Devam et, o ne?" diye sözünü kestim.
Cevap gelmedi. Lucy camın kenarında durmuş öylece Lonnie'nin yüzüne bakıyordu. Tek bir kelime etmeden. Lonnie renkten renge girene kadar ona bakmaya devam etti. Lonnie sonunda bir sandalyeye çöktü. "Lanet olsun," dedi. Bekledik. Başını eğdi. "Anlamı yorsunuz."
"Anlamıyorsak anlat bize," dedim.
Kafas ını kaldırıp Lucy'ye baktı. "Gerçekten de bu herife güveniyor musun?"
"Sana güvendiğimden çok ama çok daha fazla."
"Ben olsam güvenmezdim. Uğursuz herifin teki Luce."
"Parlak tavsiyelerin için teş ekkürler," dedim. " Ş imdi söyle bakalım. Neden gönderdin Lucy'ye o hikayeyi?"
Kü-

pesiyle oynamaya baş ladı ."Sana cevap vermek zorunda değilim" "Tabii ki cevap vermek zorundas ın." Dedim. "Ben eyalet savaşıyım." "Ne olmuş savcıysan?"
"Yani Lonnie, seni insanları taciz etmek suçundan tutuklayabilirim."
"Yo hayır, yapamazsm. Bir kere benim gönderdiğimi kanıtlayamazs ın." "Elbette ki kanıtlayabilirim. Bilgisayar konusunda bilgili olduğunu iddia ediyorsun. Kızları kafalamakta filan da ustas ın. Ama benim iş yerimdeki eksperlerin hepsi, senin anlayacağın dilden söyleyeyim eğitimli profesyonellerdir. Ödevi senin gönderdiğini biliyoruz zaten. Kanıtı elimizde." Bir an düş ündü. İ nkâra devam edip etmeme konusunda karar verememiş gibiydi. Sonunda yeni bir çıkış yolu aradı kendine. "Ne olmuş yani? Ben gönderdim diyelim. Nas ıl bir rahats ızlık vermiş oluyorum ki bu durumda? Bir kolej hocas ına hayali bir hikaye göndermenin kanunsuz olduğunu kim söylemiş ?" Haklıydı. "Seni okuldan kovdurabilirim," dedi Lucy. "Belki. Ama unutma ki açıklamak zorunda olduğun ş eyler benimkinden daha fazla. Geçmiş iyle ilgili yalan söyleyen ben değilim. Geçmişini gizlemek için ismini değiştiren sensin." Kendi savunmas ı Lonnie'nin hoş una gitmiş ti. Oturduğu yerde kollarını kavuş turmuş küstah küstah s ırıtıyordu. O anda suratına bir yumruk indirmeyi o kadar çok istedim ki. Lucy ona bakmaya devam etti. Lonnie onu tam olarak
355
göremediği için biraz kenara çekildim. "Arkadaş olduğumuzu sanıyordum," dedi Lucy. "Arkadaşız."
"Nasıl bir arkadaşlık bu?"
Başını salladı Lonnie. "Anlamıyorsun."
"O zaman anlat sen de."
Lonnie yeniden küpesiyle oynamaya baş ladı. "Onun yanında olmaz." "Hayır. Benim yanımda anlatacaks ın Lonnie". Sakız gibi uzamıştı bu konu artık.
Bir omuzuna vurdum. "Ben senin en yeni ve en iyi ortağınım artık. Neden biliyor musun?"
"Hayır."
"Çünkü güçlü ve öfkeli bir kanun adamıyım. Ve emin ol eğer dedektiflerim seni biraz deş erlerse hakkında çok ş ey bulacaklardır." "İ mkân ı yok."
"Sen öyle san." Hiçbir ş ey söylemedi.
Blackberry'mi elime aldım "Burada tutuklama kayıtların var. Sana okumamı ister misin?"
Kendini beğenmiş herifin süngüsü düş müş tü ş imdi.
"Hepsi elimde ortak. Gizli kapaklı çevirdiğin iş ler bile. Güçlü ve öfkeliyim derken bunu kasdediyordum. Evirir çevirir seninle oyuncak gibi oynarım. O yüzden zırvalamayı kes de neden bunları gönderdiğini anlat bize."
Lucy'yle göz göze geldik. Belli belirsiz başını salladı. Belki de anlamıştı. Lonnie gelmeden önce nas ıl bir yol izleyeceğimizi konuş muş tuk onunla. Eğer yalnız kalırlarsa Lonnie aralarındaki yakın arkadaşlığı kullanıp yalanlar söyleye-356
cek bir sürü dalavere çevirecekti. Öyle tipleri çok iyi tanırdım ben. Soğukkanlı görünmeye, o sahtekar gülüş üyle cazibesini kullanmaya çalış acaktı. Ama eğer Lonnie gibi heriflere biraz baskı uyguladığınızda anında yere yıkabilirdiniz. Dahas ı korku o cins adamlarda daha çabuk ve daha güvenilir bir tepki üretir. Lucy'ye bakıp "Baş ka seçeneğim yoktu," dedi. Bahaneler üretmeye baş ladı. Çok iyi.
"Gerçek ş u ki, senin için yaptım Luce. Seni korumak adına yaptım. Ve tabii evet kendimi de korumak için. Tahmin edebileceğin gibi geçmiş teki sabıkalarımı Reston'a başvururken bildirmedim tabii. Eğer tespit edilirse kesin kovulurum. Hiç sorgusuz sualsiz kovarlar beni. Bana öyle söylediler." "Kimler?" diye sordum.
"İ simlerini bilmiyorum."
"Lonnie... "
"Ciddiyim. Söylemediler." "Peki ne dediler sana?"
"Bana Lucy'ye zarar vermeyecekleri konusunda söz verdiler. İ lgilendikleri o değildi. Bana aynı zamanda yapacağım ş eyin onun iyiliği için olduğunu söylediler." Lonnie sahnedeymiş gibi gayet artistik bir ş ekilde bana döndü. "Bir katili yakalamaya çalışıyorlarmış ."
Bana elinden geldiğince sert bakmaya çalıştıysa da pek beceremedi. "Beni böyle suçladığınız için sizi kınıyorum!" diye bağıracak gibi geldi bir an. Beklediğim ş ey olmayınca "Hadi söyleyeyim bari. Çaktırmıyorum ama tir tir titriyorum," diye dalga geçtim.
"Belki de senin bu cinayetlerle bir bağlantın olduğunu 357
düş ünüyorlardır."
"Harika. Çok teş ekkürler. Peki sonra ne oldu Lonnie? Senden ş u ödevi göndermeni istediler herhalde, değil mi?"
"Evet."
"Kim yazdı peki?"
"Bilmiyorum. Onlardan biri yazmıştır." "Habire onlar onlar deyip duruyorsun. Kaç kiş i bu onlar dediklerin?"
" İ ki." "Adlan ne Lonnie?"

"Bilmiyorum. Bak. Bunlar özel dedektif gibi birileri tamam mı? Bana kurbanlann ailelerinden biri tarafından tu-tulduklannı söylediler."
Kurbanlann ailelerinden biri tutmuş . Koca bir yalan. Kuyruklu bir yalan. Newark'taki EST dedektiflik bürosundan olmalıydı bu adamlar. Ş imdi her ş eyi anlamaya baş lamıştım.
"Müş terilerinin ismini söylediler mi peki?"
"Hayır. Gizli tutulmas ı gerekiyormuş ."
"Tabii, kesin öyledir. Baş ka ne söylediler sana?"
"Bana bürolarının eski cinayetleri araştırdığını söylediler. Yaz Hizan'm suçlayan rçsmi açıklamalara inanmıyor-larmış ."
Lucy'ye baktım. Ona Vvayne Steubens ve Geoff Bed-ford'la konuş tuklarımı ayrıntısıyla anlatmıştım. O geceyle ilgili, olayda oynadığımız rol, yaptığımız hatalarla ilgili konuş muş tuk. Dört kiş inin birden VVayne Steubens tarafından öldürüldüğünü düş ünüyorduk.
Çünkü baş ka ne düş üneceğimizi bilemiyorduk.
"Sonra?"

"Hepsi bu kadar."
"Haydi ama yapma Lonnie."
"Yemin ederim bütün bildiğim bundan ibaret."
"Hayır. Sanmıyorum. Yani demek istediğim bu herifler Lucy bir tepki versin diye senden o hikâyeyi göndermeni istediler değil mi?" Hiçbir ş ey söylemedi.
"Onu gözleyecektin. Onlara bu hikâyeyi aldıktan sonra Lucy'nin ne dediğini, ne yaptığını anlatacaktın. O yüzden geçen gün buraya geldin ve geçmişiyle ilgili bir şeyler öğrendiğini söyledin. Onun sana sırlarını sayıp dökeceğini düşündün. Anlaş manızda bu da vardı değil mi? Sana olan güvenini istismar edip tatlı tatlı onu konuş turacaktın." "Hayır. Öyle bir düş üncem yoktu."
"Kesinlikle öyle bir düş üncen vardı. Sana ne teklif ettiler bütün bunların karşılığında?"
"Ne mi teklif ettiler?"
"Evet Lonnie. Yani mesela ne kadar verdiler sana?"
"Bunu para için yapmadım ben."
Başımı salladım. "Bence yalan söylüyorsun."
"Ne?"
"Lütfen bize bunu geçmiş in ortaya çıkmas ın ya da cinayetler aydınlans ın diye kabul ettiğini söyleme. Para karşılığında yaptın değil mi?"
İnkar etmek için ağzını açtığında konuşmasına izin vermeden atıldım.
"Ş u senin eski vukuatlarını bulan dedektiflerim," dedim. "Aynı zamanda banka hesaplarına da ulaşabiliyorlar biliyor musun? Mesela beş gün önce West Orange Chase'-deki hesabına beş bin dolar gönderildiğini öğrenmiş ler."

Ağzını açamadı. Onu Muse'a göndersem daha iyi olurdu aslında. Zira sorgulama konusunda inanılmaz derecede becerikliydi. "Ben kanunsuz bir ş ey yapmadım," dedi Lonnie.
"Oras ı ş üpheli ama dua et ki ş u anda pek havamda değilim. O ödevi kim yazdı?" "Bilmiyorum. Bana yaz ılı metni verdiler ve Lucy'yi yavaş yavaş yemlememi istediler."
"Peki sana bu bilgileri nereden aldıklarını söylediler mi?"
"Hayır."
"Bu konuda bir fikrin yok mu peki?"
"Bana baz ı kaynaklarının olduğunu söylediler. Bakın, size söyledim. Hakkımda her ş eyi ama her ş eyi biliyorlardı. Lucy'yle ilgili her ş eyi biliyorlardı. Ama seni istiyor onlar ahbap. Tek istedikleri sensin. Paul Cope hakkında ne öğre-nebilirsem onlara söylememi istediler benden. Belki de katilin sen olduğunu düş ünüyorlardır."
"Hayır Lonnie hayır. Belki de senin adımı kirletebilecek bir salak olduğunu düş ünüyorlardır."
Afallamış gibiydi Lonnie. Daha doğrusu afallamış gibi görünmek için elinden geleni yapıyordu. Lucy'ye baktı. "Çok üzgünüm. Seni incitecek hiçbir ş ey yapmam. Biliyorsun bunu."
"Bana bir iyilik yap Lonnie," dedi Lucy "Defol git buradan."

30. BÖLÜM
Alexander Stekierky, yani "Sosh" çatı katındaki odasındaydı.
Adam içinde bulunduğu ş artlara alışıktı. Burada rahat ediyordu. Geçmiş te yaş adığı yerlerle karşılaştırıldığında bu mekân bir cennet sayılırdı onun için.
Hep böyle bir yaş am düş lemiş ti. Hep merak ederdi hâlâ o eski dayanıklı, sert adam mıyım, acaba şimdi hâlâ o batakhanelerde, barınaklarda hiç korkmadan yaş ayabilir miyim diye. Bunun cevabı hayırdı ve bundan da son derece emindi. Onu

güçsüzleş tiren, zayıflatan yaşı değil, uzun zamandır yaş adığı konforlu hayattı.
Daha küçücük bir çocukken Sots ailesi korkunç Leningrad kuş atmas ı s ıras ında tuzağa düş ürülmüş tü. Naziler ş ehrin etrafını sarmış ve insanlara tarif edilmesi imkansız acılar yaşatmışlardı. Sosh ablukanın başlamasından bir ay sonra, 21 Ekim 1941 tarihinde beş yaşına basmıştı. Altı ve hatta yedi yaşına bastığında da hâlâ abluka hali devam ediyordu. Günde karneyle herkese sadece yüz gram ekmek veriliyordu ve 1942 yılının Ocak ayında on iki yaşındaki ağabeyi Gavrel ve sekiz yaşındaki kız kardeş i Aline açlıktan hayatlannı kaybettiler. Sosh başıboş dolaş an hayvanları yi-
361
yerek hayatta kalmayı baş arabilmiş ti. Özellikle de kedileri. İ nsanlar bu tip hikayeler duyduğunda böyle bir dehş etin boyutlarını, çekilen ızdıraplan anlamakta güçlük çekerler. Oysa yaşayanlara sormalı. Kendinizi güçsüz ve yapayalnız hissedersiniz. Kabullenmekten başka şansınız yoktur. Hatta bir zaman sonra yaş adığınız bu sefil hayata alış maya bile baş lars ınız. Nas ıl rahata ahşılıyorsa acıya da aynı ş ekilde alışılır.
Sosh Amerika Birleş ik
Devletleri'ndeki ilk zamanlarını hatırlardı hep. Her yerden istediğiniz yiyeceği alabilirdiniz. Ne uzayıp giden kuyruklar, ne karneler ne de herhangi bir kısıtlama. Bir gün bir dükkândan bir tavuk almış, buzdolabına koymuştu. Buna inanamıyordu. Bir tavuk! Gecenin bir yarısı kan ter içinde uyanır ve tavuğun hâlâ orada olup olmadığından emin olmak için buzdolabına koş up kontrol ederdi. Bugün bile bunca sene geçtikten sonra bazen hâlâ yapardı bunu. Sovyetler Birliği'ndeki dostlarından çoğu eski günleri unutmuş lardı. Gücü unutmuş lardı. Baz ıları memleketlerine geri dönmüş ama çoğu burada kalmıştı. Acımas ız adamlardı. Sosh eski arkadaş larından çoğunu yanına almıştı. Çünkü onlara güveniyor ve yardımcı olmak istiyordu. Birlikte bir geçmiş leri vardı. Sosh onların da buzdolaplarını açıp kontrol ettiklerini ve s ık s ık nereden nereye geldiklerine hayret ettiklerini biliyordu.
Mideniz boş ken mutluluğun ve tatmin duygusunun hiçbir anlamı yoktur. Ve bunu arada bir hatırlamak da insana iyi gelir.
Bu saçma sapan, anlams ız bolluğun içinde yaş adığınızda kaybolup gidersiniz. Maneviyat, iç huzuru ve kadın
362
erkek iliş kileri gibi anlams ız ş eylere takars ınız kafayı. Ne kadar ş anslı biri olduğunuzun farkında değilsinizdir. Açlığın ne olduğu konusunda en ufak bir fikriniz yoktur. Bir deri bir kemik kaldığınızı görmenin, sevdiğiniz, genç ve sağlıklı insanlar yavaş yavaş ölürken çaresizce hiçbir ş ey yapamamanın ne kadar acı verici bir ş ey olduğunu bilmezsiniz çünkü. Ama bir yandan da acımas ız tarafınız elinde olmadan bugün çeyrek değil, yanm ekmek yedim, ne kadar ş anslıyım diye için için sevinir.
Hayvanlardan farklı olduğumuzu düş ünenlerin hepsi kör. Bütün insanlar vahş i birer hayvandır. İ yi beslenmiş le-riyse diğerlerine göre daha miskin. Yiyeceklerini almak için savaş malarına gerek yoktur çünkü. Güzelce giyinip güya çok daha üstün avlarının peş inden giderler ve bu ş ekilde kendilerini her ş eyin üstünde sayarlar. Ne kadar da boş iş ler. Vahş i olanları ise onlardan daha açtır. Hayatta kalmak için inş anı dehş ete düş üren ş eyler yapabilirler. Kendilerini diğerlerinden üstün görenlerin hepsi aslında bir hayal dünyas ında yaş arlar. Mesaj bilgisayarına e-mail yoluyla gelmişti.
Günümüzde böyle. Ne telefonla, ne yüz yüze. Bilgisayara e-maille. İ nsanlarla bu ş ekilde irtibat kurup takip edilmemek kolay tabii. Eski Sovyetler Birliği rejiminde Internet olsaydı nasıl başa çıkarlardı acaba diye düşündü. Yaptıklarının büyük bölümü istihbaratı kontrol altında tutmaktı. Ama o zamanlar da Internet olsaydı bunda o kadar baş arılı olamazlardı. Ama belki de o kadar farklı olmazdı durumlar, zira düş manlarını ihbarlar yoluyla tespit ediyorlardı. İ nsanlar durmadan konuş urdu. Herkes birbirini sattı. Komş ularını, sevdiklerini sattı. Bazen bir somun ekmeğe, bazen özgür-
363
lüğe giden bir bilete. Hepsi ne kadar aç olduğunuza bağlıydı.
Sosh mesaj ı yeniden okudu. Kısa ve öz. Ne yapacağını bilemiyordu. Bir telefon numaras ı, bir adres vermiş lerdi, tik satırını yeniden okudu:
ONU BULDUK.
Ve ne yapacağını düş ünmeye baş ladı. * * *
Muse'u aradım. "Bana Cingle Shaker' ı bulabilir misin?"
"Sanırım evet. Neden? Ne oldu ki?" "EST" nin nasıl çalıştığı hakkında biraz bilgi edinmek istiyorum."
"Tamamdır."
Telefonu kapatıp Lucy'ye baktım. Hâlâ pencereden dış arı bakıyordu. "Sen iyi misin?" "Ona güvenmiş tim." Ona üzgün olduğumu ya da ona benzer s ıradan laflar etmek isterdim ama kendimi tuttum. "Haklıydın," dedi "Neyle ilgili?"
"Lonnie Berger en yakın arkadaşım sayılırdı. Kimseye güvenmediğim kadar güvendim ona. Yani tabii şimdi bir kolu deli gömleğine sıkışmış Ira dışında." Gülümsemeye çalıştım ama baş aramadım.
"Bu arada nas ıl kendimi açındırdım ama? Çok iyi rol yaptım değil mi?"

364
"Yani evet," dedim.
Pencerenin yanından uzaklaşıp bana baktı.
"Yeniden deneyecek miyiz Cope? Yani demek istediğim her ş ey hallolduğunda, sen kız kardeş ine ne olduğunu bulduğunda kaldığımız yerden devam edecek miyiz?" "Böyle eveleyip gevelemeden açık açık konuş mana bayılıyorum." Lucy buna gülmedi.
"Evet Luce," dedim "Denemek isterim yeniden." "Güzel cevap. Çok güzel cevap." "Teş ekkürler."
"Tek başıma riske atılmak istemiyorum ama." "Tek başına değilsin. Ben de yanında olacağım."
"Söyle bakalım Margot'yla Doug'u kim öldürdü sence?" diye sordu. "Konuyu ne kadar da çabuk değiş tirdin yahu."
"E tabii. Gerçekleri ne kadar erken öğrenirsek aramızda o kadar çabuk... " omuzunu silkti. "Biliyor musun?" dedim.
"Neyi?"
"Seni ilk gördüğüm anda vurulduğuma hiç şaşmıyorum doğrusu."
Lucy arkas ına dönüp mırıldanmaya baş ladı. "Tanrım çok mutluyum. Ağlamak istemiyorum. Ağlamak istemiyorum. Ağlamak istemiyorum... "
"Onları kim öldürdü artık gerçekten bilemiyorum," dedim.
"Tamam peki. Peki VVayne Steubens? Hâlâ onun öldürdüğünü düş ünüyor musun?" "Bilmiyorum. Gil Perez'i öldürmediğini biliyoruz ama."
365
"Sence do ğ ruyu mu söylüyor?" "Beraber tak ı lmışsını z bana öyle söyledi." "İğğğrenç!"
"Ama yatmamışsınız. Biraz oynaşmışsımz o kadar."
"Eğer oynaş mak dediği top oynarken bana hafifçe sür-tünmesiyse, evet. Kesinlikle doğru. Gerçekten de sana böyle mi dedi?" "Evet. Margot'yla yattığını da söyledi." "Doğrudur. Bir sürü çocuk yatmıştı onunla."
"Beni ayrı tut."
"E tabii. Çünkü kampa gelir gelmez sana kancayı ben attım da ondan." "Evet, aynen öyle. Bir de Gil'le Margot ayrılmış lar sonradan."
"Eee? Ne olmuş yani?"
"Sence doğru mudur?" diye sordum.
"Bilmiyorum. Ama yaz kamplarını bilirsin. Biri biriyle takılır sonra ayrılırlar, sonra baş ka birilerini bulurlar filan. Yedi haftada bir sürü ş ey değiş ir insanın hayatında büyük bir hızla."
"Doğru. Bir de tabii bazen kaçamak yapmak için ormana kaçar bu çiftler. " "Bizim gibi," dedi.
"Aynen öyle. Mesela kardeş imle Doug. Aralarında pek bir ş ey yoktu. Birbirlerine aşık filan değillerdi. Sadece biraz eğlenmek istemiş lerdi. Yani demek istediğim Gil'le Margot ayrılmış sa neden birlikte ormana gittiler?"
"Anladım. Eğer Gil'le ayrıldılarsa... ve Gil ormanda ölmediyse... " Raya Singh'in söyledikleri geldi aklıma. Gil Perez'e en yakın olan kadın. Yani diğer adıyla Manolo San-366
tiago'ya.
"Belki de Margot'yu Gil öldürdü. Belki Camille ve Doug sadece tesadüfen bulunuyorlardı orada."
"Gil de onları tanık oldukları için susturdu."
"Doğru. Düşün bir. Fakirdi ailesi. Erkek kardeşi sabıkalıydı. Başı belaya girmesin diye.. "
"O da kendine öldürülmüş süsü verdi," dedi Lucy.
İ kimiz de hiçbir ş ey söylemeden oturduk öylece.
"Bir ş ey atlıyoruz," dedi.
"Biliyorum."
"Ama bence yakla ştı k."
"Ya da gittikçe uzaklaşıyoruz."
"İkisinden biri," dedi Lucy.
Tanrım. Onunla iyi hissediyordum kendimi.
"Bir ş ey daha var," dedim.
"Nedir?"
"Şu ödev. Ne diyordu? Benim üzerimde kan varmış. Kimseyle bu konuyu konuşmama konusunda anlaşmışız. Ödevin ilk kısmıyla baş layalım. Ormana giriş imiz. İ lk kısımda doğruydu yaz ılanlar."
"Evet."
"Peki nereden biliyorlardı ki?"
"Bilmiyorum," dedi Lucy.
"Beni ayarttığını kim bilebilirdi ki?"
Sessizlik. Lucy omuzunu silkti sonunda. "Belki de her halimden belli oluyordu seni ayartmak istediğim."
"Konuya konsantre olmaya ve gülmemeye çalışıyorum dikkat edersen."
"O kadar da değil." dedi "Neyse... Ödevin ilk kısmıyla ilgili konuş acak fazla

bir ş ey yok. İ kinci kısmına geçelim."
367
"Üstüm başım kan içindeymiş . Bu nereden çıktı ki?" "Hiçbir fikrim yok. Ama esas tüylerimi diken diken eden ş ey ne oldu biliyor musun?" "Ne?"
"Birbirimizi kaybetmemiz. Senin gitmen, benim seni bulmaya çalış mam."
Evet. Gerçekten ilginçti. . "Bunu kim bilebilirdi ki?" diye sordum. "Tek bir kiş iyle paylaş madım inan." "Ben de öyle."
"Biri atıp tuttu herhalde," dedi Lucy. "Ya da... " "Ya da ne?"
"Kimseye söylemediğinden eminsin değil mi birbirimizi kaybettiğimizi?" "Evet eminim."
"O zaman tek bir açıklamas ı var bunun," dedi Lucy. "Yani?"
Doğrudan gözlerimin içine baktı Lucy. "O gece biri bizi gördü." Sessizlik. "Belki de Gil'di gören," dedim.
"Ya da VVayne." "İkisinin de cinayetleri işlemiş olabileceğinden ş üpheleniyoruz öyle değil mi?" "Öyle." "O zaman Gil'i öldüren kim acaba?" Durdum.
"Gil kendini öldürüp cesedini taşımadığına göre," diye devam etti. "VVayne Steubens de hapishane de zaten." Lucy'nin söylediklerini düş ündüm. "Yani eğer katil VVayne ya da Gil değilse, ormanda
368
baş ka kim vardı acaba?" * * *
"Onu buldum," dedi Muse odamdan içeri girerken.
Cingle Shaker arkas ından onu takip ediyordu. İ nsanı kendisine hayran bırakmakta usta bir kadındı. Ama bunun için özel bir çaba sarfettiğini sanmıyorum. Hareketlerinde doğal bir vahş ilik vardı. Muse elbetteki bir saks ı bitkisi değildi ama doğruyu söylemek gerekirse Cingle Shaker'm yanında öyle duruyordu. İ kisi de oturdular. Cingle bacak bacak üstüne attı. "Evet," dedi. "EST" senin peş inde anlaşılan sayın savcım."
"Öyle görünüyor."
"Görünüyor değil aynen öyle. Kontrol ettim. Sindirme operasyonu. Hiç masraftan kaçınmamış lar. Bu arada insanları da harcıyorlar. Ş imdiden bacanağını yok ettiler. Rusya'ya araştırma için birini göndermiş ler. Bir sürü insan sokaklarda dolaşıp haber topluyor. Sayısını bilmiyorum. Biri gidip eski dostun Vvayne Steubens'e para teklif etmiş . Kısacas ı seni mahvetmeyi kafalarına koymuş lar." "Ne bulmuş lar peki, biliyor musun?"
"Henüz senin bildiklerin dışında bir ş ey bilmiyorum."
Ona Lucy'ye gönderilen ödevden bahsettim. Cingle beni dinlerken başını sallıyordu sürekli.
"Daha önce de yapmışlardı buna benzer şeyler. Ödevde yazılanlar ne kadar doğru?" "Çoğu yanlış. Mesela üzerimde kan filan yoktu. Lucy'ye bu aramızda bir sır olsun kimseye söylemeyelim filan
369
gibi ş eyler söylemedim. Ama bunun dışında birbirimizi kaybettiğimizi, onun peş imden geldiğini bilmiş ler." " İ lginç." "Nereden almış lar bu bilgileri?" "Söylemesi zor."
"Hiçbir ş ey gelmiyor mu aklına?"
Biraz düş ündü. "Az önce söylemiş tim. Onlar bu ş ekilde çalışır. Ortalığı karıştırıp dururlar. Doğru olsun olmas ın sürekli dedikodu yayarlar. Ama bazen gerçeği saptırmak zorunda da kalabilir insan. Ne demek istediğimi anlatabildim
mi?"
"Hayır,, sanmam."
"Nas ıl anlatsam... " Cingle biraz düş ündükten sonra, "EST'ye ilk girdiğimde ne yapıyordum biliyor musun?" Hayır anlamında başımı salladım.
"Aldatan eş leri yakalıyordum. Bu iş te iyiyimdir. EST bu iş te en iyisidir. Çünkü metodlan alışılmışın dışındaydı."
"Nas ıl mesela?"
"Duruma göre değişiyor ama ilk adım her zaman aynıdır. Müşteriyi anlamak. Başka deyiş le müş terinin aslında tam olarak ne istediğini anlamak. Gerçeği mi bilmek istiyor? Kendisine yalan söylenmesini mi istiyor? Emin olmak mı istiyorlar? Boş anma davas ı açabilmek için mi yapıyorlar bunu?"
"Seni takip edemiyorum. Hepsi gerçeği öğrenmek istemiyor mu yani?"
"Hem evet, hem hayır. Bak. İş in belirli bir kısmından nefret ettim. Birini gözetlemek, geçmiş ini araştırmak, kadını ya da kocayı takip etmek, kredi kartlarındaki harcamaları, telefon kayıtlarını kontrol etmek bu tür ş eyler beni ra-
370
hats ız etmez. Normaldir bunlar bizim iş imizde. Ama bir de iş in baş ka bir tarafı var." "Nas ıl yani?"
"Sorunların baş ladığı kısım. Mesela baz ı kadınlar kocaları kendilerini aldats ın isterler." "Seni takip edemiyorum."
"Evet, anlıyorum. Diyelim bir adam sonsuza kadar eş ine sadık kalmaya yemin

etmiş . Ben de o adamla bir ş ekilde tanışıyorum. Onunla önce telefonda konuş uyorum ve bana eş ini asla ama asla aldatmayacağından, karısını ne kadar çok sevdiğinden filan bahsediyor. Adam da özel bir firmada müdür yardımcısı olarak çalış an sersemin teki. Kendime kendime diyorum ki "Kim bu adamı ağına düş ürebilir? Tamam mı?"
"Hâlâ bir ş ey anlayamadım."
"Biri seni baş tan çıkartmadığı süre iyi, namuslu adam olmak kolaydır. Ama bu tip durumlarda EST gerçeği saptırma gereği duyar. Mesela beni yem olarak kullanır."
"Ne için?"
"Sence ne için olabilir? Eğer bir kadın kocas ını basmak istiyorsa iş im o adamı ayartmak oluyor. EST böyle çalışır. Adam barda oturuyor mesela. Her tarafa "Ben iyi bir kocayım. Ben karımı aldatmam" havas ı veriyor."
"Eee?"
"Edepsiz olduğumu düş ünme sakın ama bir bak bakalım." Cingle kollarını sonuna kadar açtı. Üzerine bol bir kazak giymiş olmas ına rağmen manzara gerçekten de çok etkileyiciydi. "Böyle tuzağa düş mezse söyle bana baş ka nas ıl tuzağa düş er?" "Çekiciliğini kullanıyorsun yani."
371
"Evvet."
Omuzumu silktim. "Kadın ne kadar çekici olursa olsun eğer adam karısına gerçekten bağlıysa bence aldatmaz." Cingle Shaker yüzünü astı. "Yapma." "Ne yapmayayım?"
"O kadar güç mü anlaşılmas ı? Sence bu halimle barda oturan müdür yardımcısının dikkatini çekmem o kadar zor olur mu?"
"Bakmak ayrı, daha da ileri gitmek ayrı ş eyler."
Cingle Muse'a baktı. "Benimle dalga mı geçiyor bu?"
Muse bilemem anlamında omuzunu silkti.
"Ş öyle söyleyeyim," dedi Cingle . "Otuz kırk tane sadakat testi yaptım bu ş ekilde. Kaçı testten geçti tahmin et bakalım." "Hiçbir fikrim yok."
"İ kisi."
"Demek bu dünyada hâlâ güvenilebilecek adamlar.
"Dur. Bekle. Daha bitilmedim. Hani ş u dediğim ikisi var ya, beni geri çevirenler. Neden istemediler biliyor musun?"
"Neden?"
"Kafalarını çalıştırdılar. Anormal geldi onlara. İ kisi de sanki "Dur biraz. Neden böyle çekici bir kadın bana baks ın ki?" der gibiydi. Tuzağı anladılar sanki. Bu onları diğerlerinden daha mı namuslu yapar?"
"Evet."
"Nas ıl yani?"
"Sonuna kadar gitmemiş ler de ondan."
"Peki bunun nedeni önemli değil mi sence? Diyelim ki

372
adamın teki yakalanmaktan korktuğu için hayır olmaz dedi. Bu onu korkmayan diğer adamdan daha mı ahlaklı yapıyor? Belki korkmayan adam karısını daha çok seviyordun Belki o korkan adamdan daha iyi ve daha sadık bir kocadır. Belki diğeri etrafta birini becermek için can atıyordur da çok silik ve çekingen olduğu için bunu gerçekleş tiremiyordur." "Yani? Sonuç?"
"Yani namuslu olmaları sadece aş ka, evlilik yeminine, sadakate filan bağlı değil. Peki hangi adam iyi bir adam bu durumda? Bay Eylem mi? Bay Vicdan mı? Hangisi?"
"Zor sorular soruyorsun Cingle." "Hangisi Bay Savcı?"
"Bak ne güzel söyledin. Ben savcıyım. Eylemle ilgilenirim." "Bizi tanımlayan eylemlerimiz midir?"
"Hukuken evet." "O zaman sonuna kadar gitmeyen adam temiz midir yani?"
"Aynen öyle. Sonuna kadar gitmiyor çünkü. Nedeni ayrı konu. Ettiği yemine sadık kals ın diye kimse zorlamıyor adamı. Ama korkmas ı herhangi bir nedenden çok daha iyi bir neden."
"Vay canına," dedi Cingle. "Seninle aynı fikirde değilim." "Bence gayet dürüstçe. Peki ama bunların konumuzla ilgisi ne?"
"Şöyle: EST insanlara çamur atar. Şekli nasıl olursa olsun. Eğer gerçekte ortada bir pislik yoksa, yani mesela koca karısını aldatmıyorsa bunu değiş tirir. Yani benim gibi birini kocanın üzerine salar. Ş imdi anladın mı?"
373
"Sanırım anladım. Yani sadece yaptıklarıma değil, aynı zamanda nas ıl göründüğüme, ne yaptığıma ya da beni kapana kıstırmak için yapabilecekleri ş eylere de dikkat etmeliyim."
"Bingo."

"Ve ödevde yazan bilgileri kimin elde ettiğini bilmiyorsun öyle mi?"
"Henüz bilmiyorum. Baksana sen, beni karşı casusluk yapmam için tuttun. Gidip bu konuş mamızı onlara yetiş tirmeyeceğimi nereden biliyorsun ki?" Ayağa kalktı.
"Sana yardımcı olabileceğim baş ka bir ş ey var mı?"
"Hayır Cingle, sorularımın karşılığını aldım sayılır."
"İyi o zaman. Bu arada Jenrette-Marantz davasıyla ilgili makbuz yanımda. Kime vereyim?"
"Bana verebilirsin," dedi Muse.
Cingle makbuzu Muse'a uzatıp bana gülümsedi. "Mahkemede seni seyretmekten zevk aldım Cope. O orospu çocuklarını iyi çiviledin." "Sen olmasan yapamazdım," dedim.
"Hadi canım sen de! Bir sürü savcı gördüm ben. Sen en iyisisin."
"Sağ ol. Aslında ş üpheliyim bundan. Yani ş imdi senin deyiminle bana gerçeği saptırıyorsun gibime geliyor."
"Yok hayır. Doğru söylüyorum. Tuzak yok. Evet. Gerçeği ortaya çıkartmak için fiziğimi kullandım. Ama bunda yanlış bir ş ey yok.
"Ben de seninle aynı fikirdeyim," dedim.
Ellerimi birbirine kenetleyip başımın arkas ına koydum.

"EST'seni özlüyordur herhalde."
"Yeni bir hatun aldıklarını duydum. Görünüş e bakılırsa 374 oldukça ıyı."
"Eminim senin kadar değildir."
"O kadar da emin olma. Neyse, onu çalabilirim belki onlardan. Hem bir değiş iklik olur. Zaten benden farklı bir tipmiş."
"Yani?"
"Ben sarışınım. EST'deki kız koyu tenli." "Afrikalı mı?"
"Hayır."
Cingle Shaker kızın nereden olduğunu söylediğinde ayakta durmakta zorluk çektim.
"Sanırım Hintli."
375
31. BÖLÜM
RAya Singh'i aradım cebinden. Cingle Shaker gitmiş Muse Odada kalmıştı.
RAya üçüncü çalıştan sonra açtı telefonu. "j?elki de sen haklıydın," dedim ona.
"Aay Copeland?"
SAs tonu çok yapmacıktı. Gerçek yüzünü nasıl olup da öncedAn anlamadığıma şaşıyordum, "jAana Cope de," dedim.
"Tamamdır Cope." Yavaş ve yumuş ak tonda konuş uyordu. Yine aynı alaycı sözler: "Hangi konuda haklıydım?" "Belki s ız aradığım adams ınız. Belki beni delice mutlu edecek adam sizsiniz demiş tin ya" jvluse gözlerini yuvarlayıp iş aret parmağını ağzının içine sokaraA kusacağım iş areti yaptı. Bu akş am için bir randevu ayamamayı düş ündüm Raya'nın buna gönlü yok gibiydi.
pazla da zorlamadım zaten. Eğer zorlasam hemen ş üpheleniri çünkü. Sabah buluş mak üzere sözleş tik.
Telefonu kapatıp Muse'a baktım. Muse kafas ını salladı.
377
"Sakın baş lama."
"Gerçekten de o sözcükleri kullandığına inanamıyorum. "Delicesine mutlu etmek miydi neydi?" " Yine kafasını salladı. Saate baktım. 20:30. "Eve gitsem iyi olur artık," dedim. "Tamamdır."
"Sen ne yapacaks ın Muse?" "Bir kaç iş im var." "Geç oldu. Eve git sen de." Beni duymamazlığa geldi.
"Jenrette ve Marantzlar," dedi. "Çok fazla uğraşıyorlar seninle." "Onlarla baş a çıkabilirim."
"Biliyorum ama anne babaların çocuklarını korumak uğruna her ş eyi göze alabileceğini de biliyorum."
Buna karşılık ne demek istediğini anladığımı, benim de bir kızım olduğunu ve onu kötülüklerden korumak için her ş eyi yapabileceğimi söylemek istedim ona ama vazgeçtim. Ukalalığa gerek yoktu.
"Hiçbir ş ey beni şaşırtmıyor Muse. Her gün gelip çalışıyorsun burada. İ nsanların nelere muktedir olduğunu çok iyi bilirsin." "Aslında iş aret etmek istediğim konu ş u... "
"Nedir?"
"Jenrette ve Marantz senin terfi etmek istediğini duymuş lar. Bunu kullanmak istiyorlar. O yüzden de seni takip ettiriyorlar. Gözünü korkutmak için ellerinden ne geliyorsa yapacaklar. Gayet akıllıca. Bu ş ekilde bir sürü insanı kapana kıstırabilirsin. Ama seninle iş leri yarım kaldı. Uyan-378 dığımı gördüler."
"Yanlış yoldalar. Tam olarak ne demek istiyorsun bana?"

"Peki vazgeçeceklerini düşünüyor musun hakikaten? Sadece peşinden gideceklerini mi sanıyorsun? Ya da şöyle söyleyeyim, sence neden yargıç Pierce özel odasında baş -baş a görüş mek istiyor seninle yarın öğleden soma?" Eve gittim. Lucy bana bir e-mail göndermiş ti.
"Hatırlar mısın? Birbirimize hep sevdiğimiz ş arkıları dinletirdik. Bunu daha önceden duyup duymadığını bilmiyorum ama iş te gönderiyorum sana. Dinlerken beni düş ün diyecek kadar cüretkâr olmayacağım. Ama umarım düş ünürsün beni."
Sevgiler,
Lucy.
İ liş ikteki ş arkıyı açtım. Bruce Springsteen'in az duyulmuş ş arkılarından biri. "Yeniden Kollarında." Bilgisayarın karşısında oturup şarkıyı dinledim. Bruce umursamazlıklardan ve piş manlıklardan söz ediyordu. Bütün fırsatları kaçırdığını, kaybettiğini söylüyor ve duyduğu özlemi dile getirip sevgilisine yeniden sarıp sarmala beni diye yalvarı-yordu.
Ağlamaya başladım. Tek başıma bilgisayarın karşısına oturmuş Lucy'yi düşündüm. O geceyi düş ündüm. Karım öldüğünden beri ilk kez ağladım. Ş arkıyı iPod'uma yükleyip yatak odas ına gittim. Yeni-379
den dinledim sonra. Sonra yine, yine, yeniden. Uykuya dalana kadar. * * *
Ertesi sabah Raya New Jersey'nin kuzey Doğu'sun-daki küçük mahallelerinden biri olan Ho-Ho-Kus'taki Bistro Janice'in önünde beni bekliyordu. Bazdan buraya adını verenin aslında 1698'de Hollandalılar gelene kadar bu bölgeyi kontrol altında tutan Amerikan Yerlisi Lenni Le-Nape olduğunu söylerler. Ama yine de bunu kanıtlayan bir ş ey yok ve eskiden beri sürekli üzerinde tartışılan bir konu.
Raya'nın üzerinde siyah bir pantolon ve boğaz ı açık bir bluz vardı. Müthiş bir
kızdı. Çok müthiş hem de. Üçkâğıda getirildiğimi bildiğim halde yine de kızın
cazibesine karşı koyamadığım için kendime kızıyor ve kendimden nefret ediyordum.
Diğer yandan ne kadar genç ve güzel olursa olsun Lucy'nin nitelikleriyle
yanş mas ı imkâns ızdı. Bunu hissetmek hoş uma gitmiş ti. Lucy'yi düş ünüp muzip muzip
gülümsedim. Nefesim s ığlaştı. Her yerde Lucy vardı.
Aş ka konsantre ol Paul.
"Aradığına çok memnun oldum," dedi Raya.
"Ben de."
Yanağıma bir öpücük kondurdu. Hafif bir lavanta kokusu geldi teninden. Restoranın arkalarına doğru bir masaya oturduk. Sahibinin kızı tarafından yapılan göz alıcı resimler vardı duvarlarda. Göz desenleri bizi takip ediyor gibiydi. Masamız kocaman bir duvar saatinin tam altındaydı. Dört seneden beri burada yemek yememe rağmen ş u saatin
bir kez bile doğru gösterdiğini görmemiştim. Sanırım bu da restoran sahiplerinin bir ş akas ı olmalıydı.
Oturduk. Raya yine insanın içini eriten bir ş ekilde gülümsedi. Lucy'yi düş ündüm ve kızdan etkilenmemeye çalıştım. Demek özel dedektifsin. Ama beni kandıramazs ın. Aslında sabredemiyordum. O inkârlarına baş lamadan hemen harekete geçtim.
"Newark'taki EST dedektiflik bürosunda çalışıyorsun. Yani bir Hint Lokantas ında değil. Aslında oraya ilk gittiğimde ve seni sorduğumda garson kızın seni hemen hatır-layamamas ından anlamalıydım bunu."
Gülümsemesi bir an için dondu ama derhal eski haline döndü. Omuzunu silkti. "Bunu nas ıl anladın?"
"Sonra söylerim. Bana söylediklerinin ne kadarı doğruydu?" "Aslında fazla yalan söylemedim."
"Hâlâ bana Manolo Santiago'nun aslında kim olduğunu bilmediğini mi söyleyeceksin?"
"O kısmı doğruydu mesela. Sen bana söyleyene kadar onun Gil Perez olduğunu
bilmiyordum."
Bu kafamı karıştırmıştı.
"Nas ıl tanıştınız?" diye sordum.
Arkas ına dayanıp kollarını önünde kavuş turdu. "Biliyorsun ki seninle bu konuları konuş mamam laz ım. Beni tutan avukatla bir anlaş ma yaptık.
"Eğer Jenrette seni Mort ve Flair'in vas ıtas ıyla tuttuy-sa haklı olabilirsin. Ama sen beni soruş turuyorsun. Bunun, Gil Perez'in Jenrette ve Marantz davas ıyla hiçbir ilgisi yok." Hiçbir ş ey söylemedi.
"Ve benimle uğraşırken en ufak bir vicdan azabı duy-
381
madığına göre ben de seninle uğraşırım. Ve bundan hoşlanmayacağını hissediyorum. EST'nin her ş eyi bilmesi gerekmiyor. Sen bana yardım edeceksin, ben de sana. Yani iki taraf da bu iş ten kazançlı çıkacak. Senin de bana söyleyecek bu tip basmakalıp cümlelerin varsa eklemekten çekinme." Bunun üzerine gülümsedi. "Onunla sokakta tanıştım," dedi "Sana söylediğim gibi." "Ama bu bir tesadüf değildi."
"Hayır. Tesadüf değildi. Görevim ona yakın olmaktı." "Neden o?"
Restoranda aşçılık yapan karısının adını restorana veren Janice'in sahibi John masamıza gelip elimi s ıktı ve yanımdaki kadının ne kadar güzel olduğunu söyledi. Onları tanıştırdım. John Raya'nın elini sıktı. Kaşlarımı çattım. Masadan uzaklaştı.

"Senin hakkında bir ş eyler bildiğini iddia etti." "Anlamı yorum. Gil Perez EST'ye geliyor ve... " "Biz onu Manolo Santiago olarak biliyorduk."
"Tamam, anladım. Manolo Santiago size gelip bana çamur atabilmeniz için baz ı
ş eyler bildiğini söyledi."
"Çamur atma biraz abartılı kaçtı Paul."
"Bana savcı Copeland de," dedim. "Senin görevin buydu değil mi? Yani beni töhmet altına almak, beni bezdirmek."
Cevap vermedi. Cevap vermek zorunda da değildi zaten.
"Arkas ına saklanabileceğin bir avukatın yok değil mi? O yüzden sorularıma cevap veriyorsun. Çünkü Flair asla buna izin vermezdi. Ve hatta Mort tam bir baş belas ı olmas ı-
na rağmen böyle ahlaks ızlıklar yapmaz. Ej Jenrette'in kendisi tuttu seni." "Bunu sana söyleyemem. Ve açıkças ı bilmiyorum. Ben dış arıda çalışırım. Müş teriyle muhatap olmam."
Ofislerinde olup bitenler beni ilgilendirmiyordu ama bence söylediğim ş eyi teyit eder gibi konuş muş tu.
"Evet, ne diyorduk? Manolo Santiago size geldi," diye devam ettim. "Benimle ilgili bir ş eyler bildiğini söyledi. Sonra ne oldu?"
"Tam olarak ne bildiğini söylemedi. Kendini ağırdan sattı. Çok ama çok para istedi."
"Siz de onun mesaj ını Jenrette'e ilettiniz. Omuzunu silkti.
"Jenrette de istediği parayı vermeyi kabul etti. Bundan sonras ına sen devam et
artık."
"Biz delil istedik. Bu konuda ısrar ettik. Manolo bize detayları anlatmak için can atıyordu. Onu araştırdık ve gerçek adının Manolo Santiago olmadığını öğrendik. Aynı zamanda çok önemli bilgilere sahip olduğunu da. Hem de çok çok
önemli." "Mesela?"
Garson sularımızı getirdi. Raya suyundan biraz içti. "O dört çocuğun öldüğü akş am ormanda tam olarak neler olduğunu bildiğini, sizin bu konuda yalan söylediğinizi ispatlayabileceğim söyledi." Hiçbir ş ey söylemedim. "Seni nas ıl buldu peki?" diye sordum. "Ne demek istiyorsun?" Bu soruya cevap veremedim.
"Annemle babam hakkında bilgi edinmek için Rusya'-

ya gidildi."
"Ben Rusya'ya filan gitmedim."
"Yok. Tabii gitmedin. Yani EST'den birileri gitti demek istedim. Ve sizler ş u eski cinayetlerle ilgili her ş eyi biliyorsunuz. Hatta ş erifin beni sorguya çektiğini bile. Yani... " Artık anlayabiliyordum.
"Bu davayla ilgili herkesi sorguya çektiniz. VVayne Steu-bens'e de birinin gittiğini biliyorum. Perez'lere de gittiniz değil mi?" "Bilmiyorum ama gitmiş lerdir herhalde."
"Perez'leri ziyarete gittiğinizi öğrendiğinde Gil'in beni araştırdığınızdan haberi oldu. Annesi, babas ı ya da baş ka biri aradı sizi. Böylece Perez daha fazla para kopartabilecekti sizden. Daha da fazla meraklandınız. Bunu üzerine seni ona gönderdiler. Onu cezbet diye." "Hayır cezp etmem için değil, ona yakın olmam için."
"Ne farkı var ki? ha cezp etmek, ha yakın olmak. Peki zokayı yuttu mu?" "Erkekler genelde zokayı hep yutarlar."
Cingle'la yaptığımız muhabbet geldi aklıma. Yine tartış maya niyetli değildim ş imdi bu konuyu uzun uzun.
"Peki ne dedi sana?"
"Hemen hemen hiçbir ş ey söylemedi. Senin o gece bir kızla olduğun dışında. Adı Lucy olan o kızla. Sana söylediklerim dışında bir ş ey bilmiyorum. Onunla birlikte olduktan sonra Manolo'yu cebinden aradım. Karşıma Dedektif York çıktı. Gerisini de biliyorsun zaten."
"Yani Gil kanıt bulmaya çalışıyordu büyük ödeme gününe kadar."
"Evet."

Düşündüm biraz. Ira Silverstein'ı ziyaret etmişti Gil. Neden acaba? Ira ona ne söylemiş olabilirdi?
"Gil kız kardeş imle ilgili bir ş ey söyledi mi sana?" "Hayır."
"Kurbanlardan her hangi biriyle ilgili bir ş ey söylemedi mi yani?"
"Hiç bir ş ey söylemedi. Söylemiş tim daha önceden. Ketumdu. Ağırdan satıyordu
kendisini. Ama elinde önemli bir bilgi olduğu kesindi bence."
"Sonunda da öldürüldü zaten."
Gülümsedi. "Aklımızdan geçenleri tahmin edebilirsin."
Garson gelip sipariş leri aldı. Özel salatalarından istedim.
Raya da az piş miş bir çizburger ısmarladı. "Seni dinliyorum," dedim.
"Senin namussuzun teki olduğunu söyleyen bir adam var. Para karşılığında bunu
kanıtlayabilecek bir adam. Ve sonra bize s ırrını söyleyemeden ölü bulunuyor."
Raya ekmeğinden küçük bir parça koparıp zeytinyağına bandı. "Durumumuzu

düş ünsene bir."
"Siz de Gil ölü bulunduğunda planınızı değiştirdiniz."
"Evet."
"Bana yanaş mam söylediler sana." "Evet. Calcutta masalının seni etkileyeceğini, bana acıyacağını düş ünmüş tüm. Duygusal bir tipin vardı." "Ne gibi?" Omuzunu silkti.
"Ne bileyim? Ama sonra beni aramadığın için ben aradım seni." "Ş u Ramsey'deki süit. Güya Gil'in yaş adığı... "
385
"Orayı biz kiraladık. Bana bir ş eyler itiraf etmen için çabaladım." "Ben de sana zaten bildiğin ş eyleri anlattım."
"Evet. Ama anlattıklarının doğru mu yanlış mı olduğundan emin değillerdi. Kimse Manolo Dantiago'nun aslında Gil Perez olduğuna inanmadı. Büyük ihtimalle bir akrabasıdır dediler."
"Peki ya sen?"
"Ben sana inandım."
"Sana Lucy diye bir kız arkadaşım olduğunu da söylemiş tim."
"Bunu da biliyorduk. Aslında onu bulmuş tuk bile." "Nas ıl?"
"Biz bir dedektiflik bürosuyuz. Normaldir bulmamız. Ama Santiago'ya göre geçmiş teki olaylarla ilgili yalan söylüyordu Lucy. Biz de onunla doğrudan görüş memizin yararı olmayacağına karar verdik.
"Görüş mek yerine ödev bahanesiyle bir hikâye yazdınız."
"Evet."
"Peki ödeve yaz ılanları nas ıl elde ettiniz?" "Oras ını bilmiyorum." "Sonra da Lonnie Berger'i kullandınız Lucy'yi takip etmesi için." Cevap verme zahmetine girmedi. "Baş ka?" diye sordum.
"Baş ka bir ş ey yok," dedi. "Aslında her ş eyi öğrenmen iyi oldu. Bir katil olabileceğini düş ündüğümde heyecanlanmıştım. Ş imdi iş in tadı kaçtı." Ayağa kalktım. "Senden tanıklık etmeni isteyebilirim."
W6
"Olmaz."
"Olur," dedim. "Hep olmaz derler ama sonunda tıpış tıpış gelirler."
32. BÖLÜM
Loren Muse Perez'in ailesi hakkında araştırma yapıyordu.
Az önce önemli bir bilgiye ulaşmıştı. Cope'un Perez'in babas ıyla konuş tuğu bar aileye aitti. Muse bunu çok ilginç bulmuş tu. Fakir bir göçmen aileyken ş imdi artık dört milyon dolardan fazla servete sahiptiler. Yirmi sene önce bir milyon dolarlık tazminat aldıkları düş ünüldüğünde akıllıca yatırımlarla paranın dört milyona çıkmas ı gayet normaldi tabii.
Telefon çaldığında bunları düş ünüyordu. Ahizeyi eline aldı ve omuzuyla kulağının aras ına s ıkıştırdı.
"Buyrun Muse." "Naber pasaklı? Ben Andrevv." Andrew Barrett JohnJay kolejindeki bağlantısıydı. Laboratuarda çalış an çocuk. O sabah bir zamanlar yaz kampının kurulduğu araziye gidip yeni radarıyla cesetleri arayacaktı. "Pasaklı mı dedin sen?"
"Ben sadece makinelerle anlaşırım," dedi Andrew. "İnsanlarla aram peki iyi değildir." "Anladım. Bir sorun mu var?"
389
"Yok, pek sayılmaz."
Bir yandan da neş eli neş eli bir ş eyler mırıldanıyordu sanki. "Hâlâ kamp yerine gitmediniz mi?" diye sordu Muse.
,"Sen dalga mı geçiyorsun? Çoktan geldik. Sen bana tamamdır dediğinde hemen fırladım. Gece boyu yolculuk ettik, sonra otoyoldaki otellerden birinde kaldık ve sabahın ilk ışıklarıyla çalış maya baş ladık."
"Peki bir ş ey buldunuz mu?"
"Şu anda ormandayız ve aramaya başladık. Benim XRJ, yani bu makinem oluyor, bir ara saçmaladı ama sonra bir ş ekilde hızım arttırdık. Bir de'birkaç öğrenci de getirdim yanımda. Sakıncas ı yoktur umarım."
"Umurumda değil."
"Ben de öyle düş ünmüş tüm. Sen onları tanımıyorsun zaten. Tanıman da gerekmiyor. İ yi çocuklar. Bilirsin iş te. Onlar da görmek istedi makineyi sahada. Büyük olay. Bütün gece Google'da kamptaki olayları, cinayetleri filan okudular."
"Andrew?"
"Tamam tamam. Özür dilerim. Dedim ya makinelerle aram iyi ama insanlarla değil. Tabii ki makinelere bir ş ey öğretmiyorum ama öğrenciler kanlı canlı ama yine de... " Hafifçe öksürdü. "Neyse ya, sana bu XRJ'nin sihirli bir alet olduğunu söylemiş tim hatırlarsan."
"Evet?"
"Haklı çıktım."

Muse telefonu öbür kulağına geçirdi. "Yani...?" "Diyorum ki derhal buraya gelmelisin. Adli tabip yolda ama senin kendin gelip görmen laz ım." Dedektif York'un telefonu çaldı. 'York?" "Ben laboratuardan Max." Max Reynolds bu davayla ilgili laboratuarda çalışan adamlarıydı. Yeni usule göre böyle çalışılıyordu artık. Her yeni bir cinayet için yeni bir laborant. Çocuğu görseniz siz de severdiniz. Zeki ve gerekli bilgileri tam ve zamanında veren biriydi. Çok fazla CSI seyreden laborantlar yaran olsun olmas ın her ş eyi anlatma gereği duyarlardı her nedense. "Ne var Max?"
"Halı liflerinin testi sonuçlandı- Hani Manolo Santigo'-nun cesedinden toplanan."
"Anormal bir ş ey mi gördün?" "Evet." "Nedir?" "Lifler eskiye ait." "Anlamadım."
"Sonuç kesin. Otomobil imalatçılarının hepsi hemen hemen aynı yerde yaptınrlar halı imalatını. Renk sadece tek bir modelde kullanılır ve sadece bir yıl süreyle. Bunun gibi. Mesela bir test sonucundan liflerin Ford'un iç döş emesi gri 1999-2004 yılları aras ında üretilen bir arabaya ait olduğu bulunabilir." "Tamam."
"Ama bu halı lifi eskiden kalma." "Belki arabadan değildir. Belki biri eski bir halıya sarmıştır cesedi."
"Biz de bunu düş ündük başında. Bunun üzerine emin
391
olmak için biraz daha inceledik. Lifler araba halısından. Ama arabanın yaşı otuz seneden fazla." "Vay anasına!"
"Bu özel döş eme 1968-1974 yılları aras ında kullanılmış ." "Baş ka bir ş ey var mı?"
"Otomobil Alman yapımı," dedi Reynolds. "Mercedes-Benz olabilir mi?"
"O kadar lüks değil. Büyük ihtimalle bir Volkswagen." * * *
Lucy bir kez daha babas ıyla konuş mayı denemeye karar verdi.
Odas ına girdiğinde İ ra resim yapıyordu. Hemş ire Re-becca'da onunla birlikteydi. Lucy'ye bir bakış attı hemş ire. Babas ının s ırtı Lucy'ye dönüktü.
"Ira?"
Babas ı yüzünü ona döndüğünde neredeyse bir adım geri çekilecekti. Korkunç görünüyordu. Yüzü bembeyazdı. Her tarafı, yanakları, çenesi dikenle çizilmiş gibiydi. Genelde saçları fazla düzgün olmazdı zaten ama özellikle bugün sanki senelerdir evsizler yurdunda bir başına yaş amış insanlarınki gibiydi. "Nas ıls ın?" diye sordu Lucy.
Hemş ire Rebecca Lucy'ye bir "sizi uyarmıştım" bakışı attı.
"İ yi sayılmam," dedi Ira. "Ne yapıyorsun?"
Lucy yürüyerek tuvalin önüne geldi. Ne çizdiğini gör-
392
düğünde durdu. Bir orman. Geri çekildi. Tabii ki o orman. Eski kamp alanının yanındaki.
Her türlü detayı mükemmel bir ş ekilde hatırlıyordu Ira. İ nanılmazdı. Elinde o günlere ait tek bir fotoğraf olmadığını biliyordu Lucy. Olsa bile bu açıdan bir fotoğraf çekmek o kadar da kolay değildi zaten. Ama İ ra hatırlıyordu. Beynine kaz ımıştı çünkü.
Bir gece manzaras ı. Ağaçların üzerinde dolunay. Lucy babas ına baktı. Babas ı da ona.
"Babamla yalnız kalmak istiyorum" dedi Lucy hemş ireye. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."
Hemş ire Rebecca Ira'yla konuş manın onu daha kötü yapacağını düş ünüyordu. Ama aslında gerçek tam tersiydi. Bir ş ey s ıkışıp kalmıştı Ira'nın beyninde. Ve ş imdi artık bunca yıl sonra bununla yüzleş mesinin zamanı gelmiş ti.
"Rebecca?" dedi Ira. "Evet Ira?"
"Çek git bu odadan."
Kısa ve öz. Sesi vurgusuzdu. Ne soğuk, ne sıcak. Rebecca uzun uzun eteğini düzeltti, içini çekti ve sonunda ayağa kalkabildi.
"Eğer bana ihtiyacın olursa," dedi hemş ire. "Araman yeterli. Tamam mı İ ra?" Ira hiçbir ş ey söylemedi. Rebecca dış arı çıktı. Kapıyı kapatmamıştı. Bugün odada müzik çalmıyordu. Bu Lucy'yi şaşırtmıştı.
"Müziği açmamı ister misin? Belki biraz Hendrix dinleriz."
393
Ira başını salladı. " Ş imdi değil. Hayır."
Ira başım salladı. Lucy yanına oturup ellerini ellerinin içine alıp "Seni seviyorum," dedi ona.
"Ben de seni. Her ş eyden çok. Her zaman. Sonsuza kadar."
Bekledi Lucy. Ira gözlerini yummuş duruyordu öylece. "O yaz ı düş ünüyorsun değil mi hep?" Gözlerini açmadı Ira.
"Manolo Santiago seni görmeye geldiğinde... "
Gözlerini daha s ıkı yumdu.
"Ira?"
"Nereden öğrendin?" "Neyi nereden öğrendim?" "Beni görmeye geldiğini." "Kayıt defterine yazmış lardı."
"Ama... " sonunda gözlerini açabildi "Baş ka ş eyler de biliyorsun değil mi?" "Ne demek istedin?" "Seni de görmeye geldi mi?" "Hayır." Kafas ı karışmış gibiydi Ira'nın bunu duyduğunda. Lucy konuya baş ka bir yerden girmeye karar verdi.

"Paul Copeland'i hatırlıyor musun?" diye sordu.
Yeniden gözlerini yumdu Ira... sanki acı çekiyormuş gibi "Elbette." "Onunla görüş tük," dedi Lucy. Birden açıldı gözleri. "Ne?" "Ziyarete geldi beni." Çenesini düş ürdü.
"Bir ş eyler oluyor Ira. Bir ş eyler bunca sene sonra bizi 394
çok gerilere götürmek istiyor. Neler olup bittiğini bulmam laz ım." "Hayır, laz ım değil."
"Laz ım diyorum. Bana yardım et tamam mı?"
"Neden?" sesi titriyordu. "Neden Paul Copeland seni görmeye geldi ki?"
"Çünkü o gece tam olarak neler olup bittiğini bilmek istiyor." Başını yana eğdi
Lucy. "Manolo Santiago'ya ne anlattın?"
"Hiçbir şey'" diye bağırdı Ira. "Hiç ama hiçbir şey!" "Tamam Ira. Ama dinle beni. Bilmek zorundayım... "
"Hayır, değilsin."
"Neyi bilmek zorunda değilim Ira? Ona ne söyledin?" "Paul Copeland."
' "Ne?"
"Paul Copeland."
"Seni duydum Ira. Ne olmuş ona?" Gözleri aydınlamvermiş ti birden. "Onu görmek
istiyorum."
"Tamam."
"Ş imdi. Hemen ş imdi görmek istiyorum onu." "Onu arayacağım tamam mı? Onu
getirtebilir... " "Hayır!"
Dönüp çizdiği resime dikti gözlerini. Gözleri yaşla doldu. Elini sanki içinde kaybolmak istiyormuş ças ına resimdeki ormana doğru uzattı.
"Ira? Ne oldu?"
"Baş baş a," dedi "Paul CopelandTe baş baş a konuş mak istiyorum."
"Beni istemiyor musun yani?"
395
Hayır anlamında başını salladı Ira. Hâlâ ormana bakıyordu.
"Sana baz ı ş eyleri söyleyemem Luce. İ sterdim ama yapamam. Paul Copeland. Buraya
gelmesini söyle ona. Tek başına. Duymak istediklerini söyleyeceğim ona. Sonra da
belki hayaletler yeniden kaldıkları yerden uykularına devam ederler." * * *
Ofise döndüğümde bir şok daha yaşadım. "Glenda Perez burada," dedi Jocelyn Durels. "Kim?"
"Avukatmış . Gil Perez'in kız kardeş i deyin dedi." Bekleme bölümünde oturuyordu. Anında tanıdım onu. Perez'lerin evindeki ş öminenin üzerindeki fotoğraftaki kız. "Bayan Perez?"
Kalkıp zoraki ve mekanik bir ş ekilde elimi s ıktı. "Sanırım bana ayıracak biraz zamanınız vardır." "Evet."
Glenda Perez yolu göstermeme izin vermeden doğrudan odama yöneldi. Onu takip edip kapıyı kapattım. Sekreteri arayıp bizi rahats ız etmemesini söyledim ama sanırım Jocelyn vücut dilimizden böyle bir talimat vereceğimi anlamıştı zaten.
Ona oturmas ı için bir iş aret yaptım. Oturmadı. Masama geçip oturdum. Glenda Perez ellerini kalças ına koyup ateş püsküren gözlerle bana baktı. "Söyler misiniz bana Bay Copeland, yaşlı insanlara kötü davranmaktan zevk mi alıyorsunuz siz?"
396
"Birincisi cevabım hayır. İ kincisi iş in aslını astarını bilmeden karşıma dikilip
ş irretlik yapmanız çok komik kaçıyor."
Ellerini kalças ından çekti.
"Komik olduğunuzu mu sanıyorsunuz?"
"Neden ş uraya oturmuyorsunuz Bayan Perez?"
"Annemle babamı tehdit ettiniz değil mi?"
"Hayır. Durun bir dakika. Evet. Sayılır. Babanıza bana gerçeği söylemezse hayatım mahvedeceğimi ve çocuklarıyla birlikte onu rahat bırakmayacağımı söyledim. Eğer bu bir tehditse, evet. Tehdit ettim onu."
Ona gülümsedim. Benden inkar etmemi, ondan özür dilememi, ona açıklama yapmamı beklemiş ti. Onu daha da ateş lendirmemek için istediklerini vermedim. Ağzını açıp kapattı ve koltuğa oturdu.
"Haydi bakalım," dedim. "Bir kere ş u tavrınızı değiş tirin. Erkek kardeş iniz yirmi yıl önce o ormana girdiğinde neler olup bittiğini öğrenmek istiyorum." Glenda Perez'in üzerinde gri bir takım vardı. Hani ş u parlak beyaz ince çoraplardan giymiş ti. Bacak bacak üstüne atıp rahat bir tavır sergilemeye çalıştı ama baş aramadı. Bekledim.
"Söylediklerin iz yanlış . Kardeş im sizin kız kardeş inizle birlikte öldürüldü o ormanda."
"Bu agresif tavrınızı bırakacağınızı ummuş tum." Dudaklarını yemeye baş ladı oturduğu yerde.
"Hakikaten de ailemle uğraş acak mısınız?"
"Söz konusu olan öldürülen kız kardeş im Bayan Perez. Sizin bunu anlamanız laz ım."
"Bunu evet olarak algıladım."
397

"Hem de kocaman bir evet." Dudağım ısırmaya devam etti. Biraz daha bekledim. "Bir varsayıma dayanarak size bir ş ey söylesem?" Kollarımı açtım. "Ben varsayımların her türüne açığım."
"Diyelim ki," diye baş ladı Glenda Perez " Ş u ölü adam, yani Manolo Santiago hakikaten de erkek kardeş im. Bakın özellikle üstüne basa basa söylüyorum, bu bir varsayım."
"Tamam anladım. Sonra?" "Bunun ailemle alakas ı nedir?" "Bana yalan söylediğinizi gösterir." "Aslında sadece size değil." Arkama dayandım. "Peki baş ka kime?"
"Herkese."
Sonra yine dudağını ısırdı.
"Bildiğiniz gibi bütün aileler tazminat davas ı açtı ölümlerden sonra. Milyonlarca para kazandık. Bu durumda bu sahtekârlığa girer öyle değil mi? Yani bu da bir varsayım tabii." Hiçbir ş ey söylemedim.
"Bu parayla iş kurduk, yatırım yaptık. Para eğitimimize, erkek kardeş imin tedavisine harcandı. Bu parayı alma-saydık ya ölürdü ya da uyduruk bir bakımevinde sürünürdü. Anlayabiliyor musunuz beni?" "Anl ı yorum."
"Ve yine varsayımlardan hareket ederek, eğer Gil hayatta olsaydı ve bunu bilseydik bütün dava bir yalan üzerine kurulmuş olacaktı. Para cezas ına çarptırılırdık, hakkımızda dava açılırdı. Dahas ı hukukçular bu dört cinayeti soruş turduktan sonra gençlerin hepsinin öldüğü kararına vardılar. 398
Ama eğer Gil kurtulmuş olsaydı devam eden bir soruş turmayı engellemekten suçlu bulunurduk. Anlıyor musunuz beni?"
Birbirimize baktık. Ş imdi bekleme s ıras ı ondaydı. "Varsayımlarınızla ilgili bir problem var," dedim.
"Nedir?"
"Dört kişi ormana giriyor. İçlerinden biri sağ çıkıyor. Hayatta olduğu gerçeğini bir s ır olarak saklıyor. İ nsanlar diğer üçünü onun öldürdüğünü düş ünebilir çünkü." Yeniden dudağını ısırdı.
"Neden böyle düş ündüğünüzü anlayabiliyorum." "Ama?" "O yapmadı."
"Size mi inanacağım yani?" "Fark eder mi?". "Tabii ki fark eder."
"Peki o zaman onları öldüren kardeşimse dava da kapanmış demektir. Öldü çünkü.
Onu geri getiremeyeceğimize ve yargı 1 ayamayacağımıza göre..." "Haklısınız."
"Teş ekkür ederim."
"Kardeş iniz kız kardeş imi öldürdü mü?" "Hayır, öldürmedi." "Kim öldürdü peki?"
Glenda Perez ayağa kalktı. "Uzun zaman oldu. Bilmiyorum. Her şey varsayım.
Kardeş imin hayatta olduğunu bilmiyordum."
"Peki annenizle babanız?"
"Onların adına konuş muyorum burada."
"Ama... "
399
"Kız kardeş inizi kimin öldürdüğünü bilmeniz laz ım. Anladım oras ını." "Eee?" "Size bir ş ey daha söyleyip gideceğim. Ama bir koş ulum var." "Nedir?" "Söyleyeceğimi yine varsayım olarak kabul etmenizi ve artık orada burada Manolo Santiago'nun erkek kardeş im olduğunu söylememenizi istiyorum. Bir de annemle babamı artık rahat bırakacağınıza dair söz vermenizi istiyorum." "Buna söz veremem."
"O zaman ben de size kız kardeş inizle ilgili bildiğim ş eyi söylemem."
İ kimiz de sustuk. Çıkmaz bir sokağa sokmuş tu beni. Glenda Perez gitmek üzere
ayağa kalktı.
"Bir avukats ınız," dedim. "Sizi barodan ihraç ettiririm." "Bence bu kadar tehdit yeter Bay Copeland."
Durdum.
"O gece kız kardeş inize ne olduğuyla ilgili bir ş ey biliyorum. Eğer öğrenmek isterseniz anlaş maya raz ı olacaks ınız."
"Sözüme inanacak mısınız peki?" "Hayır. Resmi bir belge düzenledim." " Ş aka yapıyorsunuz."
Glenda Perez elini ceketinin cebine attı ve birkaç kağıt çıkartıp açtı. Manolo Santiago'nun Gil Perez olduğuyla ilgili hiçbir ş ey söylemeyeceğime ve yapmayacağıma ve annesiyle babas ının herhangi bir kovuş turmadan tamamen muaf tutulacağına dair bir gizlilik anlaş mas ıydı bu. "Biliyorsunuz bu yasal olarak tatbik edilebilecek bir ş ey 400
eğil," dedim.
Omuzunu silkti "Bulabildiğim en iyi çözüm yoluydu." "Tamam," dedim "Konuş mayacağım. Eğer çok zorda almazsam konuş mayacağım. Size ya da ailenize zarar verme gibi bir niyetim yok. Artık dedektif York'a ya da baş kama Manolo Santiago'nun erkek kardeş iniz olduğunu söylemeyeceğim. Size söz veriyorum. Ama bundan fazlas ını yapamayacağımı ikimiz de çok iyi biliyoruz." "Hâlâ varsayımlardan söz ediyoruz tamam mı?" dedi. "Tamamdır." "Eğer erkek kardeş im o ormandan çıkmayı baş arabil-'iyse yalnız değildi." Birden bütün vücudum buz kesildi. Kımıldayamadım. Konuş amadım. Bir ş ey söylemek istedim ama kalakaldım. Glenda Perez'le gözgöze geldik. Başını salladı. Gözlerinin dolu dolu olduğunu fark ettim. Arkas ına dönüp kapının kolunu çevirdi. "Benimle oyun oynama Glenda." "Oyun oynamıyorum Paul. Bütün bildiğim bu. O gece kardeş im kurtuldu. Seninki de."

401
33.BÖLÜM
Loren Muse eski kamp arazisine geldiğinde gün ışığı yerini gölgelere bırakmıştı. Tabelada Lake Charmaine Condominium Center yaz ıyordu. Bulunduğu yerin New Jersey ve Pennsylvania'yı birbirinden ayıran Delavvare nehrine kadar uzanan çok geniş bir arazi olduğunu biliyordu. Göl ve konutlar Pennsylvania tarafmdaydı. Ormanların büyük bir bölümü ise New Jersey tarafında.
Muse ormandan nefret ederdi. Spor yapmayı çok severdi ama yok keş if gezileri yok macera sporları denen ş eylerden nefret ederdi.
Böceklerden ve balık avından, çamura batıp çıkmaktan, engebeli arazide uzun yürüyüşler yapmaktan, define avcılığından, kirden, balık yemlerinden, tuzaklardan, direklerden, ödül olarak verilen domuzcuklardan, panayırlardan, açık hava festivallerinden, yani kısacas ı "kırsal" olan her ş eyden nefret ederdi.
Güvenlik görevlisinin bulunduğu kulübenin önünde durarak kimliğini gösterdi. Kapının açılmas ını bekledi ama
403
kapı açılmadı. Vücut çalış maktan şiş miş bir güvenlik görevlisi kimliğini alıp telefona götürdü elini. "Hey. Acelem var." "Patlamadınız ya."
"Patlamak?"
Burnundan soluyordu Muse. İ leride yanıp sönen ışıklar gördü. Bir sürü polis arabas ı park etmiş ti. Büyük ihtimalle elli millik alan içinde çalış an polislerin hiç biri bu olayı kaçırmak istememiş ti.
Özel güvenlik görevlisi telefonu kapattı. Arabanın yanına gelme zahmetini
göstermeyip kulübesinde oturmaya devam etti.
"Evet?" diye seslendi Muse.
Görevliden ses çıkmadı.
"Hey ahbap, sana söylüyorum."
Görevli yavaş ça Muse'a doğru döndü. Lanet olsun diye düş ündü Muse. Genç bir erkek. Problem buydu iş te.
Böyle orta halli kiş ilerin oturduğu sitelerde çalış mak üzere iş e alınacak özel güvenlik görevlileri genelde hayattan bezmiş ya da yumuş ak huylu insanlardan seçilirdi. Kadın görevlilere gelince genelde biraz fazladan para kazanmak isteyen anneler baş vururdu bu iş için. Ama bu kadar genç, güçlü ve kaslı biri olunca hemen polislere duyduğu hayranlıktan bu iş e girmiş biri havas ı
uyandırıyordu insanda. Bir ş ekilde polis olamamıştı iş te. Eğer bir erkek polis olmak istediyse ama bunu baş aramadıysa genelde bunun makul bir sebebi vardır ve böyle birini etrafınızda görmek istemezsiniz pek. Ve bu oldukça değersiz bulduğu hayatında bir baş müfettiş i, hele hele kadın bir baş müfettiş i bekletmek kadar daha çok zevk veren bir ş ey ne olabilirdi ki onun için?
404
"Bakar mısınız?" diye yeniden denedi Muse ses tonunu iraz kibarlaştırmaya çalışarak.
"Henüz giremezsiniz," dedi görevli. "Neden?" "Beklemeniz laz ım." "Neyi bekleyeceğim?"
"SheriffLoweirı."
"SheriffLobomu?" A "Lowell. Onun teyidi olmadan kimseyi içeri almamamı öyledi."
Pantolonunu çekiş tirdi görevli.
"Essex baş müfettiş iyim ben," dedi Muse.
Alay eder gibi gülümsedi görevli. "Buras ı Essex'e ben-iyor mu sizce?" "İ çeride adamlarım var. Girmem laz ım." "Patlamadınız ya?" "Çok iyiydi."
"Ne?"
"Ş u patlama meselesi. Bu ikinci söyleyiş iniz. Çok ama çok komiksiniz. Ben de kullanabilir miyim bunu birini aşağılamak istediğimde? Bu müthiş lafın size ait olduğunu söylerim merak etmeyin."
Görevli eline bir gazete alıp onu duymamış gibi yaptı. Bir an gaza bas ıp bariyeri aş arak içeri girmek geldi içinden Muse'un. "Silah taşıyor musunuz?" diye sordu. Gazeteyi indirdi görevli. "Ne?"
"Silah. Silah taşıyor musunuz? Hanı ne bileyim, kuralları ihlal edenlere karşı kullanmak için filan." "Kesin sesinizi."
"Benim bir silahım var. Bakın ne diyeceğim. Bana kapıyı açarsanız ona dokunmanıza izin vereceğim."
Görevli hiçbir ş ey söylemedi. Kahrolas ı bir dokunsa belki Muse'u vuracaktı ilk. Muse'a dik dik baktı. Muse onun görebileceği ş ekilde küçük parmağını kaldırarak boşta kalan eliyle yanağını kaşıdı. Bakışından bu hareketin onun fazlasıyla ağzını sulandırdığını anlamıştı Muse.
"Nedir bu ukalalık böyle?"
"Hey! Patlamadın ya," dedi Muse elini yeniden direksiyona koyup.
Çok aptalca bir ş ey söylediğini biliyordu. Ama çok da eğlenmiş ti. Adrenalini
yükselmeye baş lamıştı. Andrew Bar-rett'm ne bulduğunu acayip merak ediyordu.
İ lerideki ışıkların fazlalığına bakılırsa büyük bir ş ey olmalıydı bu.

Bir ceset gibi mesela.
İ ki dakika geçti.
Muse tam silahını çıkartıp güvenlik görevlisine zorla bariyeri açtırmak üzereydi ki üniformalı bir adamın ağır ağır arabaya doğru yürüdüğünü gördü. Ş erif rozeti takan bu adamın geniş siperli bir ş apkas ı vardı kafas ında. İ sim kartında Lovvell yaz ıyordu.
"Size yardımcı olabilir miyim bayan?"
"Bayan mı? Bu görevli size kim olduğumu söylemedi
mi?"
"Yo hayır, bana sadece... "
"Ben Loren Muse. Essex bölgesi baş müfettiş iyim." Muse güvenlik kulübesini gösterdi. "Kimliğim ş u pislik herifte." "Hey! Sen bana ne dedin?" 406
Ş erif Lovvell derin bir iç çekip bir mendille o yusyuvarlak ve kocaman burnunu sildi. Bütün vücudu sarkık sarkıktı. Güneş te erimiş bir karikatüre benziyordu. Mendilini tuttuğu elini özel güvenlik görevlisine doğru salladı. "Sakin ol
Sandy."
"Sandy mi?" dedi Muse. Görevliye doğru baktı. "Bu bir kız ismi değil mi?"
Şerif Lowell kocaman burnunun arkasından biraz tenkit eder gibi. Muse'a baktı.
Haks ız da sayılmazdı aslında.
"Sandy, bana hanımefendinin kimliğini ver."
Bayan, ş imdi de hanımefendi. Muse iyice gerilmiş ti. Sinirlerini zor zapt ediyordu. İ ki saatten beri yoldaydı ve hâlâ içeri girememiş ti.
Sandy Lovvell'a kimliği uzattı. Lovvell burnunu o kadar sert bir ş ekilde sildi ki derisinin soyulduğunu sandı Muse.
Ş erif kimliği inceledi ve yine burnunu çekti. "Bana kim olduğunu söylemen laz ımdı Sandy."
"Ama bana siz buraya gelmeden kimseyi içeri sokmamamı söylemiş tiniz."
"Bana kim olduğunu telefonda söyleseydin buraya kadar gelmeme gerek kalmazdı."
"Ama ben... "
"Bakın arkadaş lar," diye araya girdi Muse. "Lütfen bana bir iyilik yapın ve bu tartış mayı ilk rutin toplantınıza bırakın tamam mı? İ çeri girmem laz ım." "Sağ tarafa park edin," dedi Lovvell. "Kaz ı mevkine yürüyerek çıkacağız. Sizi ben götüreceğim."
Lovvell Sandy'ye doğru kafas ını salladı. Sandy bir düğmeye bas ıp kapıyı açtı. Muse içeri girerken bir kez daha küçük parmağını gösterip yanağım kaşıdı onun görebileceği
407
ş ekilde. Sandy hiçbir ş ey yapamadığı için kuduruyordu ve haklıydı da. Arabayı park ettikten soma ş erif yanına geldi. Elinde iki fener vardı, bir tanesini Muse'a uzattı. Muse'un sabrı artık tükenmek üzereydi. Feneri çabucak kaptı. "Tamam. Ne taraftan?"
"İnsanlarla iyi iletişim kuruyorsunuz," dedi şerif. "Teşekkürler." "Sağa sapıyoruz. Gelin benimle."
Muse iş e yaramayan küçücük bir bahçesi olan ve oldukça s ıradan tuğla bir evde oturuyordu. Bu yüzden pek eleş tirmeye hakkı yoktu ama amatör bir gözle baktığında, bu kapalı yerleş im alanında mimarın yarı rustik bir tarzda bir ş eyler yapmaya çalıştığını ama bunu kesinlikle baş aramadığını gördü. Buranın da diğer s ıradan yerleş im alanlarından pek farkı yoktu. Alüminyum dış cephe sahte ağaç kütükleriyle kapatılmıştı.
Üç katlı evlerle dolu geniş bir alana yayılmış tuhaf bir site.
Lovvell asfaltın bittiği yerden toprak yola girdi. "Sandy size 'patlamadın ya' demiş tir kesin" dedi Lovvell.
"Evet."
"Üzerinde durmayın. Herkese söyler bunu." "Herhalde grubunuzun neş e kaynağı kendisi."
Muse tam yedi polis arabası saydı. Ayrıca üç değişik cankurtaran aracı. Hepsinin ışığı yanıyordu. Neden sürekli yanık tuttukları konusunda fikri yoktu. Genç yaşlı karışık ailelerden oluş an site sakinleri bir araya toplanmış lardı ama bir ş ey gördükleri yoktu.
408
"Gideceğimiz yer ne kadar mesafede?" diye sordu Muse.
"Bir mil kadar. Giderken bir tur yapmamızı da ister misiniz?"
"Ne turu?"
"Cinayetlerin işlendiği bölgede. Yirmi yıl önce bulunan cesedin gömüldüğü yerden geçeceğiz de." "O davada siz de bulunmuş muydunuz?" "Kıyısından köş esinden." "Yani?" diye sordu Muse. "Yani baz ı önemsiz noktalarla ilgili çalıştım." Muse ona baktı.
Lovvell gülümsüyor olmalıydı ama yüzü o kadar sarkıktı ki bu pek belli olmuyordu.
"Orman evlerimiz fena sayılmaz değil mi?" "Sormayın! Büyülendim," dedi Muse. . "Birazcık daha kibar olamaz mısınız?" "Neden ki?"

"Birincisi hiç bana önceden haber vermeden sorumlu olduğum bölgede ceset aramaya geldiniz. İ kincisi buras ı benim suç mahallim. Siz burada benim misafirimsiniz." "Benimle ş u yetki alanı oyununu oynamayı düş ünmüyorsunuz değil mi?" "Yok hayır," dedi "Ama biraz sert çıkmayı severim." "Tamam. Peki. Turumuza, devam edelim mi?"
"Tabii ki."
Patika iyice daraldıktan bir süre sonra son buldu. Ş imdi artık kayalara tırmanıp ağaçların etrafından dolanarak ilerliyorlardı. Muse hep erkek gibi bir kız olmuş tu. Bu zorlu hareketlilikten hoş lanmıştı. Flair Hickory halt etmiş . Onun o
409
dalga geçtiği ayakkabılarıyla o kadar rahattı ki ş u anda. "Duralım," dedi Lovvell.
Güneş batmaya devam ediyordu. Lovvell' ı net göremi-yordu artık. Lovvell ş apkas ını çıkarttı ve yeniden mendiline sümkürdü. "Billingham'ların oğlu burada bulunmuş tu."
Doug Billingham.
Muse başını eğip yere baktı. Billingham öldüğünde on yedi yaşındaydı. Cesedinde sekiz bıçak yaras ı vardı.
Yaralarının çoğundan saldırgana karşı kendini savunduğu, onunla çarpıştığı belli oluyordu.
Muse Lovvell'a baktı. Başını eğmiş gözlerini yummuş tu Lovvell.
Muse'un bir ş ey geldi aklına birden. Dosyadaki bir isim. Lovvell. Bu ad.
"Kıyısındanmış , köş esindenmiş . Sen onu külahıma anlat," dedi. "Siz polislerin bas ındaydınız. Liderleriydiniz."
Lovvell cevap vermedi.
"Anlamıyorum. Neden söylemediniz bana?"
Lovvell omuzunu silkti. "Siz neden bana dosyayı yeniden açtığınızı söylemediniz?"
"Tam açmamıştık dosyayı henüz. Yani elimizde fazla bir ş ey yoktu."
"O zaman sizin çocuklar bir hazine buldu herhalde," dedi Lovvell. "Acemi ş ans ı diye buna derler."
Muse bu sohbetin gidiş atından hoş lanmamıştı.
"Margot Green'in bulunduğu yerden ne kadar uzaklıktayız?" diye sordu Muse.
"Güneye doğru yarım mil kadar."
"İ lk Margot Green bulunmuş tu değil mi?"
"Evet. Hani ilk geldiğiniz yer var ya... Evlerin bulun-
410
duğu yer. Kampta kızların kaldığı bölüm tam oradaydı. Bilirsiniz. Bungalovvlarda kalıyorlardı. Erkeklerinki güney ta-rafındaydı. Margot buraya yakın bir yerde bulundu."
"Margot'yu bulduktan ne kadar sonra Billingham'ların oğlunu buldunuz?"
"Otuz altı saat sonra."
"Çok uzun zaman."
"Kaz ılacak arazi çok geniş ti."
"Olsun. Yine de uzun zaman. Buraya mı bırakılmıştı?"
"S ığ kaz ılmış bir çukura gömülmüş tü. O yüzden de önce fark edilmedi. Bilirsiniz. Herkes kayıp çocuklarla ilgili bir ş eyler duymuş tu ve iyi birer vatandaş olduklarını göstermek için gelip bize yardım ettiler. Çukurun üzerinden geçtikleri halde farkedemediler."
Muse dikkatle yere baktı. Trafik kazalarında ölenlerin anısına dikilenlere benzer artık eskimiş ve neredeyse düş tü düş ecek iğreti bir haç konulmuş tu üzerine. Billingham' ın resmi yoktu. Ne bir hatıra, ne bir çiçek ne de oyuncak ayıcıklar. Sadece eski püskü bir haç. Ormanda tek başına. Muse ürperdi birden. "Katili biliyorsunuz herhalde. Adı VVayne Steubens. Kampın idarecisi. O gece olanlara dair bir sürü teori üretildi ama sonuçta Steubens'in önce Perez ve Copeland'i öldürüp gömdüğünde karar kılındı. Douglas BillinghamT gömmek için bir çukur kazarken Margot Green'i buldular. O da bunun üzerine Billingham' ı doğru dürüst gömemeden kaçtı. Quantico'da söylenenlere bakılırsa ölüleri gömmekten büyük haz alıyormuş . Bütün cesetleri gömdüğünü biliyorsunuz değil mi? Diğer eyaletlerde iş lediği cinayetlerde de aynı ş eyi yapmış ."
411
"Evet biliyorum."
"İ kisinin gömülürken hâlâ hayatta olduklarını da biliyorsunuzdur herhalde." Bunu da biliyordu Muse.
"VVayne Steubens'i sorgula-dmız mı hiç?" diye sordu Muse.
"O kamptaki herkesle konuş tuk." Bunu kısık sesle vc çok temkinli söylemiş ti ş erif. Birden bir ş imş ek çaktı kafas ında Muse'un. Lovvell devam etti.
"Ve evet. Onu sorguladım. Beni çok korkutmuş tu. Daha doğrusu ş imdi geriye baktığımda öyle düş ünüyorum. Ama artık baz ı ş eylerden emin olamıyorum. Bir kere

bu cinayetlerle ilgili delil yoktu. Steubens'in kimseyle bağlantısı yoktu,

üstüne üstlük zengindi ailesi. İ yi bir avukat tuttular. Tabii ki olaylardan sonra kamp dağıldı. Çocuklar evlerine döndüler. Steubens'i yurt dışında bir okula yazdırdılar. Sanırım İsviçre'de bir okul."
Muse hâlâ haça bakıyordu.
"Yola devam etmeye haz ır mısın?"
Evet anlamında başını salladı Muse.
Yeniden yola koyuldular.
"Ne zamandan beri baş müfettiş sin?" diye sordu Lovvell.
"Birkaç aydır."
"Ondan önce ne yapıyordun?"
"Üç yıl cinayet masas ında çalıştım."
Koca burnunu yeniden sildi Lovvell. "Her ş ey hep daha da zorlaşıyor değil mi?" Bu lafın altında çok anlam saklıydı. Muse hiçbir ş ey söylemeden yürümeye devam etti.
"Tecavüz yok," dedi. "Hatta kayıpların ölüp ölmedik-412
lerini bile bilmiyoruz. Öylece gittiler. Yapılabilecek bir ş ey yok. Ş u orman var ya... eskiler hep baz ı sesler duyduklarını söylerlerdi. Aslında düş ündüğünde gayet akla uygun. Billingham' ların oğlu. Eminim çok bağırdı. O ağaçtan bu ağaca seken sesi gittikçe zayıfladı, sonra da yok oldu. O hâlâ yardım istiyor. Hâlâ sesi yankılanıyor."
Muse kafas ını kaldırmadı. Sert ve budaklı toprağın üzerindeki ayaklarına bakıyordu.
"Hiç kurbanların aileleriyle bir araya geldiniz mi?" diye sordu Lovvell. Cevap vermeden önce biraz düş ündü Muse. "Aslında bir tanesi patronum." "Paul Copeland," dedi Lovvell. "Onu hatırlıyor musunuz?"
"Söylemiş tim. Kamptaki herkesi sorguya çektim." Muse'un kafas ında bir ş imş ek daha çaktı.
"Sizden olayla ilgilenmenizi o mu istedi?" diye sordu Lovvell. Muse cevap vermedi.
"Cinayet denen ş ey çok zalimce," diye devam etti. "Tanrı bir plan yapmış ve doğada belirli bir düzen var. Sonra biri gelip bu düzeni bozuyor. Eğer olayı çözerseniz içiniz biraz rahat edebilir. Alüminyum folyoyu buruş turmak gibi bir ş ey. Eğer katili bulursanız buruş uk folyoyu biraz düzleş tirmiş oluyorsunuz. Ama aile için o alüminyum folyo bir daha asla paketten alındığı haline dönmüyor." "Alüminyum folyo mu?" Lovvell omuzunu silkti. "Siz filozof olmalıymışsınız ş erif."
"Arada bir patronunun gözlerinin içine bak. O orman-
413
da o gece ne olduysa hâlâ gözlerinde göreceksin. Aksi hâlâ oradadır öyle değil mi?" "Bilemiyorum," dedi Muse.
"Ben de burada olmanız doğru mu değil mi bilemiyorum."
"Neden?"
"Çünkü o gece patronunuzu sorguya çektim."
Muse durdu. "Yani bir tür çıkar çatış mas ı var demeye mi getiriyorsunuz?" "Aslında demek istediğim tam olarak bu." "Paul Copeland'den mi ş üpheleniyordunuz?"
"Dava hâlâ çözüme kavuş muş değil. Her ne kadar siz araya girmiş olsanız da bu benim davam. Dolayısıyla buna cevap vermeyeceğim. Olup bitenler hakkında yalan söyledi."
"O gece nöbetçiydi. Olayın ciddiyetinin farkında değildi o zamanlarda." "Böyle bir bahane olamaz." "Ama sonradan aklandı değil mi?" Lovvell cevap vermedi.
"Ben dosyayı okudum," dedi Muse. "O gece nöbetten kaytarmış. İnsanların, ailelerin ne kadar harap olduğundan söz ettiniz. Peki ya Paul Copeland'in üzüntüsü? O da herkes gibi kız kardeşini özlüyor elbette. Ama suçluluk duygusu bu üzüntüden daha kuvvetli." "İlginç." "Ne?"
"Suçluluk duygusu dediniz," dedi Lovvell. "Ne tip bir "Bu da çok acayip, siz de öyledüş ünmüyor musunuz?" "Acayip olan nedir?" diye sordu Muse.
"O gece nöbetten kaytarması. Düşünün bir. Sorumlu bir genç. Herkes de bunu teyit etti zaten. Ve birden kampçıların kamptan kaçtığı ve Wayne Steubens'in de cinayet iş lemeyi planladığı gece Paul Copeland nöbet tutmak istemiyor." Muse hiçbir ş ey söylemedi.
"Sevgili genç meslektaşım, bu kadar tesadüfün bir araya gelmesi kafamı karıştırıyor benim."
Lovvell gülümseyip başını baş ka tarafa döndürdü. "Haydi hızlanalım," dedi. "Hava iyice kararıyor ve siz de arkadaşınız Barrett'in ne bulduğunu görmek için sabırs ızlanıyorsunuz." * * *
Glenda Perez gittikten soma neredeyse ağlayacaktım. Bir süre ne düşüneceğimi, ne hissedeceğimi bilemeden şaşkın şaşkın odamda oturdum. Bütün vücudumu bir titreme almıştı. Ellerime baktım. Bunu genelde rüya görüp görmediğinizden emin olmak için yaparsınız. Bütün kontrolleri yaptıktan sonra rüyada olmadığımı anladım. Her ş ey gerçekti. Camille yaşıyordu demek.
Kız kardeşim de aynı Gil Perez gibi ormandan sağ salim çıkmıştı.
Cep telefonundan Lucy'yi aradım. "Selam," dedi.

"Gil Perez'in kız kardeşinin bana ne söylediğine ina-
415
namayacaks ın." "Ne söyledi?"
Ona her ş eyi anlattım. Camille'in ormandan sağ salim kurtulduğunu söylediğimde Lucy zorlukla soluyarak "Ona inanıyor musun?" diye sordu. "Camille hakkında söylediğine mi?" "Evet. Neden yalan söylesin ki?" Lucy hiçbir ş ey söylemedi.
"Ne yani? Yalan söylediğini mi düşünüyorsun? Amacı ne olabilir ki?" "Bilmiyorum Paul ama atladığımız o kadar çok ş ey var
ki."
"Anlıyorum seni. Ama bir düş ünsene. Glenda Perez'in bu konuda bana yalan söylemesinde bir mantık yok." Sessizlik. "Ne var Lucy?"
"Tuhaf sadece, o kadar. Eğer kardeşin hayattaysa bu zamana kadar hangi
cehennemdeydi söylesene." "Bilmiyorum." "Peki ne yapacaks ın ş imdi?"
"Ben de aynı ş eyi düş ündüm ve kafamı toparlamaya çalıştım. Güzel bir soruydu. Ne
yapacağım ş imdi? Bundan sonra ne yapacağım?"
"Babamla konuş maya gittim yine," dedi Lucy.
"Sonuç?"
"O geceyle ilgili bir ş eyler hatırlıyor gibi." "Ne peki?" "Bana söylemiyor. Sadece seninle konuş mak istiyormuş ". "Benimle mi?" 41!)
Evet. Ira seni görmek istiyor." Şimdi mi?" Eğer istersen evet." İstiyorum. Seni de alayım mı?
Lucy karar veremiyordu. "Lucy?"
"Ira seninle yalnız konuşmak istediğini söyledi. Ben Jursam konuşmayacakmış."
"Tamamdır." Lucy yine durdu. "Paul?" "Evet?"
"Sen yine de beni al. Sen içerideyken arabada beklerim."
Cinayet dedektifleri York'la Dillon "teknoloji odasın-oturmuş pizza yiyorlardı. Bu teknoloji odası dedikleri yer televizyon, video gibi aletlerin bulunduğu bir odaydı. İçeri Max Reynolds girdi "Naber çocuklar?" "Bu pizza berbat," dedi Dillon. "Üzgünüm."
"New York'tayız güya. Büyük Elma'da. Pizza'nın va-nı. Ama bu pizzanın tadı aynı köpek bokuna benziyor." Reynolds televizyona döndürdü kafasını. "Mutfağımızın standartlarınızı karşılayamamastndan dolayı üzgünüm."
Dillon York'a döndü. "Abartıyor muyum sence? Yani cidden bak, kusmuk gibi değil
mi bu pizza?"
417
"Üçüncü dilimi yiyorsun," dedi York. "Ve büyük ihtimalle de son dilimim olacak bu. Yemin ediyorum."
York Max Reynolds'a doğru döndü. "Ne getirdin bize?" . "Sanırım adamımızı buldum. En az ından arabas ını."
Dillon pizzasından bir ısırık daha aldı. "Çok konuşma da gösteriye başla artık." "Cesedi bulduğunuz yerin iki sokak ötesinde bir mahalle bakkalı var," diye baş ladı Reynolds. "Sahibinin dükkânın dışında duran mallan araklayanlarla başı dertteymiş . O yüzden de dış kısma bir kamera yerleş tirmiş ." "Koreli mi?"
"Pardon?"
"Bakkalın sahibi Koreli mi?"
"Emin değilim. Ne ilgisi var konuyla?"
"İ stediğin ş eye iddias ına girerim Korelidir. Herifin teki bir portakal çalar diye dış arı kamera yerleş tirmiş ha? Soma da büyük ihtimalle dükkânında on tane izinsiz çalış an göçmen olduğu halde "Ben bu ülkeye ne kadar vergi veriyorum biliyor musunuz siz?" diye bağınp polisi yardıma çağınr. Polisler de beş para etmez cibilliyetsiz bir Koreli için Bay Meyve Hırs ızı'nı yakalamak üzere seferber olurlar:"
Durdu. York Max Reynolds'a baktı. "Sen devam et."
"Neyse iş te. Kameradan sokağın bir bölümü görülebiliyor. Biz de görüntülerden etrafta yirmi yaşından fazla bir araba olup olmadığını kontrol ettik ve bunu
bulduk."
Reynolds çoktan görüntüyü vermiş ti bile ekrana.
Eski bir Vblksvvagen kaplumbağa geçti kameranın önünden. Tam o s ırada görüntüyü
dondurdu Reynolds.
418
"Bu bizim araba mı?" diye sordu York. "1971 model bir kaplumbağa." Bizim uzmanlardan biri MacPherson süspansiyon sis-minden ve ön bagaj kapağından çıkarttı senesini. Daha da nemlisi bu tip arabalarda kullanılan halı tam da Bay Santiago'nun üzerinde bulunan halı lifleriyle uyuş uyor. "Oh be!" dedi Dillon.
"Plakas ını alabildik mi?" diye sordu York. "Hayır. Sadece yandan görünüş ü var elimizde. Eyale-'ni bile göremiyoruz."

"Ama zaten bu sarı kaplumbağalardan kaç tane kalıştır ki?" dedi York. "New York motorlu araçlar kayıtlarından baş layıp sonra da New Jersey ve Connecticut'in-kilere bakarız. "Dillon durup geviş getirir gibi konuş maya devam etti. "Kesin bir ş ey buluruz."
York Reynolds'a döndü. "Baş ka bir ş ey var mı?" "Dillon haklıydı. Çekim kalitesi çok iyi değil ama bü-
"ltülünce ş unu gördüm." Bir düğmeye bastığında ekrandaki resim büyüdü. " Ş u adama bakın."
Dillon gözlerini kısarak ekrana baktı. "Jerry Garcia'ya nziyor."
"Uzun beyaz saçlar, uzun beyaz bir sakal," diyerek tas-k etti Reynolds onu. "Bu kadar mı?" "Hepsi bu kadar."
"Otomobil kayıtlarına bakalım. Bu arabanın sahibini bulmamız çok zor olmaz." dedi York Dillon'a.
419
34. BOLUM
Hâlâ ş erif LovvelPin suçlamaları yankılanıyordu ormanın sessizliğinde. Uyanık Lovvell Paul Copeland'in cinayetler hakkında yalan söylediğini düş ünüyordu. Acaba doğru olabilir miydi bu? Doğru olsa bile bir ş ey fark eder miydi bu saatten sonra?
Muse bunları düş ünüyordu. Koş ulsuz severdi Cope'u. İ yi bir patron ve süper bir savcıydı. Ama Lovvell'in söyledikleri ona zaten bildiği ş eyleri hatırlatmıştı. Bu bir cinayet davas ıydı. Herhangi bir davadan farks ızdı. Patronun geçmiş ini araştırmak zorunda kalsa dahi peş ini bırakmayacaktı. Kimseye ayrıcalık yapılmayacaktı.
Birkaç dakika sonra çalılıklardan bir ses geldi. Muse Andrevv Barrett'i görmüş tü. Uzun ve s ıska Barrett yine uzun kollarıyla düzensiz hareketler yapıp sanki bir bebek arabası iter gibi önündeki aleti itmeye çalışıyordu. XJR olmalıydı bu. Muse ona doğru seslendi.
Barrett kafas ını kaldırdı. Anlaşılan rahats ız edilmekten pek hoş lanmamıştı.
Kendisine kimin seslendiğini anladığında yüzü aydınlanıverdi birden.
421
"Selam Muse!" "Andrevv? Naber?"
"Vay be, seni gördüğüme memnun oldum." "Ne yapıyorsun?" "Ne demek ne yapıyorum?" Makineyi yere koydu.
Üzerinde John Jay yazan uzun kollu tiş örtler giymiş üç genç Andrevv'un yanında süklüm püklüm yürüyorlardı. Bunlar öğrenciler olmalı diye düş ündü Muse. "Ceset arıyorum tabii ki." "Bir ş ey bulduğunu sanmıştım."
"Buldum. Yüz metre kadar ileride. Ama sanırım hâlâ iki ceset kayıp. Ben de neden bu cesetleri de bulma ş erefine ben nail olmayayım diye düş ündüm." Muse yutkundu. "Ceset buldun demek."
Barrett'in yüz ifadesi dinsel toplantılarda kendinden geçen müritlerinkine benziyordu.
"Muse, ş u makine var ya ş u makine. Tanrım, acayip bir ş ey. Tabii ş ans ımız da yaver gitti. Burada uzun zamandır yağmur yağmıyormuş . Ne zamandan beriydi
şerif?"
"İ ki üç haftadır," dedi Lovvell.
"Bu da bize çok yardımcı oldu. Zemin kuru tabii. Yer altı radarlarının nasıl çalıştığı hakkında bir fikrin var mı? Bu bebeğe 800 mhz yükledim. Böylece bir buçuk metreye kadar inebiliyor. Ne bir buçuk metre ama! Çoğunlukla daha da dibi tarayabiliyor. Günümüzün makineleri boyutları birbirine benzeyen nesneleri ayırt etmede sorun çıkartıyor. Mesela derin köklerle bizim aradığımız kemikler aras ında. XJR bu durumda toprağın altındakilerin kesitlerini daha net göstermekle kalmayıp aynı zamanda yeni geliş tirilen üç boyut-
"Barrett?" diye sözünü kesti Muse. Barrett gözlüklerini itti. "Ne?" "Senin ş u oyuncağının nas ıl çalıştığını ipler gibi bir hal var mı ben de? Çalış mas ına sevindim ama kısa kes de söyle ana bakalım ne bulduğunu."
"Kemikler Muse," dedi Barrett s ırıtarak. "Bir sürü kemik bulduk." "İ nsan kemiği değil mi?"
"Kesinlikle. Aslında ilk bulduğumuz bir kafatas ıydı. Soma ardından kemikler
geldi." "Yaş ları kaç?" "Neyin? Kemiklerin mi?"
"Yok. Meş e ağaçlarının. Evet Andrevv kemiklerin." "Ben nereden bileyim ki? Adli tabibin bir fikri vardır belki. Ş u anda kaz ı alanındalar."
Muse aceleyle Barret'in yanından geçti. Lovvell'de aras ından onu takip ediyordu. İleride büyük spot lambaları-ı fark etti Muse. Aynı bir film seti gibi. Çoğu kaz ı ekibinin üneş ışığını doğrudan alan bölgelerde dahi çok kuvvetli potlar altında çalıştıklarını biliyordu.
Bir zamanlar olay yeri inceleme ekibindeki çocuklar-'an birinin söylediğine göre
parlak ışıklar, önemsiz ıvır zı-vırla altını birbirlerinden ayırt etmelerine
yarıyormuş . "Bu kafanız iyiyken bardan bir afet arakladığınızı sanmak gibi ir
ş ey. Ertesi sabah piş manlıktan saçınızı başınızı yolars ınız," demiş ti.
Muse az ilerisinde lastik eldiven takmış çekici bir kız gördü.
Bir öğrenci daha diye düş ündü. Yirmili yaş lardaydı sanki. Uzun simsiyah
saçlarını tıpkı bir flamenko dansçısı
423

gibi kusursuz bir biçimde topuz yapmıştı. "Bu doktor O'Neill," dedi Lovvell.
"Adli tabip bu mu?" "Evet."
"Kampanyayla mı iş e alıyorsunuz insanları Tanrı aşkına? Ben Doktor O'Neill. Ölülerle aram çok iyidir gibi bir şeyler mi söyledi bu kadın size işe girmek için?"
"Size sizin sorunuz gibi esprili bir karşılık vereceğim," dedi Lovvell "Sizin ş ehirli düzenbazlar da bizim gibi köylü magandalara göre fazla uyanık." Muse yaklaştıkça "çekici" s ıfatının bu kadın için çok hafif kaldığını gördü. Tara O'Neill tam bir afetti. Bu ışık ekibinin de dikkatini dağıtıyor olmalıydı.
Adli tabip suç ma-halinden sorumlu değildir. Ama polisler sorumludur. Hepsi
kaçamak bakış lar atıyordu O'NeilPe. Muse hızla ona doğru yürüdü.
"Ben Essex Bölgesi başmüfettişi Loren Muse."
Kadın eldivenli elini uzattı. "Tara O'Neill, adli tabip."
"Bana ceset hakkında ne söyleyebilirsiniz?"
Doktor bir an için temkinli davranıyor gibi gözüktü. Lovvell' ın başını konuş abilirsin anlamında sallamas ından sonra anlatmaya baş ladı. "Bay Barrett' ı buraya gönderen siz misiniz?" diye sordu. "Evet benim."
"Tlginç bir adam." "Biliyorum."
"Makinesi iyi çalıştı. Kemikleri nas ıl buldu anlayamıyorum ama gerçeklen de baş arılı. Sanırım önce kafatas ını bulmaları iş lerini kolaylaştırdı."
424
O'Neill gözlerini kırpıştırıp yüzünü yana çevirdi. "Bir sorun mu var?" diye sordu Muse.
Doktor başını salladı. "Ben buralarda büyüdüm. Tam ş u ışığın altında oynardık arkadaş larımla. Biraz korkmuş olabileceğimi düş ünüyorsunuz değil mi? Yo hayır hiç de korkmadım. Hiç ama hiç." Muse ayaklarını yere vurup bekledi.
"O gençler kaybolduğunda on yaşımdaydım. Ben ve arkadaş larım buralarda o kadar çok dolaşırdık ki. Ateş yakar, bir türlü bulunamayan o iki gencin hâlâ ormanda olduğuyla ve bizi gözetledikleriyle ilgili hikayeler anlatırdık birbirimize. Bizi tuzağa düş ürüp öldüreceklerini düş ünürdük. Çok aptalcaydı. Herhalde erkek arkadaşımız ceketini çıkartıp arkamıza koysun diye korkmuş gibi yapardık. Tara O'Neill gülümseyip başını salladı.
"Doktor O'Neill?" "Evet?"
"Lütfen bana ne bulduğunuzu söyleyin."
"Üzerinde hâlâ çalışıyoruz ama gördüğüm kadarıyla hemen hemen eksiksiz bir
iskelet var elimizde. Toprağın üç metre altında bulundu. Kimliğinin belirlenmesi
için kemikleri laboratuara göndereceğim."
"Peki ş imdilik söyleyebileceğiniz bir ş ey yok mu bana?"
"Benimle gelin."
Doktor Muse'u kaz ının diğer tarafına götürdü. Kemiklerin her biri etiketlenmiş ve düz bir zemine yayılmıştı.
"Hiç giysi bulunmadı mı?" diye sordu Muse.
"Hayır."
"Giysiler bozulup yok olmuş mu yoksa ceset çıplak mı
I
425
gömülmüş acaba?"
"Emin olamıyorum. Ama bozuk para, madeni takılar, madeni düğme ya da fermuarların hatta ve hatta ayakkabıların bile doğada uzun süre yok olmadığı düş ünülürse sanırım çıplak gömülmüş ."
Muse artık hafif kararmış kafatas ına bakakalmıştı. "Ölüm nedeni?"
"Söylemek için çok erken. Ama bildiğimiz baz ı ş eyler
var."
"Mesela?"
"Kemiklerin formu oldukça kötü. O kadar derine gömülmemiş ve uzun bir süre burada kalmış . Geçen sene olay yeri toprak örneklemesiyle ilgili bir seminere katılmıştım. Toprağın bozulmas ından deliğin ne kadar zaman önce açıldığını anlıyorsunuz. Ama bu da karar vermek için yeterli değil tabii." "Baş ka? Sezgilerinize dayalı bir tahmininiz yok mu hiç?"
"Kemikler uzun süredir burada. En az on beş yıldır diyebilirim. Kısacas ı ve kafanızdaki soruya cevap verebilmek adına, bu ormanda yirmi sene önce cinayetler işlendiği düşünülürse her şeyin çok ama çok tutarlı olduğunu söyleyebilirim." Muse yutkunup baş tan beri sormak istediği esas soruya haz ırlandı. "Peki kemiklere bakarak cinsiyeti konusunda bir ş ey söyleyebilir misiniz?" Boğuk bir ses duyuldu arka taraftan
"Doktor?"
Üzerinde olmazsa olmaz rüzgârlığıyla olay yeri inceleme ekibinden bir adamdı
sesin sahibi. Gür sakallı, iri yarı
426
bir adam. Elinde küçük bir kürek vardı ve nefes nefese kalmıştı.

"Ne var Terry?" diye sordu O'Neill. "Sanırım iş imiz bitti." "Paydos mu etmek istiyorsunuz?"
"Bu gecelik evet, Yann gelip biraz daha çalış acağız. Ama eğer sizin için de uygunsa kemikleri ş imdi götürmek istiyoruz." "Bana bir iki dakika verin lütfen," dedi O'Neill.
Terry başını sallayıp onları yalnız bıraktı. Tara O'Neill gözlerini kemiklerden ayırmamıştı.
"İ nsan iskeleti hakkında bilginiz var mı müfettiş Muse?"
"Az biraz."
"Tam bir inceleme yapılmadan erkek mi kadın mı olduğunu anlayamayız. İ ncelememiz gereken ş eylerden biri de kemiklerin yoğunluğu. Erkeklerinki daha kalın ve geniş tir tabii ki. Bazen kurbanın mevcut ağırlığı yardımcı olabilir. Erkekler genelde kadınlara göre daha uzundur. Ama bunlarla kesin bir sonuca varılamaz tabii."
"Yani ş u anda bir ş ey söyleyemeyecek misiniz?" O'Neill gülümsedi. "Belki... Size göstereyim."
Muse da Tara O'NeillTe birlikte çömeldi. O'Neill'in elinde dar bir bölgeye kuvvetli ışık veren cinsten küçük bir fener vardı.
"Size zor dedim. İ mkâns ız demedim. Bakın bir." I şığı kafatas ına doğru tuttu. "Neye baktığınızı biliyor musunuz?" "Hayır," dedi Muse. "Kaş ların bulunduğu bölümün üstündeki noktaya ba-

kın."
"Tamam."
"Buraya supraorbital tepecik deriz. Erkeklerde daha çıkıktır. Kadınların alınları daha çok dikinedir. Bakın ş imdi bu kafatas ı çok aşınmış ama bombenin fazla belirgin olmadığını görüyoruz. Ama esas kilit bölüm leğen kemiğinin bulunduğu yer. Daha kesin bir dille bakın ş uras ı, alt karın boş luğu." Doktor iş aret fenerini o bölüme doğru çevirdi. "Görüyor musunuz?" "Evet görüyorum sanırım. Peki sonuç?" "Oldukça geniş ."
Tara ışığı kapatıp ayağa kalktı.
"Yani kurban beyaz ırktan, bir yetmiş boyunda. Yani Camille Copeland'le aynı boyda ve evet, kurban bir kadın."
"Buna inanamayacaksın," dedi Dillon. York ona baktı "Ne oldu?"
"Ş u Volkswagen'e baktım bilgisayar kayıtlarından. New York, New Jersey ve Connecticut'da bu özelliklere uyan sadece toplam on dört araba var. Ama esas sürpriz geliyor. Arabalardan bir tanesi Ira Silverstein adına kayıtlı. Sana bir ş ey hatırlattı mı?"

"Kamp sahibi değil mi?"
"Aynen öyle."
"Yani Copeland haklı mıydı diyorsun?" "Ira Silverstein'm yaş adığı adresi buldum," dedi Dillon. "Bir çeş it rehabilitasyon merkezinde kalıyor."

Peki ne bekliyoruz o zaman?" dedi York. Haydi acele edelim."

35. BÖLÜM
Lucy arabaya bindiğinde CD çalara bastım. "Yeniden Kollarında" çalmaya baş ladı. Gülümsedi Lucy.
"CD'ye çektin demek." "Evet." "Hoş una gitti mi?"
"Çok. Birkaç tane daha parça ekledim CD'ye. Mesela Springsteen'in slovvlarından biri "Gece boyunca sür."
"Bu ş arkı hep ağlatır beni."
"Seni bütün ş arkılar ağlatıyor," dedim.
"Yok hayır, hepsi değil. Mesela Rick James'in "Süper Kaçığı" nı dinlerken ağlamam."
"Bozum oldum desene."
"Bir de mesela "Herkesle yatan adam" ş arkısında da ağlamam." Gülümsedim.
"Az önce kız kardeş inin hayatta olabileceğini öğrenen biri için çok fazla sakinsin." "Paylaştırıyorum." "Böyle mi diyorlar?" "Yaptığım ş ey bu. Yumurtaları ayrı ayrı sepetlere ko-

yuyorum. Yoksa kafayı yerim. Bir süreliğine baş ka bir yere kaldırdım o konuyu." "Paylaştırma," dedi Lucy.
"Aynen öyle."
"Bizim psikolog takımı bunun için baş ka bir terim kullanır," dedi Lucy. "Biz buna inkar deriz."
"Ne isterseniz onu deyin. Bir akıntıya kapıldık Luce. Camille'i bulacağız. İ yi olacak."
"Buna da olmayan ş eyleri düş ünmek deriz."
"Sence baban ne hatırlıyor olabilir?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Ama Gil Perez'in onu ziyaret ettiğini biliyoruz. Sanırım bu ziyaret sonras ında Ira'nın aklına bir ş eyler geldi. Ne olduğunu bilmiyorum. Belki de hiçbir ş ey yoktur. O hasta. Belki kafas ında bir ş eyler hayal ediyordur bu yüzden."
Ira'nın Volksvvagen kaplumbağas ının yanına park ettiler. Kendimi tuhaf hissetmiş tim. Çok gerilere gittim. Kampta sürekli bu arabaya binip dolaşırdı. Kafas ını pencereden çıkartıp gülümser, ona buna laf atar, sohbet ederdi. Bungalovların rengârenk boyanmas ına izin vermiş , ortalığı ş enlik yerine dönüş türmüş tü. Ama ş imdi bu eski Volksvvagen bana hiçbir ş ey ifade etmiyordu. Yumurtaları ayrı sepetlere koymak iş e yaramıyordu artık. Çünkü iyice umutlanmaya baş lamıştım.
Kız kardeş imi bulma umudu vardı içimde. Jane öldüğünden beri bir kadınla ilk kez gerçek anlamda bir iletiş imim vardı ve baş ka birinin yanında da kalbimin atabileceği umudu vardı içimde. Kendime gelmeliydim. Umudun metreslerin en zalimi olduğunu ve ruhumu suni köpük gibi un

ufak edeceğini hatırlatmaya çalıştım kendime. Ama ş imdi artık oraya gitmek istemiyordum. Umut etmeyi tercih edi-ordum. O umuda tutunmayı ve bir süreliğine de olsa beni afifletmesini istiyordum.
Lucy'ye baktım. Gülümsediğinde birden göğsümde bir cı hissettim. Uzun zamandır ilk kez böyle hissetmiş tim, onra yaptığım ş ey benim için de bir sürpriz oldu. Ellerimi uzatıp yüzünü tuttum ve kendime çektim. Gülümsemiyordu ık. Gözleri gözlerimi arıyordu. Başını yukarı kaldırdım e yumuş ak bir öpücük kondurdum dudaklarına. Sars ıldığı-ı hissettim. Zorlukla soluyordu. O da Öpücüğüme karşılık erdi.
Allak bullak olmuş tum ama mutluydum. Lucy başını göğsüme dayadı. Yavaş ça içini çeke çeke ğladığını duydum. Hiç müdahale etmedim. Saçlarını okş a-ım ve içimdeki girdaba karşı koymaya çalıştım. Bu ş ekilde e kadar süre oturduğumuzu bilmiyorum. Beş dakika mı? n beş mi? Bilmiyorum.
"Artık gitsen iyi olacak," dedi. "Sen burada mı kalacaks ın?"
"Ira kesin ş art koş tu. Seninle tek başına görüş mek is-'yor. Ben de arabas ını çalıştırıp aküyü kontrol ederim."
Onu bir daha öpmedim. Dış arı çıkıp patikadan tırman-aya baş ladım. Çevre huzur vericiydi. Her taraf yeş illikle kaplıydı. Önünde beyaz kolonları olan bu büyük konak ıminimce Georgia tuğlas ıyla inş a edilmiş ti. Bana zengin ailelerin çocuklarının gittiği kardeş lik cemiyetlerini hatırlatmıştı.
Giriş te bir kadın oturuyordu. Ona ismimi söyledim, ana imzalamam için bir defter uzattı. Defteri imzaladım.

Telefonu alıp fısıldar gibi konuştu. Fonda Neil Sadaka'nın şarkısından başka her ş eye benzeyen bir Neil Sadaka parças ı yorumu çalıyordu. Dinleyerek bekledim. Sivil giyinmiş kızıl saçlı bir kadın yanıma geldi. Üzerinde bir etek vardı. Boynunda okuma gözlüğü as ılıydı. Hemş ire gibi görünmemek için elinden geleni yapan bir hemş ireydi kesin. "Ben Rebecca," dedi.
"Paul Copeland."
"Sizi Bay Silverstein'a götüreceğim."
Beni koridora yöneltmesini bekledim ama gerisin geri dönüp dış arı çıktık. Bahçe çok bakımlıydı. Çevre ışıklandırmas ı için henüz erkendi ama bütün ışıklar yakılmıştı. Bahçenin etrafını bekçi köpekleri gibi çalıdan oluş an çitler sarmıştı .
Ira SilversteinT görebiliyordum ş imdi.
Aslında hem değiş miş hem de değiş memiş gibiydi. Böyle insanlar vardır bilirsiniz. Yaş lanırlar, saçları beyazlar, kilo alırlar, çökerler ama yine de sanki hep aynı görünürler. İş te Ira da öyleydi.
Ira amca. Kimse kimseye adıyla hitap etmezdi kampta. Büyüklerimize teyze ya da amca derdik ama artık ona Ira amca demek gelmiyordu içimden. En son YVoodstockTa ilgili haz ırlanan bir belgeselde gördüğüm pançolardan giymiş ti. Ayağında sandaletler vardı. Yavaş ça ayağa kalktı ve kollarını bana doğru uzattı.
Kamp günlerine dönmüş tük sanki. Herkes birbiriyle kucaklaşırdı orada. Herkes birbirini severdi. Bir "Kum ba yah" ş arkısı eksikti fonda. Ona doğru bir adım attım. Bana bütün gücüyle s ıms ıkı sarıldı. Sakalı yanağıma battı.

Kucaklaş ma faslından sonra Rebecca'ya "Bizi yalnız bırak," dedi.
Rebecca arkas ını dönüp uzaklaştı. İ ra beni beton ve yeş ile boyalı ahş ap kanşımı bir banka yönlendirdi. Oturduk.
"Hiç değiş memiş sin Cope," dedi. Demek soyadımı hatırlıyordu.
"Sen de öyle."
"Aslında bu zor yılların yüzlerimizde derin izler bıkmas ı gerekirdi değil mi?" "Sanırım öyle Ira."
"Söyle bakalım şimdi ne yapıyorsun?" "Bölge Savaşıyım." "Gerçekten mi?" "Evet." Kaşlarını çattı. "Yani değişime karşı çıkan ileri gelenler sınıfındansm." Bu Ira hiç değiş meyecekti.
"Savaş a karşı gösteri yapanları mUıklatmıyorum ama," deyip rahatlatmak istedim onu. "Katillerin, tecavüzcülerin peş inden gidiyorum." Gözlerini kıstı. "Burada oluş sebebin bu mu?" "Anlamadı m."
"Katilleri ve tecavüzcüleri bulmaya mı çalışıyorsun?"
Bu lafın üstüne ne söyleyeceğimi bilemediğimden konuş mayı akışına bırakmaya karar verdim.

"Bir bakıma evet. Sanırım öyle. O gece ormanda neler olduğunu öğrenmeye çalışıyorum."
Ira gözlerini kapattı.
"Lucy benimle görüş mek istediğini söyledi," de-dim. "Evet."
435
"Neden?"
"Neden geri geldiğini merak ettim." "Ben hiçbir yere gitmemiş tim ki." "Lucy'nin kalbini kırmıştın biliyorsun."
"Ona yazdım. Onu aradım ama ulaş amadım ve beni geri aramadı." "Çünkü acı çekiyordu."
"Bütün bunların olmas ını istemezdim."
"Peki neden ş imdi geri döndün?"
"Kız kardeş ime ne olduğunu bilmek istiyorum."
"Öldürüldü. Diğerleri gibi."
"Hayır, öldürülmedi."
Hiçbir ş ey söylemedi İ ra. Biraz s ıkıştırmaya karar verdim onu. "Ira, ikimiz de biliyoruz ki Gil Perez buraya geldi değil mi?" Ira dudaklarını yaladı. "Kuru."
"Ne?"
"Kurudum. Cairns'den gelen arkadaşıma alıştım. Cair-ns Avustralya."
Şimdiye kadar tanıdığım en cins adamdı şu Ira. Aslında "Hey ahbap, deve değiliz ya, insanız. İ nsan dediğin habıre susar." demek istiyordu bana.
İ çki çekmiş ti canı herhalde.
Otuz iki diş ini göstererek s ırıttı.
"Burada içebileceğini sanmıyorum Ira."
"Ah biliyorum. Hiç içkici bir adam olmadımki ben zaten. Ş imdilerde "eğlence kabilinden uyuş turucu" dedikleri ş eyler giriyordu benim ilgi alanıma. Kasdettiğim suydu. Ş u soğutucuda biraz Poland kaynak suyu var. Poland kaynak lannın doğrudan Maine'den geldiğini biliyor muydun?"
Güldü. Bu eski bir radyo reklamından alıntıydı ve yap-ı yanlışı düzeltme gereği duymadım. Kalktı ve sağa doğru yalpalaya yalpalaya yürümeye baş ladı. Onu takip ettim. Üzerinde New York Rangers logosu olan kocaman bir soğutucuyu açtı ve bir kendine bir de bana birer şiş e uzattı. Kapağını çevirdiğinde su birden yüzüne fışkırdı. Sakalının beyazı koyu bir griye dönüştü ıslandığında.
"Ohhhh," dedi suyu kafas ına diktikten soma. Konuş mamıza kaldığımız yerden devam etmek istiyordum.
"Lucy'ye beni görmek istediğini söyledin." "Evet." "Neden?" " İş te buradas ın." Arkas ından bir ş eyler söylemesini bekledim ama söylemedi.
"Ben buradayım," dedim yavaş ça "Çünkü sen gelmemi istedin. Sana söyledim. Öğrenmek istediğim..."
"Neden şimdi?" Yine aynı soru.
"Çünkü," dedim. "Gül Perez o gece ölmedi. Geri döndü ve seni ziyarete geldi değil mi?"
İ ra boş boş bakmaya baş lamıştı artık. Yürümeye baş ladı. Arkas ından gidip kolundan yakaladım. "O burada mıydı Ira?"
"Kendisini Gil diye tanıtmadı," dedi ve yürümeye devam etti. Ayağının aksadığını farkettim. Yüzünü acıdan buruş turmuş tu. "Sen iyi misin?" diye sordum. "Biraz yürümeye ihtiyacım var,"
437
"Nerede yürüyeceksin?" "Patikalarda. Ormanda. Gel benimle." "Ira, ama ben buraya... "
"Bana adının Manolo gibi bir ş ey olduğunu söyledi ama onun kim olduğunu biliyordum. Küçük Gilly Perez. Onu hatırlıyor musun? "
"Evet."
Ira başını salladı. " İ yi çocuktu ama ustaca idare edilebilir bir tipti." "Ne istedi senden?"
"Bana kim olduğunu söylemedi. Yani baş langıçta. Gö-, rünümü eskisinden farklıydı ama tavırları aynıydı anlatabiliyor muyum? Bir sürü ş eyi saklayabilirsin. Kilo alırs ın, tipini değiş tirirsin ama mesela Gil hâlâ öyle peltek peltek konuş uyordu. Yine eskisi gibiydi hareketleri. Hâlâ o eski uyanık Gilly'ydi. Ne kasdettiğimi anladın mı?"
"Evet, anlıyorum."
Yeş illik alanın etrafının s ıkı korunduğunu sanıyordum ama yeterli önlem alınmamıştı anlaşılan. Ira çalılıklardan atladı. Onu takip ettim. Ş imdi önümüzde ağaçlıklı bir tepe vardı. Patikada zar zor yürümeye devam etti. "Buradan çıkmana izin verirler mi?"
"Elbette. Ben gönüllü olarak burada kalıyorum. İ stediğim zaman gelir istediğim zaman giderim."
Yürümeye devam etti.
"Gil sana ne dedi?" diye sordum.
"O gece neler olduğunu öğrenmek istedi."

"Bilmiyor muymuş ?"
"Biraz ını biliyormuş . Daha fazlas ını öğrenmek istedi." "Anlayamıyorum."
418
"Anlamak zorunda değilsin." "Hayır Ira. Anlamam lazım." "Her şey bitti. Vvayne hapishanede." "VVayne Gil Perez'i öldürmedi." "Bence öldürdü." Ne dediğini tam olarak anlayamamıştım. Ş imdi daha hızlı yürümeye baş lamıştı. Hâlâ topallayarak ve yüzünde acı bir ifadeyle. Ona durmas ını söylemek için seslenmek istedim ama bir yandan da kendi kendine konuş uyordu. "Gil kardeş imden bahsetti mi?"
Bir an durdu. Acıyla gülümsedi. "Camille'den mi?"
"Evet."
"Zavallı kız."
"Ondan bahsetti mi diye sordum." "Babam severdim biliyorsun. Çok zorluklar çekmiş iyi bir adamdı."
"Gil kız kardeş ime ne olduğunu anlattı mı sana?" "Zavallı Camille." "Evet. Zavallı. Onunla ilgili bir ş ey söyledi mi?" Ira yeniden tırmanmaya baş ladı. "O gece çok kan döküldü."
"Lütfen Ira. Dikkatini topla. Gil Camille hakkında bir ş ey söyledi mi?" '
"Hayır."
"Peki o zaman ne istedi senden?" "Senin istediğin ş eyi." "Nedir o?" "Cevaplar." "Ne gibi sorulara cevaplar?"
"Senin sorularınkine benzer. O gece ne oldu? Anlamı-439
yor musunuz Cope? Her ş ey bitti. Öldüler. Katil hapiste. Ölüleri rahat bırakmak laz ım." "Gil ölmemiş ti."
"O güne kadar, beni ziyaret ettiği güne kadar ölüydü o. Anladın mı?" "Hayır." "Bitti. Ölüler gittiler. Hayatta kalanlar da emniyette." Uzanıp koluna yapıştım. "İra, Gil Perez sana ne dedi?" "Anlamıyorsun."
İ kimiz de durduk. Ira tepeden aşağı baktı. Bakış larını takip ettim. Buradan sadece evin çatısı görülebiliyordu. Ağaçların en s ık olduğu bölgedeydik. İ kimiz de gereğinden s ık nefes alıp veriyorduk. Ira'nın yüzü sapsarıydı. "Gömülü kals ın." "Neden bahsediyorsun?"
"Gil'e böyle söyledim. Bitti her ş ey. Hayatına devam et. Çok zaman oldu. Ölmüş tü. Yok hayır ölmemiş ti. Ama ölmüş olmalıydı." "Ira, beni dinle. Gil sana ne dedi?" "Peş ini bırakmayacaks ın öyle değil mi? "
"Hayır," dedim. "Peş ini bırakmayacağım."
Ira başını salladı. Çok üzgün görünüyordu. Sonra elini pançosunun altına attı ve bir tabanca çıkarttı. Bana doğrulttu ve tek bir kelime etmeden tetiğe bastı.
440
36. BOLUM
"Bir sorun çıktı."
Ş erif Lowell neredeyse palyaçoların sahnede kullandıkları mendiller kadar büyük bir mendille burnunu sildi. Muse'un tahmin ettiğinden çok daha modern bir karakolda çalışıyorlardı. Bina yeni inş a edilmiş ti. Gösteriş liydi ama bilgisayar ekranları ve çalış ma bölmeleriyle aynı zamanda sade bir tasarımı vardı. Çoğunlukla beyaz ve gri renkler kullanılmıştı.
"Ceset mi?" diye sordu Muse. "Kasdettiğim bu değil." Elindeki fincanı gösterdi Lovvell. "Kahve nas ıl olmuş ?" "Doğrusu gayet baş arılı."
"Aslında eskiden berbattı. Bazen çok sert bazen de çok açık oluyordu. Sonunda geçen sene hayırsever vatandaş ların biri ş u ofisler için geliş tirilen kahve makinelerinden bağış ladı bize. Siz de kullandınız mı onlardan?" " Ş erif?" "Evet?" "Böyle safça evcil konulardan bahsederek beni etkilemeye mi çalışıyorsunuz? S ırıttı. "Eh, biraz." "Tamam. Etkilendim. Nedir problem?"
"Ormanda çok kısa süre önce bir ceset bulduk. Uzun zamandır orada gömülü bir ceset. Üç veri var. Beyaz, diş i, bir yetmiş boyunda. Ş imdiye kadar bildiklerimiz sadece bunlar. Kayıtları taradım. Elli millik alan içinde bu özelliklere uyan kayıp biri yok."
"İ kimiz de cesedin kime ait olduğunu biliyoruz," dedi Muse. "Hayır. Henüz değil."
"Yani aynı zamanlarda kampa yakın bir yerlerde yine bir yetmiş boyunda bir kız öldürülmüş ve ne tesadüftür ki diğer iki cesedin yakınına gömülmüş öyle mi?" "Ben öyle söylemedim." "Ne söylediniz peki?"
"Elimizde kesin bir kimlik olmadığını söyledim. Doktor O'Neill üzerinde çalışıyor. Camille Copeland'in diş kayıtlarını istedik. Bir iki gün içinde her ş ey ortaya çıkar. Aceleye gerek yok. Bakmamız gereken baş ka davalar da var." "Aceleye gerek yok mu?"
"Evet. Aynen öyle. Aceleye gerek yok." "Sizi takip edemiyorum o zaman."
"Bakın gerçekten çok merak ediyorum müfettiş Muse. Sizin öncelikli göreviniz nedir? Kanun yürütme sorumlusu musunuz yoksa bir politikacının samimi dostu mu?" "Bu da ne demek oluyor böyle?"
"Baş müfettiş siniz öyle değil mi?" dedi Lovvell. "Ben karşımdaki kiş inin ve özellikle de sizin yaşmızdaki bir bayanın bu mevkiye baş arısı ve yetenekleriyle eriş tiğine inan-
442
mak istiyorum. Ama gerçek hayatta neler olup bittiğini de biliyorum. Rüş vetler, kayırmalar, yalakalıklar... dolayısıyla size sormak... " "Bu mevkiye hakkımla yükseldim ben." "Eminim öyledir."
Muse başını salladı. "Size kendimi kanıtlamak zorunda değilim."

"Bence zorundas ınız, zira eğer bu sizin davanız olsaydı ve ben sizin iş inize karışıp sonra akş am eve döndüğümde olan biten her ş eyi bu cinayetlere bir ş ekilde adı karışmış olan patronuma yetiş tirseydim ne yapardınız?"
"Yani ş imdi siz bana onun bu cinayetle ilgisini görmezden gelip baz ı ş eyleri has ır altı yapacağımı mı ima etmeye çalışıyorsunuz?"
Lovvell omuzunu silkti.
"Yine söylüyorum. Diyelim ki ben sizin gibi baş ka bir bölgenin dedektifiyim ve sizin sorumluluğunuzda olan bir davaya burnumu sokuyorum. Ne düş ünürdünüz?" Muse arkas ına dayandı. "Yeteri kadar açık konuş tunuz," dedi. "Söyleyin bakalım, sizi nas ıl rahatlatabilirim?"
"Bana cesedin kimliğini belirlememiz için zaman verin." "Ne bulduğumuzu Copeland'in öğrenmesini istemiyor musunuz?" "Yirmi yıl bekledi. Bir iki gün daha beklese ne olur ki?" Muse konunun nereye gideceğini anlamıştı.
"Bu soruş turmanın düzgün bir ş ekilde yürütülmesini istiyorum," dedi. "Ama güvendiğim ve sevdiğim bir adama yalan söyleme fikri hoş uma gitmiyor." "Hayat zor müfettiş Muse."
443
Muse kaş larını çattı.
"Bir ş ey daha isteyeceğim sizden," diye devam etti Lovvell. " Ş u Barrett denen adamın o küçük oyuncağıyla ormanda ne yaptığını bana söylemenizi istiyorum." "Size söyledim. İ cat ettiği makineyi alanda denemek istedi."
"Siz Nevvark, New Jersey'de çalışıyorsunuz. Bana sizin oralarda bu adamı test yapmak için gönderebileceğiniz baş ka alanlar olmadığını söyleyemezsiniz herhalde."
Gerçeği kabul etmek gerekiyordu ki kesinlikle haklıydı.
"New York'ta bir erkek cesedi bulundu," dedi Muse. "Patronum onun Gil Perez olduğunu düş ünüyor."
Lowell'in aklından geçenleri asla belli etmeyen ifadesi bir anda değiş ti. "Ne dediniz?"
Tam Muse açıklama yapmak üzereydi ki Tara O'Neill aceleyle odaya girdi. Lovvell' ın bundan rahats ız olduğu besbelliydi ama ses tonunu yükseltmemeye gayret ederek sordu. "Ne vardı Tara?"
"Cesette bir ş ey buldum," dedi Tara. "Önemli olabilir." * * *
Cope arabadan çıktıktan soma Lucy dudaklarında bir gülümsemeyle bir süre yalnız başına oturdu. Cope'un öpücüğünün etkisi hâlâ geçmemişti. Hiç şimdiye kadar başına böyle güzel bir ş ey gelmemiş ti. O büyük elleriyle yüzünü tutmas ı, ona bakışı... kalbi hızlı hızlı atmakla kalmayıp adeta bulutlarda gezindiğini hissediyordu ş imdi.
Harikaydı ama bir yandan da biraz tedirgin olmuş tu.
444
CD'lere baktı ve bir Ben Folds buldu. "Brick" ş arkısını çalmaya baş ladı. Şarkının konusunun ne olduğundan hiç emin olamamıştı. Doz aşımı mı, kürtaj mı, ruhsal çöküntü mü? Hüzünlü ş arkılar dinlemek içmekten iyidir diye düş ündü. Yok canım, o kadar da değil dedi kendi kendine soma. Kontağı kapattığında New York plakalı yeş il bir arabanın tam binanın önüne park ettiğini gördü. Park etmek yasaktır tabelas ının oraya park etmiş ti araba. İ çinden çıkan biri uzun boylu, biri kısa ve tıknaz iki adam etrafta gezinmeye baş ladılar. Lucy buna pek anlam verememiş ti ama belki de hiçbir anlamı yoktu zaten. Ira'nın kaplumbağas ının anahtarları çantas ındaydı. Çantas ını altüst ettikten soma onları buldu ve bu arada ağzına da bir parça sakız attı. Eğer Cope onu yine öperse ağzının kötü kokmasını istemiyordu. Ira'nın Cope'a ne söyleyeceğini çok merak ediyordu. Ne hatırlamış olabilirdi ki acaba? Baba kız o geceyle ilgili hiç konuş mamış lardı ş imdiye kadar. Bir kez
dahi. Konuş maları gerekiyordu aslmda. Bu her ş eyi değiş tirebilirdi. Ama belki de hiçbir ş eyi değiş tirmeyebilirdi de. Ölüler ölü olarak kalacak, yaş ayanlarsa hayatlarını devam ettireceklerdi. Belki çok eften püften bir düş ünceydi bu ama doğruydu iş te.
Arabadan çıkıp eski Volksvvagen'e doğru yürüdü. Elinde tuttuğu anahtarı kapıya doğru tuttu. Ş u anda yaptığı acayip gelmiş ti ona. Artık günümüzde arabalar anahtarla değil, uzaktan kumandayla açılıyordu çünkü.
Ama kaplumbağanın böyle bir özelliği yoktu tabii. Anahtarı kilide soktu ve döndürdü. İ çi paslandığı için sertçe
445
bastırmak zorundaydı ve sonunda pat diye açılıverdi kapı.
Nas ıl bir hayat geçirdiğini, yaptığı hataları düş ündü. O gece sanki birisinin kendisini bir tepeden aşağı ittiğini ve o zamandan beri de sürekli yuvarlandığını ve bir türlü durmayı beceremediğini söylemiş ti Cope'a. Doğruydu. Senelerden beri kendisini arıyordu ama saklandığı yerden çıkmayı becerememiş ti. Belki de daha önceleri temas kurmaya çalış malıydı Cope'la. Belki de o gece neler olduğunu s ıcağı s ıcağına bulmaya çalış malıydı. Ama bazen kafanızı kuma gömmeyi tercih edersiniz. Gerçeklerle yüzleşmekten korkarsınız. Meydan okuyup üzerine üzerine gitmek yerine saklanmak için bin bir türlü yol denersiniz. Lucy ise sanki

kafas ını cam bir şiş enin tam dibine sokmuş gibiydi. İ nsanlar saklanmak için şiş enin tam dibini tercih etmezler genelde. Saklanmak için bir yerlere giderler.
Sürücü koltuğuna oturduğu anda birden bir ş eylerin ters gittiğini hissetti. Yolcu koltuğunda bir ş ey fark etmiş ti. Aşağı baktığında kaş ları çatıldı. Bir teneke kutu vardı yerde. Boş bir Diet Kola kutusu. Eğilip aldı kutuyu. İ çinde hâlâ biraz sıvı kalmıştı. Bu da nedir böyle diye geçirdi içinden. Ne kadar zamandır kaplumbağanın içindeydi acaba? Herhalde üç dört haftadır diye düş ündü, zira arabayı son çalıştırdığında kutu filan görmemiş ti ya da acaba o zaman da orada duruyordu da o mu fark etmemi ş ti?
O s ırada o keskin koku çarptı burnuna. Kampın yanındaki ormanda geçen bir olayı hatırladı. On iki yaşındaydı. Ira'yla yürüyüş e çıkmış lardı. Silah sesleri duyduklarında İ ra müthiş bir heyecana kapılmıştı. Avcılar arazilerini istila 446
etmiş lerdi. Ira avcıları bulup kendi arazisinde olduklarını belirtmiş ti bağıra çağıra. Avcılardan biri de ona aynı ş ekilde bağırarak karşılık vermiş ti. Lucy'yle Ira'ya yaklaşıp Ira'nın göğsüne vurmuş tu. Adamdan çok pis bir koku geliyordu.
Yine aynı kokuyu almıştı ş imdi Lucy. Dönüp arka koltuğa baktı. Yerde kan vardı.
Sonra uzaklardan bir silah sesi duydu. * * *
İ skeletin kalıntıları minik delikli metal masaya yayılmıştı. Masanın delikli oluş unun sebebi hortumla çok pratik bir ş ekilde yıkanabilmesiydi.
Yerler sağlık kulüplerindeki duş odalarındaki gibi fayans döş eli ve ortadaki bir akaca doğru eğimliydi. Böylece kolaylıkla kirden pislikten arındırılabiliyordu. Odadakiler birbirleriyle gereksiz konuş malar yapıyorlardı ve Muse bu akaçlara ne gibi pisliklerin gittiğini, hangi temizleme malzemesinin kullanıldığını, Drano marka deterjanın iş e yarayıp yaramadığını, ya da acaba daha kuvvetli bir temizleyici kullanılmas ının gerekip gerekmediği gibi ayrıntıları hiç merak etmediğini düş ündü.
Lovvell masanın bir tarafında ayakta durmuş tu. Diğer tarafında da Tara O'Neill vardı .
"Anlat bakalım ne buldun?" diye sordu Lovvell. "Öncelikle baz ı kemikler eksik. Daha sonra yeniden ufak bir araştırma yaparız. O kadar da önemli değil aslında. Röntgenlere baktım. Kemikleş me merkezlerini kontrol ettim. Özellikle de köprücük kemiğinin üst tarafındakileri." 447
"Peki ne buldunuz?"
"Bize yaşı hakkında bir fikir verdi. Yaş landıkça kemiklerimizin büyümesi durur. Kemikleş menin son yeri bakın burada. Hemen hemen köprücük kemiğinin göğüs kemi-
ğiyle birleş tiği yerde. Kemikleş me süreci yirmi bir yaşına doğru durur. Ama ş u anda bunun önemi yok."
Lovvell Muse'a baktı. Muse omuzunu silkti. "Peki bulduğunuz o önemli ş ey nedir?"
"Bak ı n, bu."
O'Neill leğen kemiğini gösterdi.
"Daha önceden de göstermiş tiniz," dedi Muse. " İ skeletin bir kadına ait olduğunun kanıtı."
"Ş ey, evet. Daha önce de söylediğim gibi leğen kemiği daha geniş tir kadınlarda. Elmacık kemiklerimiz de erkekle-rinkine nazaran daha az çıkıktır. Ayrıca bir de kemik yoğunluğunun daha az olmas ı var. Hepsi bir kadın olduğunu gösteriyor. Bu konuda kuş kum yok. Ş u anda bir kadının iskeletinden kalanlara bakıyoruz."
"Peki bize ne göstereceksiniz o zaman?"
"Leğen kemiğini."
"Ne var leğen kemiğinde?"
"Ş urayı görüyor musunuz? Biz buna çentik deriz ya da ş öyle de söyleyebiliriz. Leğen kemiğinin açınmas ı.'"
"Tamam."
"Sanırım siz de biliyorsunuzdur. Kıkırdak kemikleri bir arada tutar. Bu anatominin temel bilgilerinden biridir. Kıkırdağın sadece dizde ya da dirsekte bulunduğunu sanır çoğu insan. Elastiktir. Ama ş unu görüyor musunuz? Leğen kemiğinin üzerindeki izlere bakın. Bu izler kemiklerin birleş ip sonradan ayrıldığı kıkırdaklı yüzeyde oluş muş ."
44 H
O'Neill kafas ını eğip kemiklere baktı. Yüzü kızarmıştı. "Beni takip edebiliyor musunuz?" "Hayır," dedi Muse.
"Kıkırdak eğilip büküldüğünde çentikler oluş ur. Leğen kemiği ayrıldığında." Muse Lovvell'e baktı. Lovvell omuzunu silkti. "Peki bunun anlamı nedir?" diye sordu Muse yine.
"Yani yaş arken bir ş ekilde kemikleri ayrılmış . Yani müfettiş , kurbanımız bir bebek dünyaya getirmiş ."
37. BÖLÜM
Size bir silah doğrultulmuş ken öyle filmlerdeki jibi görüntü yavaş lamaz. Aksine her ş ey çok hızlı geliş ir. Ira silahını bana doğrulttuğunda tepki vermek için zamanımın olabileceğini düş ünmüş tüm. Doğal bir tepki olarak zarars ız olduğumu göstermek için ellerimi havaya kaldırmaya baş ladım. Ağzım onunla işbirliği yapacağımı ve ne istiyorsa bana bildirebileceğini söylemek için açılmaya baş ladı.

Kalbim son sürat atıyordu. Nefes alamıyordum. Tabancadan, namlunun ucundan ve tam karşımdaki devasa siyah delikten baş ka hiçbir ş ey görmüyordu gözlerim. Ama zamanım yoktu. Ira'ya neden bana silah çektiğini, kız kardeş ime ne olduğunu, hayatta olup olmadığını sormaya zamanım yoktu O gece Gil ormandan kaçtı mı taç-madı mı, Vvayne Steubens olaya karıştı mı karış madı midiye sormaya da zamanım yoktu. Haklı olduğunu, yalan söylemesine müsaade etmem gerektiğini, ş imdi de yalan söylese benim için problem olmayacağını ve sonra herkesin kn-di hayatına bakacağına söz vereceğimi söylemeye zamanım yoktu.
45 i
Bunların hiç birini yapmaya zamanım yoktu. Çünkü Ira tetiği çekmek üzereydi.
Bir sene önce Malcolm Gladvvell' ın "Blink" diye bir kitabını okumuş tum. Görüş lerini basitleş tirmeye cüret edemem ama kısacas ı örneğin bir kamyon hızla bize doğru geldiğinde kendimizi istemsiz olarak yoldan dış arı atmamızı sağlayanın beynimizin hayvani kısmı olduğunu ve bu gibi durumlarda içgüdülerimize daha fazla güvenme ihtiyacı duyduğumuzu yazmıştı. Ayrıca kitapta bazen önemsiz bulgulara dayanarak ki bunlara önsezi deniyordu, ani kararlar verdiğimizi ve bu verdiğimiz kararların da çoğunlukla doğru olduğunu yaz ıyordu. Ş u anda olduğu gibi. Belki Ira'nın duruş unda bir ş ey, belki silahı tutuş ş ekli, ya da herhangi bir ş ey aslında onunla konuş mazsam tabancayı ateş leyeceğini ve sonunda da beni öldüreceğini söylüyordu bana. O s ırada bir ş ey z ıplattı yerimden beni. Bir kurş undu bu.
Göğsümün tam orta' yerine hedef almıştı. Kurşun belimi sıyırıp vın diye yanımdan geçti. Sert bir ş ekilde yana düş tüm ve bir ağacın altına yuvarlanmaya çalıştım. Ira yeniden ateş etti. Bu sefer ıskalamıştı ama. Yuvarlanmaya devam ettim. Elim bir taş a değdi. Hiç düş ünmeden alıp Ira'nın bulunduğu yere doğru attım. Acınacak haldeydim. Tıpkı yüzüstü yatırılmış bir bebek gibi ne yapacağımı bilemeden çırpmıyordum. Taşın bir faydas ı olmamıştı. İ sabet etmiş ti ama zarar verdiğini sanmıyorum. O
anda aslında Ira'nın baş tan beri
452
bunu planladığını anladım. Bu yüzden benimle yalnız görüş mek istemiş ti. Bu yüzden beni bu ormana getirmiş ti. Beni öldürmek istiyordu. O ince ruhlu Ira'dan bir katil çıkmıştı demek.
Arkama baktım. Çok yakındı bana. "In-Laws" filminde Alan Arkin'in bir yılan gibi kıvnla kıvrıla koş arken kurş unlardan kaçtığı sahne geldi aklıma birden. Ama bu iş e yaramazdı. Adam sadece bir iki metre uzağımdaydı ve elinde bir silah vardı. Vurulmuş tum ve vücudumdan akan kanı hissedebiliyordum. Kesin ölecektim. Kesin. Ama ben yuvarlanmaya devam ettim. O da düş memek için çaba sarf ederek ve bir atış denemesi daha yapmak için dengesini bulmaya çalış arak peş imden geliyordu. Yapabilirdi. Biliyordum. Birkaç saniye daha ömrüm kalmıştı. Tek ş ans ım yön değiş tirmekti.
Yere tütündüm ve kendimi frenledim. Bu Ira için büyük sürpriz olmuş tu. Yavaş lamaya çalıştı. Her iki elimle bir ağacı kavradım ve ağaçtan kuvvet alarak bacaklarımı ona doladım. Bu hareketi yaptığımda yine acınacak halde hissettim kendimi. Kulplu beygir üzerindeki kabiliyetsiz bir jimnastikçi gibiydim. Ama hâlâ Ira'nın silahı bana doğrul-tulmuş tu ve dengesini kaybetmeye baş lamıştı. Ayağımla sağ bileğinin kenarına vurdum. Çok sert bir ş ekilde olmasa da yeteri kadar sert sanırım.
Ira bir çığlık atıp yere devrildi.
Silah geldi aklıma. Silahı al Paul. Silahı al.
Güçlükle ona doğru ilerledim. Ondan daha uzun boyluydum. Daha gençtim. Daha
formdaydım. O kafas ı bulanık yaşlı bir adamdı. Tabii ki silahı da
ateş leyebilirdi. Kollarında ve bacaklarında hâlâ bir parça güç kalmıştı. Ama
yıllarca
453
kullandığı uyuş turucular reflekslerini yavaş latmış olmalıydı.
Bir yandan üzerine tırmanmaya çalışıyor, bir yandan da silahı arıyordum. Silah sağ elindeydi. Sağ koluna konsantre olmalıydım. Kolu düş ün. Sadece kolu düş ün. İ ki elimle birden ellerine yapıştım ve vücudumu ona doğru yuvarladım. Elini hareketsiz bıraktıktan sonra büktüm. Elinde bir ş ey yoktu.
Sağ eline o kadar konsantre olmuş tum ki bana doğru gelen sol eli fark etmedim bile. Düş tüğünde silahı yere düş ürmüş olmalıydı. Kafamda ş imş ekler çakmıştı adeta. Beynimin sanki bağlı olduğu zincirlerden kurtulmuş gibi sağ tarafa doğru sars ıldığını ve tıngırdadığını hissettim. Bedenim ş iddetle sars ılıyordu. Kendimi koyvermiş tim.
Kafamı kaldırdım. Silahını bana doğrultmuş tu. "Ellerini yukarı kaldır, polis!" Sesi tanımıştım. Bu York'tu. Gözlerimi silahtan Ira'nın gözlerine doğru kaydırdım. O kadar yakındık ki tam yüzümün dibindeydi silahın ucu. Beni vuracaktı. Beni öldürecekti. Beni kurtaramayacaklardı. Artık çok geçti. Polis buradaydı ve o da bunun farkındaydı. Ama yine de beni öldürecekti.
"Baba! Hayır!"
Lucy'ydi gelen. Ira Lucy'nin sesini duyduğunda yüz ifadesi değiş ti birden.
"Silahı bırak! Derhal!"
York'du yine. Ira sabit bir ş ekilde gözlerimin içine bakıyordu. "Kardeş in öldü," dedi.

Sonra da silahı ağzına götürüp tetiğe bastı.
454
38. BOLUM
Kendimden geçtiğimi söylediler daha sonra.
Her ş eyi çok hayal meyal hatırlıyordum aslında. Ira üzerime doğru düş müş tü. Başının arka kısmı tamamen havaya uçmuş tu. Lucy'nin çığlık attığını hatırlıyorum. Masmavi gökyüzüne baktığımı, üzerimden geçen bulutlan seyrettiğimi hatırlıyorum. Sanınm bir sedyeye yatınhp ambulansla götürüldüm. Ondan sonras ını da hatırlamıyorum zaten. Aklımda kalan sadece masmavi gökyüzü ve beyaz bulutlar. Soma iyice rahatlayıp kafamı boş alttığımda Ira'nın sözlerini hatırladım. Kardeş in öldü.
Başımı salladım. Hayır. Glenda Perez Camille'in ormandan çıkmayı baş arabildiğini söylemiş ti bana. Ira'nın gerçekleri bilmesine imkân yoktu. Bilemezdi.
"Bay Copeland?"
Gözlerimi kırpıştırıp açtım. Yataktaydım. Bir hastane odas ındaydı m. "Ben Dr. McFadden."
455
Gözlerimi odanın içinde gezdirdim. Doktorun tam arkas ında York duruyordu. "Kurş un belinizi s ıyırıp geçmiş . Dikiş attık. İ yi olacaks ınız. Ama bu arada biraz acı çekebilirsiniz... "
"Doktor?"
Mc Fadden sözünün kesilmesine pek alışık değildi herhalde ki sinirli bir ses tonuyla "Evet?" dedi. " İ yiyim değil mi? Sorun yok değil mi?" "Evet. İ yisiniz." "O zaman bu konuyu daha sonra konuş alım. Polis memuruyla görüş mem laz ım öncelikle."
York gülümsedi. Bir tartış ma çıkacağını düş ünmüş tüm zira doktorlar savcılardan çok daha küstah insanlardır. Ama düş ündüğüm gibi olmadı. Omuzunu silkti. "Elbette. Konuş manız bittiğinde hemş ireye beni çağırmas ını söyleyin." "Teş ekkürler doktor."
Tek bir kelime söylemeden odayı terk etti. York yatağa yaklaştı. "Ira'dan nas ıl haberiniz oldu?" diye sordum.
"Laboratuardaki çocuklar ş eyin yani iş te hâlâ elimizde kesin kimliği yok ama haydi Gil Perez'in diyelim, vücudunda baz ı halı lifleri buldular." "Bence de artık Gil Perez deseniz iyi edersiniz:"
"Neyse iş te, cesette baz ı halı lifleri buldular. Eski bir arabadan geldiğini öğrendik. Aynı zamanda cesedin bulunduğu yere yakın bir sokaktaki kameradan Silverstein'm sarı Vblksvvagen'ini fark ettik. Sonra da oraya geldik iş te acilen."
"Lucy nerede?" .
"Dillon kendisine baz ı sorular soruyor." "Anlayamıyorum. Gil Perez'i Ira mı öldürmüş yani?"
456
"Aynen öyle." "Kesin mi?"
"Kesin. Öncelikle Volksvvagen'in arkas ında kan bulduk. Sanırım Perez'in kanıyla uyuş acak. İ kincisi bakımevi çalış anları cinayetten bir gün önce Perez'in Manolo Santiago adıyla ziyaretçi defterini imzaladığını teyid ettiler. Ertesi sabah Silverstein' ın Volksvvagen'nine binip bakımevin-den çıktığını da teyit ettiler. Altı aydan sonra ilk kez dış arı çıkmış .
Suratımı astım. "Bunu kızına söyleme gereği duymamış lar mı?"
"Onu görenler Lucy Gold bakımevine geldiğinde orada değilmiş . Bir de ş u var. Personel bana sürekli Silverstein' ın istediği zaman bakımevine girip çıkabileceğini, kendi işini kendisinin görebileceğini üzerine basa basa söyledi." "Anlayamıyorum. Neden İ ra onu öldürsün ki?" Seni neden öldürmek istediyse ondan sanırım. İ kiniz de yirmi sene önce o kampta neler olduğunu bulmaya çalışıyordunuz. Bay Silverstein'nın hoş una gitmemiş bu herhalde." Taş ları yerine oturtmaya çalışıyordum. "Margot Green ve Doug DillinghamT da o mu öldürdü yani?" York sanki kız kardeş imi de ölenler listesine eklememi beklemiş ti. Ama onun adını telaffuz etmedim.
"Olabilir."
"Peki Wayne Steubens?"
"Sanırım bir ş ekilde beraber çalıştılar, bilemiyorum. Tek bildiğim Ira Silverstein' ın benim adamı öldürdüğü. Unutmadan söyleyeyim, bir ş ey daha var. Ira'nın seni vurduğu silah. Merminin çapı Gil Perez'i vuran silahla aynı.
457
Kesin sonuç için balistik testi yapılıyor ama uyacağından eminim. Bir de buna arabas ının arkas ındaki kanı ve kamera görüntülerini eklersek... Bu kadar tasadüf de olamaz herhalde değil mi? Ama Ira Silverstein öldü ve bildiğin gibi ölüleri yargılayamazsın. Ira Silverstein'ın yirmi yıl önce yaptıklarına ya da yapmadıklarına gelirsek..."York omuzunu silkti. "Ben de merak ediyorum neler olup bittiğini. Ama bu baş kalarının çözüme kavuş turmak zorunda olduğu bir muamma."
"Eğer ihtiyaç duyarsak yardımcı olur musun?" "Tabii ki. Memnuniyetle. Her ş ey çözüme ulaştığında da gel de sana bir yemek ısmarlayayım." "Tamamdır." El sıkıştık.

"Sana hayatımı kurtardığın için teş ekkür ederim," dedim.
"Tabii tabii. Bence de iyi olur, ama bir ş ey var. Hayatını kurtaran ben değilim."
Ira'nın yüzündeki ifadeyi hatırladım. Beni öldürmeye o kadar kararlıydı ki. York da öyle düş ünüyordu. Ira kesinlikle beni öldürecekti. York'un tabancas ından çok Lucy'nin sesi kurtarmıştı hayatımı.
York odadan çıktı. Artık bu hastane odas ında yalnız başıma kalmıştım. Hayatta elbette ki bir hastane odasından çok daha sıkıcı yerler vardı ama şu anda benim için en sıkıcı yer burasıydı. Ölen karım Jane'i, ne kadar cesur olduğunu ama hayatta tek korktuğu ş eyin bir hastane odas ında yalnız başına kalmak olduğunu düş ündüm. O yüzden de her gece onunla kalırdım. Ş u dünyadaki en rahats ız nesnenin, çekildiğinde dünyanın en rahats ız yatağı olan sandalyenin üzerinde geçirdiğim geceleri hatırladım. Kimseden alkış filan beklemiyorum bu bilinsin lütfen.
Hayatımda Jane'in ilk kez o kadar aciz görmüş tüm. Hastanedeki ilk gecesinin sabahında mümkün olduğu kadar çaresizliğini belli etmemeye çalış arak ellerimi sıkı s ıkı tutup "Lütfen beni yalnız bırakma burada," demiş ti. Ben de onu yalnız bırakmadım zaten. Bir daha hiç yalnız bırakmadım. Ş u anda bulunduğum oda gibi bir yere dönmenin verdiği korkuyla ölmek istediği yere, eve geldiğinde bile.
Sıra bendeydi şimdi. Onun kadar tedirgin değildim ama. Hayatın beni nerelere getirdiğini düş ündüm. Bu gibi zor durumlarda kim olurdu yanımda? Bir hastane odas ında gözlerimi açtığımda yatağımın baş ucunda kim olurdu? Sadece iki isim geldi aklıma. Greta ve Bob. Geçen sene sandviç ekmeklerini dilimlerken elimi kestiğimde Bob beni hastaneye getirmiş , Greta da Cara'ya bakmıştı. Onlar benim ailemdi. Terk ettiğim tek aile. Artık çıkıp gitmiş lerdi hayatımdan. En son hastaneye yattığım zamanı düş ündüm. On iki yaşımdaydım ve ateş li romatizma tanısıyla hastaneye yatırılmıştım. O zamanlar nadiren rastlanırdı bu hastalığa. On gün hastanede yattım. Camille'in beni ziyarete geldiğini hatırlıyorum. Beni oyalayacağını bildiği için bazen en fırlama arkadaş larını getirirdi beraberinde. Habire kelime avı oynardık. Steely Dan, Supertramp ve Doobie Brothers gibi sevdiği grupların kasetlerini getirirdi bana. Hangi müzik gruplarının iyi hangilerinin kötü olduğunu söyler ben de onun söylediklerine Tann'nın emriymiş gibi koş ulsuz ş arts ız inanırdım. Acaba ormanda acı çekmiş miydi?

Hep bunu merak edip durmuştum hayatım boyunca. VVayne Steubens ne yapmıştı ona acaba? Margot Green'e yaptığı gibi onu da bağlayıp korkutmuş muydu? Doug Billingham gibi o da boğuşmuş muydu VVayne Steubens'le? Yaralar canını acıtmış mıydı? indiana ve Virginia'da yaptığı gibi onu da canlı canlı mı gömmüş tü toprağa? Son nefesini vermeden önce çok mu korkmuş tu?
Ve ş imdi yeni bir soruyla karşı karşıyaydım. Camille o ormandan bir ş ekilde canlı çıkabilmiş miydi acaba gerçekten?
Sonra Lucy'yi düş ünmeye baş ladım. O çok sevdiği babas ı gözünün önünde kafas ını uçururken kim bilir nas ıl sars ılmıştı. Nedenler, nas ıllar uçuş uyordu herhalde beyninde. Ona uzanıp bir ş eyler söylemek onu az da olsa avutmak istemiş tim. Odanın kapısı vuruldu.
"Girin."
Hemş ire geldi sanmıştım. Gelen Muse'du. Ona gülümsedim. Onun da bana gülümseyeceğini ummuş tum ama yanılmışım. İ fadesiz bir yüzle bana bakıyordu. "Suratını asmana gerek yok," dedim. "Ben iyiyim."
Muse yatağa yaklaştı. İfadesi değişmemişti. "Sana dedim ya... "
"Doktorla konuş tum. Belki akş ama eve çıkarmışsın." "O zaman bu surat ne böyle?" Muse bir sandalye kapıp yatağın kenarına çekti. "Konuş mamız laz ım." Loren Muse'u daha önceden de görmüş tüm böyle.

Bu onun "dövüş e haz ırım" bakışıydı. Bu bakışıyla "seni duvara çivileyeceğim adi herif diyordu bana aslında. "Bana yalan söylersen yüzünü darmadağın ederim" bakışı. O bir katili, tecavüzcüyü, otomobil hırs ızını sorguya çekmek için karşısına aldığında hep bu ifade olurdu yüzünde. Ş imdi de bana saldıracaktı anlaşılan.
"Ne var? Ne oldu?"
İfadesi yumuşamadı. "Raya SinghTe ne konuştunuz?"
"Düşündüğümüz gibi." Ona kısaca anlattım ama konumuzun Raya olmadığının farkındaydım. "Ama esas önemli haber Gil Perez'in kızkardeş i beni görmeye geldi. Bana Ca-mille'in hâlâ hayatta olduğunu söyledi."
Yüzü değiş ti birden. İ yi biriydi, buna ş üphe yoktu ama ben de iyiydim. Derler ki doğru "hikaye" sadece saniyenin onda biri kadar sürer. Farkına varmıştım. Söylediğim şey onu şaşırtmamıştı. Ama bununla birlikte hafiften sarsıldığını hissettim.
"Neler oluyor Muse?"
"Bugün ş erif Lovvell'le konuş tum."
Kaş larımı çattım. "O hâlâ emekli olmamış mı?"
"Hayır."
Neden orta gittiğini sormak istedimse de bundan vazgeçtim, zira Muse'un iş ini en iyi ş ekilde yapmak isteyen, detaycı biri olduğunu biliyordum. Cinayetlerle ilgili ilk soruş turmaları yapanlara ulaş mak istemesi gayet doğaldı aslında. Neden bana böyle ters davrandığını da anlamıştım böylece.

"Bırak tahmin edeyim." Dedim. "O geceyle ilgili yalan söylediğimi düş ünüyor." "
Muse evet ya da hayır demedi- "Çok garip değil mi? O
461
cinayet gecesi nöbetten kaytarman çok garip."
"Sebebini biliyorsun. O ödevde yaz ılanları sen de okudun."
"Evet, okudum. Kız arkadaşınla ormana kaçtın. Sonra da onun başını derde sokmak istemedin."
"Doğru."
"Ama aynı ödevde bir de üzerinde kan olduğu yaz ıyordu değil mi?"
Ona baktım. "Neler oluyor söyler misin?"
"Şu anda sana patronum olarak hitap etmiyorum."
Yatakta oturmaya çalıştım. Dikiş lerim çok acıtıyordu.
"Lovvell sana zanlı olduğumu mu söyledi?"
"Söylemesine gerek yok. Ayrıca sana soru sormam için zanlı olman da gerekmez. O gece hakkında yalan söy... "
"Lucy'yi koruyordum. Bunu daha önceden de söylemiş tim sana."
"Söylemiş tin, evet. Ama kendini benim yerime koy. Kimseyi kayırmadan, tarafs ız bir ş ekilde bakmalıyım olaya. Benim yerimde olsaydın sen de aynı sorulan sormaz miydin?"
Söyledikleri üzerinde düş ündüm. "Anladım tamam. Çok iyi. Bana ne istersen sorabilirsin."
"Kardeş in hamile kaldı mı hiç?"
Donup kalmıştım, Bu ani soru beni çok ama çok şaşırtmıştı ve zaten amacı da buydu Muse'un. "Sen ciddi misin?" ''Evet ciddiyim.''
"Neden böyle bir ş ey sordun ki?"
''Sadece soruma cevap ver.''
"Hayır. Kardeş im hamile filan kalmadı."
462
"Emin misin?"
"Sanırım hamile kalsaydı bilirdim." "Bilir miydin hakikaten?"
"Anlayamıyorum. Neden? Neden soruyorsun?"
"Bilirsin, genç kızlar hamileliklerini genelde ailelerinden saklarlar. Hatta bebeği dünyaya gelene kadar hamileliğinden haberi olmayan bir kız bile vardı hatırlarsan.''
Hatırlamıştım. "Bak Muse. Artık senden daha yüksek mevkide olduğum için sana emrediyorum. Soruma cevap ver. Neden bana kardeş imin hamile olup olmadığım soruyorsun?"
Yüz ifademden bir ş eyler anlamaya çalışıyor gibiydi. Gözleri kaygan solucanlar gibi üzerimde dolaş maya baş ladı. "Kes ş unu," dedim.
"Kendini sorgulaman laz ım. Bunu biliyorsun." "Hiçbir ş ey yapmak zorunda değilim."
"Hayır, zorundas ın. Lovvell hâlâ iş inin başında ve bu dava onun bebeği sayılır." "Lovvell mi? O hödük herif on sekiz sene önce Wayne Steubens'i tutukladıklarından beri dava üzerinde çalışmış filan değil."
"Olsun. Yine de onun davas ı sayılır. Başında o var." Ne diyeceğimi bilemiyordum. "Lovvell bu kadar zamandır Gil Perez'in hayatta olduğunu biliyor mu?" 'Teorinden bahsettim ona.''
"Peki o zaman neden deminden beri Camille'in hami-leliğiyle ilgili sorup duruyorsun?" Hiçbir ş ey söylemedi.
"Tamam. Ş öyle yapalım o zaman. Bak. Glenda Perez'e
463
ailesini bu iş in dışında tutmaya çalış acağıma dair söz verdim. Git bunu söyle Lovvell'a. Belki o zaman sana istediğin tüm bilgileri verir. Bunu isterim, zira sana bir taş ra ş erifinden çok daha fazla güveniyorum. Burada önemli olan Glenda Perez'in kız kardeş imin o ormandan canlı çıktığını söylemesi." "Ve,'' dedi Muse. "Ira Silverstein da onun öldüğünü söyledi."
Odaya sessizlik çökmüş tü. Ş imdi her ş eyi okuyabiliyordum yüzünde. Sert sert baktım. Bakış larıma karşılık vermek için çabaladı ama baş aramadı. "Neler oluyor Muse?"
Ayağa kalktı. O s ırada oda kapısı açıldı. Bir hemş ire içeri girdi. Kısaca selam verdikten sonra tansiyon aletini koluma takıp pompalamaya baş ladı. Sonra da ağzıma bir termometre soktu.
"Biraz sonra yine geleceğim," dedi Muse. Termometre hâlâ ağzımdaydı. Hemş ire nabz ımı ölçtü. Herhalde çok yüksek çıkacak diye düş ündüm. Ağzımda termometreyle seslenmeye çalıştım.

"Muse!"
Odadan çıkıp gitti. Öylece kalakalmıştım yatakta. Endiş eliydim. Hamile mi? Hakikaten hamile kalmış olabilir miydi Camille?
Anlayamıyordum. Hatırlamaya çalıştım. Acaba bol giysiler giydiği olmuş muydu? O her ne kadar belli etmemeye çalışsa da babam bir jinekolog olduğu için anlamış olmalıydı. Babamdan asla saklayamazdı. Ama belki de hamile filan kalmamıştı hiç.
464

Kardeş imin kesinlikle hamile olamayacağını düş ünmek de saçma olur biliyorum. Ve o ormanda neler olup bittiğini bilmiyordum. Fakat bir ş eyden emindim ki Muse bana anlattıklarından çok daha fazlas ını biliyordu. Tesadüfen sorulmuş bir soru değildi bu.
Hemş ire iş ini bitirdikten sonra Cara'nın nas ıl olduğunu öğrenmek için telefona uzandım. Greta çıktı telefona. Dostça bir "Alo" dedi. Şaşırmıştım.
"Merhaba Greta,"
O yumuş ak ses tonu uçup gitti birden sesimi duyunca. " İ yi olacağını duydum." "Öyle söylüyorlar."
"Cara'yla evdeyim," dedi Greta gayet resmi bir ses tonuyla. " İ stersen akş am bizde kalabilir." "Harika olur, sağ ol." Bir sessizlik oldu. "Paul?"
Bana aslında hep Cope derdi. Bana Paul diye hitap etmesi hoş uma gitmemiş ti.
Evet?"
Cara'nın mutluluğu benim için çok önemli. Yeğenim sonuçta. Kız kardeş imin kızı." "Anl ı yorum."
"Ama sen. Sen benim için hiçbir ş ey ifade etmiyorsun." Telefonu kapattı. Arkama dayanıp Muse'un dönmesini bekledim. Başım ağrıyordu. Her ş eyi tek tek kafamdan geçirdim.
Glenda Perez kardeş imin o gece ormandan sağ salim çıktığını söylemiş ti. İ ra Silverstein ise öldüğünü.
Peki kime inanacakt ı m ben?
Glenda Perez oldukça zeki birine benziyordu. Ira Silverstein ise delinin tekiydi.
O zaman normalde Glenda Perez'in söylediğine inanmam laz ımdı.
Ira'nın bana sürekli insanların gömüldükleri yerde kalmas ı gerektiğini söylediğini hatırladım. Gil Perez'i öldürmüş tü ve beni de öldürmeye kalkışmıştı.
Neden? Çünkü olayları eşelememiz bir şekilde onu rahatsız ediyordu. Kardeşimin hayatta olduğundan ş üphelendiğim müddetçe araştırmayı bırakmayacağımı biliyordu. Sonuçları ne olursa olsun Camille'i yeniden eve getirme ş ans ım olduğunu düş ündüğüm sürece elimden ne geliyorsa ardıma koymayacaktım. Ira kesinlikle bunu istemiyordu.
O yüzden de bana öldüğünü söyleyerek yalan söylemiş ti.
Diğer yandan Glenda Perez de araştırmaktan vaz-geçme-mi istiyordu. Bu soruş turmayı açık tuttuğum sürece ailesi tehlikede olacaktı çünkü. Sahtekârlık yaptıkları meydana çıkacaktı. Dolayısıyla onun da yirmi yıl öncesinde ne olduysa bir ş ey değiş mediği ve VVayne Steubens'in kız kardeş imi öldürdüğü konusunda beni ikna ederek yolumdan döndürebileceğini fark etmiş olmas ı gerekmez miydi?
Ama öyle yapmamıştı.
Glenda Perez'e inanmam gerektiğinin bir ispatı daha. Yeniden bir umut kaplamıştı içimi. Loren Muse geri döndü. Kapıyı kapattı. " Ş erif Lo-vvell'le görüş tüm az önce," dedi. "Öyle mi?"
"Söylediğim gibi, bu onun davas ı. Onun onayı olma-

dan baz ı ş eyler hakkında konuş amam."
"Ş u senin hamilelikle ilgili sorduğun soruyla mı ilgili?"
Muse sanki altındaki sandalye her an kırı lacakmış gibi tedbirli bir ş ekilde oturarak ellerini dizlerinin üstüne koydu. Garip davranıyordu. Muse gibi davranmıyordu. Ben onu deposu amfetaminle doldurulmuş Sicilyalı bir sürat otomobiline benzetirdim. Onu hiç bu kadar bastırılmış görmemiş tim ş imdiye kadar. Gözlerini yere indirmiş ti. Aslında acıyla karışık bir ş efkat kaplamıştı içimi. Doğru olanı yapmak için çabalıyordu. Her zamanki gibi.
"Muse?"
Yavaş ça gözlerini kaldırdı. Gördüğüm yüz hoş uma gitmemiş ti. "Neler oluyor söylesene."
"Andrevv Barrett'i kamp arazisine gönderdiğimi biliyorsun değil mi?"
"Tabii ki biliyorum," dedim. "Yeni bir yeraltı radarı deneyecekti değil mi? Ne oldu ki?"
Muse sadece yüzüme bakmakla yetindi. Gözlerinin yaş ardığını gördüm. Sonra kafas ını salladı. Hayatımda ş imdiye kadar hiç kimse bu kadar hüzünlü bakmamıştı bana.
O an dünya durmuş tu sanki. UmuL Senelerdir bir umuttu kalbimi sanp sarmalayan. Ama ş imdi o umut pençelerini kalbime saplayıp parçalara bölmüş tü. Nefes alamıyordum. Başımı salladım. Muse hâlâ hüzünlü hüzünlü bakmaya devam etti. " İ ki cesedin gömülü olduğu yerin yakınında iskelet kalıntıları buldular," dedi. Kafamı sallamaya devam ettim. Hayır. Ş imdi zamanı değildi. Bütün bu olanlardan sonra...
"Bir yetmiş boyunda bir kız iskeleti. Yaklaşık yirmi 467
yıldır toprağın altında gömülüymüş ."
Muse durup kendime gelmemi bekledi. Kafamı toparlamaya, söylediklerine kulak tıkamaya çalıştım. Geri sardım ve sonra birden bir ş ey hatırladım. "Dur biraz. Bana Camille'in hamile olup olmadığını sormuş tun.

Yani bu bulunan cesette... Yani hamile olduğunu görebiliyorlar mı?" "Hamile değilmiş ," dedi Muse. "Doğum yapmış ."
Donup kalmıştım. Kavramaya çalıştım ama baş aramadım. Hamile olmas ını anlayabilirdim. Olabilirdi. Belki kürtaj olurdu, bir ş ekilde aldırırdı, bilemiyorum. Ama çocuğunu doğurduktan sonra ölmüş olmas ı...
"Neler olduğunu bulmanı istiyorum Muse." "Bulacağım."
"Ve o bebek nerede aca... " "Onu da bulacağım."
4 6X
39.BOLUM
"Sana haberlerim var,"
Alexei Kokorov çok çirkin bir adamdı ama hâlâ karizmasından bir şey kaybetmemi ş ti.
Seksenlerin sonunda duvarın yıkılmas ından kısa bir süre önce hayatları sonsuza kadar değiş miş , Kokorov In Tourist'te Sosh'un emrinde çalış maya baş lamıştı. Bir zamanlar bu iki adamın KGB'nin iki seçkin elemanı olduğu düş ünüldüğünde insanın gülesi geliyordu. 1974 yılında "Spets-gruppa A"-Alfa denen grupta çalışmaya baş lamış lardı.
Grubun amacı güya terör ve suçla mücadeleydi ama 1979 yılında, soğuk bir Noel sabahında çalıştıkları bu birim Kabil'deki Duralumin Sarayı'na girdi. Bu olaydan çok kısa bir zaman soma Sosh İn Tourist'te işe girip New York'a taşınmıştı. Aralan pek iyi sayılmasa da iş arkadaşı Kokorov onu takip etmiş ti. İ kisi de ailelerini memlekette bırakmış lardı. Öyle olmas ı gerekiyordu. New York'un cazibesi vardı. Sadece en acımas ız Ruslar' ı gönderirlerdi buraya. Ama en acımas ızlarının dahi pek sevmediği ve güvenmediği iş arkadaş ları tarafından kollanıp gözetim altında tu-
469
tulmas ı gerekiyordu. En acımas ızlara dahi eğer memlekete dönerlerse orada onlara acı verecek ve kalplerini yumuş atacak birilerinin beklediğinin hatırlatılmas ı ve bunun önüne geçilmesi gerekiyordu. "Devam et," dedi Sosh.
Kokorov'un ayık dolaştığı çok nadir görülürdü. Sosh onu tanıdığından beri bu böyleydi ama gençliğinde aşın derecede alkol almas ı avantaj ına olmuş tu. Güçlü ve zekiydi ve içki içince daha da saldırgan bir tip oluyordu çünkü. Bir köpek gibi itaat ederdi üstlerine. Ama yıllar ondan çok ş ey alıp götürmüş tü. Artık kocaman adam olan çocukları ondan nefret ediyordu.
Karısı seneler önce terk etmiş ti onu zaten. Acınacak haldeydi ama hâlâ iş inin ustas ıydı. Birbirlerini hiç sevme-miş lerdi ama hâlâ s ıkı bir bağ vardı aralarında. Kokorov öteden beri sadık kalmıştı Sosh'a. Bu yüzden de Sosh onu asla paras ız bırakmazdı.
"Ormanda bir ceset bulmuş lar," dedi Kokorov.
Sosh gözlerini yumdu. Bunu hiç beklemiyordu ve çok şaşırmıştı. Pavel Copeland hep geçmiş i eş eleyip durmuş tu. Sosh onu durdurabileceğini düş ünmüş tü, zira baz ı ş eylerin hep s ır olarak kalmas ı gerekiyordu.
Gavrel ve Aline, yani kardeş leri toplu bir mezara gömülmüş tü. Ne bir mezar taşı, ne de bir haç. Ama Sosh bundan hiç rahats ızlık duymamıştı. Topraktan geldik toprağa gideceğiz. İş te bu kadar. Ama bazen düş ünürdü. Bir gün Gavrel dirilip erkek kardeş ini suçlar mıydı acaba? "Atmış sene önce neden bir parça daha fazla ekmek yiyeceğim diye açgözlülük yaptın?" diye sorar mıydı? Sadece küçük bir ekmek parças ı. Hiçbir ş eyi değiş tirmezdi ki bu. Ama yine de
470
Sosh ömrü boyunca Allah' ın her sabahı, hep çaldığı o ekmek parças ının vicdan azabıyla uyanırdı uykusundan.
Bu da öyle bir ş ey miydi acaba? İ ntikam intikam diye bağıran ölüler. "Nas ıl öğrendin?" diye sordu Sosh.
"Pavel'in ziyaretinden beri yerel haberleri takip ediyorum," dedi Kokorov. "İ nternette yayınlamış lar."
Sosh gülümsedi. İ ki eski KGB ajanı bilgi toplamak için Amerikan İ nternetini kullanıyor ha? İş te buna kahkahalarla gülünürdü.
"Ne yapmamız laz ım?" diye sordu Kokorov.
"Ne mi yapmamız laz ım?"
"Evet. Ne yapmamız laz ım dedim."
"Hiçbir şey Alexei. Uzun zaman oldu."
"Bu ülkede cinayetlerin peş ini bırakmazlar. Mutlaka soruş turacaklardır." "Peki soruş turdular diyelim. Ne bulacaklar ki?" Kokorov hiçbir ş ey söylemedi.
"Her ş ey bitti. Artık korumamız gereken bir örgüt ya da bir ülke yok."
Sessizlik.
Alexei çenesini sıvazlayıp Sosh'a baktı "Ne oldu? O günleri mi özlüyorsun Sosh?" "Gençliğimi özledim. Hepsi bu."
"İ nsanlar bizden korkarlardı," dedi Kokorov. "Yanlarından geçerken tir tir titrerlerdi."
"Peki ne yani? Bu iyi bir şey miydi Alexei?"
Alexei'in gülümsemesi bile korku salıyordu. Dişleri ağzına göre çok fazla küçüktü. Tıpkı kemirgenler gibi.

"Numara yapma ş imdi. Güçlüydük. Birer Tann'ydık biz."
"Hayır. Birer kiralık hayduttuk. Tanrı değil, Tann'larm pis iri kıyım mahlukatlarıydık. Güç onlardaydı. Esas kendimiz korktuğumuz için korkutuyorduk insanları. Zayıfları ezerek tatmin olan adamlardık biz."
Alexei "boş versene sen" der gibi elini salladı. "Yaş lanıyorsun."
"İ kimiz de yaş lanıyoruz."
"Eski hatıraların hortlamas ı hoş uma gitmiyor."
"Pavel'in gelmesi de hoş una gitmedi değil mi? Çünkü sana büyükbabas ını hatırlatıyor."
"Hayır."
"Tutukladığın adam. Tutukladığın o yaşlı adam ve karısı."
"Sen benden daha mı iyiydin Sosh söylesene." "Hayır, tabii ki hayır."
"Benim fikrim değildi. Bunu biliyorsun. İ hbar ettiler ve biz de harekete geçtik."
"Aynen öyle oldu," dedi Sosh.
"Tanrılar sana emretti ve sen de emirlerini yerine getirdin. Hâlâ kendini önemli biri gibi hissediyor musun?"
"Baş ka ş eyler vardı." "Hayır yoktu."
"Sen de olsan aynı ş eyi yapardın." "Evet. Yapardım." "Hepsini yüce bir dava uğruna yaptık." "Söylediğin ş eye gerçekten inanıyor musun Alexei?"
"Evet. Hâlâ inanıyorum. Özgürlüğün yol açtığı tehlikeleri gördüğümde hâlâ hakikaten çok mu yanlıştı yaptıklarımız diye düşünüyorum."

"Ben senin gibi düş ünmüyorum," dedi Sosh. "Biz birer caniydik." Bir sessizlik oldu.
"Peki ş imdi cesedi bulduklarına göre ne olacak?"
"Belki hiçbir ş ey olmaz. Belki daha fazla insan ölür. Belki Pavel sonunda geçmiş iyle yüzleş me fırsatı yakalar."
"Ona artık geçmiş le uğraş mamas ını söylemedin mi?"
"Söyledim," dedi Sosh. "Ama beni dinlemedi. Hangimizin haklı çıkacağını kim bilebilir ki?"
* * # i
Doktor McFadden içeri girip kurşunun iç organlarıma herhangi bir zarar vermeden vücudumu sıyırıp geçtiği için-şanslı olduğumu söyledi. Film ya da dizi kahramanlarının vurulduktan sonra Sanki hiçbir ş ey olmamış gibi hayatlarına kaldıkları yerden devam etmeleri beni hep hayrete düş ürmüş tür. Ama gerçek ş u ki kolay kolay iyileş emeyen bir sürü kurş un yaras ı var. Bu yatakta boş boş yatacağıma evde dinlenirdim daha iyi.
"Ben daha çok başınıza aldığınız darbeden endiş eliyim," dedi doktor. "Ama eve gidebilirim öyle değil mi?"
"Biraz sizi uyutalım bence. Uyandığınızda nas ıl olduğunuza bakarız. Gece burada kalmanız gerekebilir."
Karşı çıkacak oldum ama evde de yapacak' bir ş eyim yoktu ki. Kendimi kötü hissediyordum. Her tarafım ağrıyordu. Cara benim bu berbat halimi görse eminim çok korkardı.
Ormanda bir iskelet bulmuş lardı. Hâlâ kafam almıyordu.
Muse hastaneye ilk otopsi sonuçlarını fakslamıştı. Henüz onlar da emin değildi ama bu iskeletin kız kardeş im olabileceği ihtimalini kavramak benim için o kadar kolay değildi.
Lovvell ve Muse o bölgede daha önce kaybolan ve bulunan iskeletin özelliklerini taşıyan kadınları iyice araştırmış , ama bundan bir ş ey çıkmamıştı. Bilgisayar kayıtlarından alınan ilk verilere göre o tarihlere ait tek kayıp vakas ı kız kardeş imdi. Ş imdiye kadar adli tabiplikten ölüm nedeniyle ilgili bir bilgi verilmemiş ti. İ skeletin yıpranmış olduğu düş ünüldüğünde bunda anormal bir ş ey yoktu zaten. Eğer katil boğaz ını kesip onu canlı canlı gömdüyse bunu görmeleri imkânsızdı, zira bu durumda kemikte bir hasar oluşmazdı. Kıkırdak ve iç organlar ise çok uzun zaman önce parazitler tarafından yok edilmiş ti zaten. Esas önemli olan yeri okumaya baş ladım. Kas ık kemi-ğindeki çukurlaş ma. Kurban doğum yapmıştı.
Hâlâ aklım almıyordu ama doğru olduğunu farz ettim bir an. Normalde buldukları iskeletin kız kardeş ime ait olmadığını ummam laz ımdı. Ama öyle değildi iş te. Bundan ne çıkarmam laz ımdı tam olarak? Baş ka bir kızın, kimsenin arayıp sormadığı bir kızın hemen hemen aynı zamanlarda öldürülüp kampta öldürülen diğer çocuklarla aynı bölgeye gömüldüğünü mü? Bu çok anlams ız olurdu.
Bir ş ey atlıyordum. Bir ş ey değil, çok ş ey atlıyordum aslında. Cep telefonumu aldım. Hastanede servis dışı olduğun-

dan sadece York'un numaras ına bakıp oda telefonundan onu aradım.
"Yeni bir ş ey var mı?" diye sordum ona.
"Saat kaç haberin var mı senin?"

Saatime baktım. "Onu biraz geçiyor," dedim.

"Yeni bir ş ey var mı da ne demek?"
İ çini çekti. "Balistik zaten bildiğimiz ş eyleri teyit etti. Silverstein' ın seni vurduğu silah Gil Perez'i öldüren silahla aynıymış . DNA sonucu bir hafta sonra gelir ama Volksvvagen'nın arka koltuğundaki kan da Perez'inkiyle uyuşuyor. Oyun set maç diyebilirim." "Lucy ne dedi?"
"Dillon pek yardımcı olamadığını söyledi. Ş oktaymış . Babas ının zaten pek iyi olmadığını ve büyük ihtimalle kendisini tehdit altında hissettiğini söylemiş ." "Dillon buna inanmış mı peki?"
"Evet. Neden inanmas ın ki? Ne olursa olsun dava kapanmıştır. Sen nas ıls ın?"
"Süper."
"Dillon'a da bir kurş un isabet etmiş ." "Bir kurş un mu sadece?"
"Sağlam bir kurş un ama. Artık her tanıştığı kadına gösterir. Biliyorsun. Buna bayılır."
"Dillon'dan kadınları baş tan çıkartma taktikleri. Sağ ol, almayayım." "Kadınlara yaras ını gösterdikten sonra ne yapıyor biliyor musun?" "Hey bebek, silahı mı da göstereyim mi" mi diyor?" "Kahrolas ı, nas ıl bildin?"
"Onunla konuş tuktan sonra Lucy nereye gitti?" 475
"Kaldığı lojmanlara götürdük." "Tamam. Teş ekkürler."
Telefonu kapatıp Lucy'nin numaras ını çevirdim. Tele-sekreter çıktı. Mesaj bıraktım. Sonra da Muse'u aradım cebinden. "Neredesin?" diye sordum. "Eve gidiyorum. Ne oldu?"
"Reston Üniversitesi'ne gidip Lucy'yle konuşursun belki demiştim." "Gittim."
"Sonuç?"
"Evin ışıklan açık olduğu halde kapıyı açmadı. İ çerideydi yani." "İ yi miydi peki?" "Nas ıl bilebilirim ki?"
Bu hoş uma gitmemiş ti. Babas ı ölmüş tü ve o tek başına evdeydi. "Hastaneye ne kadar uzaklıktas ın?"
"On beş dakika."
"Gelip beni alsana." "Çıkmana izin verdiler mi?"
"Kim beni durdurabilir ki? Zaten çok uzun sürmez."
"Yani sen patronum olarak benden seni kız arkadaşının evine götürmemi istiyorsun öyle mi?"
"Hayır. Bölge savcısı olarak senin beni eski bir cinayetle ilgisi olan en önemli
kiş ilerden birinin evine götürmeni istiyorum."
"Neyse," dedi Muse. "En kısa zamanda oradayım." * * *
Kimse hastaneden çıkmama engel olmadı.
476
Kendimi iyi hissetmiyordum ama birkaç saat öncesine nazaran daha iyi sayılırdım. Lucy için endiş eleniyordum ve aslında bunun endiş eden çok daha güçlü bir his olduğunu gittikçe daha fazla fark ettim. Onu özlemiş tim. Aşık bir adamın özlemiydi bu. Ama içimde duyduğum bu heyecanın bütün bu olanların telaşıyla ya da annem, babam, kız kardeşimle güzel bir aile olduğumuz, Jane'in sağlıklı, güzel, mutlu olduğu o eski masum günlere özlem duymamla hiç ilgisi yoktu. Lucy'yle beraber olmak hoş uma gidiyordu. Bana hissettirdikleri hoş uma gidiyordu. Aşk başka nasıl tarif edilebilir ki? Daha fazla açıklama yapmanın gereği yok herhalde.
Küçük ve dar arabayı Muse kullanıyordu. Ben arabalardan çok fazla anlamadığım için markas ını bilemiyordum ama sadece içinin leş gibi sigara koktuğunu söyleyebilirim. Bunu fark etmiş olacak ki açıklama gereği duydu: "Annem deli gibi sigara içer."
"Hı hı."
"Benimle oturuyor ama geçici. Beş inci kocayı bulana kadar. Arabada sigara içmemesini tembih etmiş tim bu arada." "Ama seni iplemedi."
"Sanırım bu yasaklama karşısında daha fazla içesi geldi. Evde de öyle. Akş am kapıyı açtığımda sanki kültablas ı yalamış gibi hissediyorum kendimi." Daha hızlı sürmesi için dua ediyordum içimden. "Yarınki celse iyi geçecek mi sence?" diye sordu. San ırı m evet."
"Yargıç Pierce dava vekilleriyle odas ında görüş mek istiyor."
477
"Nedenini biliyor musun?" Hiç fikrim yok."
Saat kaçta?"
Tam sabah saat dokuzda."
Orada olacağım."
Seni almamı ister misin?"
Olur."
"O zaman ş irket arabalarından birini alabilir miyim?" "Biz bir ş irkette çalışmıyoruz Muse. Eyalet için çalışıyoruz." "Peki o zaman eyalet arabalarından birini alsam?"
Olabilir." "Çok iyi."
Hiç konuş madan yola devam ettik. "Kız kardeş in için üzgünüm."
Hiçbir ş ey söylemedim. Bunu kaldırabilecek durumda değildim henüz. Belki de kimliğin doğrulanmas ını bekliyordum bir tepki vermek için. Zaten yirmi senedir yas ını tutmuş tum, ne söyleyecektim ki daha? Ya da belki de hislerimi erteliyordum ş imdilik.

İ ki kiş i daha ölmüş tü ş imdi. O ormanlarda yirmi sene önce neler olmuş tu acaba... Belki de etrafta oturan çocukların anlattıkları hikâyeler doğruydu. Belki bir canavar, bir öcü gelip onları yemiş ti.
Margot Green'i, Doug Billingham'ı ve eğer doğru çıkarsa Camille Copeland'i kim öldürdüyse hâlâ yaşıyordu. Hâlâ nefes alıyordu. Belki hâlâ can almaya devam ediyordu. Belki bir yerlerde yirmi seneden beri uyuyordu. Belki yeni bir yere taşınmıştı. Belki diğer bir eyaletteki baş ka bir ormana gitmiş ti. Ama ş imdi bu canavar, öcü her neyse, geri dön-478
müş tü ve eğer onun yeniden çekip gitmesine izin verirsem lanetlenecektim.
Reston Üniversitesi'ndeki öğretmen lojmanları insanın içini karartıyordu. Bitiş ik binalar modas ı geçmiş tuğlalardan inş a edilmiş ti. Aydınlatma çok baş arısızdı ama bunun o kadar da kötü bir ş ey olduğunu sanmıyorum. "Arabada kalmak seni rahats ız eder mi?" dedim Muse'a. "Şöyle hızla bir etrafa bakacağım. Az sonra dönerim."
Kapışma gittim. Işıklar söndürülmüştü ama müziği duyabiliyordum. Bonnie McKee'nin "Biri" şarkısını hemen tanıdım. Korkunç derecede iç karartıcı bir ş allaydı bu. O "Biri" denen kiş i dış arıda bir yerlerde olduğunu bildiği ama asla bulamayacağı mükemmel sevgiliydi. Tipik Lucy. Böyle hüzünlü ş arkılara bayılırdı eskiden beri. Kapıya vurdum. Cevap gelmedi. Zili çaldım, sonra yine birkaç kez kapıya vurdum. Hâlâ cevap yoktu.
"Luce!"
Cevap yok.
"Luce!"
Biraz daha vurdum kapıya. Doktorun verdiği hapın etkisi yavaş yavaş hafiflemeye baş lamıştı. Yan dikiş lerimi hissetmeye baş lamıştım. Ufak bir harekette dahi derim yırtılıyordu sanki.
"Luce!"
Kapı tokmağını çevirdim. Kilitliydi kapı. İ ki pencere vardı. İ çeri baktım. Çok fazla karanlıktı. Pencereleri açmaya çalıştım. İ kisi de kilitliydi. "Haydi Luce, içeride olduğunu biliyorum." Arkamda bir araba sesi duydum. Muse'du bu. Arabayı durdurup dış arı çıktı.
479
• "Aldım," dedi. "Ne o?"
"Yedek anahtar. Güvenlikten aldım."
Anahtarı bana fırlatıp arabaya döndü. Kilide soktum, kapıya bir kez daha vurdum ve çevirdim. Kapı açıldı. İ çeri girip arkamdan kapıyı kapattım. "I şığı açma." Lucy'ydi bu.
"Beni rahat bırak Cope tamam mı?"
iPod'da ş imdi baş ka bir ş arkı çalıyordu. Alejandro Es-covedo bir anneyi ne tür bir sevginin yok ettiğini sorgulu-yordu. "Ş u koleksiyonu haz ırla artık," dedim. Ne?'
"Hani televizyondaki reklamlarda var ya. "Bütün Zamanların En Bayıcı Ş arkıları" serisi."
Hafif kıkırdadığını hissettim. Gözlerimi kırpıştırdım. Orada kanepede oturduğunu görebiliyordum ş imdi. Yaklaştım.
"Gelme," dedi.
Ama ben yürümeye devam ettim. Yanına oturdum. Elinde yarısı boş bir votka şişesi vardı. Odanın içine göz gezdirdim. Yeni alınmış , ışıltılı, ya da insana coş ku veren tek bir kiş isel eş ya yoktu etrafta. "Ira," dedi. "Üzgünüm."
"Polisler Gil'i öldürenin o olduğunu söylediler." "Sen ne düş ünüyorsun?" "Arabas ındaki kanı gördüm. Sana ateş etti. Tabii ki Gil'i öldürmüş de olabilir." 48!)
"Neden?"
Cevap vermedi. Koca bir yudum aldı votkadan. " Ş u şiş eyi bana versene," dedim. "Ben buyum Cope."
"Hayır, değilsin."
"Sana layık değilim. Beni kurtaramazs ın sen." Buna verilecek birkaç cevabım vardı ama hepsi de çok basmakalıp laflardan ibaretti. Üzerinde durmadım.
"Seni seviyorum," dedi. "Seni sevmekten hiç vazgeçmedim. Baş ka adamlarla beraber oldum evet. İ liş kilerim oldu. Ama hep sen vardın yanımda. Sen beraber olduğumuz odalarda bizimleydin. Hatta yatakta bile. Biliyorum. Komik. Sadece çocuktuk çünkü, ama böyle. Bunun için bir ş ey yapamam."
"Anlıyorum," dedim.
"Ira'nın belki Margot ve Doug'u da öldürdüğünü düş ünüyorlar."
"Sence?"
"Olanı biteni unutmak istiyordu sadece. Anlayabiliyor musun? Çok acı veriyordu ona. Bu kadar kayba neden olmak çok üzüyordu onu. Gil'i gördüğünde hayalet filan gördüğünü sandı herhalde."
"Üzgünüm," dedim yeniden. "Evine dön Cope." "Kalmayı tercih ederim." "Buna sen karar veremezsin. Buras ı benim evim. Benim dünyam. Evine git." Yine kafas ına dikti şiş eyi. "Seni bu ş ekilde bırakmak istemiyorum."

Keskin bir kahkaha attı. " İ lk kez mi böyle içiyorum sa-
481
nıyorsun?"
Yüzüme baktı. Onunla tartış acağımı sanıyordu. Yanılmıştı. Onunla tartış maya niyetim yoktu.
"Bu hep yaptığım bir ş ey. Böyle karanlıkta oturup bu lanet olas ı ş arkıları dinleyerek içerim hep. Biraz sonra kendimden geçerim ya da s ızarım iş te neyse. Yarın da sersem sersem dolaşırım ortalıkta." "Seninle kalmak istiyorum." "Ben de kalmam istemiyorum."
"Senin için değil. Kendim için. Seninle olmak istiyorum. Özellikle de bu gece." "Seni burada istemiyorum. Daha da kötü olurum."
"Ama... "
"Lütfen," dedi. Yalvanyordu adeta. "Lütfen beni benimle bırak. Yarın kaldığımız yerden devam ederiz."
482
40. BOLUM
Dr. Tara O'Neill genelde dört beş saatten fazla uyumazdı. Buna ihtiyaç duymuyordu sadece. Günün ilk ışıklarıyla saat altıya doğru ormana gitti. Bu ormanı seviyordu. Aslında bütün ormanları seviyordu. Philadelphia'daki Penn-sylvania Üniversitesi'nde okumuş tu. Herkes ş ehirden hoş lanacağını düş ünmüş tü. Sen çok hayat dolu bir kızs ın, ş ehir de o kadar canlı ki, etrafta o kadar çok insan var ki kesin seversin demiş lerdi.
Ama o Philadelphia'da yaş arken her hafta sonu evine gelmeyi tercih ederdi. Mezun olduktan soma adli tıbbı seçmiş ve fazladan para kazanmak için YVilkes-Barre'da patolog olarak çalış maya baş lamıştı. Bir zamanlar rock yıldızı Eric Clapton'la yapılan bir röportaj ı okumuş tu. Röportajda Clapton insanlara o kadar da bayılmadığını söylüyordu. O'Neill de aynen böyle düş ünüyordu. Baş kalarına ne kadar saçma gelse de kendi kendisiyle kalmayı tercih etmiş ti hep. Bir kitabı okuduktan, bir filmi seyrettikten sonra kimseyle bununla ilgili konuş maktan hoş lanmazdı. Sürekli böbürlenen erkek milletine, egolarına ve delibozuk hallerine taham-
483
mül edemiyordu. Bir hayat arkadaşına ihtiyaç duymuyor ve istemiyordu da. En mutlu olduğu yer buras ıydı iş te. Orman. Elinde bir alet çantas ı vardı. Halkın da yardımlarıyla adli tıbba alınan bu iş levi pek belli olmayan şık aletlerin içinde en kullanışlı bulduğu en basit olanıydı aslında. Mutfakta kullanılanlardan pek farkı olmayan bir elek. Çantadan eleği çıkartıp çamurun içinde araştırma yapmaya baş ladı. Elekler diş leri ve küçük kemikleri aramaya yarardı. Liseden mezun olduğunda katıldığı arkeolojik kaz ı kadar zor bir iş ti bu da. Güney Dakota Badlands'de Koca Domuz denen kaz ı alanında çıraklık yapmıştı. Baş langıçta Jeolojik devirlerden kalma oldukça büyük bir domuz bulunduğu için bu ad verilmiş ti kaz ıya. Domuz ve gergedan fosili aramış , bu onun için harika bir deneyim olmuş tu. Aynı sabrı göstererek çalışıyordu bu ölü gömülen alanda da. Çoğu insan bu sabrı gösteremez, iki dakikada kafayı yerdi ama iş te Tara O'Neill farklı biriydi.
Bir saat sonra aradığı ş eyi bulmuş tu. Küçük bir kemik parças ı.
O'Neill nabz ının hızlandığını hissetti. Aslında kemik röntgenlerini gördükten sonra böyle bir ş ey bulacağını bekliyordu. Ama yine de. Bu eksik parçayı bulmak...
"Tanrım... İ nanamıyorum... "
O kadar yüksek sesle söylemiş ti ki sesi onnanın sessizliğinde yankılanmıştı. Hâlâ inanamıyordu ama iş te kanıt buradaydı iş te. Tam avucunun içinde. Bir dil kemiğiydi bu.
Yarım da olsa raz ıydı. Oldukça fazla kireçlenmiş ve çok kırılgan hale gelmiş bir kemik. Mümkün olduğu kadar hızla elemeye devam ederek araştırmaya devam etti. Bu se-
fer beş dakikada aradığını buldu. Kemiğin öbür yarısı. Ş imdi ikisi de avucundaydı.
Bu kadar sene geçmesine rağmen kemik parçalan yap-boz parçalan gibi birbirinin içine geçti.
Tara o'Neill'in yüzünde güller açmıştı adeta. Elindeki eserine hayran hayran bakıp başını salladı.
Cep telefonunu çıkarttı. Buradan çekmiyordu. Sinyal seviyesini gösteren çubuklar çıkana kadar hızla yürüdü. Sonra Şerif Lovvell'in numarasını çevirdi. Şerif ikinci çalış ta açtı telefonu.
"Doktor?" "Evet. Benim."
"Neredesin?"
"Kaz ı alanında."
"Çok neş elisin bakıyorum."
"Evet. Çok heyecanlıyım çünkü."
"Neden?"
"Bir ş ey buldum," dedi Tara O'Neill. "Eee?"
"Davayla ilgili herş eyi değiş tirebilecek bir ş ey." sfe jje %
Ş u hastanelerde z ırt pırt çalan bip seslerinden biriyle uyandım. Yavaş ça vücudumu oynatıp gözlerimi kırpıştırdım. Bayan Perez'in yanımda oturduğunu gördüm.

Sandalyesini yatağımın kenarına çekmiş ti. Çantas ı her zamanki gibi kucağındaydı. Dizlerini s ıkı s ıkı bitiş tirmiş ti. Dimdik oturuyordu. Gözlerine baktım. Ağlıyordu.
"Bay Silverstein' ı duydum," dedi.
485
Devam etmesini bekledim.
"Ormanda iskelet bulduklarını da duydum."
Ağzım kupkuruydu. Sağ tarafıma baktım. Sadece hastaneler ve özellikle de suyun tadını berbat etmek için tasarlanmış sarıms ı kahverengi plastik su sürahisi yanı bas ımdaki sehpahanın üzerinde duruyordu. Tam uzanıp biraz su alacaktım ki Bayan Perez ayağa kalkıp suyu bardağa doldurdu ve bana uzattı.
"Oturmak ister misiniz?" diye sordu.
"Çok iyi olur."
Kumanda aletine bastığında yükselip oturma pozisyonuna geçtim. "Tamam mı böyle?" "Gayet iyi," dedim. Sandalyesine oturdu yeniden.
"Kendi kendinize yapamazdınız bunları," dedi. Hiçbir ş ey söylemedim.
"Bay Silverstein' ın Gil'imi öldürdüğünü söylediler. Sizce doğru mu bu?"
Benim Gil'im demiş ti. Demek artık numara yapmayı bırakmıştı. Bir yalanın ya da kızının arkas ına saklanma gereği duymuyordu artık. Varsayımlar bitmiş ti.
"Evet."
Başmı salladı.
"Bazen gerçekten de Gil'in o ormanda öldüğünü düş ünüyorum. Güya öyleydi. Polis beni geçen gün aradığında ne söyleyeceğini biliyordum zaten. Bekliyordum. Bilirsiniz. Gil'in bir parças ı o ormandan asla kaçamadı."
"Bana neler olup bittiğini anlatın," dedim.
"Her ş eyi bildiğimi sanıyordum bunca senedir. Ama
486
belki de asla gerçeği öğrenemedim. Belki Gil bana yalan söyledi."
"Bana bildiklerinizi anlatın."
"O sene kamptaydınız. Gil'imi tanıyordunuz."
"Evet."
"O kızı da tanıyordunuz. Ş u Margot Green." Onu da tanıdığımı söyledim. "Gil ona s ırıls ıklam aşık oldu. Fakirdik. IrvingtonTn kenar mahallelerinden birinde oturuyorduk. Bay Silverstein iş çi çocuklarının katılabileceği bir kamp düzenledi. Ben de çamaşırhanede çalışıyordum biliyorsunuz."
Biliyordum.
"Annenizi çok sevmiş tim. Çok akıllı bir kadındı. S ık s ık sohbet ederdik. Her ş ey hakkında. Kitaplar, hayat, hayal kırıklıklarımız. Natasha gibi insanlar kalmadı artık. Çok güzel bir kadındı. Aynı zamanda çok da hassastı. Anlayabiliyor musunuz?"
"Sanırım anlıyorum. Evet."
"Neyse. Gil Margot Green'e aşık olmuş tu. Çok normaldi tabii. On sekiz yaşındaydı. Kızı gözünde çok büyütmüştü. İlahe gibi görüyordu. Erkekler böyledir. Sekse düş kündürler. Gil'imin de diğerlerinden farkı yoktu. Ama kız onun kalbini kırdı. Böyle ş eyler de çok olur. Aslında Gil'in bir iki hafta acı çekip unutmas ı laz ımdı normalde. Hatta hakikaten öyle olacaktı da." Durdu.
"Peki ne oldu?" diye sordum. '"VVayne Steubens." "Ne olmuş ona?" "Gil'in kanına girdi. Ona bunu Margot'nun yanma bı-
487
Takmamas ını söyledi. Gil gibi maço bir çocuğun hoş una gitmiş ti tabii bu. Margot arkandan gülüyor dedi ona. Sen de onunla alay etmelisin dedi. Ve bir süre sonra ki ne zaman bilmiyorum, Gil VVayne Steubens'in dediklerine uydu." Kaş larımı çattım. "Kızın boğaz ını mı kestiler peki?"
"Margot'yu hatırlars ınız. Sürekli kas ıla kas ıla gezinirdi kampta. Hatırladınız sanırım."
VVayne hatırlatmıştı önceden. Tam gösterip vermeyen cinsten bir kızdı.
"Kamptaki bir sürü genç onun havas ını söndürmek için yanıp tutuş uyordu. Benim oğlum da tabii. Doug Billingham da. Hatta belki kız kardeşin de. O da ormandaydı, zira belki Doug ikna etmiş ti onu ormana gitmeye. Neyse... Buras ı önemli değil."
Bir hemş ire kapıyı açtı.
"Ş imdi olmaz," dedim.
İ tiraz edeceğini düş ünmüş tüm ama herhalde ses tonum onu korkutmuş olacak ki ki geri dönüp kapıyı ardından kapattı.
Bayan Perez başını eğmiş çantas ına bakıyordu dikkatle. Sanki biri her an onu kapıp kaçacakmış gibi.
"VVayne her ş eyi o kadar güzel planlamış ki. Gil söyledi bana. Margot'yu ormana götürüp onunla biraz oyun oynayacak larmış . Kız kardeş in bu tuzağa yardımcı olmuş . Ona yakışıklı çocuklarla buluş

acaklarını söylemiş . Gil başına bir maske geçirmiş . Margot'yu tutup bağlamış . Aslında baş ka da bir ş ey yapmayacaklarmış . Onu orada beş on dakika o ş ekilde bıraktıktan sonra iplerden kurtulup kaçamazsa kendileri serbest bırakacaklarınış zaten. Çocukluk iş te. Çok aptalca ama böyle ş eyler olur iş te bilirsiniz."
488
Evet. Tahmin edebiliyordum. Kampta bu tip eş ek ş akaları çok yapılırdı. Bir seferinde bir çocuğu yatağıyla birlikte alıp ormana taşımıştık. Sabah uyandığında çok korkmuş tu. Bir keresinde de uyuyan bir çocuğun gözüne el fenerini tutup bir yandan yatağını sallayıp bir yandan da tren sesi çıkartarak bağırmıştık "Tren raydan çıkıyooor! Tren raydan çıkıyooor!" Sonra da hep birlikte çocuğun yataktan paldır küldür düşüşünü seyretmiştik. İki belalı çocuk vardı kampta. Diğerleri onlara "top ikili" derdi. Bir gece yarısı derin uykudalarken birini çırılçıplak soyup diğerinin yanına yatırdık. Sabah diğer kampçılar onları aynı yatakta birlikte yatarken gördü. Bir daha kimseye dayılık taslayamadılar.
Margot'yu bağlayıp kısa süreliğine ormanda bırakmak istemeleri beni hiç şaşırtmamıştı bu yüzden.
"Ama sonra her . ş ey değiş ti," dedi Bayan Perez.
Bekledim. Bir damla gözyaşı düş tü gözünden. Çantas ından bir tomar kâğıt mendil çıkarttı. Gözlerini silip anlatmaya devam etti. "VVayne Steubens bir jilet çıkartmış cebinden."
Bunu duyduğumda gözlerim faltaşı gibi açıldı. Sahne gözümün önüne gelir gibiydi. Şaşkın şaşkın bakakalan beş çocuk.
"Margot ormana gittikleri anda neler olup bittiğini anlamış . Kaderine raz ı olmuş gibi görünüp Gil'in onu bağlamas ına izin vermiş . Sonra da oğlumla dalga geçmeye baş lamış . Ona gerçek bir kadınla nas ıl baş a çıkacağını bilmeyecek kadar zavallı
olduğunu söylemiş. Tarih boyunca kadınlar adamlara nasıl hakaret ettilerse aynen o ş ekilde. Ama Gil hiçbir ş ey yapmamış . Ne yapabilirdi ki zaten? Ama aniden VVayne jiletini çıkartmış. Önce Gil Margot'yu korkut-
4X9
mak için bunun da oyunun bir parças ı olduğu sanmış . Ama VVayne hiç tereddüt etmeden Margot'nun yanma gitmiş ve bir kulağından öbür kulağına kadar kızm boynunu kesmiş ."
Gözlerimi yumdum. Yine gözümün önünde canlandı her ş ey. O jiletin taptaze deriyi kesmesi, fışkıran kan, Mar-got'nun oracıkta can vermesi. Margot Green katledilirken çok yakında bir yerlerde kız arkadaşımla seviş tiğimi düş ündüm. Bu bir erkeğin yapabileceği en korkunç ama diğer yandan en mükemmel eylemdi.
"Gil Wayne'in yaptığı şeyden dolayı ne kadar mutlu göründüğünü anlattı. Margot'nun cesedine nas ıl zevkle baktığını. Artık arzusu iyice artmıştı. Diğerlerine doğru yürüdü. Hepsi bir anda değişik yönlere doğru koşuşmaya baş ladılar. Wayne onların peş ine düş tü. Gil kilometrelerce koş tu. Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum. Ama tahmin edebiliriz. Vvayne Doug BillinghamT yakalayıp onu öldürdü. Ama Gil kaçmayı baş ardı. Kız kardeş in de." Hemş ire odaya geri döndü.
"Üzgünüm Bay Copeland. Nabz ınıza ve tansiyonunuza bakmam ş art."
Girmesini iş aret ettim ona. Aslında biraz ara vermek iyi olacaktı. Soluklanmam laz ımdı. Kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. Eğer sakinleş mezsem herhalde ömrümü bu hastanede geçirmek zorunda kalacaktım. Hemş ire sessizce ama hızlı bir ş ekilde tansiyonuma baktı. Bayan Perez sanki burada ne iş im var der gibi, sanki odayı yeni görüyormuş gibi etrafı inceledi. Gitmesinden korkuyordum. "Bir ş ey yok," dedim ona. Başını salladı.
490
Hemş ire iş ini bitirdikten sonra "Bu sabah çıkartacağız sizi," dedi. "Çok iyi." Yapmacık bir ş ekilde gülümsedikten sonra bizi yalnız bıraktı. BayanPerez'in devam etmesini bekledim.
"Gil çok korkmuş tu tabii. Tahmin edersiniz. Kız kardeş iniz de öyle. Onlann yerine koymanız laz ım kendinizi. Gençtiler. Ölümden dönmüş lerdi. Margot Green'in katledildiğine ş ahit olmuş lardı. Ama onları en çok dehş ete düş üren VVay-ne'in onlara 'yardım ettiğiniz için teş ekkür ederim' demesi olmuş tu. Anlayabiliyor musunuz?"
"Suçuna ortak ediverdi yani onları."
"Evet."
"Peki ne yaptılar soma?"
"Saklandılar. Yirmi dört saatten fazla saklandılar. Annen ve ben meraktan periş an olmuş tuk. Kocam Irvington'-daki evimizdeydi. Baban da kamptaydı ama arama ekiplerine katılmıştı. Telefon geldiğinde annenle beraberdim. Aradan yirmi dört saatten fazla geçmiş ti. Gil mutfağın arka kısmındaki telefonun numaras ını biliyordu. Üç kere aramış ama baş ka biri açtığı için konuş madan kapatmış ." "Gil telefonda ne olup bittiğini söyledi mi size?"
"Evet."
"Peki siz söylediklerini anneme anlattınız mı sonradan?" Evet anlamında başını salladı. Anlamaya başlıyordum artık.
"VVayne SteubensTe görüş tünüz mü?" diye sordum. "Gerek kalmadı. O zaten annenle görüş müş ." "Ne söylemiş peki?"
491

"O gece baş ka bir yerde olduğunu söylemiş . Ama biz her ş eyi biliyorduk." "Neyi biliyordunuz?"
"Gil'in erkek kardeş i yani Eduardo'm hapisteydi o zamanlar. Gil de birkaç arkadaşıyla bir araba soygununa karıştığı için bir ara tutuklanmıştı. Sizin aileniz fakirdi. Bizim ailemiz de öyle. Kızı bağladıkları ipte parmak izleri bulunacaktı. Polis kız kardeş inize neden Margot Green'i ormana yönlendirdiğini soracaktı. Vvayne bütün bunlardan kolayca sıyrılabilirdi. Zengindi. Sevilen bir gençti. En iyi avukatları tutabilecek durumdaydılar. Siz bir savcısınız Bay
Copeland. Siz söyleyin. Eğer Gil'le Camille geri dönselerdi kim inanırdı ki onlara?"
Gözlerimi yumdum. "Onlara saklanmalarını söylediniz. "
"Evet."
"Peki üzerinde kan izleri taşıyan giysilerini kim koydu ormana?" "Ben. Gil'le buluştum. Hâlâ ormanda saklanıyordu." "Kız kardeş imi gördünüz mü peki gittiğinizde?"
"Hayır. Bana giysilerini verdi. Bir yerini kesip gömleğini yaraya bastırmış . Saklandığı yerde kalmas ını söyledim. Annenle ben eğer polis bizimle konuş mak isterse neler söyleyeceğimizi kararlaştırdık. Ama kimse bize bir ş ey sormadı. Kimse gelmedi görüş meye. Günler geçti. Polisleri bilirim. Bize inansalar bile Gil suçlu duruma düş ecekti. Camille de öyle." "Özürlü bir oğlunuz var."
"Evet."
"Bakımı ve tedavisi için paraya ihtiyacınız vardı. Hem 492
belki Gtenda'yı da doğru düzgün bir okula gönderebilecektiniz." Gözlerine baktım. "Bu iş ten para kazanabileceğinizi ne zaman fark ettiniz?"
"Baş ta hiç böyle bir ş ey aklımıza gelmemiş ti. Sonradan Billingham' ın babas ı, Bay Silverstein' ın çocuklarımızı korumayı beceremediğini iddia ederek dava açmayı önerdi."
"Ve sifde bir fırsat yakaladığınızı düş ündünüz."
İ skemlesinde kımıldandı. "Bay Silverstein' ın gençleri koruyup kollamas ı laz ımdı. O ormana hiç gitmeyeceklerdi. Masum değildi yani. Ve evet. Bu bizim için bir fırsattı. Annen için de."
Başım dönmeye baş lamıştı. Bu son söylediğini idrak edebilmek için biraz durdum. "Yani siz bana... " yine durdum. "Siz bana annemle babamın kız kardeş imin hayatta olduğunu bildiklerini mi söylüyorsunuz?"
"Hayır."
Kalbime bir hançer saplanmıştı sanki o an.
Yooo olamaz.
Hiçbir ş ey söylemedi.
"Babama söylemedi öyle değil mi?"
"Evet, söylemedi."
"Neden peki?"
"Çünkü annen babandan nefret ediyordu." Kavgalarını düş ündüm. Aralarındaki tats ızlıkları, hiç bitip tükenmeyen sürtüş meleri düş ündüm. "O kadar demek." dedim. "Anlamadım,"
"Kocanızdan nefret edebilirsiniz tamam da, insan nas ıl kendi öz kızının
ölmediğini, hâlâ hayatta olduğunu babas ına söylemez?"
493
Hiçbir ş ey söylemedi.
"Size bir soru sordum Bayan Perez."
"Cevabı bilmiyorum, üzgünüm."
"Siz Bay Perez'e söylediniz öyle değil mi?"
"Evet."
"Ama o babama asla söylemedi." Cevap gelmedi yine.
"Babam yıllarca o ormana gidip kardeş imi aradı," dedim "Üç ay önce, ölüm döşeğindeyken bile benden son isteği kardeşimi aramaya devam etmem olmuştu. Annem o kadar mı nefret ediyordu babamdan Bayan Perez?" "Bilmiyorum," dedi.
İş kence çekiyordum. "En uygun zamanı kolluyordu annem öyle değil mi?" Bayan Perez sadece dinlemeye devam etmekle yetindi.
"Kız kardeş imi sakladı. Kimseye bundan bahsetmedi. Bana dahi. Tazminat davas ının sonuçlanmas ını ve paranın gelmesini bekledi. Planı buydu. Soma da paranın bir miktarını alıp kaçtı ve kardeş imle buluş tular." "Evet. Evet. Planı buydu."
Hiç düş ünmeden aklımdaki diğer soruyu soruverdim pat diye. "Neden beni de almadı peki?"
Bayan Perez sadece bana bakmakla yetindi. Neden? diye sordum kendi kendime ve birden anladım gerçeği.
Eğer beni de yanında götürseydi babam aramaktan asla vazgeçmezdi. Sosh amcayı ve eski KGB arkadaş larını araya sokacaktı. Annemin peş ini bırakmıştı çünkü artık o da bu evlilikten bıkmıştı. Kardeş imin öldüğünü düş ündüğü için annemin gitmesi o kadar önemli değildi ama annem eğer
494
beni de yanına alacak olursa asla peş imizi bırakmazdı ve bunu annem çok iyi biliyordu.

Sosh amca annemin Rusya'ya geri döndüğünü söylemiş ti. İ kisi de orada mıydı ş imdi acaba? Aslında bu ne iş ime yarayacaktı bu saatten soma?
"Gil adını değiş tirdi, yeni bir kimlik aldı" diye devam etti Bayan Perez. "Eyaletten eyalete taşınıp durdu. Muhteş em bir hayat sürdüğü söylenemez tabii. Ve sonra o özel dedektifler evimize gelip sorular sorduğunda baz ı ş eylerin artık su yüzüne çıkacağını anladı. Bundan kazanç sağlayabileceğini düş ündü. Biliyorum garip ama sizi de suçladı."
"Beni mi?"
"O gece nöbette kalmadığınız için." Hiçbir ş ey söylemedim.
"Dedektifler gelip sizinle ilgili sorular sorduğunda intikam alabileceğini düş ündü."
Ş imdi bir yerlere varmaya baş lamıştık. Raya Singh'in söyledikleriyle tıpatıp uyuş uyordu anlattıkları. Ayağa kalktı. "Bütün bildiğim bu kadar." "Bayan Perez?" Bana baktı.
"Kardeş im hamile miydi?"
"Bilmiyorum."
"Onu hiç gördünüz mü?"
"Gil Camille'in yaşadığını söyledi. Annem size onun yaşadığım söyledi ama peki siz gözünüzle gördünüz mü onu cinayetlerden sonra?" "Hayır," dedi. "Kardeş inizi hiç görmedim." 495
41. BOLUM
Gerçekten de ne düş üneceğimi bilemiyordum. Düş ünmeye zaman da yoktu aslında. Bayan Perez gittikten beş dakika soma Muse odaya girdi. "Toplantını hatırlatırım."
Hiç problemsiz çıktık hastaneden. Ofisimde tuttuğum yedek takım elbisemi giydikten sonra yargıç PierceTn makamına gittim. Flair Hickory ve Mort Pubin benden önce gelmiş lerdi. Geçen akş am başıma gelenlerden haberdardılar ama herhalde pek umurlarında olmamış ki bu konuyla ilgili tek kelime etmediler.
"Baylar," dedi yargıç. " Ş u davayı sonuçlandırmak için iki tarafı da memnun edecek bir yol bulacağımızı ümit ediyorum." Tahmin edileceği gibi hiç havamda değildim. "Sadede gelelim. Neyle ilgili çağırdınız bizi buraya?" deyiverdim.
"Ş ey... "
Yargıca baktım. O da bana baktı. Başımı salladım. Tam tahmin ettiğim gibi. Benim geçmiş imdeki pislikleri eş elediklerine göre aynı ş eyi yargıca da yapmış lardı anlaşılan. 497
"Anlaş ma olmayacak," deyip ayağa kalktım.
"Oturun Bay Copeland," dedi yargıç Pierce. "Sizin ş u delil DVD'nizle ilgili sorunlar yaş ayabiliriz. Bu delili saymayabilirim." Kapıya yöneldim,
"Bay Copeland!"
"Gidiyorum," dedim. "Ben ceremesini çekerim sayın yargıç. Siz üzerinize düş eni yapm ve beni suçlayın."
Flair Hickory öfkeyle bana baktı. "Sen neden bahsediyorsun?" Cevap vermedim. Kapı tokmağına gitti elim. "Oturun Bay Copeland. Kurallara karşı geliyorsunuz." "Neden? Anlaş maya yanaş madığım için mi?"
Dönüp Arnold Pierce'e baktım. Alt dudağı titriyordu. "Biri bana burada neler olduğunu açıklayacak mı?" dedi Mort Pubin.
Yargıç ve ben onu duymamış gibi yaptık. Başımı hafifçe sallayarak Pierce'e neler olduğunu anladığımı belirttim. Ama teslim olmayacaktım. Kapının tokmağını çevirip odayı terk ettim. Koridorda yürümeye baş ladım. Yaram acı veriyordu. Başım zonkluyordu. Bir yere oturup doya doya ağlamak, anneme ve kız kardeşime neler olduğu hakkında uzun uzun düş ünmek istiyordum. "İşe yarayacağını sanmıyorum," dedi biri arkamdan. Kafamı çevirdiğimde EJ Jenrette'i gördüm. "Sadece oğlumu kurtarmak istiyorum," dedi.
"Oğlunuz bir kıza tecavüz etti."
"Biliyorum."
Durdum. Elinde sarı büyük bir zarf vardı. "Bir saniye oturun," dedi Jenrette.
498
"Hayır. Oturmayacağım."
"Kızınızı düş ünün bir. Cara'nızı. Büyüyüp serpilecek. Belki bir gün bir partide içkiyi fazla kaçırıp arabayla eve dönerken birine çarpacak. Belki o biri ölecek. Bu durumda yaptığı sadece bir kaza, bir yanlış olmayacak mı?" "Tecavüz yanlışlık deyip geçiştirilecek bir şey değildir.", "Hayır. Yanlışlıktır. Oğlumun bir daha asla böyle bir şey yapmayacağını biliyorsunuz. Her ş eyi berbat etti Yenilemeyecek kadar güçlü olduğunu sandı. Ama ş imdi hatas ını anladı."
"Yine dönüp dolaşıp aynı ş eyleri konuş mayalım," dedim.
"Biliyorum. Ama herkesin s ırları vardır. Herkes hata yapar, suç iş ler... her neyse iş te. Baz ıları bu hatalarını saklamakta daha iyidir." Hiçbir ş ey söylemedim.
"Ben sizin çocuğunuzla uğraş madım," dedi Jenrette. "Sizinle uğraştım.
Geçmiş inizi araştırdım. Bacanağınızınki-ni de. Ama hiç çocuğunuza yanaş madım.
Prensiplerime uymaz çünkü."
"Siz bir prens kadar asilsiniz," dedim. "Peki söyler misiniz Yargıç Pierce'in geçmiş inde ne buldunuz?"
"Önemli değil."

Haklıydı. Bilip ne yapacaktım ki? "Oğluma yardım etmek için ne yapabilirim Bay Copeland?"
"Artık ok yaydan çıktı," dedim. "Hakikaten öyle mi? Yani hayatı söndü mü oğlumun ş imdi?"
"Oğlunuz beş ila altı yıl yer," dedim. " İ çerideyken ve

dışarı çıktığında yaptıkları hayatını yönlendirecektir."
EJ Jenrette sarı zarfı bana uzattı. Bununla ne yapacağımdan emin olamadım. Hiçbir ş ey söylemedim.
"Bir baba çocuklarını korumak için elinden ne geliyorsa yapar.'Belki bu benim özürüm. Belki de babanızın özü-rü." "Babamın mı?"
"Babanız KGB ajanıydı. Bunu biliyor muydunuz?" "Sizinle bunları konuş acak zamanım yok." "Bu dosyasının bir özeti. Rusça'dan İngilizce'ye çevrilmiştir." "Bakmak istemiyorum."
"Bence bakmalısınız Bay Copeland." Dosyayı bıraktı. Almayı reddettim.
"Bir babanın çocuğunun mutluluğu için neler yapabileceğini, ne kadar ileri gidebileceğini öğrenmek isterseniz bunu okumalısınız. Belki ondan sonra beni daha iyi anlars ı-nız.
"Sizi anlamak istemiyorum."
EJ Jenrette dosyayı zorla koluma sıkıştırdı. Almak zorunda kaldım. Başka tek kelime etmeden yürüyüp gitti. Odama gidip kapıyı kapattım. Masama oturup dosyayı açtım. İ lk sayfayı okudum. İ lginç bir ş ey yoktu. İ kinci sayfadan sonra her ne kadar artık incinmeye tahammülüm olmadığını kendi kendime telkin etsem de okuduğum her söz beni kalbimden yaralamaya baş ladı. Muse kapıya vurmadan heyecanla içeri girdi.
"Ş u kamp yerinde buldukları iskelet," dedi "Kardeş in değilmiş ."

\
Ağzımı açamadım. Tek kelime edemedim.
"Şu Doktor O'Neill var ya, dil kemiği diye bir şey bulmuş gömüldüğü yerde. Bir boğaz kemiği miymiş neymiş. At nalı şeklinde. Neyse işte. Ortadan kınkmış. Yani kurban boğazlanarak öldürülmüş . Ama gençken bu dil kemiği denen ş ey kırılgan olmazmış . Yani biraz kıkırdak gibi esnek olurmuş sanırım. O'Neill kemik testlerini ve röntgenleri inceledikten sonra iskeletin kırk yaş larında bir kadına ait olduğunu saptamış . Hatta elli."
Hiçbir ş ey söylemedim. Sadece önümdeki sayfaya bakıyordum.
"Hey sana söyledim, duymadın mı? Kardeş in değilmiş bulunan ceset."
Gözlerimi yumdum. Kalbim yerinden çıkacaktı sanki. "Cope?"
"Biliyorum," dedim. "Ne?"
"O kız kardeş im değil," dedim. "Annem."

42. BÖLÜM
Sosh ani geliş ime şaşırmamıştı. "Biliyordun değil mi?"
Telefonla konuş uyordu. Eliyle ahizeyi kapattı.
"Otur Pavel."
"Sana bir soru sordum."
Telefonunu bitirdikten soma yerine koydu. Elimdeki sarı zarfa baktı. "Bu nedir?" "Babamın KGB dosyas ının bir özeti."
Birden omuzlan düş tü. "Bu dosyalardaki her ş eye inanmış olamazs ın," dedi ama söylediğine kendisi de inanmıyor, bal gibi yalan olduğunu biliyordu. " İ kinci sayfada," dedim. Sesimin titrememesi için elimden geleni yapıyordum. " İ kinci sayfada babamın yaptıkları yaz ıyor." Sosh bana baktı.
"Anneannemle dedemi o ihbar etmiş değil mi?. Onlan babam ele vermiş . Benim öz babam." Sosh hâlâ konuş muyordu. "Bana cevap ver kahrolas ı." "Hâlâ anlamamışsın."

"Babam onları ihbar etti mi etmedi mi? Evet mi hayır mı?" "Evet, etti." Durdum.
"Baban aldığı bir görevi yüzüne gözüne bulaştırmıştı. Bu yüzden suçlanmıştı. Tam olarak nas ıl bir hata yaptığını bilmiyorum. Önemi de yok zaten. Teş kilat onun kendilerine teslim edilmesini istedi. Sana söylemiş tim. Her türlü baskıyı yapabilirdi onlar. Hatta bütün aileyi yok edebilirlerdi." "Bu yüzden de kıçını kurtarmak için anneannemle dedemi sattı."
"Onlar zaten yakalanacaklardı. Ama neyse, tamam. Dediğin doğru sayılır. Vladimir kayınvalidesiyle kayınpederini çocukları için feda etti. Baş larına gelecekleri tahmin edememişti. Biraz işkence yapılacağını* sorgudan en fazla iki üç hafta sonra da salıverileceklerini düş ünmüş tü. Karşılığında da ailesi daha iyi bir hayata kavuşacaktı. Çocukları ve gelecekteki torunları için daha iyi bir hayat istiyordu. Anlıyor musun?"
"Hayır anlamıyorum. Üzgünüm. Hiç anlamıyorum." "Paran var, karnın tok ve keyfin yerinde de ondan."

"Beni bu saçma sapan laflarla kandıramazs ın Sosh. Bir insan kim olurlarsa olsunlar ailesinin diğer fertlerini satmaz. Sen daha iyi bilirsin. O kuş atmadan kurtulmayı basardın. Leningrad halkı kurtulamadı. Nazi'ler ne yaparlarsa yaps ınlar sesini çıkartmadın ve başını dik tuttun."
"Sence akıllıca bir ş ey miydi bu peki?" diye gürledi aniden. Ellerini yumruk yapmıştı. "Tanrım, ne kadar da safs ın. Kardeş lerim açlıktan öldüler. Bunu anlayabiliyor musun sen? Eğer boyun eğseydik, eğer o piçlere o kahrolas ı
504
ş ehri verseydik Gavrel'le Aline hâlâ hayatta olacaktı. Savaş Nazi'lerin lehine dönecekti evA ama onlar yaş ayacaklardı. Çocukları olacaktı. Torunları olacaktı. Ama..." Uzaklaştı benden.
"Annem babamın böyle bir ş ey yaptığını ne zaman öğrendi?" diye sordum. "Baban yaptığı ş ey için vicdan azabı duyuyordu. An-nense sanırım baz ı ş eyleri sezmiş ti ve belki bu yüzden babandan nefret ediyordu. Kız Kardeş inin kaybolduğu gece baban onun öldüğünü düş ünüp büyük bir çöküntü yaş adı ve bunun etkisiyle annene her ş eyi itiraf etti."
Ş imdi her ş ey yerine oturmuş tu iş te. Korkunçtu olanlar. Annem babamın yaptıklarım öğrenmiş ti. Sevgili ebeveynlerine yaptığı kötülük için asla
affetmeyecekti onu. Kocas ına yapabileceği en büyük iş kence kızının hayatta olduğu gerçeğini ona söylememek olacaktı.
"Bunun üzerine annem kardeş imi sakladı," dedim. "Tazminat davas ı sonuçlanıncaya kadar bekledi. Sonra da Camiile'le birlikte ortadan kaybolma planı yaptı."
"Evet."
"Ve ş imdi s ıra en can alici soruda değil mi?" "Ne sorusu?"
Kollarımı açtım. "Peki ya ben ne olacaktım? Tek oğlu. Annem beni nas ıl
bırakabildi?" Sosh hiçbir şey söylemedi
"Hayatım boyunca hep annemin nas ıl bana karşı bu kadar ilgisiz olabildiğini düş ündüm. Bu nas ıl olabilirdi ki? Nas ıl kaçıp gider ve beni bir daha arayıp sormazdı? Beni buna inandırmayı nas ıl basardın Sosh?"
"Gerçeği öğrenmek daha mı hoş una gidecekti?"
O ormanda babamı gizli gizli gözetlediğim günleri düş ündüm. Kızını bulabilmek için kaz ıyor da kaz ıyordu. Ve bir gün birden vazgeçti. Annem kaçıp gittiği için vazgeçtiğini düş ünmüş tüm. O ormana son gidiş ini ve bana artık onu takip etmememi söylediğini hatırladım. "Bugün olmaz Paul, bugün tek başıma gideceğim... " O gün son çukurunu kaz-mıştı iş te. Ama kız kardeş imi bulmak için değil, öldürdüğü annemi gömmek için. Kız kardeşimin gömülü olduğunu sandığı ormandaki bir çukura annemi gömerek adaleti yerine getirdiğini mi düş ünmüş tü acaba? Yoksa kim bilir kaç kez kaz ılan ama hiçbir ş ey bulunamayan o yere kimsenin bir daha bakma gereği duymayacağını hesaplayarak aklını mı kullanmıştı? "Babam annemin kaçma planını öğrendi."
"Evet."
"Nas ıl peki?"
"Ben söyledim ona."
Sosh gözlerime baktı. Hiçbir ş ey söylemedim.
"Annenin ortak hesaplarından yüz bin dolar çektiğini öğrendim. KGB protokolüne göre birbirimizi kollamalıydık. Babana bundan haberi olup olmadığını sordum." "O da anneme sordu."
"Evet."
"Ve annem... " Sesim kısılmıştı. Hafifçe öksürüp yeniden baş ladım konuş maya. "Annemin beni terk etmeye niyeti yoktu," dedim. "Beni de götürecekti yanında." Sosh bakışımı yakalayıp evet anlamında başını salladı.
Bütün gerçeklerle yüzleş miş tim artık. Keş ke birazcık da olsa rahatlayabilseydim.
Ama rahatlayamadım ne yazık kî.
506
"Annemi öldürdüğünü biliyor muydun Sosh?" "Evet." "Evet ha? O kadar kolay yani bunu böylece söylemek."
Yeniden susup bir ş ey söylemedi. "Ve hiçbir ş ey yapmadın öyle mi?"
"Hâlâ hükümet için çalışıyorduk," dedi Sosh. "Eğer cinayet iş lediğini söylersek hepimiz tehlikede olurduk."
"Yediğiniz bütün haltlar ortaya çıkacaktı tabii." "Sadece bizimki değil. Babanınkiler de." "Yanronun bunu yapmas ına izin verdiniz."
"Eskiden beri yaptığımız bir ş eydi bu. Yüksek amaçlar uğruna birileri kurban edilebilir. Baban annenin onu her ş eyi açıklamakla tehdit ettiğini söyledi." "Sen de inandın buna öyle mi?"
"İ nanıp inanmamam ne değiş tirecekti ki? Baban asla onu öldürmek istemedi. Birden paniğe kapıldı. Düş ünsene. Çocuklarını alıp kaçacaktı ve sonsuza kadar baban sizi göremeyecekti."
Babamın ölüm döşeğindeki son sözlerini hatırladım. "Paul, her ş eye rağmen onu bulmamız gerek... " demiş ti.

Camille'in cesedini mi yoksa kendisini mi kasdetmiş ti acaba? "Babam kardeş imin ölmediğini öğrendi bence," dedim. "O kadar kolay değil." "Ne demek istiyorsun o kadar kolay değil demekle? Öğrendi mi, öğrenmedi mi? Annem ona söyledi mi söylemedi mi?"
"Natasha mı?" Sosh hafifçe homurdandı. "Asla. Annen zorluklara karşı kapı gibi ayakta duran mert bir kadındı. Asla konuş mamıştır. Baban ona ne yapmış olursa olsun."
"Öldüresiye boğaz ına yapışmış olsa dahi mi?" Sosh hiçbir ş ey söylemedi. "Söylesene nas ıl öğrendi?"
"Anneni öldürdükten sonra evdeki baz ı kağıtları, telefon kayıtlarını araştırdı. Hepsini bir araya getirdiğinde kafas ında baz ı ş üpheler uyanmaya baş ladı."
"Nas ıl öğrendi?"
"Sana söyledim, o kadar da kolay olmadı."
"Lafı eveleyip geveleme Sosh. Camille'i aradı mı?"
Sosh masas ının etrafında dolaşıp yerine oturdu. Gözlerini yumdu bir an. "Leningrad kuş atmas ını sormuş tun," dedi. "Bana ne öğretti biliyor musun? Ölüler birer hiçtir. Yok olmuş lardır. Onları gömer ve kendi yoluna gidersin." "Bunu bir yere yazacağım Sosh."
"Bir maceraya atıldın. Ölüleri rahat bırakmıyorsun. Peki ş imdi ne geçti eline? İ ki ölü daha. Sevgili babanın anneni öldürdüğünü öğrendin. Değer miydi Pavel? Hortlakları diriltmeye değer miydi?" "Değip değmediği sonuca göre değiş ir," dedim.
"Nas ıl yani?"
"Kız kardeş ime ne olduğunu bilmem laz ım." Bekledim.
Babamın son sözleri geldi aklıma: "Biliyor muydun?" diye sormuştu yavaşça. Yüzümde suçluluk duygusu okuyup beni suçladığını düş ünmüş tüm. Ama yanılmışım. Bana kız kardeş ime gerçekte ne olduğunu bilip bilmediğimi sormuş tu o. Bana annemi sormuş tu. Annemi öldürdüğünü ve o ormana gömdüğünü bilip bilmediğimi sormu ş tu. 508
"Kız kardeş ime ne oldu Sosh?"
"Kolay değil derken bunu kasdetmiş tim."
Bekledim.
"Anlamalısın. Baban hiçbir zaman emin olamadı. Evet, baz ı kanıtlar bulmuş tu ama tek emin olduğu ş ey annenin parayı alıp kaçmayı planladığıydı."
"Sonuç?"
"Sonuç... benden yardım istedi. Benden araştırma yapmamı istedi. Kız kardeş ini bulmamı istedi." Ona baktım. "Buldun mu peki?"
"Çok aradım ve... " bana bir adım yaklaştı. "Araştırmam bittiğinde babana yanıldığını söyledim." "Ne?"
"Babana kız kardeş inin o gece ormanda öldüğünü söyledim."
Kafam karışmıştı.
"Ölmüş müydü peki hakikaten?"
"Hayır Pavel. Ölmemiş ti."
Kalbim göğsümden dış arı fırlayacaktı sanki.
"Ona yalan söyledin. Kardeş imi bulmas ını istemedin."
Hiçbir ş ey söylemedi.
"Peki ş imdi? Peki ş imdi nerede o?"
"Kardeş in babanın yaptıklarını öğrendi. Geri dönemezdi tabii ki. Babanın suç iş lediğine dair tek bir kanıt bile yoktu. Hem ayrıca neden kaçtığını da soruş turacaklardı. Bir de babandan korkuyordu tabii. Karısını öldüren bir adama nas ıl geri dönebilirdi ki?"
Perez ailesini düş ündüm. Tazminat davalarını...Aynı ş ey kız kardeş ime de olmuş tu. Babamdan korkusu bir yana
509
suçlanacağı için de dönmesi zordu. Yeniden bir umut kaplamıştı içimi. "Peki onu buldun mu?" "Evet." "Sonra?"
"Ona para verdim."
"Ona babamdan kaçmas ı için yardım ettin yani." Cevap vermedi. Zaten gerek de yoktu. "Nerede ş imdi?"
"Senelerdir irtibatımız yoktu. Anlaman laz ım. Camille senin üzülmeni istemedi hiç. Seni de yanına almak istedi ama bunu yapamadı, zira babanızı ne kadar çok sevdiğini biliyordu. Ve sonra sen büyüyüp önemli biri olduğunda geri dönerse bu skandalin sana ne kadar çok zarar verebileceğini düş ündü. Eğer dönerse her ş ey ortaya çıkacaktı çünkü. Ortaya çıktığında da bir hiç olacaktın." "Oldum da zaten." "Evet. Biliyoruz."
Biz demişti... Biz!
"Peki söyle bana Camille nerede?"
"Burada Pavel."
Sanki odada oksijen kalmamıştı. Nefes alamıyordum. Başımı salladım.
"Seneler sonra onu bulmam çok zor oldu," dedi. "Ama buldum. Konuş tuk. Babanızın öldüğünü bilmiyormuş. Ona söyledim. Ve tabii sonra her şey değişti."

"Bekle bir saniye... Sen... " durdum. "Sen ve Camille konuş tunuz mu yani?"
O kadar şaşkındım ki artık bu sözler benden mi başkasından mı çıkıyor emin olamıyordum.
510
"Evet Pavel." "Anlamıyorum."
"Demin içeri girdiğinde telefonda onunla konuş uyordum." Tüm vücudum buz kesilmiş ti.
"İ ki sokak ötede bir otelde kalıyor. Buraya gelmesini söyledim ona."
Asansöre doğru baktı. " İş te bak, ş imdi yukarı çıkıyor olmas ı laz ım."
Yavaş ça dönüp yanan kat numaralarına baktım. Bir çınlama sesi duydum. Asansöre doğru bir adım attım. İna-namıyordum. Birileri bana oyun oynuyordu sanki yeniden.
Asansör durdu. Nazlana nazlana açılan kapılar yolcusunu teslim etmekten korkuyormuş gibiydiler sanki.
Donup kalmıştım. Kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. Gözlerimi o kapılara kilitledim.
Ve sonunda kız kardeş im Camille, o ormanda kayboluş undan yirmi yıl soma yeniden hayatıma bir adım attı.
511
SON SÖZ
Bir ay sonra...
Lucy o yolculuğa çıkmamı istemiyordu. "Bitti artık anlaş ana," dedi bana havalimanına gitmeden önce.
"Kaçıncı kez söyleyeceksin aynı ş eyi?" deyip itiraz ettim.
"Onunla yüzleş mek zorunda değilsin artık Cope." "Zorundayım. Son birkaç sorum var. Onlara cevap almam laz ım." Lucy gözlerini kapattı. "Ne oldu?"
"Çok hassas konular bunlar biliyorsun değil mi?" Biliyordum. "Yine aklının karış mas ından korkuyorum."
Anlıyordum onu. Ama bu yolculuğa çıkmalıydım.
Bir saat sonra uçağın penceresinden dış arı bakıyordum. Son bir ay içinde hayatım normale dönmüş sayılırdı. Jenrette ve Marantz davas ı mükemmel denilebilecek ş ekilde sonuçlanmadan önce oldukça dolambaçlı yollardan geçmiş ti. Aileler peş imi bırakmamış lardı. Yargıç Arnold, kendisine
513
her türlü baskıyı uygulamaktan geri kalmadıkları için sonunda pes etmiş ti. Uygunsuz bir ş ekilde temin edildiğini gerekçe göstererek porno DVD sini delilden saymamıştı. Çok zor durumda kalmıştık. Ama jüri her zaman olduğu gibi gerçeği gördü ve gençlerin suçlu olduklarına karar verdi. Flair ve Mort bu karara hemen itiraz ettiler tabii.
Yargıç Pierce'e dava açmak istiyorum ama elimde delil olmadığı için kazanamayacağımı biliyorum. EJ Jenrette ve EST'ye de dava açmak istiyorum ama yine aynı ş ekilde kazanacağımdan ş üpheliyim.
Ama diğer yandan Chamique'in davası iyi gidiyor. Söylenenlere göre bir an önce sonuçlandıracaklarmış . Yedi haneli bir rakam teklif edildi kendisine. Sanırım Chamique buna hayır demeyecektir. Ama kristal küreme baktığımda Chamique'in yine de mutlu olmayacağını görüyorum. Bilmiyorum. Hayatı zorluklar içinde geçmiş . Bir ş ekilde bu paranın hiçbir ş eyi değiş tirmeyeceğini, onu mutlu etmeyeceğini hissediyorum.
Bacanağım Bob kefaletle serbest bırakıldı. Kıyamadım onlara. Yapamadım. Federallere yalan söyledim. Bir aralar kafamın biraz karışık olduğunu, aslında geçmiş te Bob'un bana biraz borç paraya ihtiyacı olduğunu söylediğini ve benim de demekten daha sonra geri verme ş artıyla para almas ını kabul ettiğimi sonradan hatırladığımı söyledim. Aramızdaki krizin geçip geçmeyeceğini bilmiyorum. Doğru mu yanlış mı yaptım bilmiyorum, ki sanırım yanlış yaptım, ama Greta'nın ve ailesinin periş an olmas ını istemiyorum. Bana riyakar diyebilirsiniz ama doğruyla
yanlış aras ındaki çizgi bazen çok belirsiz olabiliyor. Hele hele gerçek hayatın parlak güneş ışınlan altında daha da belirsiz hale gelebiliyor.
514
Ve elbette ormanın karanlığında da.
Loren Muse'u soracak olursanız Muse aynı Muse iş te. Tanrıya ş ükrediyorum bunun için!
Vali Dave Markie henüz istifamı istemedi, ben de vermiyorum o istemeden. Ama sanırım yakında vereceğirn. Vermem de gerekiyor zaten. Ş u aralar kendimi haz ır hissetmediğim ve biraz korktuğum için sürekli erteliyorum.
Raya Singh EST'den ayrılıp Cingle Shaker Ta ortak oldu. Evet yanlış duymadınız. Cingle ShakerTa. Cingle ş imdi ajanslarına "Charlie'nin Melekleri" adını vermek için üçüncü bir "afet" arıyor.
Uçak alana indiğinde Blackberry'me baktım. Kız kardeş im Camille'den bir mesaj gelmiş ti.
"Merhaba kardeş im. Cara'yla ben bir ş eyler yemeye ve biraz alış veriş yapmaya ş ehre iniyoruz. Seni özledim. Seni seviyorum. Camille."
Kız kardeş im Camille'in geri gelmesi harika oldu benim için. Bu kadar hızlı, mükemmel bir ş ekilde hayatımıza uyum sağladığına İ nanamıyordum. Ama gerçek ş u ki hâlâ aramızda gün geçtikçe azalan bir

gerginlik var. Her şey daha iyi olacak. Ben de gitgide daha iyi olacağım. Ama ortada bir gerginlik olduğu çok açık. Ama yine de bu gerginlikle mücadele etmek için birbirimize habire "kardeş im", "seni özledim" ya da "seni seviyorum" diyerek sürekli çaba gösteriyoruz. Hâlâ onun geçmiş te ne yaptığını tam olarak öğrenemedim. Baz ı detayları anlatmak istemiyor. Bildiğim kadarıyla yeni bir kimlikle Moskova'ya gitmiş ama orada fazla kalamamış . Sonra iki sene Prag'da, İ spanya'da Costa Brava Bagur'da yaş amış . Soma Amerika Birleş ik Devletleri'ne
515
geri dönmüş , bir süre eyalet eyalet dolaşmış , evlenmiş , Atlanta'ya yerleş miş , üç sene sonra da boş anmış .
Hiç çocuğu olmamış ama ş imdiden dünyanın en iyi halas ı. Cara'yı seviyor, karşılığım da fazlas ıyla alıyor. Bizimle birlikte yaşıyor ş imdi. Harika bir ş ey bu. Tahmin ettiğimden çok daha harika, ve bu da aramızdaki gerginliği azaltmaya yetiyor aslında.
Bir yandan da neden bu kadar gecikti hayatıma dönmek için diye de düş ünmüyor değilim. Sanırım gerginliğimin çoğu da bundan kaynaklanıyor.
Sosh'un dediği gibi beni, itibarımı, babamın hatıras ını korumak istemiş . Ayrıca babam hayattayken ondan korkup gelmediğini de anlayış la karşılıyorum. Ama bence baş ka sebepleri de vardı geri dönmeyiş inin. Camille o gece ormanda olanlarla ilgili suskun kalmayı tercih etmiş. Wayne Steubens'in yaptıklarından kimseye bahsetmemiş . Doğru mu yanlış mı olduğu tartışılır ama bu seçimi VVayne'in cesaretlenip daha çok insan öldürmekten çekinmemesine neden oldu maalesef. Bu durumda atılmas ı gereken doğru adım ne olabilirdi bilmiyorum. Acaba çok önceleri geri dönmesi iyi mi olurdu kötü mü? VVayne belki her koş ulda yine bir ş ekilde paçayı kurtaracak, yine Avrupa'ya kaçıp orada yaş amaya baş layacak ama bu kadar pervas ızca cinayet iş lemekten kaçınacaktı. Kim bilir? Camille yalanlarını gömebileceğim umuyordu. Belki hepimiz böyle umuyorduk, ama gerçek ş u ki yalanlar her zaman cerahat toplar. Sonuç: Hiç birimiz o ormandan hasar görmeden çıkmadık.
516
Duygusal hayatıma gelelim. Aşığım. Tek kelimeyle aşlğım işte. Lucy'yi tüm kalbimle seviyorum. Hiç ağırdan almadan, kaybettiğimiz zamanı bir an önce telafi etmek istercesine iliş kimize son sürat devam ediyoruz. Belki de burada sağlıks ız bir durum var. Belki her ş eyi göze aldık. Belki biraz saplantı haline getirdim, ama birbirimizi s ıkça görüyoruz. Onunla beraber değilken kendimi yolunu kaybetmiş bir serseri gibi hissediyor ve onu yeniden görmek istiyorum. Telefonlaşıyoruz, sürekli yaz ışıyoruz. Buna aş k değil de baş ka ne denir ki? Lucy komik, bazen ahmakça iş ler yapan, s ıcacık, akıllı, güzel bir kadın ve beni şaşkına çevirmeyi çok iyi baş arıyor. Hemen hemen her konuda uyuş uyoruz. Ama tabii bu seyahatim hariç. Korkusunu anlayabiliyorum. Ben de onun gibi çok hassas
bir konu olduğunun farkındayım. Ama sürekli ince bir buz üzerinde yürüyerek yaş amanın da alemi yok.
Ve iş te yine son birkaç gerçeği öğrenmek amacıyla Pound-Virginia'da, Red Onion Eyalet Hapishanesi'ndeyim. Wayne Steubens içeri girdi. Geçen sefer görüştüğümüz odadayız yine. Aynı sandalyeye oturdu.
"Vay vay vay," dedi bana. "Duyduğuma göre bu aralar çok meş gulmüş sün Cope." "Onları sen öldürdün," dedim. "Araştırmalar sonucunda o cinayetleri seri bir katilin iş lediğini anladık. Yani senin." Vvayne gülümsedi.
"Mükemmel bir plan yaptın, öyle değil mi?" dedim. "Bizi dinleyen biri var mı?"
"Hayır."
Sağ elini havaya kaldırdı. "Yemin eder misin?" 517
"Ederimv" dedim.
"Peki o zaman, evet. Neden saklayayım senden? Cina yetleri ben iş ledim."
İş te bu. O da geçmiş le yüzleş meye karar vermiş ti sonunda herkes gibi.
"Tam da Bayan Perez'in söylediği gibi planını en mükemmel ş ekilde uygulamaya soktun. Margot'yu öldürdün Sonra Gil, Camille ve Doug kaçtılar. Onların peş ine düş tün. Doug'u yakalayıp onu da öldürdün."
İş aret parmağını kaldırdı. "Orada yanlış yaptım aslında. Margot konusunda aceleci davrandım. En son onu öldürmeyi planlamıştım, çünkü s ıkı s ıkı bağlandığı için kaçamazdı. Ama boynu incecikti. Bembeyazdı. Dayanamadım."
"İ lk zamanlar cevabını bulmakta çok zorlandığım birkaç ş ey vardı," dedim. "Ama sanırım artık her şeyi biliyorum." "Seni dinliyorum."
"Özel dedektiflerin Lucy'ye gönderdiği ş u ödev." "Ah o mu?"
"Bizi ormanda kimin gördüğünü düş ünüp durdum. Doğru cevabı bulan Lucy oldu. Sadece bir kiş i bizi görebilirdi. Katil. Yani sen Vvayne." Kollarını sonuna kadar açtı. "Daha fazlas ını anlatmaya terbiyem müsaade etmedi."
"EST ye ödeve yazmaları için bu bilgileri veren sendin. Kaynak sendin."
"Terbiyeli biriyim ben Cope. Bunu dikkate al lütfen."

Zevk alıyordu bütün bu sataş malardan.
"Ira'dan nasıl yardım aldın?" diye sordum.
"Sevgili İ ra amca. Ş u kafayı s ıyırmış hippi."
"Evet VVayne, anlat."
518
"Fazla yardımcı olduğunu söyleyemem. Ayağımın altında dolaşmasını engelledim. Benim için kafiydi bu. Seni şaşırtabilir Cope ama Ira uyuş turucu imal ediyordu. Elimde fotoğrafları vardı. Hepsini kanıt olarak kullanabilirdim. Eğer bunu açıklarsam kampının yerinde yeller eserdi. Tabii kendisi de hapishanelerde sürünürdü." Otuz iki diş ini göstererek güldü. "Dolayısıyla Gil'le ben geçmiş i deş meye baş layınca," dedim. "Ira korkuya kapıldı. Senin tabirinle kafayı iyice sıyırmıştı ve bizi öğrendikten sonra daha da kötüleş ti. İ yice paranoyak oldu. Sen hapisteydin ama Gil'le ben geçmiş ini ifş a ederek iş leri daha da kötüleş tirebilirdik. Dolayısıyla Ira paniğe kapıldı. Gil'i susturdu ve ardından beni de susturmaya çalıştırdı."
VVayne yine güldü.
Ama bu gülüş te değiş ik bir ş eyler vardı. "Wayne?"
Konuş muyor, sadece s ırıtıyordu. Hoş uma gitmemiş ti bu. En son söylediğimi tekrarladım. Yine huzursuz olmuş tum zira VVayne s ırıtmaya devam etti. "Ne oldu?" diye sordum. "Bir ş eyi atlıyorsun Cope."
Bekledim.
"Bana yardımcı olan sadece Ira değildi."
"Biliyorum," dedim. "Gil'in de payı var bu iş te. Margot'yu o bağladı. Kız kardeş im de oradaydı. Margot'nun ormana gelmesini o sağladı."
Wayne gözlerini kıstı ve iş aret parmağıyla baş parmağını birleş tirerek "Hâlâ minnacık bir detayı atlıyorsun," dedi. "Senelerden beri kimselere söylemediğim küçücük bir
519
sımm var.
Nefesimi tuttum. Sadece gülümsüyordu. Sessizliği bozan ben oldum.
"Nedir?" diye sordum.
Öne eğilip fısıldadı. "Sen Cope."
Konuşamadım.
"Bu olaydaki rolünü unutuyorsun." "Hayır, biliyorum," dedim. "Görevimi yerine getpne-dim."
"Doğru. Peki ya görevini yerine getirseydin?" "Seni durdurabilirdim." "Evet," dedi VVayne "Kesinlikle." Bir ş eyler söylemesini bekledim ama söylemedi. "Duymak istediğin bu muydu Wayne? Benim de bu olayda payım olduğu mu?" / "Hayır. Bu kadar basit değil." "Peki ne o zaman?"
Başını salladı. "Esas önemli bir ş ey var ki onu athvor" sun."
"Neymiş o?"
"Düş ün bir Cope. Doğru. Görevinin başında değil0""1-Ama kendin söyledin. Mükemmel bir plan yaptığımı keflcnn söyledin."
Avuçlarını çukurlaştırıp ağzını kapattı. Fısıltı haPna"e ses çıkartarak konuşuyordu. "Şuna cevap ver: O gece nÖA' ten kaytaracağını nereden bilebilirdim sence?" * * *
Lucy'yle birlikte ormana gelmiştik. Şerif Lowell'Aen
520
gereken izni aldığım için Muse'un belalısı şu güvenlik görevlisi hemen kapıyı açıp bize yol verdi. Açık otoparka çektik arabayı. O zamanlar burada böyle bir yerleş im yeri yoktu tabii. Ne Lucy ne de ben yirmi yıldır buralara gelmemiş tik. Ama aradan o kadar sene geçmesine rağmen tam olarak nerede bulunduğumuzun farkındaydık.
Lucy'nin babas ının, sevgili Ira'sinindi bu arazi bir zamanlar. Seneler önce buraya ilk geldiğinde kendini Magel-lan gibi hissetmiş ti herhalde. Belki ormana doğru bakıp hayatı boyunca düş lediği ş eyi artık gerçekleş tirebileceğini düş ünmüş tü: Bir kamp, komün hayatı, insanoğlunun günahlarından arınmış doğal bir yerleş im alanı, barış dolu uyumlu bir mekan... Neyse iş te... Önem verdiği değerleri yans ıtan bir yer.
Zavall ı Ira.
İş lenen suçların çoğu ipe sapa gelmez sürtüş melerden kaynaklanır. Mesela erkekler kanlarına eften püften nedenlerden dolayı öfkelenir. Yok uzaktan kumandayı nereye koydun, yok bu yemek neden iyi ısınmamış ...Ve sonra öfke dozu artmaya baş lar. Ama bu durumda tam tersi olmuş tu. Olaylan baş latan büyük bir ş eydi. Çılgın seri katil baş latmıştı her ş eyi. Vvayne Steubens'in kan akıtma arzusu her ş eyi harekete geçirmiş ti.
Belki hepimiz bir ş ekilde onun iş ini kolaylaştırmıştık. Ira'nın Vvayne Steubens'ten korkması onu suç ortağı yapmıştı. EJ Jenrette'in bana öğrettiği ş eylerden biri de bu olmuş tu zaten: İ nsanlan mümkün olduğu

kadar fazla korkutun. Size rıza göstereceklerdir. Ama bu kendi oğlunun tecavüz davas ında iş e yaramamıştı. Chamique Johnson' ı korku-tamamıştı. Beni de korku tamamı ş iardı.
521
Belki de geçmiş te yeteri kadar korkmuş olduğumdan-dır, kim bilir. Lucy'nin elinde çiçekler vardı. Ama bir ş eyi bilmiyordu anlaşılan. Biz museviler, geleneklerimize göre mezarlara çiçek değil taş lar koyarız. Aslında çiçekler kimin içindi bilmiyorum. Annem için mi yoksa babas ı için mi? Belki ikisi için de.
Bizi Barrett' ın annemin iskeletini bulduğu yere götürecek olan eski patika yolu takip ettik. Yol hiç bozulmamıştı. Annemin senelerdir içinde gömülü olduğu çukur artık boş tu. San olay yeri bandından kopmuş bir parça aniden hafifçe esen rüzgarla savruldu.
Lucy dizlerinin üzerine çöktü. Rüzgânn sesini dinledim. Acaba çığlık sesleri duyacak mıyım diye bekledim. Hiçbir ş ey duymadım. Kalp atış larımdan baş ka hiçbir ş ey duymuyordum.
"Neden o gece ormana gittik Lucy?" diye sordum. Kafas ını kaldırmadı. Bana bakmadı.
"Hiç üzerinde durmamıştım bunun. Benden baş ka herkes nas ıl bu kadar sorumsuzca davrandığımı düş ünmüş tü. Ama benim düş ünmeme gerek yoktu. Nedenini biliyorum
çünkü. Âşıktım. Kız arkadaşımla ufak bir kaçamak yapacaktım. Bundan daha doğal ne olabilirdi ki?"
Elindeki çiçekleri yavaş ça yere koydu. Hâlâ bana bakmıyordu.
"O gece VVayne Steubens'e yardım eden Ira değildi," dedi sevdiğim kadın.
"Evet," dedim "Sendin." Suçlayıcı ses tonumdan savcı olduğum o kadar belli
oluyordu ki. O an o savcıdan sesini kesip defolup gitmesini istedim, ama
gitmedi.
522
"VVayne söyledi. Cinayetleri çok iyi planlanmıştı, ama peki benim o gece görevimi ihmal edeceğimi nereden bilebilirdi ki? Cevap? Çünkü bunu ayarlamak sana düş üyordu."
Utandığını, karşımda ezilip büzüldüğünü görebiliyordum.
"O yüzden bir türlü yüzleş emedin benimle," dedim. "O yüzden hâlâ o tepeden yuvarlanıyor ve bir türlü duramıyorsun. Sen VVayne Steubens'e yardım ettin. Kampı, itibarınızı, servetinizi kaybettiniz bu yüzden."
Bekledim. Lucy başını eğdi. Tam arkas ında ayakta duruyordum. Elleriyle yüzünü kapattı. Ağlıyordu. Omuzları titremeye baş ladı. Hıçkırıklarını duydukça kalbim parçalanıyordu. Kahretsin! Sosh amca haklıydı. Her ş eyi bilmek zorunda değildim. Geçmiş i bu kadar çok deş mek zorunda değildim. Ona ihtiyacım vardı. O yüzden bir adım attım Lucy'ye doğru.
Lucy elini kaldırıp beni durdurdu. "Ne planladığını bilmiyordum," dedi. "Eğer yardım etmezsem Ira'yı ihbar edeceğini söyledi... Sandım ki... Sadece Margot'yu korkutacaklarını sandım. Bilirsin. Bir eş ek ş akas ı yapıp bırakacaklarını düş ündüm."
Boğaz ıma bir yumruk düğümlenmiş ti sanki. "Ormanda birbirimizden ayrıldığımızı bilen Wayne'miş ." Başını salladı.
"Nas ıl bilebilir ki?"
"Somadan beni gördü de ondan." "Seni mi?" dedim. "Yani bizi değil." Yeniden başını salladı.
"Cesedi de gördün değil mi? Yani Margot'nunkini. Ö-523
devde yazan kan. VVayne benden bahsetmiyordu. Senden bahsediyordu." "Evet." Düş ündüm de kimbilir ne kadar korkmuş tu. Babas ına koş tuğunda Ira da paniğe kapılmış olmalıydı. "Ira seni kanlar içinde gördü ve düş ündü ki... " Hiçbir ş ey söylemedi Lucy.
"Ira'nın Gil'i öldürme sebebi kendisini korumak değildi," dedim. "O bir babaydı. Barışçıl, sevgi dolu ve anlayışlı bir baba. Ve her baba gibi o da küçük kızını korumak istedi."
Yemden hıçkırmaya baş ladı Lucy.
Herkes suskunluğunu korumuş tu. Herkes korkmuş tu. Kızkardeş im, annem, Gil, ailesi ve ş imdi de Lucy. Hepsi suça bir ş ekilde ortaktı ve hepsi de bunun bedelini çok ağır bir ş ekilde ödemiş lerdi. Peki ya ben? Delikanlılık iş te olur böyle ş eyler diyerek kendime anlayış göstermeyi tercih etmiş tim. Böyle bir bahane olabilir miydi peki? O gece kampçıları koruyup gözetmek benim görevimdi ve ben kaytar-mıştı m i ş te.
Ş imdi ağaçlar daha da yakınlaşmış gibiydiler. Kafamı kaldırıp onlara baktım. Sonra da Lucy'ye. Güzelliği gördüm yüzünde. Mahvolmuş luğu gördüm aynı zamanda. Ona gitmek istiyordum, ama yapamadım. Sebebini bilmiyorum. Bunun yerine dönüp sevdiğim kadından uzaklaştım. Arkamdan dur demesini bekledim ama hiçbir ş ey söylemedi. Gitmeme izin verdi. Hıçkırıklarını duyuyordum hâlâ. Biraz daha yürüdüm. Otoparka gidene kadar yürüdüm. Kaldırıma oturup gözlerimi kapattım. Nas ıl olsa eninde sonunda buraya gelecekti. Oturup onu bekledim. O geldikten sonra ne 524
yapacaktık acaba? Buradan birlikte mi çıkacaktık yoksa bu lanet olas ı orman yıllar soma sevenleri ayırıp iki kurban daha mı verecekti?